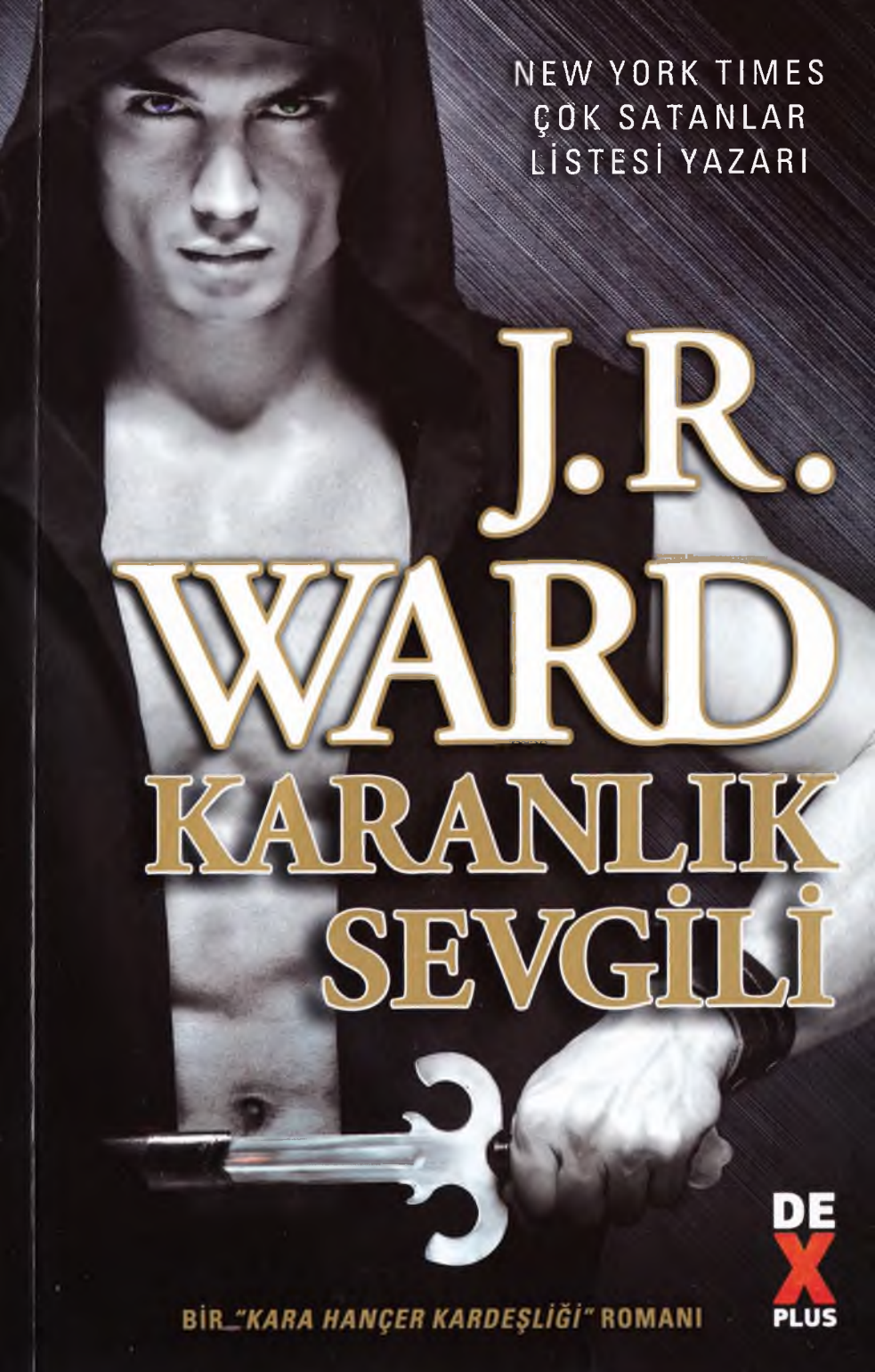

NEW YORK TIMES
ÇOK SATANLAR
LİSTESİ YAZARI
J.R.
WARD
KARANLIK
SEVGİLİ
BİR "KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ" ROMANI
DE
X
PLUS

KARANLIK SEVGİLİ

BİR *"KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ"* ROMANI

Karanlık Sevgili – *Bir "Kara Hançer Kardeşliği" Romanı*

Özgün adı: *Dark Lover - A Novel of the Black Dagger Brotherhood*
© 2015, J.R. Ward
Yazan: J.R. Ward

Çeviri: Taylan Taftaf
Yayına hazırlayanlar: Tülin Er
Kapak tasarım: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır.

1. Baskı / İstanbul 2016
ISBN: 978-605-09-3315-4
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

J.R. WARD

KARANLIK SEVGİLİ

BİR *"KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ"* ROMANI

DEX PLUS

Sana, huşu ve sevgiyle.
Gelip beni bulduğun için teşekkür ederim.
Bana doğru yolu gösterdiğin için.
Hayatımın macerasıydı bu.
Bugüne dek, en iyisiydi.

Terimler ve Özel Adlar Sözlüğü

Birinci Aile: Vampirlerin kral ile kraliçesi ve çocukları.
***doggen*:** Vampir dünyasında hizmetçi sınıfının üyeleri. Efendilerine hizmet etmek konusunda çok eski, muhafazakâr geleneklere sahip olan *doggen* sınıfı vampirleri, üniforma giyerler ve davranış tarzları resmiyet taşır. Gün içinde dışarı çıkabilirler ama diğer vampirlere nazaran daha hızlı yaşlanırlar. Ortalama yaşam süreleri beş yüz yıl kadardır.
Dönüşüm: Bir vampirin yetişkinliğe geçtiği kritik dönem. Dönüşüm sonrasında vampirler hayatta kalmak için belli aralıklarla karşı cinsten bir vampirin kanını içmek zorundadır. Ayrıca dönüşümden çıkan bir vampir güneş ışığına direncini yitirir. Bazı vampirler (özellikle de erkekler) genellikle yirmili yaşların ortalarında gerçekleşen dönüşümden canlı çıkamayabilir. Dönüşüm öncesinde vampirler fiziksel açıdan zayıf, cinsel açıdan tepkisizdir ve maddesel halden çıkma yeteneğine sahip değillerdir.
Fade: Ölülerin sevdikleriyle yeniden birleştiği ve sonsuzluğa adım attıkları âlem.
Gereksinim: Dişi vampirlerin doğurganlık dönemi. Genellikle iki gün sürer. Bu zaman dilimi içinde dişi vampir yoğun

cinsel ihtiyaç içindedir. Dişi vampirlerin dönüşümlerinden yaklaşık beş yıl sonra ilk kez görülen gereksinim, on yılda bir yinelenir. Gereksinim dönemindeki bir dişi vampirin yakın çevresinde olan bütün erkek vampirler buna farklı derecelerde tepki verir. Gereksinim tehlikeli bir zaman dilimi olabilir. Özellikle gereksinim dönemindeki dişinin eşi yoksa, dişi için rekabete giren erkekler arasında ihtilaflar ve dövüşler yaşanabilir.

Gömüt: Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mekânı. Seremoniler için kullanılan bu mekân, aynı zamanda öldürülen Kırıcıların kavanozlarının saklandığı yerdir. Kardeşliğe giriş, cenaze ve disiplinle ilgili seremoniler burada gerçekleştirilir. Kardeşliğin üyesi olan savaşçılar, Yazıcı Bakire ve kardeşliğe aday vampirler dışında kimse Gömüt'e giremez.

hellren: Bir dişiyle evlenen erkek vampir. Erkek vampirler istedikleri takdirde kendilerine birden çok dişi alabilirler.

Kan Esiri: Diğerlerinin kan ihtiyacı için kullanılan erkek ya da dişi vampirler. Kan esiri tutma uygulaması günümüzde çok sık görülmese de vampir dünyasında kanunlara aykırı değildir.

Kara Hançer Kardeşliği: Irklarını Soykırım Cemaati'ne karşı koruyan, çok iyi yetiştirilmiş, üstün yetenekli vampir savaşçılar. Vampir ırkı içinde seçici çiftleşmenin ürünü olan kardeşler, muazzam fiziksel-zihinsel güçlerin yanı sıra, kendilerini çok hızlı iyileştirebilme yeteneğine de sahiptir. Ekseriyetle kan bağıyla kardeş olmayan savaşçılar, halihazırda kardeşlik içinde olan vampirler tarafından aday gösterilerek Kara Hançer'e dahil olabilirler. Saldırgan, özgüven sahibi ve tabiatları gereği gizemli olan bu savaşçılar, hayatlarını sivil vampirlerden ayrı sürer ve beslenmeleri gereken zamanlar haricinde ırklarının diğer sosyal sınıflarındaki vampirlerle çok az temas kurarlar. Vampir dünyası içinde efsane konu-

mundadırlar ve kendilerine büyük saygı gösterilir. Yalnızca çok ciddi bir şekilde (örneğin yakından sıkılan kurşunla ya da kalplerine bıçak saplanmasıyla) yaralandıklarında öldürülebilirler.

Kırıcı: Soykırım Cemaati'nin üyeleri olarak vampirleri hedef alan ruhsuz insanlar. Ancak kalplerine bıçak saplanarak öldürülebilirler; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yiyip içmeleri gerekmez ve cinsel açıdan iktidarsızdırlar. Zaman içinde saçları, tenleri ve gözleri rengini yitirdiğinden dolayı, Kırıcıların tamamı sarışın, soluk tenli ve donuk bakışlıdır. Kokuları bebek pudrası kokusunu andırır. Omega tarafından cemaate kabul edilen Kırıcılara seramik bir kavanoz verilir. Kırıcıların vücutlarından sökülen kalpleri bu kavanozların içinde saklanmaktadır.

***leelan*:** Vampirlerin eski dilinde kabaca "en sevdiğim" olarak çevrilebilecek bir sevgi ifadesi.

Omega: Yazıcı Bakire'ye duyduğu öfke nedeniyle vampir ırkının kökünü kurutmayı amaçlayan, kötü niyetli, mistik figür. Sonsuz bir âlemde muazzam güçlere sahip olan Omega, Yazıcı Bakire'nin aksine, hayat yaratma gücüne sahip değildir.

***princeps*:** Birinci Aile ve Yazıcı Bakire'nin Seçilmiş sınıfından sonra en yüksek vampir aristokrat sınıfı. *Princeps*, doğuştan gelen bir haktır; daha sonra kazanılamaz.

***pyrocant*:** Bir bireyin sahip olduğu ciddi zayıflık. Bu zayıflık belli bir bağımlılık gibi içsel olabileceği gibi, zaaf gösterilen bir sevgili gibi dışsal da olabilir.

***rythe*:** Başka bir vampiri rencide eden vampirin, bu vampirin onurunu teslim etmesi için kendisine tanıdığı hak. Kabul edildiği takdirde, rencide olan vampir dilediği silahı seçerek, *rythe* hakkını veren vampire saldırır. Saldırılan vampir kendini savunamaz.

Seçilmiş: Yazıcı Bakire'ye hizmet etmek için yetiştirilmiş dişi vampirler. Aristokrat sınıfa dahil olsalar da daha çok ruhani varlıklar olarak görülürler. Erkeklerle ya hiç ya da çok sınırlı ilişki kurmalarına rağmen, Yazıcı Bakire'nin buyruğu doğrultusunda savaşçılarla çiftleştirilebilirler. Geleceği görme yeteneğine sahiplerdir. Geçmişte kardeşlik içindeki eşi olmayan savaşçıların beslenme ihtiyacı için kullanılmış olsalar da bu uygulama kardeşlik tarafından terk edilmiştir.

shellan: Bir erkek vampirle evlenen dişi vampir. Eş sahibi erkek vampirlerin kendi mıntıkalarını koruma yönündeki güçlü güdüleri nedeniyle, dişiler genellikle birden çok erkekle eşleşmezler.

Soykırım Cemaati: Vampir türünün kökünün kurutulması için Omega tarafından bir araya getirilmiş katillerin oluşturduğu cemaat.

Vampir: İnsanoğlundan ayrı bir tür. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsten bir vampirin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı vampirleri hayatta tutabilir ama insan kanının verdiği güç uzun ömürlü değildir. Yirmili yaşlarının ortalarında dönüşümden geçen vampirler, bundan sonra gün içinde dışarı çıkamaz ve belli aralıklarla beslenmek zorundadır. Vampirler, ısırarak ya da kan nakliyle insanları vampire dönüştüremezler ama insanlarla çiftleşen vampirler nadiren görülmektedir. Vampirler maddesel halden çıkma yeteneğine sahiptir ama bunu yapmak için öncelikle sakinleşip odaklanmak zorundadırlar. Ayrıca maddesel halden çıkarak mekân değiştirirken yanlarında ağır eşya taşıyamazlar. İnsanların zihinlerindeki kısa süreli hatıraları silebilirler. Bazı vampirler zihin okuma gücüne sahiptir. Ortalama yaşam süreleri bin yıla kadar çıkabilir. Bazı durumlarda bu süre daha da uzun olabilir.

Yazıcı Bakire: Vampir ırkının kralının rehberi olan mistik güç. Vampir arşivlerini tutan ve imtiyaz dağıtan varlıktır. Sonsuz bir âlemde var olur ve muazzam güçlere sahiptir. Hayat yaratabilir. Vampirleri bu yeteneğini kullanarak yaratmıştır.

Birinci Bölüm

Darius gözlerini kulüpte gezdirerek, dans pistini doldurmuş yarı çıplak bedenleri süzdü. Screamer bu gece hıncahınç doluydu; her yerde deri kıyafetlere bürünmüş kadınlarla, suç dünyasında yüksek lisans yapmış gibi görünen adamlar vardı.

Darius ve kendisine eşlik eden kişi böyle bir kulüpte asla göze batmazdı.

Diğerlerinden tek farkları, gerçekten katil olmalarıydı.

"Bunu yapacak mısın?" diye sordu Tohrment.

Darius başını kaldırdığında, masanın karşısındaki diğer vampir gözlerinin içine baktı. "Evet."

Tohrment elindeki İskoç viskisini yudumlayarak, gaddar bir ifadeyle gülümsedi. Köpekdişlerinin uçları göründü. "Sen delinin tekisin, D."

"Öyle olduğumu biliyorsun."

Tohrment kadehini saygıyla eğdi. "Ama çıtayı yükseltiyorsun. Nasıl bir şeyin içine girdiğine dair zerre fikri olmayan masum bir kızı alıp, dönüşümünü Wrath gibi birinin ellerine teslim etmek istiyorsun. Bu tam anlamıyla delilik."

"O şeytani biri değil. Görüntüsünün aksine." Darius birasını bitirdi. "Ve biraz saygı göstersen iyi edersin."

"Ona it gibi saygı duyuyorum. Ama bu kötü bir fikir."

"Ona ihtiyacım var."

"Buna emin misin?"

O anda, üzerinde mikromini etek, baldırlarına kadar çıkan çizmeler ve zincirlerden yapılmış büstiyer olan bir kadın masalarına doğru geldi. Bir kilo maskaranın arkasındaki gözleri parıldarken, kalçaları çift eklemliymiş gibi yürüyerek uzaklaştı.

Darius kadını görmezden geldi. Bu gece aklında seks yoktu.

"O benim *kızım*, Tohr."

"O bir melez, *D.* Hem Wrath'ın insanlara karşı nasıl hisler taşıdığını da çok iyi biliyorsun." Tohrment başını iki yana salladı. "Büyük-büyük-büyükannem de melezdi; Wrath'ın etrafındayken bundan bahsettiğimi hiç duymamışsındır herhalde."

Darius garsonun dikkatini çekmek için elini kaldırıp, kendi boş bira şişesiyle Tohrment'in neredeyse kurumuş olan kadehini gösterdi. "Bir çocuğumun daha ölmesine izin vermeyeceğim. Onu kurtarabileceğim herhangi bir olasılık varsa, bunu değerlendireceğim. Hem, dönüşümden geçip geçmeyeceğini bile bilmiyoruz. Benimle ilgili gerçeği asla öğrenmeden de mutlu bir hayat sürebilir. Bu daha önce oldu."

Bunları söylerken, kızının öldürülmeyeceğini umut ediyordu. Çünkü kızı dönüşümden geçip vampir olursa, diğerleri gibi o da avlanacaktı.

"Darius, Wrath bunu yaparsa, sana borcu olduğundan yapacak. Bunu istediğinden değil."

"Her nasıl olacaksa razıyım."

"Peki ama kızını kime teslim ettiğinin farkında mısın? Wrath ancak kısa namlulu bir tüfek kadar koruyucudur ve ne kadar hazırlıklı olursan ol, ilk sefer çok sert olabilir. Kaldı ki kızın hazırlıklı filan değil."

"Onunla konuşacağım."

"Nasıl olacakmış bu konuşma? Ona gidip, 'Hey, beni hayatında hiç görmediğini biliyorum ama ben senin babanım. Ah, bil bakalım ne oldu? Evrim piyangosunu kazandın! Sen bir vampirsin!"

"Şu anda senden nefret ediyorum."

Tohrment masaya doğru eğildiğinde, kalın omuzları deri ceketinin altında belirginlik kazandı. "Her zaman arkanı kollayacağımı biliyorsun. Yalnızca bu konuyu bir daha değerlendirmen gerektiğini düşünüyorum, o kadar." Araya ağır bir suskunluk girdi. "Bunu belki ben yapabilirim."

Darius ona ifadesiz bir suratla baktı. "Böyle bir şeyi denedikten sonra evine mi döneceksin yani? Wellsie kalbine bir kazık çakıp seni güneşe bırakır, arkadaşım."

Tohrment yüzünü buruşturdu. "Hakkın var."

"Sonra da benim peşime düşer."

Her ikisi de bu düşünceyle ürperdi.

"Hem..." Garson içkilerini masaya koyarken Darius arkasına yaslandı. Bangır bangır çalan *hardcore rap* yüzünden bir şey duymak zor olsa da garsonun masadan uzaklaşmasını bekledi. "Hem, tehlikeli zamanlarda yaşıyoruz. Bana bir şey olduğu takdirde..."

"Kızına *ben* bakarım."

Darius hafifçe arkadaşının omzuna vurdu. "Bunu yapacağını biliyorum."

"Ama Wrath daha iyi," dedi Tohrment. Bunu söylerken ses tonunda kıskançlık yoktu. Yalnızca bir hakikati ifade etmişti.

"Onun gibisi yok."

"Tanrı'ya şükür öyle," dedi Tohrment, yarım bir gülümsemeyle.

Elde ettikleri bilgileri paylaşarak birlikte savaşan çok az sayıda güçlü savaşçının oluşturduğu küçük gruplarındaki herkes aynı fikirdeydi. İş intikam almaya geldiğinde Wrath gibisi yoktu; o düşmanlarını deliliğin eşiğinde gezinen bir kararlılıkla avlardı. Wrath soyunun sonuydu; gezegende kalan tek safkan vampirdi. Onu kralları olarak gören ırkı Wrath'a büyük saygı duymasına rağmen, o bu konumundan nefret ediyordu.

Darius'un melez kızının hayatta kalmasını sağlayabilecek tek olasılığın Wrath'a bağlı olması neredeyse trajik bir durumdu. Wrath'ın kanı öylesine güçlü, öylesine saftı ki bu durum kızının dönüşümden geçebilme şansını artırıyordu. Ama Tohrment de haksız değildi. Bu, bir bakireyi bir haydudun ellerine teslim etmekten farksızdı.

Kulüpte ani bir hareketlenmeyle herkes geriledi. Biri için yol açıyorlardı. Belki de bir şey için.

"Siktir! Geliyor işte," diye mırıldandı Tohrment. Kadehini kafasına dikip viskisini bitirdi. "Gücenmek yok; ben kaçıyorum. Bu kesinlikle parçası olmak istediğim bir konuşma değil."

Darius, insan kalabalığının yarılarak heybetli, karanlık bir gölgeye yol verişini izledi. İnsanların zoru gördüğü anda kaçmaya yönelmesi, hayatta kalmak açısından etkili bir refleksti.

Wrath bir doksan sekiz boyunda, derilere bürünmüş, katıksız bir dehşetti. Uzun, siyah saçları, alnının ortasından ikiye ayrılarak düz bir şekilde aşağı dökülüyordu. Yüzünü sımsıkı kapatmış olan gözlüğü, bugüne dek kimsenin görmediği gözlerini saklıyordu. Omuzları çoğu

erkeğin omuz boyutunun iki katıydı. Hem aristokrat hem vahşi bir ifade taşıyan yüzüyle, doğuştan kazandığı hakla gerçek bir kral ve kaderinin kendisi için çizdiği yolda gerçek bir asker gibi görünüyordu.

Ve kendisinden önce gelen tehdit dalgası, esaslı bir kartvizitti.

Darius, Wrath'ın etrafına yaydığı buz gibi nefret hissi yüzüne çarptığında, yeni gelen birasından büyük bir yudum aldı.

Doğru şeyi yaptığını umut etti.

Editörü kalçasını masasına dayadığında, Beth Randall başını kaldırdı. Adamın gözleri dosdoğru gömleğinin göğüs açıklığına kaymıştı.

"Gene mesaiye kalmışsın," diye mırıldandı editör.

"Selam, Dick."

Karınla iki çocuğunun yanında olman gerekmiyor mu senin? diye ekledi içinden.

"Ne yapıyorsun?"

"Tony için bir yazının düzenlenmesiyle ilgileniyorum."

"Biliyor musun, beni etkilemenin başka yolları da var."

Evet, Beth bunu tahmin edebiliyordu.

"Gönderdiğim e-postayı okudun mu, Dick? Öğleden sonra karakola gidip, José ve Ricky'yle konuştum. Şehre bir silah tüccarının geldiğine yemin ediyorlar. Enseledikleri torbacıların üzerinde iki modifiye edilmiş Magnum bulmuşlar."

Kızın omzuna hafifçe vuran Dick, elini çekerken Beth'i okşamayı da ihmal etmedi. "Sen karakolun günlük kayıt defterini takip etmeye devam et. Bırak da şiddet suçlarıyla abilerin ilgilensin. Hiçbirimiz senin şu güzel yüzüne bir şey olmasını istemeyiz."

Adam gülümserken, gözleri Beth'in dudaklarında kaldı bir süre.

Editörünün şehvetli bakışlarının bundan üç yıl önce kabak tadı vermeye başladığını düşündü. Yani, onun için çalışmaya başlamasının hemen sonrasında.

Kesekâğıdı. Beth'e gereken, bu adamla her konuştuğunda kafasını içine sokup saklanabileceği bir kesekâğıdıydı. Hatta kesekâğıdının önüne Bayan Dick'in bir fotoğrafını bile yapıştırabilirdi.

"Seni eve bırakmama ne dersin?" diye sordu adam.

Ancak gökten çivi *yağdığında olur, seni yavşak.*

"Hayır, teşekkür ederim." Beth bilgisayarının ekranına dönerken, adamın da laftan anlayacağını umdu.

Dick, Beth'in masasından uzaklaşarak, muhtemelen muhabirlerin çoğunun eve gitmeden önce birkaç tek atmak için uğradığı, caddenin karşısındaki barın yolunu tuttu. Caldwell'e bir gazeteci için fırsatlar dünyası demek pek mümkün değildi ama Dick'in esas oğlanları ağır bir sosyal yükün altındaymış gibi görünmekten büyük zevk alıyordu. Charlie'nin barında bir araya gelip, çok daha büyük, çok daha mühim gazetelerde çalıştıkları günlerden konuşmaya bayılırlardı. Aslına bakılacak olursa bu heriflerin çoğu Dick'ten farksızdı: Yaptıkları işte yetkin olsalar da kariyerlerinde sıra dışı bir başarıya imza atamamış, orta yaşlı, yolun yarısına gelmiş adamlardı. Caldwell, şiddet olaylarına, uyuşturucu baskınlarına, fuhuşa ev sahipliği yapacak kadar New York'a yakın ve büyük bir kent olduğundan, bu adamlar kendilerini bir şekilde meşgul tutabiliyordu. Fakat *Caldwell Courier Journal,* bir *Times* değildi ve bu heriflerin hiçbiri de hayatları boyunca Pulitzer ödülü kazanmayacaktı.

Aslında bu üzücüydü.

Eh, git de aynaya bak kızım, diye geçirdi içinden. Kendisi de yalnızca önemsiz bir muhabirdi. Bugüne dek ulusal dağıtımı olan bir gazetede çalışmamıştı. Yani, bir şeyler değişmediği takdirde, ellili yaşlarına geldiğinde *CCJ*'deki görkemli günlerini anma şansına sahip olmak için bile ücretsiz bir yerel gazetede eleman ilanlarını düzenliyor olması gerekecekti.

Masasındaki M&M çikolatası paketine uzandı. Lanet şey boştu. Gene.

Herhalde en doğrusu evine gitmesiydi. Yol üzerinden Çin yemeği alabilirdi.

Gri paravanlarla kabinlere ayrılmış haber merkezinden ayrılırken, arkadaşı Tony'nin Twinkie zulasını patlattı. Tony durmadan tıkınırdı. Onun için kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği gibi şeyler yoktu; tüketim daimi bir durumdu. Tony uyanıksa, sürekli ağzına bir şeyler sokuştururdu. Ve kendini asla malsız bırakmak istemeyen Tony'nin masası, her zaman kalori bağımlılığı dünyasında bir define adası gibi olurdu.

Twinkie'nin selofanını sıyırarak açan Beth, Trade Caddesi'ne inen merdivene yürürken bu yapay pisliği ısırdığına inanamıyordu. Dışarıda temmuz sıcağı, dairesiyle arasında fiziksel bir engel teşkil ediyordu. On iki blokluk sıcak ve nem. Neyse ki yolunun tam ortasındaki Çin restoranında daima klima çalışırdı. Biraz talihi varsa, restoran yoğun olduğundan, sırasını beklerken serinliğin keyfini çıkarabilirdi.

Elindeki Twinkie'yi bitirdiğinde telefonunu açtı ve hızlı arama mönüsünde kayıtlı restoran numarasını arayarak biftek ve brokoli siparişi verdi. Yürürken tanıdık, kasvetli mekânlara baktı. Trade Caddesi'nin bu kesiminde yalnızca barlar, striptiz kulüpleri ve birkaç dövmeci vardı. Ye-

mek yenebilecek yegâne yerler Çin restoranı ile Tex-Mex* büfesiydi. Kent merkezinin gelişmekte olduğu 1920'lerde ofis olarak kullanılan diğer binalar boştu. Beth kaldırımlardaki her bir çatlağı ve trafik lambalarının sürelerini ezbere biliyordu. Açık kapılarla pencerelerden dışarı dökülen yerel dil de herhangi bir sürpriz içermiyordu.

McGrider'da blues çalıyordu; Zero Sum'ın camla kaplı girişinden cazırdayan bir tekno müzik duyuluyordu. Ruben'deki karaoke makineleri de çoktan çalıştırılmıştı. Buradaki mekânların çoğu kâfi ölçüde nezih olsa da Beth'in prensip gereği uzak durduğu birkaç yer de yok değildi. Bilhassa Screamer ürkütücü bir müşteri kitlesine hizmet veriyordu. Kendisine eşlik eden polisler olmadan buranın kapısından içeri katiyen adım atmazdı.

Çin restoranına kalan mesafeyi düşündüğünde, üzerine bitkinlik çöktü. Hava gerçekten nemliydi. Hatta hava öylesine ağırdı ki ciğerlerine su çekiyormuş gibi hissediyordu.

Ama Beth'in içinde bitkinliğinin yalnızca havayla alakalı olmadığına dair bir his de vardı. Aslında bu hali haftalardır sürdüğünden, depresyonun eşiğinde dans ettiğinden şüpheleniyordu. Mesleğinde hiçbir yere ilerlediği yoktu. Umurunda bile olmayan bir apartman dairesinde yaşıyordu. Yalnızca birkaç arkadaşı vardı. Bir sevgilisi, hatta hayatında romantik bir olasılık dahi yoktu. Önündeki on yılı Caldwell'de Dick ve esas oğlanlarla geçirdiği takdirde, aynı rutinden başka bir şey gelmiyordu gözünün önüne: Sabah kalkacak, işe gidecek, bir fark yaratmaya çalışacak, başaramayacak ve yalnız başına dairesine dönecekti.

---

* Amerika ve Meksika mutfaklarının birleşimiyle oluşmuş yemek kültürü. (ç.n.)

Belki de yapması gereken yalnızca bırakıp gitmekti. Caldwell'i. *CCJ*'yi. Çalar saatinin, masasındaki telefonunun ve uyurken rüya görmemesini sağlayan, geceleri açık bıraktığı televizyonunun oluşturduğu elektronik ailesini.

Tanrı biliyordu ki onu bu kentte tutan şey alışkanlıktan başka bir şey değildi. Yıllardır üvey anne-babalarının hiçbiriyle tek kelime konuşmamıştı; yani ortalıktan kaybolsa onu özlemezlerdi. Sahip olduğu birkaç arkadaşı da kendi aileleriyle meşguldü.

Arkasından gelen yılışık ıslığı duyduğunda gözlerini devirdi. Barların bu kadar yakınında çalışmanın sorunu buydu. Arada sırada birilerinin dikkatini çekmeniz işten bile değildi.

Islıklarla atılan lafları, hızlı adımlarla caddeyi kat ederek peşine takılan iki herif izledi. Etrafına baktı. Barlardan uzaklaşıp restoranlardan önceki, iki yanında boş binaların dizildiği uzun bir sokağa girmişti. Gece karanlığına rağmen, neyse ki sokak lambaları yanıyor ve tek tük araba geçiyordu.

"Saçların ne güzelmiş senin," dedi, heriflerden daha cüsseli olanı. Beth'e yetişerek yanında yürümeye başlamıştı. "Dokunabilir miyim?"

Beth kesinlikle durmaması gerektiğini biliyordu. Bu iki tip yaz tatiline girmiş kolej piçlerine benziyordu. Yani, biraz can sıkmaktan fazlasını yapacak değillerdi. Gene de Beth işini şansa bırakmak istemiyordu. Hem Çin restoranına da yalnızca beş blok kalmıştı.

Elini çantasına atarak biber gazını aradı.

"Seni evine bırakmamızı ister misin?" dedi cüsseli genç. "Arabam uzakta değil. Gerçekten, neden bizimle gelmiyorsun? Biraz gezeriz."

Bu tarzıyla bir kadını kesinlikle yatağa atabilirmiş

gibi, sırıtarak kankasına göz kırptı. Kankası kahkaha atarak Beth'in etrafından dolandı. Bunu yaparken ince telli sarı saçları savruldu.

"Hadi binelim şuna!" dedi sarışın.

Lanet olsun, neredeydi bu sprey?

Cüsseli oğlan uzanarak saçına dokunduğunda, Beth buz gibi bir bakışla ona döndü. Polo tişörtü ve haki şortuyla, tam anlamıyla bir BMOC* yakışıklısıydı. Gerçek, yüzde yüz Amerikan malı.

Malın gülümsemesiyle adımlarını hızlandıran Beth, bakışlarını Çin restoranının tabelasının loş neon parıltısına dikti. Kaldırımda birileriyle karşılaşmayı umut etse de aşırı sıcak hava insanları iç mekânlara kaçırmıştı. Etrafta kimse yoktu.

"Bana ismini söylemeyecek misin?" dedi, yüzde yüz Amerikan malı.

Beth'in kalbi göğüs kafesini delip çıkacakmış gibi atıyordu. Biber gazının diğer çantasında kaldığını anlamıştı.

Dört blok kalmıştı.

"Belki de sana ben bir ad takarım. Bir düşüneyim... *Kedicik* nasıl geliyor kulağa?"

Sarışın kıkırdadı.

Beth yutkunarak, 911'i araması gerekebilir diye cep telefonunu çıkardı.

Sakinleş. Kendine hâkim ol.

Restorandan içeri girdiğinde yüzüne vuracak serin havanın nasıl da iyi hissettireceğini düşündü. Belki de oraya bir taksi çağırır, böylelikle bu ikisinin kendisine bir daha musallat olmasına izin vermezdi.

"Hadi ama kedicik," diye mırıldandı Amerikan malı.

* *Big Man on Campus*. Amerika'da lise ya da kolejde popüler olan erkekler (genellikle sporcular) için kullanılan bir tabir. (ç.n.)

"Senin de benden hoşlanacağını biliyorum."

Yalnızca üç blok...

Onuncu Cadde'yi geçmek için kaldırımdan aşağı adımını atarken, cüsseli oğlan kolunu onun beline sardı. Ayakları bir anda yerden kesiliverdi. Çocuk onu geriye çekerken, kocaman eliyle ağzını kapadı. Çıldırmış gibi debelenen Beth tekmeler, yumruklar savurdu. Yumruklarından biri çocuğun gözüne indiğinde, kendini kurtardı. Çocuktan uzaklaşırken nefesi boğazında sıkışıp kaldı. Trade Caddesi'ne giren arabanın farlarını fark ettiğinde bağırmaya başladı.

Çocuk onu bir daha yakaladı.

"Bunun için yalvaracaksın, orospu," diye fısıldadı kulağının içine. Bunu söylerken elleriyle Beth'in boğazını kavramıştı. Beth boynunun kırılacağını, karanlık gölgelerin içinde kaybolacağını düşünmeye başlayana dek sıktı boğazını. Teriyle iç içe geçmiş kolej-oğlanı parfümünün kokusunu alabiliyor; arkadaşının tiz sesli kahkahasını duyabiliyordu.

Bir ara sokak. Onu bir ara sokağa sürüklüyorlardı.

Midesi kalkmış, boğazından yukarı safra yükselmeye başlamıştı. Kendini kurtarmaya çalışıyordu. Panik hissinden güç alsa da çocuk daha güçlüydü.

Çocuk onu bir çöp konteynerine iterek vücudunu üzerine bastırdı. Beth dirseğini kaburgalarına geçirip birkaç tekme savurdu.

"Lanet olsun, şunun kollarını tut!"

Ayakkabısının topuğuyla sarışının kavalkemiğine sağlam bir darbe indirse de çocuk Beth'in bileklerini yakalayarak başının üzerine kaldırdı.

"Hadi ama orospu, bundan çok hoşlanacaksın," diye homurdandı Amerikan malı. Diziyle Beth'in bacaklarını ayırmaya çalışıyordu.

Beth'i çöp konteynerinden çekerek binanın tuğla duvarına dayadı ve olduğu yerde kalması için boğazını sıktı. Gömleğini yırtması için diğer elini kullanması gerektiğinden, ağzı serbest kaldığı anda Beth çığlığı bastı. Çocuğun indirdiği sert tokatla dudağının yarıldığını hissetti. Kendi kanının tadını alırken, acıdan sersemledi.

"Bir daha çığlık atacak olursan o dilini keserim." Beyaz dantel sutyenini indirip göğüslerini açarken Amerikan malının gözlerinde nefretle şehvet iç içe geçmişti. "Seni fena sikeceğim!"

"Hey! Bunlar gerçek mi?" diye sordu sarışın, Beth kendisini yanıtlayacakmış gibi.

Kankası meme uçlarından birini tutarak çektiğinde, Beth'in gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulanıklaştırdı. Belki de bunun nedeni aldığı aşırı hızlı, derin nefeslerdi.

Diğeri kahkahayı bastı. "Bence göğüsleri gerçek. Ama emin değilsen, işim bittiğinde kendin bakarsın."

Sarışın kıkırdarken, Beth'in zihninde bir şeyler harekete geçerek bunun gerçekleşmesine izin vermeyi reddetti. Direnmeyi kesmek için kendini sakinleştirmeye çalışırken, öğrendiği kişisel savunma tekniklerini düşündü. Çok geçmeden, aldığı ağır nefesler haricinde, vücudu kıpırtısız kalmıştı. Amerikan malının bunu fark etmesi için aradan bir dakika geçmesi gerekti.

"Demek karşı koymaktan vazgeçtin, ha?" dedi, şüpheyle Beth'e bakarken.

Başını yavaşça salladı.

"Güzeeel." Üzerine abanmasıyla Beth, burnuna dolan sigara ve biranın korkunç kokusuyla öğürmemek için kendini zor tuttu. "Ama bir daha çığlık atacak olursan, seni bıçaklarım. Anladın mı beni?"

Beth bir daha başını salladı.

"Bırak onu."

Sarışın Beth'in bileklerini bırakıp kıkırdadı. Ardından, seyretmek için en iyi açıyı yakalamak istermiş gibi etraflarında dolanmaya başladı.

Amerikan malının sert elleri tenini okşarken, midesinden çıkmak isteyen Tony'nin Twinkie'sini irade gücüyle içinde tutmaya, öğürmemeye çalıştı. Göğüslerini avuçlamış olan ellerin verdiği histen tiksinmesine rağmen, çocuğun pantolonunun fermuarına uzandı. Çocuk onu halen boğazından tutuyor olduğundan nefes almakta zorlanıyordu ama penisine dokunduğunda inleyerek kolunu biraz açtı.

Elini sertçe pantolonun içinde iterek çocuğun taşaklarını kavradı ve elinden geldiğince güçlü bir şekilde sıkarak çevirdi. Çocuk iki büklüm olduğu anda da dizini burnuna geçirdi. İçinde yükselen adrenalinle, bir an için, kankasının aval aval bakmaktansa kendisine saldırmasını istedi.

"*Siktirin gidin!*" diye haykırdı ikisine birden.

Kendini ara sokaktan dışarı attı; koşarken yırtılmış gömleğini bir arada tutmaya çalışıyordu. Apartmanına ulaşana dek durmadı. Elleri öylesine titriyordu ki anahtarını kilide güçbela sokabildi. Gözlerinden boşalan yaşları ancak banyo aynasının karşısına geçtiğinde fark etti.

Butch O'Neal, karakoldan geçilen mesajı duyduğunda, sivil arabasında, gösterge panelinin altındaki polis telsizine baktı. Kurban erkekti. Yerdeydi ama nefes alıyordu. Çok uzakta olmayan bir ara sokaktaydı.

Saatine baktı. Onu biraz geçmişti. Yani eğlence yeni başlıyordu. Temmuzun ilk günlerinde bir cuma akşamı olduğundan, okuldan yakalarını henüz kurtarmış kolej piç-

leri Ahmaklık Olimpiyatları'nda birbirleriyle yarışıyorlardı. Butch ara sokakta yatan bu çocuğun ya soyulduğunu ya da çattığı yanlış birinin ona dersini verdiğini düşündü.

Bu olasılıklardan ikincisinin gerçek çıkmasını umuyordu.

Telsizi eline alıp, devriye değil, cinayet masasında çalışan bir dedektif olmasına rağmen olay mahalline gitmekte olduğunu bildirdi. Aslında üzerinde çalıştığı iki vaka birden vardı. Biri, Hudson Nehri'nde bulunmuş bir ceset; diğeri ise bir arabayla çarpıp kaçma vakasıydı. Ama her zaman yeni şeylere ayıracak zaman buluyordu. Evden ne kadar uzakta kalırsa o kadar iyiydi. Mutfak lavabosundaki kirli bulaşıklar ya da yatağındaki buruşuk çarşaflar kendisini özleyecek değildi.

Sireni çalıştırıp gaza basarken, *Let's hear it for the boys of summer*,* diye mırıldandı.

* ABD müzik listelerinde 1 numaraya çıkan, 1984 tarihli Deniece Williams şarkısı. (ç.n.)

İkinci Bölüm

Screamer'daki kalabalık yolundan çekilmek için açılırken, Wrath bu manzaraya dudak büküp yürümeye devam etti. Kulübü doldurmuş olan herkesin gözeneklerinden korkunun yanı sıra hastalıklı, şehvetli bir merak hissi akıyordu. Wrath pis kokuyu içine çekti.

Sığırdı bunlar. Hem de hepsi.

Koyu renk camlı gözlüğünün ardındaki gözleri loş ışıkta zorlandığından, gözkapaklarını kapadı. Görüşü o kadar zayıflamıştı ki gözlerini kapadığında pek bir şey değişmiyordu aslında. İşitme duyusuna odaklanarak ayak seslerini, fısıldanan sözcükleri, yere düşerek kırılan bir başka kadehi umursamaksızın ilerledi. Bir şeye çarptığında aldırmadı. Çarptığı ister masa, sandalye ya da insan olsun, lanet olası şeyin üzerinden geçerek yoluna devam etti.

Kulüpteki kalabalık içinde etrafa paniğin kötü kokusunu yaymayan yegâne beden olduğundan, Darius'un nerede oturduğunu net bir şekilde hissedebiliyordu.

Gerçi savaşçı bu gece epey gergindi.

Diğer vampirin karşısında durduğunda gözlerini açtı. Darius onun için bulanık bir şekilden ibaretti; Wrath'ın gözleri kendisine yalnızca koyu tenli, kapkara giysiler içinde birinin karşısında olduğunu söyleyebiliyordu.

"Tohrment nereye gitti?" diye sordu, viski kadehinden yükselen kokuyu içine çekerek.

"Biraz hava almak için çıktı. Geldiğin için teşekkür ederim."

Wrath sandalyeye oturdu. Dümdüz ileri bakarak, kalabalığın kendisi için açtığı koridoru yavaşça yutmasını izledi.

Bekledi.

Ludacris'in kulübü sarsan bas ritimleri yerini eski tarz Cypress Hill'e bıraktı.

Bu iyi olacaktı. Darius, Wrath'ın zamanının boşa harcanmasına katlanamayacağını çok iyi bilen, dobra biriydi. Sessizlik varsa, ortada mühim bir konu var demekti.

Darius birasını kafasına diktikten sonra derin bir nefes aldı. "Lordum..."

"Benden bir şey istiyorsan, konuşmaya bu hitapla girmemelisin," dedi Wrath, sözcüklerin üzerine basarak. Masalarına bir garsonun yaklaştığını hissetmişti. Aklında canlanan görüntü, kocaman göğüsler ve daracık gömleğiyle kısacık eteği arasından görünen etinin bir kesitiydi.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu kız, alçak sesle.

Wrath'ın aklına gelen, kıza masaya uzanmasını ve şahdamarı üzerinde rahat bir şekilde çalışabilmesi için kendisine müsaade etmesini önermek oldu. İnsan kanı kendisini uzun süre hayatta tutamazdı ama kulübün sulandırılmış alkollü içkilerinden çok daha iyi geleceğine şüphesi yoktu.

"Şimdi değil," dedi. Wrath'ın dudaklarında beliren incecik

tebessüm aynı anda kızın hem gerginliğini hem de hissettiği şehveti artırdı. Wrath kızın kokusunu ciğerlerine çekti.

İlgimi çekmiyorsun, diye düşündü.

Garson başını sallasa da masadan ayrılmadı. Wrath'a bakmaya devam ediyordu. Wrath için kızın kısa sarı saçları yüzünün etrafını sarmış, karanlıkta bir hale gibi görünüyordu. Tam anlamıyla büyülenmiş olan kız, kulüpteki işi şöyle dursun, adını bile unutmuş gibi görünüyordu.

Ne kadar da sinir bozucu bir manzaraydı bu.

Darius sandalyesinde sabırsızlıkla kıpırdandı.

"Bu kadar," diye mırıldandı. "Bir isteğimiz yok."

Masanın başından ayrılan kız kalabalığın içinde kaybolurken, Wrath, Darius'un boğazını temizlediğini duydu. "Geldiğin için teşekkürler."

"Bunu az önce söylemiştin."

"Evet. Doğru. Seninle uzun bir geçmişimiz var."

"Öyle."

"Birlikte birkaç sağlam savaşa girdik. Birlikte bir sürü Kırıcı indirdik."

Wrath başını salladı. Kara Hançer Kardeşliği nesillerdir ırklarını Soykırım Cemaati'ne karşı koruyordu. Darius bu kardeşliğin üyelerinden biriydi. Tohrment de. Ve dört vampir daha. Kardeşlik, Omega denilen iğrenç efendilerine itaat eden ruhları alınmış insanlara, yani Kırıcılara göre sayıca çok azdı. Buna rağmen Wrath ile savaşçıları kendilerine ait olanı korumayı biliyordu.

Bunun ötesinde, kendilerine ait olandan fazlasını aldıkları da oluyordu.

Darius bir kez daha boğazını temizledi. "Bunca yılın ardından..."

"D, bir an önce sadede gelsen iyi olur. Marissa'nın bu gece ufak bir iş halletmesi gerekiyor."

"Benim yerimdeki odanı kullanmak ister misin? Orada başka kimsenin kalmasına müsaade etmediğimi biliyorsun." Darius rahatsız bir şekilde güldü. "Marissa'nın erkek kardeşinin onlara gitmeni tercih edeceğini sanmam."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Wrath, kendine biraz daha yer açmak için çizmesiyle masayı itti.

Marissa'nın erkek kardeşinin hassas biri olması ya da yaşadığı hayatı tasvip etmemesi Wrath'ın umrunda bile değildi. Havers, kafası götünde, züppe bir sanat meraklısından başka bir şey değildi. Irklarının ne türden düşmanlarla karşı karşıya olduğunu ve kendilerini korumak için ne yapmak gerektiğini anlamaktan çok uzaktı.

Wrath, sırf bu tatlı çocuk tasvip etmiyor diye, siviller katledilirken züppenin teki gibi davranamazdı. Wrath'ın yapması gereken, tahtta götünü yaymak değil, savaşçılarıyla birlikte cephede olmaktı. Yani Havers siktirip gidebilirdi.

Diğer taraftan, Marissa'nın, erkek kardeşinin bu tutumu yüzünden zorluk yaşamaması gerekiyordu.

"Bu önerini değerlendirebilirim."

"Güzel."

"Şimdi konuş."

"Benim bir kızım var."

Wrath yavaşça başını Darius'a çevirdi. "Ne zamandan beri?"

"Bir süredir."

"Annesi kim?"

"Onu tanımıyorsun. O... Öldü."

Bunu söylemesiyle birlikte Darius kederlendi; derinlerine gömülü eski acısının keskin kokusu, kulüpteki insan teri, alkol ve seksin pis kokusuna bir an için baskın çıkmıştı.

"Kız kaç yaşında?" diye sordu Wrath. Bu konunun nereye gideceğini anlamış gibiydi.

"Yirmi beş."

Wrath bir küfür mırıldandı. "Bunu benden isteme, Darius. Benden bunu yapmamı isteme."

"Zorundayım. Lordum, senin kanın..."

"Bana bir daha bu şekilde hitap edecek olursan ağzını kapatırım. Kalıcı olarak."

"Anlamıyorsun. O..."

Wrath'ın masadan kalktığını gören Darius bir an için onu kolundan yakalasa da elini hızla geri çekti.

"O yarı-insan."

"Yüce İsa..."

"Dönüşüme girdiği takdirde bundan canlı çıkamayabilir. Bak, ona yardım edersen, en azından hayatta kalması için bir şansı olur. Senin güçlü kanın bir melez olarak dönüşümden canlı çıkma şansını artıracaktır. Senden onu *shellan* olarak almanı istiyor değilim. Ya da onu korumanı. Bunu ben de yapabilirim. Tek istediğim... Diğer oğullarımın hepsi öldü. Bana kalan yalnızca o. Ve ben... Annesi asıl sevdiğim kadındı."

Karşısındaki bir başkası olsaydı, Wrath favori sözcük çiftini kullanabilirdi: *Siktir git.* Wrath için bir insanın durabileceği yalnızca iki makul pozisyon vardı. Kadınsa, sırtüstü yatardı. Erkekse, yerde yüzüstü yatmasını ve nefes almıyor olmasını tercih ederdi.

Ama Darius *neredeyse* bir arkadaştı. Ya da Wrath kendisine yakınlaşmasına izin verseydi, bir arkadaş olabilirdi.

Wrath masadan kalkarken gözlerini kapadı. Bunu yaparken içini dolduran nefret, göğsünün ortasında birikmişti. Yürüyüp gittiği için kendinden iğreniyordu. Fakat böylesine acılı ve tehlikeli bir dönüşüm sürecinde zavallı

bir meleze yardımcı olacak türden bir erkek vampir değildi o. Nezaket ve merhamet onun kalemi değildi.

"Bunu yapamam. Senin için bile."

Darius'un ıstırabı yüzünden okunuyordu. Wrath gerçekten de bu görüntü karşısında sarsıldı. Vampirin omzunu sıktı.

"Kızını hakikaten seviyorsan, ona bir iyilik yap. Bunu başkasından iste."

Wrath masaya sırtını dönerek kulübün çıkışına yöneldi. Kapıya doğru yürürken, birkaç saniye içinde, kulüpteki bütün insanların beyin korteksinden kendisine dair anıyı sildi. Aralarında en dirençli olanlar bile onu ancak hayal ettiklerini düşüneceklerdi. Zayıflar ise onu bir daha hatırlamayacaktı.

Sokakta, maddesel halinden çıkmak için Screamer'ın arkasındaki karanlık köşeye yöneldi. Gölgelerin içinde bir adamın penisini gırtlağına dek sokmuş bir kadının, sarhoşluktan yere yığılıp kalmış bir serserinin, telefonda taşın* fiyatı üzerine tartışan bir torbacının önünden geçti.

Wrath, biri peşine takıldığı anda bunu fark etti. Peşindekinin kim olduğunu da anlamıştı. Bebek pudrasının tatlı kokusu bariz bir işaretti.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, deri ceketinin fermuarını indirip *hira shuriken*'lerinden** birini çıkardı. Paslanmaz çelikten ninja yıldızı avcunun içine rahatça oturmuştu. 85 gramlık ölüm, hedefe fırlatılmaya hazırdı.

Wrath, eline silahını aldıktan sonra, bir an önce gölgelerin içinde kaybolmak istemesine rağmen, temposunu değiştirmeden yürümeye devam etti. Darius'u geri çevirdik-

* *Crack*. Kokainin bir türü. (ç.n.)

** "Kullanıcının elinde gizlenmiş kılıç" anlamına gelen *shuriken*, bin yıl kadar önce yaratılmış geleneksel bir Japon silahıdır. Genellikle düşmana fırlatılarak kullanılan *shuriken*, ninja yıldızı olarak da bilinir. (ç.n.)

ten sonra zaten kavga aranıyordu ve peşindeki Soykırım Cemaati üyesi bundan daha iyi bir zamanlamaya sahip olamazdı.

Peşine takılmış ruhsuz insanı gebertmek hıncını almak için tam da ihtiyaç duyduğu şeydi.

Kırıcı'yı daha karanlık bir yere çekerken, Wrath'ın vücudu dövüşe hazırlandı; kalbi düzenli bir tempoda atıyor, kollarıyla baldırlarındaki kaslar hissettiği beklentiyle seğiriyordu. Çekilen tabanca horozunun sesini duyduğunda, silahın nereye doğrultulmuş olduğunu hesapladı. Kırıcı tam kafasının arkasına nişan almıştı.

Kurşun namludan çıktığı anda hızla kendi etrafında döndü. Aşağı eğilirken fırlattığı, gümüş bir parıltıyla, ölümcül bir kavis çizerek uçan yıldız, Kırıcı'nın boynuna saplandı. Karanlığa uzanan yolda vizesini almadan önce Kırıcı'nın boğazı yarılmıştı. Elindeki silah yere düşüp tangırdayarak asfaltta sürüklendi.

Her iki eliyle boğazını tutan Kırıcı dizlerinin üzerine çöktü.

Wrath, Kırıcı'nın yanına giderek ceplerini karıştırdı. Cüzdanıyla cep telefonunu alıp kendi ceketinin cebine koydu.

Ardından göğsündeki kından metal kısmı siyah renkte uzun bir bıçak çıkardı. Dövüşün çok kısa sürmesi Wrath'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Koyu renk, kıvırcık saçlarının canlılığını ve saldırının acemiliğini göz önüne aldığında, bunun yeni göreve çıkarılmış bir Kırıcı olduğunu düşündü. Hızlı bir hareketle adamı sırtüstü çevirdi ve havaya fırlattığı bıçağı sapından yakalayıp göğsüne indirdi. Bıçak ete girerek, kaburgaları kırdı ve bir zamanlar kalbin olduğu kara boşluğa uzandı.

Boğuk bir ses ve ışık çakmasıyla Kırıcı parçalanarak yok oldu.

Wrath, bıçağındaki kanı deri pantolonuna sildikten sonra ait olduğu yere geri sokup ayağa kalktı. Etrafına baktı. Ve o da maddesel halinden çıkarak yok oldu.

Darius üçüncü birasını içiyordu. Gotik bir çift ona yanaşmayı denese de Darius tekliflerini geri çevirdi.

Screamer'dan çıkıp, park etmenin yasak olduğu kulübün arkasındaki sokağa bıraktığı BMW 650i'sine yürüdü. Darius düzeyindeki bir vampir kendi iradesiyle maddesel halinden çıkabilir ve bu şekilde büyük mesafeler kat edebilirdi. Ama yanınızda ağır bir eşya taşımak zorundaysanız bu gerçekleştirilmesi kolay bir şey değildi. Ayrıca halk içinde yapmak isteyeceğiniz bir şey de değildi.

Hem esaslı bir otomobilin keyfini sürmekten de hoşlanıyordu.

Arabasına binip kapıyı kapattığı anda başlayan yağmurda, kocaman damlalar ön camını ıslattı.

Seçenekleri tükenmiş değildi. Wrath'la konuşmalarında Marissa'nın erkek kardeşinin adının geçmesi, Darius'un aklına başka şeyler getirmişti. Havers bir hekim; kendini ırkına adamış bir şifacıydı. Belki de o yardım edebilirdi. En azından denemeye değerdi.

Aklında dönüp duran planlarla dikkati dağılmış bir halde, kontağa soktuğu anahtarı çevirdi. Marş motorundan tuhaf bir ses geldi. Anahtarı bir kez daha çevirip ritmik *klik* sesini duyduğunda, korkunç bir önseziye kapıldı.

Ve otomobilin şasisine takılarak elektrik sistemine bağlanmış bomba patladı.

Darius'un bedeni beyaz alevlerle kaplanırken, son düşüncesi henüz kendisiyle tanışmamış kızına dairdi. Artık onunla asla tanışamayacaktı.

Üçüncü Bölüm

Beth kırk beş dakika süren duşunda vücut jeli şişesinin yarısını kullanırken, su aşırı ölçüde sıcak olduğundan banyo duvarlarını kaplamış ucuz duvar kâğıdının neredeyse erimesine neden olacaktı. Kurulandıktan sonra bornozunu giyerken, aynadaki yansımasına gözünün kaymamasına özellikle dikkat etti. Dudağı berbat durumdaydı.

Sıkışık stüdyo dairesinde yürüdü. Klima birkaç hafta önce bozulmuş olduğundan, içerisi de neredeyse banyo kadar boğucu bir hava taşıyordu. Dairesinin iki penceresi ile bakımsız bir avluya açılan sürme kapıya baktı. Hepsini ardına dek açmak istemesine rağmen, gidip kilitleri kontrol etti.

Sinirleri harap olsa da en azından vücudu hızla toparlanıyordu. Akşam yemeği gerçekleşmediğinden dolayı sinirlenmiş gibi intikam arzusuyla dönen iştahını fark ettiğinde, salonuna bağlı açık mutfağa yöneldi. Dört gece önceki tavuktan geriye kalanlar bile çekici bir göründü ama folyoyu açtığında burnuna tere batmış çorap kokusunu andıran berbat bir koku çarptı. Folyoyu çöpe atıp, mikrodalga fırına bir Lean Cuisine* koydu. Plastik tepsiyi fırın

* Dondurulmuş olarak satılan bir hazır yemek markası. (ç.n.)

eldiveniyle elinde tutarak, peynirli makarnasını ayakta yedi. Ama açlığını geçirmediğinden, bir tane daha yedi.

Yemek yemeyi kesmeyip tek bir gecede dokuz-on kilo almanın fikri felaket bir çekicilik taşıyordu Beth için. Yüzünün görünümü konusunda elinden bir şey gelmezdi ama bu gece kendisine saldıran türden Neanderthal kadın düşmanlarının daracık, sıkı kalçalara sahip kurbanları tercih edeceğine emindi.

Gözlerini kırpıştırıp, Amerikan malının yüzünü aklından çıkarmaya çalıştı. Göğüslerini avuçlamış olan ellerini; o korkunç, ağır avuçlarını halen üzerinde hissedebiliyordu.

O piçler hakkında suç duyurusunda bulunmalıydı. Karakola gitmesi gerekiyordu.

Fakat dışarı çıkmak istemiyordu. En azından sabaha dek bunu yapmayacaktı.

Hem kanepe hem de yatak olarak kullandığı çekyata çöküp, bacaklarını çekerek kendini kucakladı. Peynirli makarna yüzünden midesinin yavaş bir şekilde çalkalandığını hissetti; bulantı dalgalarını bütün vücudunu kaplayan titremeler izledi.

Duyduğu yumuşak miyavlamayla başını kaldırdı.

"Hey, Boo," diye seslendi, parmaklarını ilgisizce kıpırdatarak. Daireye dalıp yırtarak çıkardığı elbiselerini etrafa savurduğu esnada zavallı hayvan kendini korumak için bir yerlere saklanmış olmalıydı.

Kara kedi bir kez daha miyavlayarak çekyata çıktı. Zarif bir hareketle Beth'in kucağına yerleşirken, kocaman açılmış yeşil gözlerinde endişe vardı.

"Dram için kusura bakma," diye mırıldandı, kucağında kedisine yer açarken.

Boo mırlayarak başını Beth'in omzuna sürttü. Kedisinin sıcak vücudu ve ağırlığı teskin ediciydi. Boo'nun

yumuşak tüylerini okşayarak orada ne kadar oturduğuna dair fikri olmayan Beth, telefon çaldığında yerinden sıçradı.

Telefonun ahizesine uzanırken kedisini rahatsız etmemeyi başardı. Boo'yla birlikte geçirdiği yıllar kedi/telefon becerilerini mükemmel bir hale getirmişti.

"Alo?" dedi, saatin gece yarısını geçtiğini düşünerek. Bu saatte tele-pazarlamacılar aramayacağından, telefon ya istendi ya da ruh hastasının teki rezil bir telefon şakası yapmanın peşindeydi.

"Hey yo, B! Hemen dans ayakkabılarını giy bakalım. Screamer'ın arkasında bir herifin arabası havaya uçtu az önce. Herif de içindeydi."

Gözlerini yuman Beth ağlamak istedi. José de la Cruz bir dedektif olmasının yanı sıra, Beth'in arkadaşı da sayılırdı.

Aslında kadın ya da erkek polislerin çoğu arkadaşıydı. Karakolda çok fazla zaman geçirdiğinden, her birini yakından tanıma şansına sahip olmuştu. Ama José en sevdiği kişilerden biriydi.

"Hey, orada mısın?"

Anlat ona. Ne olduğunu anlat. Tek yapman gereken ağzını açmak.

Hissettiği utanç ve bir kez daha hatırladığı dehşet, ses tellerini kesmişti adeta.

"Buradayım José." Koyu renk saçlarını yüzünün önünden çekip boğazını temizledi. "Bu gece gelemem."

"Ya, ben de inandım! Sen ne zaman iyi bir tüyoyu pas geçtin ki?" José rahat bir kahkaha attı. "Ah, ama dikkat et. Olaya Hard-ass* bakıyor."

* Kabaca "sert adam" anlamına gelen, otoriter, ciddi, zorlu insanlar için kullanılan bir tabir. (ç.n.)

Hard-ass dedikleri kişi cinayet masasından dedektif Brian O'Neal'dı. Daha çok Butch adıyla tanınırdı. Ya da yalnızca *efendim* denirdi kendisine.

"Ben... gerçekten bu gece gelemem."

"Yoksa yanında biri mi var?" Sesindeki merak aşikâr olan José'nin mutlu bir evliliği vardı. Ama Beth karakoldaki herkesin kendisi hakkında dedikodu yaptığını biliyordu. Beth gibi güzel ama erkeği olmayan bir kadın, ha? İnsanlara göre bu işin içinde kesin bir iş olmalıydı.

"Eee, biri mi var yanında?"

"Ah, Tanrım, hayır. Hayır."

Araya giren sessizlikte Beth, arkadaşının polis radarında bir şeylerin çıktığına emindi. "Sorun ne?" diye sordu bir süre sonra José.

"İyiyim. Yalnızca biraz yorgunum. Karakola yarın gelirim."

Sabah karakola gittiğinde suç duyurusunda da bulunurdu. Ertesi gün sinirleri boşalmadan olanları anlatabilecek güce kavuşacağını düşünüyordu.

"Sana uğramamı ister misin?"

"Hayır ama teşekkürler. Ben iyiyim."

Telefonu kapadı.

On beş dakika sonra üzerinde yeni yıkanmış bir kot pantolon ve kalçasıyla birlikte bacaklarının üst kısmını da kapatan bol bir gömlek vardı. Taksi çağırdı. Evden çıkmadan önce diğer çantasını bulmak için dolabını karıştırdı. Dairesinden dışarı adımını atarken biber gazı spreyini elinde sımsıkı tutmuştu.

Evinin kapısıyla bombanın patladığı olay mahalli arasındaki üç kilometre içinde sesini geri kazanacak ve José'ye her şeyi anlatacaktı.

Anlatarak saldırıyı yeniden yaşamanın fikrinden bile

nefret etmesine rağmen, o götün özgürce dolaşmasına ve aynı şeyi bir başkasına yapmasına göz yummayacaktı. Asla yakalanmayacak olsa bile, en azından Beth kendi üzerine düşeni yapacaktı.

Wrath, Darius'un evindeki konuk odasında cisim kazandı.

Lanet olsun. Bu vampirin ne kadar lüks bir hayat sürdüğünü unutmuştu.

D bir savaşçı olmasına rağmen, bir aristokratın zevklerine sahipti. Bu gayet anlaşılır bir durumdu. Hayata soylu bir *princeps* olarak başlamıştı ve iyi bir yaşam halen onun için anlam ifade ediyordu. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bakımlı malikânesi değerli antikalarla, sanat eserleriyle doluydu. Aynı zamanda bir kasa dairesi kadar da güvenliydi.

Fakat konuk odasının yumuşak sarı tonda boyanmış duvarları Wrath'ın gözlerini acıtıyordu.

"Bu ne kadar da güzel bir sürpriz, lordum."

Malikânenin baş kâhyası Fritz ön salondan gelerek saygıyla Wrath'ın önünde eğildikten sonra, gözlerini kısan vampiri rahatlatmak için ışıkları kapattı. Her zamanki gibi, yaşlı adamın üzerinde siyah üniforması vardı. Yüz yıl kadar bir süredir Darius'a hizmet eden bu adam bir *doggen*'di. Vampirlere göre daha hızlı yaşlanan ama gün ışığında dışarı çıkabilen *doggen*'ler bin yıldır Darius gibi aristokratlarla savaşçılara hizmet ediyordu.

"Bizimle bir süre kalacak mısınız, lordum?"

Wrath başını iki yana salladı. Çok uzun kalmamaya çalışacaktı. "En çok bir saat."

"Odanız hazır. Bir ihtiyacınız olursa buradayım." Fritz bir kez daha bel hizasına dek inecek kadar eğildikten sonra geri geri yürüyerek odadan çıktı ve çift kanatlı kapıyı

arkasından kapattı.

Wrath, kendisine bir Fransız kralı olduğu söylenmiş olan adamın iki metrelik tablosuna doğru yürüdü. Elini ağır altın çerçevenin sağ tarafına koyduğunda, çerçevenin içindeki tuval kendi ekseni üzerinde dönerek, gaz lambalarıyla aydınlatılmış, koyu renk taşlı bir koridoru ortaya çıkardı.

İçeri adımını atan Wrath birkaç basamak aşağı indi. Basamakların sonunda iki kapı vardı. Bu kapılardan biri Darius'un aşırı ölçüde şatafatlı odasına; diğeri ise, Wrath'ın evden uzaktaki ev olarak gördüğü odaya açılıyordu. Wrath çoğu zaman New York City'deki bir depoda, güvenlik sistemi olan, çelikten yapılmış, kale gibi sağlam bir iç odada uyuyordu.

Fakat Marissa'yı oraya asla davet etmezdi. Ya da kardeşlerinden birini. Wrath için mahremiyeti çok kıymetliydi.

Odaya adımını attığında, zihin gücüyle duvarlardaki mumları yaktı. Mumların altın renkli parıltısı karanlığı ancak biraz kırabilmişti. Wrath'ın gözlerinin durumunu dikkate alarak, Darius duvarlarla altı metre yüksekliğindeki tavanı siyaha boyatmıştı. Odanın bir köşesinde, siyah saten örtülerle kaplı, üzerinde yastıkların olduğu devasa bir yatak; yatağın karşısında deri bir kanepeyle büyük ekranlı bir televizyon duruyordu. Biraz ileride, siyah mermerle kaplanmış bir odaya açılan bir kapı; kapının yanında silah ve kıyafetlerle dolu bir gömme dolap vardı.

Bir nedenden ötürü Darius, malikânede kalması için sürekli Wrath'a ısrar ediyordu. Bu lanet olası bir gizemdi. Bu savunmayla ilgili bir durum olamazdı çünkü Darius kendini koruyabilirdi. D gibi bir vampirin yalnızlık çekiyor olması da gülünç bir fikir olurdu.

Daha odaya girmeden, Wrath Marissa'nın varlığını

hissetti. Kadından önce, serin bir esintiyi andıran okyanus kokusu geliyordu.

Şu işi halledelim, diye düşündü. Bir an önce sokaklara dönmek için sabırsızlanıyordu. Az önce dövüşün yalnızca tadına bakabilmişti ve bu gece kendini şiddete bırakmak istiyordu.

Arkasına döndü.

Marissa ince vücudunu eğerek kendisini selamladığında, Wrath kadının etrafını saran havada sadakat ile huzursuzluğun iç içe geçtiğini hissetti.

"Lordum," dedi Marissa.

Wrath'ın görebildiği kadarıyla, kadının üzerinde beyaz renkli bir tür şifon vardı ve uzun sarı saçlarını omuzlarının üzerinden sırtına bırakmıştı. Marissa'nın kendisini memnun etmek için böyle giyindiğini bilen Wrath, kadının buna zahmet etmemiş olmasını isterdi.

Wrath deri ceketiyle hançerlerini taşıdığı göğüs kınını çıkardı.

Lanet olası ailesi. Neden kendisine Marissa gibi... narin bir kadın vermişlerdi?

Belki de Wrath'ın dönüşümünden önceki vücudunu göz önüne alarak, daha yapılı bir kadının onun canını yakabileceğini düşünmüşlerdi.

Wrath kollarını esnettiğinde, pazıları şişerken omuzlarının birinden bir çatırtı geldi.

Ailesinin onu asıl şimdi görmesini isterdi. Küçük oğulları soğuk bir katile dönüşmüştü.

Belki de ölmüş olmaları daha iyi, diye düşündü. Hayatta olsalardı, Wrath'ın dönüşmüş olduğu kişiyi tasvip edeceklerini sanmıyordu.

Diğer taraftan, ailesinin yaşlanmasına müsaade edilmiş olsaydı, Wrath da daha farklı biri olabilirdi.

Marissa gergin bir halde kıpırdandı. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ama daha fazla bekleyemezdim."

Wrath banyoya yöneldi. "Bana ihtiyacın vardı, ben de geldim."

Suyu açıp siyah gömleğinin kollarını sıvadı. Musluktan akan sudan yükselen buharın içinde, ellerindeki kiri, teri ve ölümü temizledi. Ardından, ritüel dövmeleriyle kaplı kollarını yıkadı. Kurulandıktan sonra kanepeye gitti. Oturup, dişlerini sıkarak beklemeye başladı.

Bunu ne kadar zamandır yapıyorlardı? Asırlardır. Ama her seferinde Wrath'a yaklaşması için Marissa'nın zamana ihtiyacı oluyordu. Karşısındaki bir başkası olsaydı Wrath'ın sabrı ancak birkaç saniye sürerdi ama Marissa'ya müsamaha gösteriyordu.

Aslında onun için üzülüyordu. Çünkü Marissa zorla Wrath'ın *shellan*'ı yapılmıştı. Marissa'ya defalarca, aralarındaki akdi bozabileceğini ve kendine gerçek bir eş bulması için onu serbest bırakabileceğini söylemişti. Marissa istediği takdirde, yalnızca onu koruyacak değil, aynı zamanda sevecek de biri bulabilirdi.

Tuhaf olan, ne denli narin olursa olsun, Marissa'nın Wrath'tan vazgeçmemesiydi. Wrath bunun nedeninin muhtemelen, Marissa'nın başka hiçbir kadının kendisine gerektiği gibi hizmet edemeyeceğinden korkması olduğunu düşünüyordu. Hiçbir kadın ihtiyacı olduğu anlarda bu canavarı gerektiği gibi besleyemeyeceğinden, ırkları en güçlü soyunu kaybedebilirdi. Krallarını. Kendilerine önderlik etmek istemeyen önderlerini.

Evet, Wrath gibisi yoktu. Wrath kan içmesi gerekmediği zamanlarda Marissa'dan uzak duruyordu. Kaldı ki geldiği soy nedeniyle çok sık kan içmesi de gerekmiyordu. Marissa asla Wrath'ın nerede olduğunu ya da ne yaptığını

bilmiyordu. Günlerini erkek kardeşinin evinde bir başına geçiriyor; damarlarında tek bir damla insan kanı taşımayan son safkan vampiri hayatta tutmak için kendi hayatını feda ediyordu.

Gerçekten, Marissa'nın buna -ya da kendisine- nasıl dayanabildiğini bilmiyordu.

Birdenbire, Wrath küfürler savurmak istedi. Bu gece, egosu için gerçek bir şölene dönmekte direniyordu. Önce Darius, şimdi de Marissa.

Wrath'ın gözleri, ağır adımlarla etrafında çemberler çizerek kendisine yaklaşan Marissa'yı takip etti. Yüzündeki ifadenin rahatlaması, nefes alışverişinin düzene girmesi, vücudunun kıpırtısız kalması için kendini zorladı. Marissa'yla birlikte olmanın en zor tarafıydı bu. Az sonra hareket etme özgürlüğünü kaybedeceği için paniğe kapılmıştı ve Marissa kanını emmeye başladığında bu boğucu hissin daha da kötüye gideceğini biliyordu.

"Son zamanlarda meşgul müydün, lordum?" diye sordu Marissa, yumuşak bir sesle.

Wrath, talihi yaver gittiği takdirde tan vakti gelmeden kendini daha da meşgul tutabileceğini düşünerek başını salladı.

Nihayet önünde durduğunda, Marissa'nın açlığının, tedirginliğine baskın çıktığını hissetti. Arzusunu da hissedebiliyordu. Kadın Wrath'ı istiyordu ama Wrath kadının bu duygusunu bloke etti.

Wrath'ın onunla seks yapmasının imkânı yoktu. Diğer dişi bedenlere yaptığı şeyleri Marissa'ya yaptığını hayal bile edemiyordu. Dahası, Marissa'yı asla bu şekilde istememişti de. En başında bile.

"Gel buraya," dedi Wrath, eliyle kendini işaret ederek. Bileğinin içi yukarı bakacak şekilde kolunu baldırına

indirdi. "Açlıktan ölüyorsun. Beni aramak için bu kadar beklememelisin."

Kanepenin önünde dizlerinin üzerine çöken Marissa'nın şifonu, kadının vücuduyla birlikte Wrath'ın ayaklarını da örttü. Ellerini yumuşak bir şekilde dövmelerinin üzerinde gezdirip, erkeğinin soyunu eski dilde detaylı bir şekilde gösteren kapkara karakterleri okşarken, Wrath kadının parmaklarının sıcaklığını hissetti. Çok yakınında durduğu için, kadının ağzının yavaşça açıldığı anı ve damarını delmeden önce bembeyaz köpekdişlerinin parıltısını görebilmişti.

Marissa kanını içmeye başlarken, Wrath gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı. Hareketsizliğin paniği çok hızlı ve sert bir şekilde çarpmıştı. Boştaki kolunu kanepenin kenarına attı; vücudunu olduğu yerde tutmak için kanepenin ucuna sımsıkı tutundu. Sakin kalması gerekiyordu. Az sonra bitecekti. Özgürlüğüne kavuşacaktı.

Marissa on dakika kadar sonra başını kaldırdığında, Wrath ayağa fırladı ve üzerindeki gerginliği atmak için odada yürümeye başladı. Yeniden hareket edebildiği için hastalıklı bir rahatlama yaşıyordu. Kendini toparladığı anda, kadının yanına döndü. Tıka basa doymuş olan Marissa, iç içe geçmiş kanlarının verdiği gücü özümsemekle meşguldü. Wrath böylesi anlarda yere serilen kadının bu görüntüsünden hoşlanmadığından, onu kaldırdı. Marissa'yı erkek kardeşinin evine götürmesi için Fritz'i çağırmayı düşünürken, kapının çalındığını duydu.

Kapıdan tarafa bakan Wrath, kadını yatağa yatırdı.

"Teşekkürler, lordum," diye mırıldandı Marissa. "Eve kendim giderim."

Anlık bir duraksamanın ardından, saten örtüyü kadının bacaklarının üzerine çekti ve kapıya yürüdü.

Fritz bir nedenden ötürü kendini kaybetmiş gibiydi.

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Tam rahatsız edilmelerinin nedeninin ne olabileceğini sormak üzereyken, kâhyanın yaydığı koku öfkesini yok etti.

Ölümün bir yere uğradığını anlaması için kâhyaya herhangi bir soru sormasına gerek yoktu.

Ölen Darius'tu.

"Efendim..."

"Nasıl?" dedi, hırlar gibi bir sesle. İçine çöken acıyla daha sonra ilgilenecekti. Öncelikle detaylara ihtiyacı vardı.

"Ah, arabası..." Kendini kontrol etmekte zorlandığı belli olan kâhyanın sesi, yaşlı vücudu kadar ince ve tizdi. "Bomba, lordum. Araba. Kulübün arkasında. Tohrment aradı. Patlamayı görmüş."

Wrath, malikâneye gelmeden önce yok ettiği Kırıcı'yı düşündü. Arabaya bombayı yerleştirenin o olup olmadığını bilmek için çok şey verirdi.

Piçlerin artık onur duygusu kalmamıştı. Kökenleri asırlar öncesine dayanan ataları en azından gerçek savaşçılar gibi savaşırdı. Bu yeni nesil ise teknolojinin ardına saklanan korkaklardan ibaretti.

"Kardeşliği ara," dedi Wrath. "Hemen gelmelerini söyle."

"Emredersiniz. Efendim, öldüğünde yanında olmadığınız takdirde..." Kâhya bir şey uzattı. "Darius bunu size vermemi istemişti."

Wrath kâhyanın uzattığı zarfı alarak, başka bir şey demeden odaya döndü. Ne Fritz'e ne de bir başkasına şefkat gösterecek değildi. Odaya girdiğinde en azından Marissa'nın gitmiş olduğunu gördü. Bu onun için daha iyiydi.

Darius'un son resmi mektubunu deri pantolonunun belinden içeri soktu.

Ve öfkesini serbest bıraktı.

Mumlar patlayarak yere düşerken, etrafında dönmeye başlayan hiddetle yüklü hortum, en sonunda odadaki bütün mobilyalar havalanana dek güçlenip hızlanmaya ve kararmaya devam etti. Wrath başını arkaya atarak kükredi.

Dördüncü Bölüm

Beth, Screamer'ın önünde taksiden indiğinde, olay mahalli hareketliydi. Ara sokağa girişi kapatmış olan devriye arabalarının ışıkları etrafı mavi ve beyaz tonlara boğmuştu. Bomba imha ekibinin küçük, zırhlı aracı da gelmişti. Etraf hem sivil hem de üniformalı polislerle doluydu. Her olay mahallinin olmazsa olmazı sarhoş kalabalık, sigara tüttürüp kendi aralarında konuşuyorlardı.

Muhabir olarak çalışmaya başladığından beri, Caldwell'de cinayetin sosyal bir etkinlik olduğunu anlamıştı. Yani, ölüm eylemini gerçekleştiren kişi haricinde, geriye kalanlar için sosyal bir etkinlik demek daha doğru olurdu. Kurban açısından bakılacak olduğunda, son ana dek katilinin yüzünü izlemiş olsa bile, Beth ölümün yapayalnız bir eylem olduğunu düşünüyordu. Sizi en uca kadar kim getirmiş olursa olsun, bazı köprüleri bir başınıza geçmeniz gerekiyordu.

Kolunu ağzının üzerine getirdi. Yanmış metal ve keskin bir kimyasal kokusu doldurmuştu burnunu.

"Hey, Beth!" Polislerden biri Beth'e yöneldi. "Daha yakından bakmak istiyorsan, Screamer'ın içinden geç. Oradaki koridordan arka..."

"Aslında buraya José'yi görmeye gelmiştim. Buralarda mı?"

Polis boynunu uzatarak kalabalığı taradı. "Daha bir dakika önce buradaydı yahu. Belki karakola geri dönmüştür. Ricky! José'yi gördün mü?"

O anda Butch O'Neal Beth'in önünde dikilerek, ters bir bakışla diğer polisi susturdu. "Bu sürpriz oldu."

Beth bir adım geriledi. Hard-ass tam bir erkekti. Cüsseli bir vücudu, derinden gelen bir sesi, tedirgin edici bir havası vardı. Birçok kadının onu çekici buluyor olması gerektiğini düşündü. Bu sert, haşin görüntüsüyle çok kadının gözüne çarpacağına emindi. Ama Beth bu adama karşı asla cinsel bir çekim hissetmemişti.

Gerçi herhangi bir erkeğe karşı çekim hissediyor değildi.

"Söyle bakalım, Randall. Ne aranıyorsun burada?" Butch ağzına attığı sakızın folyosunu parmaklarının arasında minnacık bir topa çevirdi. Çenesine gözü kaydığında, Beth adamın sakızı çiğnemek yerine öğüttüğünü düşündü.

"José'yi görmek için gelmiştim. Olayla ilgim yok."

"Eminim öyledir." Gözlerini Beth'in yüzüne dikti. Koyu kaşları ve çukurda kalan gözleriyle zaten her zaman biraz öfkeli görünen adamın ifadesi daha da kararmıştı. "Bir saniye benimle gelir misin?"

"Gerçekten de José'yi görmek..."

Beth'in kolunu sıkıca tuttu.

"Sen biraz gelsene." Butch, Beth'i kargaşadan uzaklaştırarak sakin bir köşeye çekti. "Yüzüne ne oldu?"

Beth bunu duyar duymaz eliyle yarılmış dudağını kapadı. Halen şokta olmalıydı çünkü yüzünün halini unutmuştu.

"Sorumu tekrarlayayım. Ne oldu sana?"

"Ben..." Beth'in boğazı düğümlenmiş gibiydi. "Ben..."

Ağlamayacaktı. Hard-ass'in önünde ağlayamazdı.

"José'yi görmek istiyorum."

"José burada değil, yani onu göremezsin. Şimdi konuş bakalım." Kaçabileceğini düşünüyormuş gibi, kollarıyla kızı sabitlemişti. Beth'ten yalnızca birkaç santim uzun olsa da aralarında en azından otuz kilo kas farkı vardı.

Korku, göğsüne giren bir buz kıracağı gibi bir anda zihnine saplanmasına rağmen, bu gece fiziksel olarak yeterince itilip kakılmıştı.

"Geri çekil, O'Neal." Avuçlarını göğsüne koyduğu adamı ittiğinde, Butch kıpırdadı. Birazcık.

"Beth, bana ne..."

"Gitmeme izin vermezsen," dedi, gözlerini adamın gözlerinin içine dikerek, "sorgulama tekniklerin üzerine özel bir haber yapmaya karar verebilirim. Anlamışsındır. İşini tamamladığında röntgen çekimleri ve alçı gerektiren tekniklerinden bahsediyorum."

Butch bir kez daha gözlerini kıstı. Bir süre sonra da kollarını geri çekip, teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Pekâlâ." Beth'i orada bırakıp kargaşanın içine geri döndü.

Bacakları bir daha asla doğru düzgün iş göremeyecekmiş gibi hissettiğinden, binanın duvarına çöküp kaldı. Gücünü toplamaya çalışırken bakışlarını yere dikti. Bunu yaptığında, metal bir şey çarptı gözüne. Dizlerinin üzerinde yere eğildi. Bu dövüş sanatlarında kullanılan türden bir ninja yıldızıydı.

"Hey, Ricky!" diye seslendi. Polis memuru yanına geldiğinde, Beth yeri işaret etti. "Kanıt."

Polis memurunu orada bırakıp, bir taksi yakalamak için hızlı adımlarla Trade Caddesi'ne döndü. Kendini daha fazla tutamayacaktı.

Ertesi gün José'yle birlikte suç duyurusunda bulunacaktı. Sabah ilk işi bu olacaktı.

Wrath konuk odasına geri döndüğünde kendini kontrol altına almıştı. Hançer kınlarını kuşanmıştı. Kullanmaktan hoşlandığı ninja yıldızları ve bıçaklarla dolu ağır ceketi elindeydi.

Kardeşlik üyelerinden malikâneye ilk gelen Tohrment oldu. Acı ve intikam hissiyle alev alev yanan koyu mavi gözlerinin canlılığını Wrath bile fark etmişti.

Tohr, Darius'un sarı duvarlarından birine sırtını yaslarken, Vishous içeri girdi. Yakın zamanda bıraktığı keçi sakal her zaman olduğundan daha da tedirgin edici bir hava kazanmasına neden olmuştu. Ama Vishous'u uğursuzluğun bir sembolü kılan asıl şey sol gözünün etrafındaki dövmeydi. Bu gece Sox* şapkasını gözlerinin üzerine inecek şekilde taktığından, şakağındaki karmaşık işaretler pek görülmüyordu. Her zaman olduğu gibi, sol eli kimsenin gözüne çarpmasın diye siyah sürücü eldiveni takmıştı.

Eldiveni takması iyi bir şeydi. Hatta buna lanet olası bir toplum hizmeti bile denebilirdi.

Vishous'un ardından gelen Rhage'nin alışıldık kibirli havası, kardeşleri burada bir araya getiren olayın tabiatı nedeniyle normalde olduğu kadar belirgin değildi. Uzun boylu, cüsseli, kuvvetli Rhage, diğer tüm savaşçılardan daha güçlüydü. Aynı zamanda, bir ahır dolusu aygırın cinsel gücü ve Hollywood tarzı güzelliğiyle, vampir dünyasında bir seks efsanesiydi. İster vampir ister insan olsun, kadın-

* Boston Red Sox beyzbol takımı. (ç.n.)

lar onu elde etmek için kendi yavrularını ezip geçebilirdi.

Gerçi bu durum en azından Rhage'nin karanlık tarafı fark edilene dek geçerliydi. İçindeki şeytan dışarı çıktığında herkes, hatta kardeşler bile bir yerlere saklanıp dua etmeye başlardı.

Son gelen Phury, topalladığı belli belirsiz fark edilir şekilde kapıdan içeri girdi. Bir bacağının dizden aşağısındaki prostetik kısım yakın zamanda yenilenmişti; artık titanyum-karbon birleşimi son teknoloji ürünü bir bacağa sahipti.

Farklı renklerin iç içe geçtiği fantastik saçıyla, Phury Hollywood ligindeki kadınlarla birlikte olabilecek bir adamken, bekârlık yeminine* her zaman sadık kalmıştı. Hayatında yalnızca biricik, gerçek aşkına yer vardı ve bu aşk onu yıllardır yavaşça öldürüyordu.

"İkizin nerede?" diye sordu Wrath.

"Z yolda."

Zsadist'in geç kalmış olması kimse için şaşırtıcı değildi. Z dünyaya her daim siktiri çeken saldırgan bir dev; nefreti, özellikle de kadınlara yönelik nefreti yepyeni bir düzeye getirmiş olan ayaklı, bazen konuşan ama çoklukla küfür eden orospu çocuğunun tekiydi. Neyse ki yaralı yüzü ve dazlak kafasıyla gerçekten olduğu kadar korkutucu göründüğünden, kimse onun yoluna çıkmaya kalkmıyordu.

Henüz bebekken ailesinden çalınan Zsadist, kendini en sonunda bir kan esiri olarak bulmuş ve sahibi olan kadından gördüğü muamele her açıdan vahşice olmuştu. Phury ikiz kardeşini bulana dek aradan neredeyse bir asır geçmiş ve Z kurtarıldığı ana dek, ölümün eşiğine gelecek şekilde işkenceden geçirilmişti.

---

* *Celibacy*. Genellikle dinsel nedenlerden ötürü evlenmeme ve/veya cinsel ilişkiye girmeme yemini. (ç.n.)

Dahası, tuzlu okyanus suyuna düşmesi Zsadist'in yaralarının tenine işlemesine neden olmuştu. Yara izlerinin oluşturduğu karmaşık labirentin yanı sıra, vücudunda halen bir esirin dövmelerini ve kendi taktığı çok çeşitli *piercing*'leri taşıyordu.

Bu *piercing*'leri vücuduna kendisinin takmasının tek nedeni acıdan zevk almasıydı.

Z tartışmasız bir şekilde kardeşlerin en tehlikelisiydi. Hayatının ilk döneminde yaşamak zorunda kaldığı her şeyin ardından, artık hiçbir şeyi ve hiç kimseyi sikine taktığı yoktu. İkizi de buna dahildi.

Wrath bile bu savaşçının etrafındayken sırtını kollamak zorunda hissederdi kendini.

Sivil vampir nüfusu ile Kırıcılar arasında duran Kara Hançer Kardeşliği böyle felaket bir toplululuktu.

Kollarını kavuşturmuş bir halde odada gözlerini gezdiren Wrath, sahip oldukları güçlerden çok lanetlerini göre-rek, savaşçıların her birine dikkatli bir şekilde baktı.

Darius'un ölümüyle birlikte Wrath, savaşçıları cemaatin katil ordusuna ne denli sert darbeler indirirse indirsin, Kırıcıların bitmek tükenmek bilmeyen, her daim katil üretmeye devam eden havuzuna karşı kardeşlerinin sayısının nasıl da az olduğunu düşündü bir kez daha.

Tanrı biliyordu ki cinayete yeteneği ve ilgisi olan insan sayısı hiç de az değildi.

Taraflar arasındaki rakam farkı bariz bir şekilde kendi ırkının aleyhineydi. Wrath bir vampirin sonsuza dek yaşayamayacağı, kardeşlerin öldürülebileceği, dengenin düşmanlarının lehine bütünüyle bozulabileceği gibi gerçekleri aklından çıkaramıyordu.

Aslında denge çoktan bozulmuştu. Omega'nın Soykırım Cemaati'ni yarattığı asırlar öncesinden bu yana vampir-

lerin sayısı düzenli olarak azalmış; geriye yalnızca vampir nüfusuna ait etrafı kuşatılmış birkaç bölge kalmıştı. Kardeşler yaptıkları işte ölümcül derecede iyi olmalarına rağmen, soyları açık bir şekilde tükenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Wrath başka türlü -kendine tapılmasını isteyen ve türlerinin reisi olarak saygı bekleyen babası gibi- bir kral olsaydı, belki de gelecek daha fazla umut vaat ediyor olabilirdi. Ama babası gibi değildi. Bir lider değil, savaşçı olan Wrath, kendisine tapılacak bir tahtta oturmaktansa elinde hançeriyle ayakta olmayı tercih ediyordu.

Aklından bu düşünceleri uzaklaştırıp yeniden dikkatini kardeşlerine verdi. Aynı şekilde dikkatle ona bakan savaşçılar Wrath'tan kendilerini yönlendirmesini bekliyorlardı. Bu saygılı tavırları Wrath'ın sinirlerini daha da geriyordu.

"Darius'un ölümünü kişisel bir saldırı olarak alıyorum," dedi en sonunda.

Kardeşler alçak sesle mırıldanarak hemfikir olduklarını belirttiler.

Wrath, gece öldürdüğü Soykırım Cemaati üyesinin üzerinden aldığı cüzdanla cep telefonunu çıkardı. "Bunları gecenin daha önceki bir saatinde Screamer'ın arkasında bir Kırıcı'dan aldım. İlgilenmek isteyen var mı?"

Cüzdanla telefonu havaya attı. Phury ikisini birden yakalayarak, cüzdanı elinde tutup telefonu Vishous'a uzattı.

Wrath odada volta atmaya başladı. "Yeniden baskına çıkmamız gerek."

"Aynen öyle," diye homurdandı Rhage. Metalik bir sesi, masanın üzerine sürülen bir bıçağın sesi izledi. "Onları eğitildikleri yerde haklamamız lazım. *Yaşadıkları* yerde."

Bu, kardeşlerin biraz araştırma yapması gerektiği

anlamına geliyordu. Soykırım Cemaati'nin üyeleri aptal değildi. Operasyon merkezleriyle eğitim tesislerinin yerlerini düzenli olarak değiştiriyorlardı. Bu nedenden ötürü, vampir savaşçılar kendilerini hedef haline getirmeyi ve peşlerine düşenleri haklamayı daha etkili bir yol olarak görüyordu.

Kardeşliğin arada bir bu türden baskınlar gerçekleştirerek, tek bir gecede onlarca Kırıcı'yı öldürdüğü olmuştu. Fakat böylesine saldırgan taktikleri nadiren hayata geçiriyorlardı. Tam ölçekli saldırılar etkili olsa da aynı zamanda tehlikeliydi de. Büyük çarpışmalar insan polislerin dikkatini çektiğinden, bu şekilde göze batmamak her iki tarafın da lehineydi.

"Cüzdandan ehliyet çıktı," diye mırıldandı Phury. "Adresi araştıracağım. Yakın bir yerde."

"Adı neymiş?" diye sordu Wrath.

"Robert Strauss."

Elindeki telefonu inceleyen Vishous bir küfür savurdu. "Burada pek bir şey yok. Arama kayıtlarında ve hızlı arama mönüsünde birkaç numara var yalnızca. Bilgisayardan arayan ve aranan numaralara bakarım."

Wrath dişlerini sıktı. Sabırsızlıkla öfkenin iç içe geçtiği bir kokteyli yudumlamak kolay değildi. "Size hızlı davranmanızı söylemem gerektiğini sanmıyorum. D'nin arabasına bombayı yerleştirenin bu gece hakladığım Kırıcı olup olmadığını anlamamızın bir yolu olmadığından, bütün bölgeyi aynı anda temizlememiz gerek. Ortalık ne denli karışırsa karışsın hepsini öldürmeliyiz."

O anda kapı açıldı ve Zsadist içeri girdi.

Wrath öfkeli gözlerini vampirin üzerine dikti. "Teşrif etmen ne kadar da ince bir davranış, Z. Kadınlarla mı meşguldün yoksa?"

"Ellerini sikimden çekmeye ne dersin?" Zsadist odanın bir köşesine geçerek diğerlerinden uzakta durdu.

"Sen nerede olacaksın, lordum?" diye sordu Tohrment, sakin bir sesle.

Kadim Tohr. Bazen dikkatleri dağıtarak, bazen araya girerek, bazen de dümdüz dayılanarak, her zaman sükûneti korumaya çalışırdı.

"Burada olacağım. Darius'u öldüren Kırıcı hayattaysa ve biraz daha oynamak istiyorsa, bulunması kolay bir yerde olmak istiyorum."

Savaşçılar gittikten sonra, Wrath ceketini giydi. Bunu yaparken tenine batan Darius'un zarfını pantolonunun belinden çıkardı. Zarfın önünde, kendi adı olduğunu tahmin ettiği bulanık bir mürekkep lekesi vardı. Zarfı açıp krem rengi kâğıdı çıkarırken, yere bir fotoğraf düştü. Fotoğrafı eline aldığında, belli belirsiz bir şekilde gördüğü kişinin koyu renk uzun saçlı bir kadın olduğunu düşündü.

Mektup kâğıdına baktı. Gözlerini ne kadar kısarsa kıssın çözme şansının olmadığı, kendisi için anlamsız bir bulanıklığa bakıyordu.

"Fritz!" diye seslendi.

Kâhya aceleyle yanına geldi.

"Oku şunu."

Kâğıdı eline alarak başını eğen Fritz sessizdi.

"Sesli oku!" dedi Wrath.

"Ah. Affedin, efendim." Boğazını temizledi. "Halihazırda seninle bu konuda konuşmamışsam, detaylar için Tohrment'le konuş. 1188 Redd Bulvarı, Apartman 1B. Adı Elizabeth Randall. Not: Kızım yetişkinliğe ulaşamazsa, evim ve Fritz senindir. Böylesine erken sona erdiği için üzgünüm. D."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Wrath.

Beşinci Bölüm

Boo avluya açılan sürme kapının önünde miyavlamaya başladığında, şort ve tişörtten oluşan gece kılığına bürünmüş olan Beth yatmak için çekyatı açmakla meşguldü. Kapının önünde dolanan kedinin gözleri dışarıdaki bir şeye takılmıştı.

"Gene Bayan Di Gio'nun tekirine mi yazılıyorsun sen? Bunu bir kez denedik ve hiç de iyi gitmedi, unuttun mu?"

O anda dairesinin kapısının sertçe çalınmasıyla başını kaldırdı. Kalbi teklemişti.

Kapıya giderek gözetleme deliğinden baktı. Gelenin kim olduğunu gördüğünde, arkasına dönerek sırtını kapının ucuz ahşap paneline dayadı.

Kapı bir kez daha sertçe çalındı.

"İçeride olduğunu biliyorum," dedi Hard-ass. "Sen açana dek kapıyı çalmaya devam edeceğim."

Beth kilidi çevirip kapıyı açtı. Dedektife cehennemin dibine gitmesini söyleyemeden, adam içeri daldı.

Boo vücudunu akordiyon gibi kırarak tısladı.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Panter Çocuk." Butch'un derinden gelen bir sesle ağır ağır konuşması,

daire havasıyla bütünüyle zıtlık taşıyordu.

"Apartmana nasıl girdin?" diye sordu Beth, kapıyı kapatırken.

"Kilidi maymuncukla açtım."

"Bu şekilde içeri girmek için benim apartmanımı seçmenin özel bir nedeni var mı, Dedektif?"

Buna omuz silkmekle yetinen adam, eski püskü koltuğa bıraktı kendini.

"Bir arkadaşımı ziyaret edebileceğimi düşündüm."

"O halde benden ne istiyorsun ki?"

"Güzelmiş evin," dedi, etrafa bakarak.

"Yalancının tekisin."

"Hey, en azından etraf temiz. Kendi yaşadığım mezbele için bunu bile söyleyemem." Koyu ela gözleri Beth'in yüzüne kayarak orada durdu. "O halde, bu gece işten çıktıktan sonra neler olduğunu konuşalım mı artık?"

Beth kollarını göğsünde kavuşturdu.

Butch homurtuyla güldü. "José'de olup da bende olmayan şey ne?"

"Kâğıt kalem ister misin? Oldukça uzun bir liste çıkarabiliriz."

"Ah! Çok soğuk birisin, biliyor musun?" dedi keyifli bir ses tonuyla. "Söylesene, yalnızca başı bağlı olanları mı çekici buluyorsun?"

"Bak, bitkin haldeyim..."

"Evet, işten geç çıkmışsın. Dokuz kırk beşlerde filan. Patronunla konuştum. Dick, kendisi Charlie'nin yerine giderken senin halen masanın başında olduğunu söyledi. Eve yürüyerek geldin, değil mi? Trade Caddesi'nden. Her akşam yaptığın gibi. Yalnızdın. Yani bir süre."

Yutkunan Beth'in gözleri, duyduğu yumuşak bir sesle sürme kapıya kaydı. Cam kapının önünde dolanıp miyav-

lamaya yeniden başlayan Boo gene dışarıdaki karanlığa bakıyordu.

"Şimdi, bana Trade ile Onuncu Cadde'nin kesişimine geldiğinde ne olduğunu anlatacak mısın?" Bunu söylerken, Butch'un gözlerindeki bakış yumuşamıştı.

"Bunu nereden bil..."

"Anlat bana. Söz veriyorum, o orospu çocuğunun hak ettiğini almasını sağlayacağım."

Gecenin kıpırtısız karanlığında duran Wrath, Darius'un kızının şekline bakıyordu. Dişi bir insan için boyunun uzun ve saçlarının siyah olmasından başka bir şey çıkaramamıştı gözleri. Nefesini içine çektiğinde kızın kokusunu alamadı. Evin sürme kapısıyla pencereleri kapalı olduğu gibi, batıdan esen rüzgâr da çürümüş çöp kokusunu taşıyordu.

Ama kapının kapalı olmasına rağmen kızın sesini belli belirsiz duyabiliyordu. Biriyle konuşuyordu. Wrath'ın sezgilerine göre güvenmediği, hatta hiç hoşlanmadığı bir erkekle. Çünkü kız kesik kesik cümlelerle konuşuyordu.

"Bunu senin için elimden geldiğince kolaylaştıracağım," diyordu adam.

Kız cam kapıya yaklaşarak dışarı baktığında Wrath olduğu yerde kıpırtısız bir halde durmaya devam etti. Dosdoğru durduğu yere bakmasına rağmen, gölgelerin derinlerindeki Wrath kızın kendisini göremeyeceğini biliyordu.

Kapıyı aralan kız, kedisinin dışarı kaçmaması için bir ayağını araya koyup başını dışarı uzattı.

Kızın kokusu kendisine ulaştığı anda Wrath bir an için nefesinin kesildiğini hissetti. Hakikaten güzel kokuyordu. Yeni açmış bir çiçek gibi. Gece açan güller gibi, belki de. Ciğerlerine daha fazla hava çekerken gözlerini kapadı. Vücudu bu kokuya tepki veriyordu; kanı çalkalanmaya

başlamıştı. Darius haklıydı; kız dönüşümüne çok yaklaşmıştı. Wrath bunun kokusunu alabiliyordu. Melez olsun ya da olmasın, dönüşümden geçecekti.

Kız sürme kapıyı aralık bırakıp tel paneli çekerek adama döndü. Kapı açık olduğundan kızın sesi artık çok daha netti. Wrath bu sesten hoşlanmıştı.

"Sokakta peşime takıldılar. İki kişiydiler. Uzun olanı beni bir ara sokağa çektiğinde..."

Wrath dikkat kesildi.

"Ona karşı koymaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama benden daha cüsseliydi. Arkadaşı da kollarımı tutmuştu." Sesi bir hıçkırıkla kesildi. "Çığlık atarsam dilimi keseceğini söyledi. Beni öldüreceğini düşündüm. Gerçekten. Ardından gömleğimi yırtıp sutyenimi indirdi. Çok az kalmıştı... Ama bir şekilde kendimi kurtarıp oradan kaçtım. Gözleri mavi, saçları kahverengiydi. Sol kulağında kare şeklinde kesilmiş elmas bir küpe vardı. Koyu mavi polo tişörtle haki şort giymişti. Ayakkabılarını göremedim. Arkadaşı sarışındı, saçları kısaydı, küpesi yoktu. Üzerinde buralardan bir müzik grubunun adının -Tomato Eater- yazılı olduğu beyaz bir tişört vardı."

Adam ayağa kalkarak kıza yaklaştı. Kollarıyla onu tutup kendine çekmeye çalışsa da kız aralarına mesafe koydu.

"Onu gerçekten yakalayabileceğini düşünüyor musun?"

Adam başını salladı. "Evet."

Butch, Beth Randall'ın dairesini kötü bir ruh halinde terk etti.

Yüzüne vurulmuş bir kadın görmek mesleğinin sevdiği taraflarından biri değildi. Beth söz konusu olduğunda, bu onu daha da rahatsız etmişti çünkü bir süredir tanıdığı bu

genç kadını çekici buluyordu. Beth'in sıra dışı ölçüde güzel bir kadın olması, yaşadığı saldırıyı olduğundan daha kötü kılmazdı elbette. Ama şişmiş dudağı ve boğazındaki morluklar, mükemmel hatlara sahip yüzünde daha çok göze batıyordu sanki.

Beth Randall tartışma götürmez güzellikte bir kadındı. Uzun siyah saçları, inanılamayacak ölçüde ışıltılı mavi gözleri, krem gibi bir teni, bir erkeğin öpmesi için yaratılmış gibi görünen dudakları vardı. Vücudu da göz ardı edilemezdi. Bacakları uzun, beli inceydi. Mükemmel orantılı göğüsleri vardı.

Karakoldaki erkeklerin tamamı Beth'e abayı yakmıştı ve Butch bu açıdan kıza hakkını teslim etmeliydi: Beth asla içeriden bilgi almak için memurlara karşı çekiciliğini kullanmaya kalkışmamıştı. Her zaman profesyonelliğini korumuştu. Polislerden çoğu sırf elini tutabilmek için bile sol taşaklarını vermeye razıyken, asla karakoldan birileriyle çıkmamıştı.

Butch bir şeyden emindi: Beth'e saldıran dallama hayatının hatasını yapmıştı. Olay öğrenildiğinde Caldwell polis gücünün tamamı bu budalayı marizlemek için çılgına dönecekti.

Ve Butch'un ağzında bakla ıslanmazdı.

Sivil arabasına atlayarak kentin diğer ucundaki St. Francis Hastanesi'ne sürdü. Arabayı acilin önünde park edip içeri girdi.

Döner kapıdaki nöbetçi polis Butch'a gülümsedi. "Morga mı, Dedektif?"

Adama başını sallamakla yetindi.

Plastik bitkilerin, sayfa uçları kıvrılmış dergilerin ve tedirgin insanların olduğu acilin bekleme salonunu geçip, çift kanatlı bir kapıdan hastanenin steril, beyaz, soğuk

ortamına girdi. Tanıdığı hemşirelerle doktorları başıyla selamlayarak triaj* masasına gitti.

"Hey Doug, burnu kırılmış bir herif getirmiştik. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Acil doktoru okumakta olduğu çizelgeden başını kaldırdı. "Evet, taburcu edilmek üzere. Arkada, yirmi sekiz numaralı oda." Dahiliyeci doktor hafif bir kahkaha attı. "Sana söyleyeyim, kırık burnu sorunlarının en küçüğü. Bir süre düşük notalarda şarkı söyleyebileceğini sanmıyorum."

"Eyvallah dostum. Bu arada karın nasıl?"

"İyi, iyi. Doğuma bir hafta kaldı."

"Nasıl geçtiğinden haberdar et beni."

Butch yürümeye devam etti. Yirmi sekiz numaralı odaya girmeden, koridorda etrafına bakındı. Her yer sessiz, sakindi. Hastane personelinden kimse olmadığı gibi, ziyaretçi ya da hasta da yoktu.

Kapıyı açıp başını içeri uzattı.

Yataktaki Billy Riddle başını kaldırdı. Burnunun altından dolaşarak kafasına sarılmış bandaj, beynini yerinde tutuyormuş gibi görünüyordu. "Ne oldu memur bey? Bana saldıran herifi yakalayabildiniz mi? Taburcu edilmek üzereyim. Yani onu gözaltına aldığınızı öğrenmek kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlar."

Butch kapıyı kapatıp sessizce kilitledi.

Çocuğun sol kulağındaki kare şeklindeki parlak küpeye bakıp gülümseyerek yatağa doğru yürüdü. "Burnun nasıl Billy?"

"Fena değil. Bu arada hemşire de felaket bir yavru..."

Birdenbire mavi polo tişörtünü yakalayarak ayağa kal-

* Hastanelerin acil servislerinde durumlarına göre hastaların öncelik sıralamasının yapılması. (ç.n.)

dırdığı çocuğu öylesine sert bir şekilde duvara çarptı ki yatağın arkasındaki cihaz şiddetle sarsıldı.

Yüzünü çocuğun yüzünün içine soktu adeta. Dışarıdan bakan biri öpüşmek üzere olduklarını düşünürdü. "Bu gece eğlendin mi bari?"

Çocuğun kocaman açılmış mavi gözleri Butch'un gözlerine kilitlendi. "Sen neden bahse..."

Butch bir kez daha onu duvara çarptı. "Irzına geçmeye çalıştığın kadından eşkalini aldım."

"Ben değildim!"

"Nah değildin! Onu dilini kesmekle tehdit etmişsin ki bu bile seni Dannemora'ya* göndermeme yeter. Daha önce hiç erkek arkadaşın oldu mu, Billy? Dannemora'da çok popüler olacağına şüphem yok. Senin gibi tatlı, beyaz bir çocuğu hayatta ıskalamazlar."

Billy'nin suratı duvarın rengi kadar beyazlamıştı. "Ona dokunmadım bile!"

"Bak sana ne söyleyeceğim, Billy. Bana karşı dürüst olursan ve bir de şu sarışın kankanın nerede olduğunu söylersen, buradan ayaklarının üzerinde çıkabilirsin. Aksi takdirde seni karakola sedyeyle götürmek zorunda kalırım."

Billy bir süre için teklifi değerlendiriyormuş gibi göründü. Ve birden sözcükler ağzından döküldü. "O istedi! Kendisiyle sevişmem için bana yalvar..."

Butch dizini Billy'nin kasıklarına geçirdiği anda, çocuk acıyla ciyakladı. "Bunu kız istediği için mi önümüzdeki bir hafta boyunca oturarak işemek zorundasın, ha?"

Billy bir şeyler gevelemeye başladığında onu bırakan Butch, duvarda kayarak yere serilmesini izledi. Billy ke-

* *Clinton Correctional Facility*. New York'un Dannemora kesiminde yer alan, eyaletin en büyük maksimum güvenlikli hapishanesi. (ç.n.)

lepçelerin çıktığını gördüğünde daha da yüksek sesle inledi.

Çocuğu sert bir şekilde yüzüstü çevirip bileklerini arkasında birleştirerek kelepçeleri taktı. "Tutuklusun. Söylediğin her şey mahkemede aleyhinde delil olarak kullanılabilir. Kendine bir avukat tutma hakkına..."

"Benim babamın kim olduğunu biliyor musun?" diye haykırdı Billy, bir anda enerjisini geri kazanmış gibi. "Bu yüzden rozetinden olacaksın!"

"Avukat tutabilecek durumda değilsen, senin için biz bir avukat atayacağız. Haklarını anladın mı?"

"Siktir git!"

Avcuyla herifin kafasını tutup, kırık burnunu linolyum zemine bastırdı. "Haklarını anladın mı?"

Billy inleyerek başını salladı. Butch onu geri kaldırdığında zeminde kanı vardı.

"Güzel. Şimdi evrak işini halledelim. Polis prosedürünün adam gibi takip edilmemesinden hiç hoşlanmam."

Altıncı Bölüm

"Boo! Şunu keser misin?" Beth, yastığını yumruklayıp yatağında dönerek kedisine baktı.

Boo da Beth'e bakıp miyavladı. Açık bıraktığı mutfak ışığının loşluğunda, kedisinin sürme kapıyı patilediğini gördü.

"Hiç sanmıyorum, Boo. Sen bir ev kedisisin. Ev. Kedisi. İnan bana, o dışarısı göründüğü kadar harika bir yer değil."

Gözlerini yumdu. Ama kedisi bir kez daha ağlamaklı bir tonda miyavladığında, küfrederek ayağa kalkıp cam kapının başına gitti ve dışarı baktı.

Bunu yaptığı anda da adamı gördü. Avlunun arka duvarının önünde duran karanlık siluet, çöp kutularının ve yosunla kaplanmış piknik masasının tanıdık gölgelerinden çok daha büyüktü.

Titreyen elleriyle sürme kapının kilidini kontrol edip pencerelerine gitti. Onlar da kilitliydi. Perdeleri çekip telsiz telefonunu eline aldıktan sonra, Boo'nun yanına geri döndü.

Adam hareket etmişti.

Siktir!

Kendisine doğru geliyordu. Bir kez daha kapının kilidini kontrol ettikten sonra geri geri birkaç adım attı. Ama ayağının çekyatın köşesine takılmasıyla birlikte dengesini kaybetti. Telefon elinden düşerken, Beth de düşerek sert bir şekilde başını çekyatın şiltesine çarptı.

Gözlerinin önünde, kilidi az önce birkaç kez kontrol eden kendisi değilmiş gibi, sürme kapı kayarak açıldı.

Sırtüstü düştüğü çekyatta bacaklarını deliler gibi savurmaya başladı. Vücudunu adamdan uzaklaştırmaya çalışırken altındaki çarşaflar birbirine dolandı. Adam dev gibiydi. Omuzları binanın kirişleri kadar geniş, bacakları Beth'in gövdesi kadar kalındı. Suratını göremiyor olsa da yaydığı tedirgin edici hava göğsüne doğrultulmuş bir silahtan farksızdı.

İnleyerek kendini yere atan Beth, adamdan kaçmaya çalıştı. Dizleriyle avuçları parke zeminde kayıyordu. Üzerine gelmeye devam eden adamın gök gürültüsünden farksız ayak sesleri gittikçe yükseliyordu. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi sindi; hissettiği korkuyla kör olmuştu. O anda kafasını sehpaya çarptığını anlasa da hiç acı duymadı.

Adamın kendine acıması için yalvarırken yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Son bir gayretle ön kapıya uzandı...

Beth uyandı. Ağzı açıktı. Tan vaktinin sessizliği dehşet verici seslerle yırtılmıştı.

Sesin sahibi kendisiydi. Ciğerlerindeki tüm havayla çığlıklar atıyordu.

Dudaklarını sımsıkı bastırdığında kulaklarındaki acı da kesildi. Yatağından güçbela kalkarak sürme kapıya gitti ve güneşin ilk ışınlarını başını döndürecek kadar büyük bir iç rahatlamasıyla karşıladı. Kalp atışları yavaş-

larken, derin bir nefes alıp kapının kilidini kontrol etti.

Kapı kilitliydi. Avluda kimse yoktu. Her şey normaldi.

Gergin bir şekilde güldü. Önceki gece olanlardan sonra kâbus görmesi çok normaldi herhalde. Muhtemelen bu sıkıntılı hali bir süre daha devam edecekti.

Kapıya arkasını dönerek duşa gitti. Kendini yarı-ölü gibi hissetse de istediği en son şey dairesinde yalnız kalmaktı. Haber merkezinin telaşlı havasına kavuşmak; insanların, telefonların ve kâğıtların etrafında olmak istiyordu bir an önce. Orada kendini daha güvende hissedecekti.

Tam banyoya girecekken ayağındaki acıyı hissetti. Dizini kırarak ayağını kaldırıp baktığında, topuğundan bir çanak parçası çıkardı. Aşağı eğildiğinde, sehpasının üzerindeki kâsenin paramparça olduğunu gördü.

Kaşlarını çatarak kâsenin parçalarını temizledi.

Kâseyi, saldırıdan sonra kendini kaybetmiş bir halde eve girdiği esnada düşürüp kırmış olmalıydı.

Wrath, Darius'un malikânesinin altındaki odasına inerken, bitkinliği de kendisini takip etti. Odaya girdikten sonra kapıyı arkasından kapatıp kilitledi, silahlarından kurtuldu ve gömme dolaptan eski bir sandık çıkardı. Sandığın kapağını açıp, hırıltıyla içinden çıkardığı on santim kalınlığındaki siyah mermeri odanın ortasına koydu. Sandığın başına geri dönerek, içinden aldığı kadife çantayı yatağın üzerine fırlattı.

Soyundu. Duş alıp tıraş olduktan sonra çıplak bir şekilde odaya geri döndü. Kadife çantanın ağzındaki saten şeridi çözdü ve içindeki, kabaca kesilmiş, çakıl büyüklüğündeki elmasları mermerin üzerine döktü. Elinden bıraktığı boşalmış çanta süzülerek yere düştü.

Başını eğip, anadilinde mırıldanmaya başladı. Ölen kadim dostunu anarken, yavaşça dudaklarından dökülen heceler yükselip alçalıyordu. Söyleyecekleri sona erdiğinde, mermerin üzerine çıktı. Keskin elmasların etine girdiğini hissedebiliyordu. Ağırlığını topuklarının üzerinde dengeledi, avuçlarını baldırlarının üzerine koydu ve gözlerini yumdu.

Ölüsü için gerçekleştirdiği bu ayin bütün günü kıpırtısız geçirmesini gerektiriyordu. Acıya dayanacak, arkadaşının hatırası için kanının akmasına göz yumacaktı. Gözlerinin önüne Darius'un kızı geldi.

Kızın evine bu şekilde gitmemeliydi. Aslında tek istediği kendini takdim edip, kendisine çok yakın bir zamanda neden ihtiyaç duyacağını açıklamakken, onu ölümüne korkutmuştu. Ayrıca, kıza yamuk yapmış olan o insan erkeğin peşine düşeceğini söylemeyi de planlamıştı.

Evet, bütün bunları gerçekten de çok zarif bir şekilde başarmıştı.

Wrath eve girdiğinde, dehşetle kendisinden kaçmaya çalışan kızın belleğini silmesi ve sakinleşmesi için onu hafif bir trans haline sokması gerekmişti. Kızı yatağına yatırdıktan sonra çekip gitmeyi düşünse de bunu yapamamıştı. Başucunda durup, simsiyah saçları ile beyaz yastık kılıfı arasındaki bulanık kontrasta bakarak, kokusunu içine çekmişti.

Aynı zamanda cinsel bir dürtü de hissetmişti.

Evden ayrılmadan önce, kapıyla pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol etmiş ve kıza son bir kez daha bakmıştı. Ve babasını düşünmüştü.

Wrath baldırlarını uyuşturmaya başlamış olan ağrıya odaklandı.

Kanıyla mermeri kırmızıya boyarken, ölmüş savaşçı-

sının yüzünü gördü ve hayatta ikisini birbirine bağlayan bağı hissetti.

Kardeşinin son arzusunu yerine getirmek zorundaydı. Irklarına hizmet ettikleri onca yılın hatrına, bunu Darius için gerçekleştirmek Wrath'ın boynunun borcuydu.

Yarı-insan olsun ya da olmasın, Darius'un kızı bir daha asla geceleri korunmasız bir şekilde, bir başına yürümek zorunda kalmayacak; dönüşümünden yalnız başına geçmeyecekti.

Tanrı onun yardımcısı olsun, diye düşündü.

Butch, Billy Riddle'ın yasal işlemlerini sabahın altısında tamamladı. Billy, nezarethaneyi paylaşmak zorunda kaldığı torbacılarla haydutları görünce o kadar rahatsız olmuştu ki Butch raporunu yazarken mümkün olduğunca çok yazım hatası yapmaya özellikle dikkat etti. Sonraki işlemler için doldurulması gereken formlar hakkında karakoldakilerin kafasının karışması nedeniyle de Billy'nin nezarethanede kaldığı süre uzadı.

Ve tam formlar basılacakken karakoldaki bütün yazıcılar bozuldu. Yirmi üçü birden.

Her şeye rağmen, Butch Billy'nin karakolun nezarethanesinde uzun süre kalmayacağının farkındaydı. Dediği gibi güçlü bir adam olan babası senatör çıkmıştı. Yani çok geçmeden şık kıyafetleri içindeki bir avukat gelip, Billy'yi nezaretten tereyağından kıl çeker gibi çıkaracaktı. Muhtemelen buna bir saat bile kalmamıştı.

İşte adalet sistemimiz, diye düşündü. Para konuşuyor, sürüngenler yolunu buluyordu.

Gerçi Butch, bu yüzden moralini bozacak adam değildi.

Karakolun holünden geçerken, her zamanki gecelik ziyaretçilerin etrafta dolandığını gördü. Görünüşe göre Cherry

Pie kadınlar koğuşundan yeni salınmıştı. Gerçek adı Mary Mulcahy olan kadın, Butch'un kulağına çalınanlar doğruysa, iki yıldır kentin sokaklarında fahişelik yapıyordu.

"Hey, Dedektif," diye seslendi Mary. Kırmızı ruju ağzının kenarlarına taşmış, siyah göz kalemi dağılmıştı. Butch, taş kullanmayı bırakıp bir ay kadar uyusa aslında Mary'nin güzel bir kadın olabileceğini düşündü. "Eve yalnız mı gidiyorsun?"

"Her zamanki gibi." Kadın için kapıyı tuttu ve birlikte dışarı çıktılar.

"Bir süre sonra sol elin yorulmuyor mu?"

Butch buna güldü. Karakolun merdivenlerinde durakşayıp gökyüzüne baktılar.

"Nasılsın bakalım, Cherry?"

"Ben her zaman iyiyimdir."

Kadın dişlerinin arasına bir sigara sokup yan gözle Butch'a baktı.

"Avuçların zımpara taşına dönerse beni arayabilirsin. Yakışıklı orospu çocuğunun tekisin, bunu senin için beleşe yaparım aslanım. Ama böyle bir şey söylediğimi sakın Büyük Babacığımıza çaktırma."

Yoğun bir duman üfleyip dalgın bir halde parmağını hırpalanmış sol kulağına dokundurdu. Kulağın üst kısmı kopmuştu.

Mary'nin pezevenginin tam bir kuduz köpek olduğunu düşündü Butch.

Beton basamaklardan aşağı inmeye başladılar.

"Sana bahsettiğim programa bakabildin mi?" diye sordu Butch, kaldırıma indiklerinde. Butch, kadınları pezevenklerinden ve bu hayattan kaçmak için cesaretlendirebilecek bir destek grubu oluşturan bir arkadaşına yardım ediyordu.

"Ah, elbette. Tanrı teranesi." Butch'a gülümsedi. "Görüşürüz."

"Kendine dikkat et."

Mary arkasına dönerek avcuyla sağ kalçasına vurdu. "Düşün, bu senin olabilir."

Butch bir müddet daha kaldırımda uzaklaşan kadının arkasından baktıktan sonra, karakolun önündeki sivil polis arabasına atlayıp, içgüdüsel bir şekilde, Screamer'ın bulunduğu semte döndü. Arabayı McGrider'ın önünde park etti. Yaklaşık on beş dakika sonra, üzerinde dar bir kot pantolonla göbeğini açıkta bırakan siyah tişört olan bir kadın bardan dışarı çıktı ve gözlerini kırpıştırarak aydınlanan gökyüzüne baktı.

Butch'u fark eden kadın, kumral saçlarını kabartıp arabaya doğru yürüdü. Butch camı indirdi ve kadın içeri uzanarak adamı dudaklarından öptü.

"Seni bir süredir görmedim. Yalnızlık mı hissediyorsun, Butch?"

Kadın bira ve maraska kirazı kokuyordu. Bu uzun bir gecenin sonunda her barmenin parfümü olurdu.

"Atla," dedi Butch.

Kadın arabanın önünden dolaşarak Butch'un yanına oturdu. Butch nehre doğru sürerken kadının gecesinin nasıl geçtiğinden konuştular. Kadın bir kez daha bahşişin az çıktığından yakındı. Barın ardında koşturmaktan ayakları onu öldürecek kadar ağrıyordu.

Butch, Hudson Nehri'ni aşarak Caldwell'in iki yakasını birleştiren köprünün altında arabayı durdurdu. Paçavralardan yaptıkları uydurma yataklarda yatan evsizlerden uzaklaşmaya dikkat etmişti. Kimsenin onları görmesine gerek yoktu.

Abby'ye hakkını vermeliydi: Kadın hakikaten hızlıydı.

Daha motoru durdurmadan, Butch'un pantolonunu sıyırıp kalkmış penisini eline almıştı bile. Butch koltuğunu arkaya yatırırken, Abby de üzerine oturarak boynuna sokuldu. Butch, kadının karmakarışık saçlarının üzerinden nehre baktı.

Nehrin yüzeyini yalayan güneş ışığının çok güzel göründüğünü düşündü.

"Beni seviyor musun bebeğim?" diye fısıldadı kadın, kulağının içine.

"Elbette." Kadının saçlarını okşayarak gözlerinin içine baktı. Gözleri boş bakıyordu. Butch'un yerinde bir başka erkek de olabilirdi pekâlâ. İlişkilerinin sorunsuz bir şekilde yürümesinin nedeni de buydu.

Adamın kalbi, kadının bakışları kadar boştu.

Yedinci Bölüm

Bay X, otoparkı geçip Caldwell Dövüş Sanatları Akademisi'ne yönelirken, caddenin karşısındaki Dunkin' Donuts dükkânından gelen kokuyu aldı. Un, şeker ve sıcak yağ karışımı harika koku sabah havasında ağırlığını hissettiriyordu. Omzunun üzerinden baktığında, bir elinde beyaz-pembe renkli iki kutu, diğerinde büyük bir termos-bardakla dükkândan çıkan bir adam gördü.

Sabaha başlamak için nefis bir yol olabilirdi bu, diye düşündü.

Akademinin kırmızı-altın rengi brandasının altındaki kaldırıma çıktığında duraksayarak eğildi ve yere bırakılmış plastik bir bardağı aldı. Sahibi, bardağın dibindeki bir parmaklık gazoza sigara izmaritlerini atmıştı. İzmaritlerle iğrenç bir hal almış gazozlu bardağı çöpe atıp anahtarıyla akademinin kapılarını açtı.

Soykırım Cemaati, sürdürdükleri savaşta bir gece önce önemli bir dönüm noktasına ulaşmıştı ve bunu gerçekleştiren de Bay X'ti. Çok güçlü bir vampir ve Kara Hançer Kardeşliği'nin üyesi olan Darius esaslı bir hedefti.

Cesetten geriye duvara asılabilecek hiçbir şey kalma-

ması üzücüydü elbette ama Bay X'in bombası gereğinden fazlasını yapmıştı. Bombanın haberi karakollara düştüğünde, evde polis telsizini dinliyordu. Operasyon tam planladığı gibi gerçekleşmişti. Mükemmel bir şekilde sonuç vermesinin yanı sıra, sorumlusunun kim olduğu da belirsizdi.

Mükemmel bir şekilde ölümcül bir sonuç elde etmişti.

Kardeşliğin bir üyesinin öldürüldüğü son seferi hatırlamaya çalıştı. Bunun, cemaate katıldığı on yıllar öncesinden daha önce olduğuna emindi. Bu türden övgüler onu motive etmese de sırtının biraz sıvazlanacağını düşünmüştü. Hatta bundan dolayı ödül bile alabilirdi. Belki nüfuz alanı genişletilir, belki de daha geniş bir coğrafyada çalışmaya başlardı.

Ama ödülü... ödülü tahmin edebileceğinden çok daha büyük olmuştu.

Omega tan vaktinden bir saat kadar önce kendisini ziyaret etmiş ve Bay X'e Kırıcıbaşı'nın bütün haklarıyla imtiyazlarını bahşetmişti.

Yani Soykırım Cemaati'nin liderliğini.

Bu muazzam bir sorumluluktu. Ve tam da Bay X'in peşinde olduğu konumdu.

Onun ilgilendiği yegâne övgü şekli, kendisine bahşedilecek daha fazla güçtü.

Uzun adımlarla ofisine yöneldi. Günün ilk dersleri saat dokuzda başlayacaktı. Bunun öncesinde, cemaate getireceği yeni kuralların bir kısmını belirmek için yeterince zaman vardı.

Omega gittikten sonra ilk içgüdüsü bir bildiri yayınlamak olmuştu. Ama biraz düşündüğünde, bunun hiç de akıllıca olmayacağına kanaat getirmişti. Bir lider konuşmadan önce düşüncelerini toparlamalıydı; kendisine ta-

pınılması için kürsüye koşturamazdı. Sonuçta her türlü şeytanlığın kökeninde ego vardı.

Bu nedenle, bir budala gibi böbürlenmektense, dışarı çıkıp, evinin arkasındaki çimenliğe bakan verandada katlanır sandalyesine oturmuştu. Tan vaktinin loş ışığında, örgütünün güçlü ve zayıf taraflarını değerlendirmiş; hem güçlü hem de zayıf taraflarını en iyi şekilde yönetmek için içgüdülerinin kendisine yol göstermesine çalışmıştı. Ve görüntülerle düşüncelerin iç içe geçtiği karmaşada ortaya çıkan yeni şablonlarda, gelecek netlik kazanmıştı.

Ofisteki çalışma masasına geçtiğinde, cemaatin güvenli internet sitesine giriş yapıp, örgütteki liderlik değişimini herkese bildirerek, bütün Kırıcıların öğleden sonra dörtte akademiye gelmesini emretti. Bunun için bazılarının epey mesafe kat etmesi gerektiğini biliyordu ama hiç kimse sekiz saatlik araba yolculuğundan daha uzakta değildi. Toplantıya katılmayanlar sorgusuz sualsiz cemaatten ihraç edilecek ve köpek gibi avlanacaktı.

Bütün Kırıcıların aynı yerde toplanması nadiren gerçekleşen bir olaydı. Bugünlerde toplam rakamları, kardeşliğin öldürdüğü ve örgüte yeni girenlerin rakamlarına bağlı şekilde, elliyle altmış arasında değişiyordu. Cemaatin bütün üyeleri New England ve çevresinde konumlanmıştı. Birleşik Devletler'in kuzeydoğu kesiminde yoğunlaşmalarının nedeni, bölgedeki vampirlerin yoğunluğuydu. Vampirler başka bir bölgeye kaydığı takdirde, cemaat de kayardı.

Savaşın sürdüğü nesiller boyunca bu böyle olmuştu.

Bay X, toplantı için bütün Kırıcıları Caldwell'e çağırmanın kritik bir önem taşıdığının farkındaydı elbette. Bu Kırıcıların çoğunu -hatta bazılarını çok yakından- şahsen tanıyor olmasına rağmen, hepsinin kendisini görme-

sini, dinlemesini ve değerlendirmesini istiyordu. Özellikle de odaklandıkları yönü değiştirmeden önce.

Kardeşliğin tuzak kurmasını engellemek açısından, toplantının gündüz vakti gerçekleşecek olması da önem taşıyordu. Ayrıca bu toplantıyı, akademinin insan çalışanlarına dövüş teknikleri üzerine bir seminer gibi göstermesi de gayet kolay olacaktı. Toplantıyı bodrum katındaki büyük konferans odasında gerçekleştirebilir ve başka kimsenin içeri girmemesi için kapıları kilitleyebilirlerdi.

Cemaatin katillerinin bu haberi yazılı ve resmi olarak görmelerini istediğinden, siteden çıkış yapmadan önce, Darius'un yok edilmesi üzerine bir rapor yazdı. Ne türden bir bomba kullandığını, böyle bir bombayı sıfırdan üretmenin yollarını ve bombanın aracın ateşleme sistemine bağlanmasını detaylı olarak yazdı. Bomba bir kez yerine yerleştirildikten sonra gerisi çok kolaydı. Bundan sonrasında tek ihtiyacınız olan bombayı devreye sokmaktı. Motor çalıştırıldığı anda, araçtaki herkes küle dönüşürdü.

Bu birkaç saliselik hesaplaşma için, Darius'u bir yıl takip etmiş, onu izlemiş, hayatının ritmini öğrenmişti. Ve iki gün önce, vampir 6 serisi BMW'sini servise soktuğunda, gizlice servisin sahibi olan Greene Kardeşler BMW bayiliğine girmişti. Bombayı araca yerleştirdikten sonra, bir gece önce otomobilin yanından geçmiş ve adımlarını yavaşlatmaksızın, elindeki telsiz vericisiyle fünyeyi devreye sokmuştu.

Bu suikastı gerçekleştirmek için süren uzun hazırlığı kimseyle paylaşmamıştı. Kırıcılarının, istediğinde kendi başına böylesine hatasız bir suikast gerçekleştirebileceğini görmelerini istiyordu. İktidarın oluşturulma sürecinde imaj ve algı önemli rollere sahipti; Bay X de Kırıcıların saygısını en başından itibaren kazanmak istiyordu.

Siteden çıkış yaptıktan sonra, sandalyesinde arkasına yaslanıp parmak uçlarını birleştirdi. Cemaate katıldığından bu yana, faaliyetleri sivillerin öldürülmesi yoluyla vampir nüfusunun azaltılmasına odaklanmıştı. Bu her zaman genel amaçları olarak kalacak olsa da alacağı ilk karar strateji değişikliği yönünde olacaktı. Savaşı kazanmanın kilit noktası kardeşliği yok etmekti. Bu altı savaşçı olmadan, sivil vampirler Kırıcılara karşı savunmasız, adeta çırılçıplak kalırdı.

Aslında bu yeni bir taktik değildi. Geçmişte birkaç kez denenmişti ama bu girişimlerde kardeşler aşırı ölçüde agresif davrandıklarından ya da aşırı ölçüde yakalanması zor olduklarından başarı elde edilememişti. Fakat Darius'un ölümüyle birlikte, cemaat devinim kazanmıştı.

Bu defa bir şeyleri daha farklı yapmaları gerekiyordu. Kardeşliğin her yıl yüzlerce Kırıcı'yı öldürüyor olması, safların yeni, deneyimsiz katillerle sıklaştırılmasını gerektiriyordu. Acemiler gerçek bir sorundu. Bunların bulunması da cemaatin içine sokulmaları da kolay değildi. Örgütün deneyimli üyeleri kadar etkili de olamıyorlardı elbette.

Sürekli olarak yeni askerlerin örgüte alınmasına yönelik gereklilik, cemaatin kritik önemdeki zayıflıklarından biriydi. Caldwell Dövüş Sanatları Akademisi gibi eğitim merkezleri saflara katılacak askerlerin saptanması ve eğitilmesi açısından önemli bir işlev görüyor olsa da bu merkezler aynı zamanda dış dünyaya karşı açık vermelerine neden oluyordu. İnsan polis biriminin olası müdahelelerini engellemek ve kardeşliğin olası saldırılarına karşı korunmak için her zaman tetikte olmalarının yanı sıra, merkezlerinin yerlerini düzenli olarak değiştirmeleri gerekiyordu. Sürekli yer değiştirmek karışıklığa yol açarak işleri aksatıyordu ama cemaat bir yerde sabitlendiği tak-

dirde, operasyon merkezlerini baskınlardan korumak için ne yapabilirlerdi ki?

Bay X başını iki yana salladı. Bir süre bu konuda herhangi bir girişimde bulunmayacaktı ama bir noktada, komuta zincirinde kendisinden sonra gelecek birini seçmesi gerekecekti.

Neyse ki yapmayı düşündüğü hiçbir şey karmaşıklık içermiyordu. Aklındaki her şey temel askeri stratejilerden ibaretti. Sahip olunan askeri gücün düzenlenmesi. Koordinasyon sağlanması. Düşmana dair istihbarat elde edilmesi. Ve mantıklı, disiplinli bir şekilde ilerleme.

Askeri gücünü bu öğleden sonra düzene sokacaktı.

Koordinasyon aşamasında, askerlerini birliklere bölecekti. Ve katillerinin küçük gruplar halinde düzenli olarak kendisiyle buluşmaları için ısrarcı olacaktı.

İstihbarat? Kardeşliği ortadan kaldırmak istiyorlarsa, onları nerede bulacaklarını bilmeleri gerekiyordu. Bu zor olsa da imkânsız değildi. Bunlar aşırı ölçüde tedbirli, her şeyden şüphe duyan savaşçılar olmalarına rağmen, sivil vampir nüfusunun onlarla az da olsa teması vardı. Sonuçta, kardeşlerin de beslenmesi ve diğerleriyle bağlantı kurması gerekiyordu. Kadın kanına ihtiyaçları vardı.

Çoğu paha biçilemez sanat eserleri gibi saklanmasına rağmen, bu kadın vampirlerin konuşmak için ikna edilebilecek erkek kardeşleri ve babaları vardı. Doğru teşvikle, bu erkek vampirler kadınlarının nerelere gittiklerini ve kimleri gördüklerini açık edebilirdi. Böylelikle kardeşlik de açığa çıkmış olurdu.

Bay X'in stratejisinin temeli buna dayanıyordu; sivil erkeklerle özel konumdaki kadınlara odaklanmış planlı bir esir alma ve motivasyon programı en sonunda kardeşlere ulaşmalarını sağlayabilirdi. Sağlamalıydı. Böylelikle, si-

viller köşeye sıkıştırıldığından dolayı öfkelenen kardeşler hançerleriyle ortalığa dökülür ya da sivil vampirlerden biri konuşur ve kardeşlerin yerleri deşifre olurdu.

Stratejisinden elde edebilecekleri sonuçların en önemlisi, savaşçıların gündüzleri nerede geçirdiğini öğrenmekti. Savunmasız durumda oldukları gündüz vakti saldırıya geçmek, en yüksek başarı şansına ve en düşük zayiat riskine sahip eylem planına imkân tanırdı.

Her şey göz önüne alındığında, sivil vampirleri öldürmek ortalama bir insanı öldürmekten ancak biraz daha zordu, o kadar. Onları keserseniz kanları akar; silahla vurursanız kalpleri durur; güneş ışığında bırakırsanız yanıp kül olurlardı.

Kardeşliğin bir üyesini öldürmek ise çok daha farklı bir durumdu. Bunlar canavar gibi güçlü, eğitimli, hızlı bir şekilde iyileşebilen bir alt türdü. Bir savaşçının karşısında ancak tek bir şansa sahip olabilirdiniz. Şansınızı değerlendiremezseniz, eve geri dönemeyeceğinizi bilmeniz gerekiyordu.

Bay X masasından kalkarak, ofisin camındaki yansımasına baktı. Solgun saçlar, solgun bir ten, solgun gözler. Cemaate katılmadan önce bir kızıldı. Ama tam olarak neye benzediğini artık hatırlayamıyordu.

Ama hem kendi hem de cemaatin geleceği aklında netti.

Ofisten çıkıp kapıyı arkasından kilitledi. Fayansla kaplı holden ana salona geçerek girişte durdu ve *jujitsu** dersi için gelen öğrencileri başıyla selamladı. Yaşları on sekizle yirmi dört arasında değişen ve epey ümit vaat eden bir grup genç erkeğin katıldığı bu ders Bay X'in favorisiydi. Beyaz, kuşaklı *jujitsu gi*'leri** içindeki gençler, *sensei***

* Yumuşaklık tekniği anlamına gelen Japon dövüş sanatı. (ç.n.)

** Japon dövüş sanatları eğitimlerinde giyilen geleneksel üniforma. (ç.n.)

*** Japonca'da eğitici anlamına gelen sözcük. Ayrıca belli bir sanat dalında ya

dedikleri Bay X'i selamlarken, Bay X her birine dikkatle bakarak, gözlerini nasıl oynattıklarını, vücutlarını nasıl taşıdıklarını, nasıl bir ruh halinde olduklarını inceledi.

Öğrencileri idmana hazır bir şekilde önünde dizildiğinde, Bay X onlara bakmaya devam etti. Cemaate katılabilecek potansiyele sahip olanları saptamak için her zaman onları incelerdi. Aradığı şey, fiziksel güç, zihinsel keskinlik ve henüz belli bir yere yönlendirilmemiş nefretin doğru birleşimiydi.

Soykırım Cemaati'ne katılması için kendisine geldikleri 1950'lerde, çocuk suçlu programında zamanını dolduran on yedi yaşında kavgacı bir delikanlıydı. Bundan bir yıl kadar önce, bira şişesini defalarca kafasında patlatan babasını göğsünden bıçaklamıştı. Babasını öldürmüş olduğunu umut etmesine rağmen, ne yazık ki adam hayatta kalmış ve eve gidip Bay X'in annesini öldürecek kadar da yaşamıştı.

Ama en azından sevgili babası, annesini öldürdükten sonra av tüfeğiyle kendi kafasını uçuracak kadar incelik göstermişti. Bay X, yakalanıp ıslahevine atılmadan önce evine uğradığında bulmuştu ebeveynlerinin cesetlerini.

O gün babasının cesedinin tepesinde dikilen Bay X, bir ölüye haykırmanın hiç de tatmin edici bir tarafı olmadığını öğrenmişti. Zaten bu dünyayı terk etmiş olan birinden alabileceğiniz hiçbir şey yoktu.

Babasının nasıl bir adam olduğu göz önüne alındığında, şiddet ve nefretin Bay X'in kanında yoğun bir şekilde akmasının tesadüf olmadığı anlaşılabilirdi. Ve vampir öldürmek, onun gibi cinayet damarına sahip biri için sosyal açıdan kabul edilebilir az sayıdaki yoldan biriydi. Ordu can sıkıcıydı. Çok fazla kural vardı ve işe koyulmak için devletin, birilerini düşman ilan etmesini beklemeniz gere-

---

da beceride ustalık kazanmış kişiler için kullanılır. (ç.n.)

kiyordu. Seri cinayet ise çok küçük ölçekli kalıyordu.

Cemaat ise farklıydı. Hayatı boyunca istediği her şeye sahipti burada. Sınırsız bütçe. Güneşin battığı her sefer birilerini öldürme şansı. Ve elbette, bir sonraki nesli hazırlamak gibi çok mühim bir fırsat.

Cemaate girmek için ruhunu satması gerekmişti. Bu onun için sorun değildi. Babasının kendisine yaptığı şeyden sonra, zaten ruhundan geriye pek bir şey kalmamıştı.

Bay X'e göre, bu anlaşmadan kârlı çıkan kesinlikle kendisiydi. Öleceği güne dek genç ve mükemmel ölçüde sağlıklı kalacağı garantisi verilmişti kendisine. Ölümünün ne zaman gerçekleşeceğiyse, kanser ya da kalp krizi gibi biyolojik bir arızaya değil, kendini tek parça tutabilme yeteneğine bağlıydı.

Omega sayesinde, fiziksel açıdan insanlara göre üstün bir durumdaydı. Gözleri mükemmel görüyordu ve en çok sevdiği şeyi yapıyordu. Cinsel iktidarsızlık ilk başlarda biraz kafasına takılmış olsa da buna alışmıştı. Yemeyip içmemek ise... eh, zaten gurme filan değildi.

Ayrıca kan dökmek, yemekten ya da seksten çok daha iyiydi.

Salonun kapısı birdenbire açıldığında, Bay X omzunun üzerinden öfkeyle baktı. Gelen Billy Riddle'dı. İki gözü morarmıştı. Burnu bandajlıydı.

Bay X tek kaşını kaldırdı. "Bugün bize katılamayacaksın sanırım, Riddle?"

"Evet, *sensei*." Billy başını eğerek selamını verdi. "Gene de gelmek istedim."

"Aferin." Bay X kolunu Riddle'ın omzuna attı. "Bağlılığını takdir ediyorum. Baksana, ısınma esnasında çocukların yeteneklerini denemek ister misin?"

Billy öyle bir eğilerek selamladı ki geniş sırtı neredeyse

zemine paralel oldu. "*Sensei.*"

"Hadi o zaman." Gencin omzuna vurdu. "Onlara çok kibar davranma."

Billy başını kaldırdığında, gözleri ışıldıyordu.

Bay X başını salladı. "Ne demek istediğimi anladığına memnun oldum, evlat."

Beth apartmanından çıktığında, sokağın karşısında park etmiş sivil polis arabasına kaşlarını çattı. José arabadan inerek koşar adım yanına geldi.

"Olanları duydum." Adamın gözleri bir an Beth'in ağzında duraksadı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi."

"Gel, seni işe bırakayım."

"Sağ ol ama yürümek istiyorum." José'nin çenesinin buna itiraz edecekmiş gibi gerildiğini gördüğünde, uzanarak adamın koluna dokundu. "Bu olayın beni hayatımı yaşayamayacak kadar korkutmasına katiyen izin vermeyeceğim. Eninde sonunda bir gün o ara sokaktan geçmem gerekecek ve bunu bu sabah, etraf aydınlıkken yapmak istiyorum."

José başını salladı. "Pekâlâ. Ama işten geç çıktığında ya taksi çağıracaksın ya da bizi arayacaksın, gelip seni alacağız."

"José..."

"Anlaştığımıza sevindim." Adam sokağın karşısına geri döndü. "Ah, sanırım Butch O'Neal'ın dün gece ne yaptığını henüz duymamışsındır."

Beth bunu neredeyse sormak istemediğini hissetti. "Ne yapmış?"

"O serseriye kısa bir ziyarette bulunmuş. Anladığım kadarıyla, kahraman dedektifimizin onunla işi bittiğin-

de herifin burnunu bir daha düzeltmeleri gerekmiş." José arabasının kapısını açarak kendini koltuğa attı. "Seni bugün görecek miyiz?"

"Evet, bomba konan şu arabayla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Görüşürüz o zaman." Beth'e el salladıktan sonra arabayı çalıştırıp uzaklaştı.

Öğlenin üçü olduğunda Beth halen karakola gidememişti. Ofisteki herkes bir gece önce olanlar hakkında konuşmak istiyordu ve Tony de esaslı bir öğle yemeği için ısrar etmişti. Kendini en sonunda haber merkezindeki kabinine attığında, öğleden sonrayı Tums* çiğneyip e-postalarını okuyarak geçirdi.

Yapması gereken işler olduğunun farkındaydı ama polislerin bulduğu tabancalar üzerine yazdığı şu makaleyi bir türlü tamamlayamıyordu. Aslında onu sıkıştıran bir teslim tarihi yoktu. Dick'in Metro haberlerinde ona ön sayfada yer vermek için çok acelesi olduğu söylenemezdi.

Hayır, Dick'in kendisine verdiği asıl işler editörlük işleriydi. Beth'in masasına bıraktığı son iki haber de Dick'in esas oğlanları tarafından yazılmıştı ve Dick'in Beth'ten istediği, haberlerin gerçeklik kontrolünün yapılmasıydı. *New York Times*'ta alıştığı standartlara bağlı kalarak haberlerin doğruluğu konusunda titizlik göstermesi Dick'in artı özelliklerinden biriydi. Diğer taraftan, şefinin emek eşitliğini umursamaması utanç vericiydi. Beth bir yazıda ne kadar çok kırmızı kalemle düzelti yaparsa yapsın, yayınlanan haberin künyesini esas oğlanla paylaşmaktan öteye gidemiyordu.

Önündeki haberlerin düzelti işlerini tamamladığında

* Mide yanmasına karşı kullanılan bir antiasit ilaç markası. (ç.n.)

saat altı olmuştu. Haberleri Dick'in masasına bırakırken, karakola gitmekten vazgeçmeyi düşündü. Butch bir gece önce ifadesini almıştı ve bu konuda yapması gereken başka bir şey yoktu. Dahası, halen nezarette tutuluyorsa, kendisine saldıran herifle aynı çatı altında olma fikri de rahatsız ediciydi.

Ayrıca kendini bitkin hissediyordu.

"Beth!"

Dick'in sesini duyduğunda yüzünü buruşturdu.

"Şu anda konuşamam. Karakola gidiyorum," diye seslendi omzunun üzerinden. Kaçma stratejisinin uzun müddet işe yaramayacağını biliyordu ama en azından bu akşam Dick'le cebelleşmek zorunda kalmayacaktı.

Hem şu bomba hakkında da daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Ofisten çıkıp altı blok doğuya yürüdü. Karakol binası 1960'lar mimarisinin tipik bir örneğiydi. Zamanında modern bir yapı olan, soluk gri betondan, bir sürü dar pencereye sahip iki katlı bina, zarafetten uzak bir şekilde yaşlanıyordu. Damdaki bir yaradan kan akıyormuş gibi, binanın yan taraflarından aşağı siyah sular akmıştı. Binanın içi de kasvetli bir hava taşıyordu. Soluk yeşil linolyum zemin, sahte ahşap panelli duvarlar, aşınmış kahverengi çerçeveler. Kırk yıllık temizliğin ardından, en inatçı kirler her çatlakla yarığın içine kazınmıştı. Bu kir, diş fırçasıyla girişilecek hummalı bir çalışma gerçekleştirilmeden çıkmazdı.

Belki de asıl gereken binanın artık tahliye edilmesi için mahkeme kararı çıkarılmasıydı.

Karakola girdiğinde memurlar Beth'e çok cana yakın davrandı. Binaya adımını atar atmaz herkes üzerine üşüştü. Gözlerinin dolmasına müsaade etmeden bir süre

konuşup onları sakinleştirdikten sonra, görev dağıtım masasına giderek oradaki polislerle lafladı. Taciz ya da torbacılık gibi nedenlerle getirilen birkaç tip olmuştu ama bunların dışında sessiz, sakin bir gündü. Karakoldan ayrılmak üzereyken Butch binanın arka kapısından içeri girdi.

Üzerinde kot pantolonla yakasını düğmelediği bir gömlek vardı. Kırmızı rüzgârlığı elindeydi. Beth'in gözleri bir an adamın geniş omuzlarına asılı tabanca kılıfına takıldı; adımlarıyla birlikte kollarını sallarken silahının siyah kabzası ışıldıyordu. Güne henüz başlıyormuş gibi kara saçları ıslaktı.

Bir gece önce ne kadar meşgul olduğu düşünüldüğünde, muhtemelen de öyleydi.

Butch dosdoğru Beth'in yanına geldi. "Konuşacak vaktin var mı?"

Kız başını salladı. "Evet."

Sorgu odalarından birine girdiler.

"Aklında olsun diye söylüyorum; kameralarla mikrofonlar kapalı," dedi Butch.

"Zaten genellike bu şekilde çalışmıyor musun?"

Adam gülümseyerek masaya oturdu ve ellerini kavuşturdu. "Billy Riddle'ın kefaletle serbest bırakıldığını bilmen gerektiğini düşündüm. Sabahın erken saatlerinde çıktı."

Beth de oturdu. "Adı Billy Riddle mıymış? Şaka yapıyorsun herhalde."

Butch başını iki yana salladı. "On sekiz yaşında. Yetişkin olarak bundan öncesinde herhangi bir sabıkası yok ama çocukluk dosyalarına baktığımda gayet haşarı bir velet olduğunu gördüm. Cinsel saldırı, taciz, ufak çaplı hırsızlıklar. Babası kodamanın teki olduğundan, çocuğun felaket bir avukatı var. Gene de bölge savcısı kadınla konuştum.

Onu köşeye sıkıştırmak için elinden geleni yapacağını söyledi; böylelikle tanıklık etmek zorunda kalmazsın."

"Gerektiği takdirde tanıklık edebilirim."

"Aferin." Butch boğazını temizledi. "Nasılsın peki?"

"İyiyim." Hard-ass'in, kafasına girmesine izin vermeyecekti. Butch O'Neal'ın etrafına yaydığı sert havada Beth'i daha güçlü davranmaya yönelten bir şey vardı. "Şimdi, şu bombadan konuşalım. Muhtemelen plastik bir bomba olduğunu duydum. Profesyonel bir suikasta benziyor sanki."

"Akşam yemeği yedin mi?"

Beth kaşlarını çattı. "Hayır."

Tony'yle çıktığı ağır öğle yemeğinde ne kadar yediği düşünülecek olursa, ertesi sabah kahvaltıyı bile pas geçebilirdi.

Butch ayağa kalktı. "Güzel. Tullah'ın yerine gitmeyi düşünüyordum."

Adam kapıyı açarak Beth için tuttu.

Beth olduğu yerde durdu. "Seninle akşam yemeğine çıkmayacağım."

"Sen bilirsin. Bombanın patladığı ara sokakta ne bulduğumuzu öğrenmek istemiyorsun herhalde."

Butch çıktı ve kapı arkasından yavaşça kapandı.

Bu oyuna gelmeyecekti. Bunu yapma...

Sandalyesinden kalkıp Butch'un peşinden gitti.

Sekizinci Bölüm

Krem ve beyaz tonların hâkim olduğu yatak odasında dikilen Marissa belirsizlik içindeydi.

Wrath'ın *shellan*'ı olarak, erkeğinin acısını hissedebiliyor ve bu acının yoğunluğundan, savaşçı kardeşlerinden birini kaybettiğini çıkarabiliyordu.

Normal bir ilişkileri olsaydı, yanına gidip acısını hafifletmeye çalışırdı. Onunla konuşur, ona sarılır, onunla ağlardı. Vücuduyla onu ısıtırdı.

Çünkü *shellan*'lar eşleri için bunu yapardı. Karşılığında da aldıkları bu olurdu.

Yatağının yanında duran komodinin üzerindeki Tiffany saatine* baktı.

Wrath kısa süre sonra gecenin karanlığına karışacaktı. Onu yakalamak istiyorsa bunu bir an önce yapması gerekiyordu.

Ama kararsız kaldı; kendini kandırmak istemiyordu. Wrath onu hoş karşılamazdı.

Ona destek olabilmeyi, ihtiyaç duyduğu şeyi bilmeyi

* Tiffany firmasının ürettiği lüks masaüstü saatleri. (ç.n.)

isterdi. Bir keresinde, uzun zaman önce, Wrath'ın kardeşi Tohrment'in *shellan*'ıyla konuşmuştu. Ne yapması gerektiği konusunda Wellsie'nin kendisine tavsiyelerde bulunabileceğini ummuştu. Nasıl davranması gerektiği, Wrath'ın onu kendine layık bir kadın olarak görmesi için ne yapabileceği konusunda akıl almaya ihtiyacı vardı.

Sonuçta Wellsie, Marissa'nın istediği şeye sahipti. Gerçek bir eşe. Eve, yanına gelen bir erkeğe. Onunla gülen, ağlayan, hayatını paylaşan, ona sarılan bir erkeğe.

Doğurgan olduğu eziyetli ve neyse ki ender zamanlarda onunla kalacak bir erkeğe. İhtiyaç içinde olduğu zaman zarfında vücudundaki korkunç acıları dindirecek bir erkeğe.

Wrath bunların hiçbirini yapmamıştı. Özellikle de en son kısmı. Doğurganlık zamanlarında Marissa'nın kendini rahatlatmak için erkek kardeşine gitmesi gerekiyordu. Havers titreme krizlerini geçiriyor, dürtüleri yok olana dek onu sakinleştiriyordu. Bu durum ikisini de utandırıyordu.

Wellsie'nin yardımcı olabileceğini düşünmüş ama konuşmaları tam bir felakete dönüşmüştü.

Wellsie'nin acı dolu bakışları ve dikkatli bir şekilde verdiği cevaplar, Marissa'nın sahip olmadığı her şeyi açık bir şekilde ortaya koyarak ikisininin de canını yakmıştı.

Marissa çok yalnızdı.

Gözlerini kapatıp, bir kez daha Wrath'ın acısını hissetti.

Ona ulaşmayı denemek zorundaydı. Çünkü Wrath ıstırap çekiyordu. Wrath dışında hayatta onun için önemli olan kim vardı ki?

Erkeğinin Darius'un malikânesinde olduğunu hissediyordu. Derin bir nefes alarak, maddesel halinden çıktı.

Wrath yavaşça ayağa kalkarken, bükülmüş omurgasının çatırdayarak yerine oturduğunu duydu. Kavalkemik-

lerine yapışmış elmas parçalarını silkeledi.

O anda kapısı çalındı. Gelenin Fritz olduğunu düşünerek zihin gücüyle kapıyı açtı.

Ama okyanusun kokusunu almasıyla dudakları gerildi.

"Seni buraya getiren nedir, Marissa?" diye sordu, kadına dönüp bakmadan. Banyoya geçerek bir havluya sarındı.

"Seni yıkamama izin ver, lordum," diye mırıldandı Marissa. "Bırak da teninle ilgileneyim. Seninle..."

"Ben iyiyim."

Wrath kendini çok hızlı iyileştirebilen bir vampirdi. Gecenin sonunda vücudundaki kesikler belirsiz birer ize dönüşecekti.

Wrath gömme dolaba giderek kıyafetlere baktı. Uzun kollu siyah gömlek, deri pantolon ve... bu da neydi? Hayatta olmazdı. Pantolonunun altında BVD* ile savaşa gidemezdi. Üzerinde bunlarla yakalanmaktansa donsuz dolaşmayı tercih ederdi.

Yapması gereken ilk şey Darius'un kızıyla temasa geçmekti. Zamanının tükenmek üzere olduğunun farkındaydı; dönüşümü hızla yaklaşmaktaydı. Kızla temasa geçtikten sonra, bir gece önce Screamer'ın önünde öldürdüğü Kırıcı'nın eşyalarından bir şey çıkıp çıkmadığını öğrenmek için Vishous ve Phury'yle konuşması gerekiyordu.

Havluyu üzerinden atıp giyinmek üzereyken, Marissa'nın halen odada olduğunu hatırladı.

Dönerek ona baktı.

"Eve git, Marissa."

Kadının başı önüne düştü. "Lordum, nasıl bir..."

"Ben iyiyim."

Kadın bir an duraksadı. Ve ardından yok oldu.

* Bir erkek iç çamaşırı markası. (ç.n.)

On dakika sonra Wrath konuk odasına çıkmıştı.

"Fritz?" diye seslendi.

"Evet, efendim?" Kâhya, çağrıldığına memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Elinin altında kırmızı duman var mı?"

"Elbette."

Fritz, kapağını açtığı, antika görünümlü maun rengi bir kutuyu Wrath'e doğru tuttu.

Wrath kutunun içinden birkaç tane elle sarılmış ince puro aldı.

"Bunlardan hoşlanıyorsanız, daha çok getirtebilirim."

"Zahmet etme. Bu kadarı kâfi." Wrath'ın içine duman çekmek istediği yoktu. Bu puroları gece başka bir amaçla kullanacaktı.

"Çıkmadan önce bir şey yemek ister misiniz?"

Wrath başını iki yana salladı.

"Peki döndüğünüzde?" Puro kutusunun kapağını geri kapatırken Fritz'in sesi alçalmıştı.

Wrath tam yaşlı adamı bayıltacakken, aklına Darius geldi. D, Fritz'e daha iyi davranırdı. "Pekâlâ. Olur. Teşekkürler."

Kâhya, edindiği yeni amaçla omuzlarını dikleştirdi.

Yüce Tanrım, sanırım gülüyor, diye düşündü Wrath.

"Size kuzu eti pişirebilirim. Nasıl seversiniz?"

"Az pişmiş."

"Çıkardığınız kıyafetleri de yıkayabilirim. Size yeni bir deri kıyafet seti ısmarlamamı ister misiniz?"

"Hayır..." Wrath cümlesini tamamlamadan sustu. "Aslında olur. Birkaç *boxer* da alabilir misin? Siyah? XXL?"

"Zevkle."

Wrath kâhyaya arkasını dönerek kapıya yöneldi.

Ne olduğunu anlayamadan bir hizmetçisi olmuştu.

"Efendim?"

"Evet?" diye homurdandı Wrath.

"Dışarıda kendinize dikkat edin."

Wrath duraksayarak omzunun üzerinden arkasına baktı. Fritz puro kutusunu göğsüne bastırmıştı.

Onu bekleyen birinin olması ne kadar tuhaftı.

Malikâneden çıkıp üç şeritli caddeye bağlanan uzun bahçe yolunu yürürken, gökyüzünde şimşek çaktı. Kokusunu alabildiği fırtınanın güneye doğru yaklaştığına dair bir işaretti bu.

Darius'un kızı şu anda hangi cehennemdeydi?

Önce dairesine bakacaktı.

Kızın dairesinin arkasındaki avluda yeniden cisim kazanan Wrath, pencerelerden içeri bakıp, kendisini mırlayarak karşılayan kedinin selamına benzer bir sesle karşılık verdi. Kızın evde olmadığını anladığında, avludaki piknik masasına oturdu. Kızı bir saat kadar bekleyecek ve o ana dek gelmezse, gidip kardeşlerini bulması gerekecekti. Gecenin sonunda buraya geri dönebilirdi. Gerçi daireye girdiği ilk sefer olanları düşündüğünde, kızı sabahın dördünde uyandırmanın en akıllıca hareket olmayacağına karar verdi.

Güneş gözlüğünü çıkarıp burnunun kemerini ovdu.

Başına gelmek üzere olanları nasıl açıklayacaktı? Bu dönüşümden canlı çıkması için yapması gerekenleri?

Bu haberin kızı çok da mutlu etmeyeceğine dair bir his vardı içinde.

Kendi dönüşümünü düşündü. Nasıl da kahrolası bir karmaşaydı. Wrath da hazırlıklı değildi. Onu her zaman korumuş olan ebeveynleri, Wrath'a dönüşüm sürecinde neler olacağını anlatamadan ölmüşlerdi.

O zamana dair hatıraları zihninde dehşet verici bir berraklıkla canlandı.

On yedinci yüzyılın sonlarında Londra -özellikle de dünyada yapayalnız olan biri için- acımasız bir yerdi. Ailesi iki yıl önce gözlerinin önünde katledilmiş ve Wrath, o korkunç gecede gösterdiği korkaklığın utancını ancak herkesten uzakta taşıyabileceğini düşünerek kendi türünden kaçmıştı.

Vampir toplumu içinde geleceğin kralı olarak korunup kollanırken, insanların dünyasının esasen fiziksel meritokrasi üzerinde kurulu olduğunu anlamıştı. Vücudununun dönüşümden önceki haliyle bu sosyal merdivenin en alt basamağındaydı. O zamanlar incecik, sıska, güçsüz bir çocuk olarak, eğlence arayan insan oğlanlar için kolay bir avdı. Londra'nın kenar mahallelerinde geçirdiği zaman zarfında o kadar çok dayak yemişti ki vücudunun belli kısımlarının doğru düzgün çalışmamasına alışmıştı. Dizkapağı şiştiği için birkaç gün bacağını bükememek veya bir atın arkasında sürüklenirken omzu çıktığından kolunu kullanamamak onun için sıra dışı bir durum değildi.

Çöpten topladıklarıyla karnını doyurmaya çalıştığı ve açlıktan ölmek üzere olduğu bu dönemde, en sonunda bir tüccarın ahırında iş bulmuştu. Ayakkabıları, eyerleri, dizginleri ellerinin derisi kalkana dek temizlemek zorunda olsa da en azından karnı doyuyordu. Ottan yatağı ahırın ikinci katındaki samanlıktaydı. Yatak uyumaya alıştığı sert sokaklardan daha yumuşak olmasına rağmen, hizmetçi kızlardan birini düzmek isteyen bir seyisin kaburgalarına inen tekmesiyle ne zaman uyandırılacağını asla bilemezdi.

O zamanlar halen güneş ışığına çıkabiliyordu ve sefil varoluşunda sabırsızlıkla beklediği tek şey tan vaktiydi. Güneşin sıcaklığını yüzünde hissetmek, tatlı sisi ciğerlerine çekmek, ışığın tadını çıkarmak sahip olduğu yegâne

zevklerdi ve Wrath için çok değerliydi. Gözleri doğduğu günden bu yana zayıf olsa da şu ana nazaran çok, çok daha iyi görebiliyordu. Bugün bile o sabahlarda güneşin nasıl göründüğünü acı verici bir berraklıkla hatırlıyordu.

Her şey altüst olduğunda, tüccarın yanında çalışmaya başlayalı neredeyse bir yıl olmuştu.

Dönüşümünün başladığı gece, tam anlamıyla tükenmiş bir halde kendini samanlıktaki yatağına atmıştı. Son günlerde kendini hasta gibi hissettiğinden, çalışırken zorlanıyordu. Ama her zaman zayıf bünyeli bir çocuk olduğundan, bu yeni bir şey değildi onun için.

Gece ilk acı dalgasının çarpışıyla vücudu sarsıldı. Karnından el ve ayak parmaklarının uçlarına dek ulaşacak şekilde bütün vücuduna yayılan acı, başındaki her bir saç telinin ıstırapla haykırmasına neden oluyordu. O güne dek kırılan hiçbir kemiği, hiçbir beyin sarsıntısı, hiçbir hummalı gece ya da yediği dayak bu acının yanına bile yaklaşamazdı. Yattığı yerde tortop olmuştu, çektiği ıstıraptan gözleri seğiriyordu, nefesi kesik kesikti. Bir süre sonra öleceğine ikna olmuş bir halde, karanlık için dua etmeye başladı. Tek istediği biraz huzur ve bu ıstırabın sona ermesiydi.

Birdenbire önünde güzeller güzeli sarışın bir kız çocuğu belirdi.

Bu onu diğer tarafa götürecek melek olmalıydı. Wrath buna inanmıştı.

Perişan haldeki zavallı bir çocuk olarak, kendisine merhamet göstermesi için kıza yalvarıp yakardı; hemen önündeki görüntüye uzanıp, kızın da kendisine dokunduğunu hissettiğinde, sonun çok yakın olduğunu anlamıştı. Kız ona adıyla seslendiğinde, minnettarlıkla gülümsemeye çalışsa da dudakları kıpırdamadı. Kız, Wrath'a vaat edilen kişi olduğunu, dönüşümü başladığında her neredeyse

onu bulmak için daha küçük bir çocukken kanından birkaç damla içtiğini, onu kurtarmak için geldiğini söyledi.

Ve Marissa köpekdişleriyle deldiği kendi bileğini Wrath'ın ağzına dayadı.

Wrath can havliyle Marissa'nın kanını içse de acı kesilmemiş, yalnızca değişmişti. Eklem yerlerinin şekil değiştirdiğini, kemiklerinin korkunç seslerle kaydığını hissediyordu. Gerilen kasları en sonunda yırtılarak açılırken, kafatası patlayacak gibi oldu. Gözleri pörtlerken görüş gücünü daha da kaybetti ve bir süre sonra işitme duyusundan başka bir şeyi kalmadı.

Acıya dayanmaya çabalarken zorlukla aldığı hırıltılı nefesler boğazını yakıyordu. Bir süre sonra bilincini kaybetti. Kendine geldiğinde bütünüyle tazelenmiş bir ıstıraba uyandı. O güne dek çok sevdiği güneş ışığı ahırın tahtalarının arasındaki boşluklardan içeri süzülmeye başlamıştı. Altın rengi solgun ışık huzmeleri vuruyordu üzerine. Işık huzmelerinden biri koluna çarptığı anda yanan etin korkunç kokusunu aldı. Kolunu hemen geri çekip panikle etrafına baktı. Belirsiz şekiller dışında hiçbir şey göremiyordu. Işıkta kör olmuş bir halde, güçbela ayağa kalkmaya çalışırken yüzüstü aşağıdaki samanların üzerine düştü. Vücudu kendine ait değil gibiydi; yeniden ayağa kalkmak için iki denemede bulunması gerekti. Bacakları yeni doğmuş bir tayın bacakları gibi titriyordu.

Gün ışığından korunmak için kendine bir sığınak bulması gerektiğini bildiğinden, yeniden ahırın üst katına çıkmak için merdivenin olması gerektiği yere süründü. Ama merdivene tırmanmaya çalışırken bir kez daha samanların üzerine düştü. Sersem bir halde yerde yatarken, tahıl ambarına gidebileceğini düşündü. Orada ihtiyaç duyduğu karanlığı bulabilirdi.

Sağa sola savrulup, ahırın kapılarına çarpıp, eyer takımlarına takılıp düşerek ilerlemeye çalıştı. Kendisine itaat etmeyen kollarıyla bacaklarını zapt etmeye uğraşırken, bir yandan da güneş ışığından uzak durmaya çabalıyordu. Ahırın arka tarafına yöneldiğinde, normalde içinden kolaylıkla geçtiği bir ışık huzmesi kafasına çarpmış ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

O esnada, seyislerden biri karşısına çıkarak Wrath'a kim olduğunu sordu. Belki de kendisine yardım edebileceğini düşünerek bu tanıdık sese döndü. Adama uzanarak konuşmaya başladığında, sesinin kendi sesine benzemediğini fark etti.

Havada kendisine doğru gelen dirgenin sesini duydu. Yalnızca seyisin savurduğu dirgenden korunmaya çalıştı ama dirgeni tutup geri ittiğinde, seyisin sert bir şekilde arkasındaki ahır kapısına çarptığını duydu. Korkuyla haykıran adam kaçıp gitti. Yardım çağırmak için gittiğine şüphe yoktu.

En sonunda ambarı bulan Wrath, gün içinde kimsenin içeri girmesine gerek kalmaması için iki büyük yulaf çuvalını kapının yanına koydu. Bitkin bir halde, acı içinde, çenesinden kan damlarken, içeri süründü ve çıplak sırtını ambarın arkasındaki toprak duvara dayadı. Dizlerini göğsüne doğru çektiğinde, baldırlarının bir gün önceye kıyasla dört kat büyüdüğünü fark etti. Gözlerini kapatıp, yanağını koluna dayadı. Titriyordu. Ağlayarak kendini küçük düşürmemek için savaşıyordu. Gün boyunca uyanık kalarak, ayak seslerini, atların tepinmesini, konuşmaları dinledi. Birinin gelip ambarın kapısını açmasından deliler gibi korkuyordu. Marissa'nın gitmiş olmasına minnettardı. Böylelikle insanların tehdidine maruz kalmamıştı.

Bir anda kendine gelen Wrath, Darius'un kızının eve geldiğini duydu. Dairenin ışığı açıldı.

Beth anahtarlarını girişteki komodinin üzerine attı. Hard-ass'le yedikleri hızlı akşam yemeği şaşırtıcı ölçüde kolay geçmişti. Hard-ass ona bomba hakkında başka detaylar da vermişti. Patlamanın olduğu ara sokakta son günlerde ortaya çıkan modifiye edilmiş Magnumlardan bir tane bulmuşlardı. Butch, Beth'in Ricky'ye gösterdiği ninja yıldızından da bahsetmişti. Olay Yeri İnceleme ekibi, silahların üzerinde parmak izi ve farklı türden kanıtlar bulmak için çalışıyordu. Tabancadan bir sonuç çıkmamıştı ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yıldızın üzerinde kan vardı. Kan örneği DNA analizine sokulmuştu. Polis bombanın uyuşturucu dünyasında bir hesaplaşma olduğunu düşünüyordu. BMW kulübün arkasında, aynı yerde daha önce de park halinde görülmüştü. Screamer kimin hangi bölgede faaliyet gösterebileceği konusunda oldukça titiz olan torbacıların cirit attığı bir yerdi.

Beth gerinip elbiselerini çıkardı ve üzerine bir şort geçirdi. Bir başka sıcak geceydi. Çekyatı açarken, klimanın halen çalışıyor olmasını ne kadar da istediğini düşündü. Küçük vantilatörünü açıp Boo'ya yemek verdi. Fancy Feast dolu kabını silip süpürdükten sonra, kedi bir kez daha sürme kapının önünde dolanmaya başladı.

"Bunu bir daha yaşamayacağız, değil mi?"

Şimşek çakmasıyla, sürme kapıyı kapatıp önündeki tel paneli çekti. Ama kapıyı azıcık aralık bırakmıştı; pis çöp kokularını taşımayan gece havasında ilk kez güzel bir koku vardı.

Ama çok sıcaktı.

Banyoya girdi. Lenslerini çıkardıktan sonra dişlerini

fırçalayıp yüzünü yıkadı. Bir süre soğuk suyun altında tuttuğu bir bezle ensesini ovarken, omuzlarından aşağı soğuk su damlaları süzüldü. Salona geri dönerken, su damlalarının neden olduğu ürpertici histen memnundu.

Kaşlarını çattı. Havada çok tuhaf bir koku vardı. Yoğun, baharatlı bir koku...

Sürme kapının önündeki tel panele giderek birkaç kez havayı kokladı. Nefesini çekerken omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissetti.

O anda Boo'nun, tanıdığı birini selamlıyormuş gibi mırladığını gördü.

Ne...

Geçen gece rüyasında gördüğü adam tel panelin öteki tarafındaydı.

Geriye sıçrayan Beth'in ensesindeki bez yere düştü.

Kilitlediğine emin olduğu tel panel açıldı.

Adam evine adım attığında, az önceki harika koku daha da yoğunluk kazandı.

Paniğe kapılmış olmasına rağmen yerinden kıpırdayamıyordu.

Adam ızbandut gibiydi. Zaten küçük olan dairesi, adamın içeri girmesiyle ayakkabı kutusu gibi göründü gözüne. Dahası, üzerindeki kapkara deri kıyafetler daha da cüsseli görünmesine neden oluyordu. En azından iki metre boyunda, yüz yirmi kilo ağırlığında filan olmalıydı.

Bir dakika.

Ne yapıyordu? Ona takım dikmek için ölçülerini mi alıyordu? Kaçması gerekiyordu. Yapması gereken buydu. Dairenin kapısından çıkıp bütün gücüyle koşmalıydı.

Ama elinden gelen yalnızca adama bakmaktı.

Sıcak havaya rağmen üzerinde motorcu ceketi vardı. Uzun bacakları da deri pantolonla sarmalanmıştı. Burnu

çelik kaplı kovboy çizmeleriyle adeta yırtıcı bir hayvandan farksızdı.

Adamın yüzüne bakmak için boynunu kaldırması gerekti.

Çok *güzeldi.*

Çene kemiği çıkık, dudakları dolgundu. Yanaklarının altındaki oyuklarda gölgeler birikmişti. Düz, siyah saçları omuzlarına dökülüyor; yeni tıraş olmuş gibi görünmesine rağmen yüzünde kapkara sakalının gölgesi seçilebiliyordu. Yüzüne tam oturan siyah camlı güneş gözlüğüyle bir kiralık katil gibiydi.

Tehditkâr havası bir katil gibi görünmesine neden olmuyordu sanki.

Dudaklarındaki ince, kırmızımsı purodan uzun bir nefes çektiğinde, puronun ucu parlak turuncu bir renkle parıldadı. Dumanı bıraktığında, az önce duyduğu koku bir kez daha burun deliklerine dolarken, vücudunun daha da gevşediğini hissetti.

Adamın kendisini öldürmek için gelmiş olması gerektiğini düşündü. Bir kiralık katile kurban olmayı hak edecek ne yaptığını bilmiyordu ama adam artık her ne içiyorsa, bir kez daha dumanını üflediğinde, Beth nerede olduğunu bile unutacak bir hale geldi.

Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken Beth ayakta sallanmaya başlamıştı. Deliler gibi korkuyor olmasına rağmen, bu manzara ne denli saçma olursa olsun, Boo'nun mırlayarak adamın ayak bileklerine sarılmaya çalıştığını fark etti.

Bu kedi hainin tekiydi. Mucize eseri bu geceden canlı çıkacak olursa, Boo artık Tender Vittles'a talim etmek zorunda kalacaktı.

Adamın sabit, ölümcül bakışına karşılık vermek için ba-

şını arkaya atması gerekti. Gözlük yüzünden gözlerinin rengini anlayamasa da adamın bakışı insanın içine işliyordu.

Olabilecek en sıra dışı şey oldu. Adam tam önünde durduğunda, saf, katıksız bir şehvet hissine kapıldı. Hayatında ilk defa vücudunu gerçekten sıcak basmıştı. Isınmış ve ıslanmıştı.

Beth'in özü karşısındaki adam için bir çiçek gibi açılmıştı.

Bu kimya, diye düşündü uyuşmuş bir halde. *Saf, ham, hayvansı bir kimya.*

Bu adamda olan şey neyse, Beth bunu istiyordu.

"Bunu bir kez daha denememiz gerektiğini düşündüm," dedi adam.

Alçak sesi, kaskatı göğsünün derinlerinden gelen bir gürleme gibiydi. Belli belirsiz bir aksanı vardı ama Beth bunun ne olduğunu çıkaramadı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Senin için buradayım."

Başının döndüğünü hissettiğinden duvara tutundu.

"Benim için mi? Beni..." Kafa karışıklığıyla yutkundu. "Beni nereye götüreceksin?"

Köprüye mi? Cesedini nehre atacağı köprü altına mı?

Adam eliyle bedenlerinin arasındaki boşluğu aşıp, işaret ve başparmağıyla çenesini tuttuğu Beth'in başını yana eğdi.

"Beni hızlı bir şekilde mi öldüreceksin?" diye mırıldandı. "Yoksa yavaş mı?"

"Öldürmek yok. Korunacaksın."

Adam başını eğdiğinde, kendisine ne söylerse söylesin ona direnmesi, kaçması gerektiğini düşündü. Kollarıyla bacaklarını kullanabilmesi gerekiyordu. Asıl sorun, ondan uzaklaşmak istememesiydi. Derin bir nefes aldı.

İnanılmaz güzel kokuyordu. Taze, temiz bir ter kokusu

alıyordu. Karanlık, erkeksi bir kokuydu bu. Bir de şu purosunun kokusu vardı elbette.

Dudakları boynuna dokunduğunda, adamın nefesini çektiğini duydu. Ciğerleri dolup göğsü genişlerken deri ceketi gıcırdadı.

"Neredeyse hazırsın," dedi adam, yumuşak bir sesle. "Çok hızlı yaklaşıyor."

Çok hızlı yaklaştığını söylediği şey ikisinin de soyunmasıysa, Beth buna dünden razıydı. Seks hakkında coşkulu, şiirsel konuşmalar yapan insanlar bundan bahsediyor olmalıydı. Beth, adamın içine girmesine yönelik duyduğu yakıcı ihtiyacı sorgulamadı. Tek bildiği, adam pantolonunu indirmediği takdirde oracıkta öleceğiydi. Şu anda.

Ona dokunmanın cazibesine kapılan Beth, dayandığı duvardan ayrıldığı anda düştüğünü hissetti. Adam kısacık bir anda purosunu dudaklarının arasına sıkıştırıp kızı kolay bir şekilde yakaladı. Beth, kendisini tuttuğunda adama sokuldu. Ona karşı koyuyormuş gibi görünmenin zahmetine bile girecek değildi. Tüy gibi hafifmiş gibi kızı kucaklayan adam, odayı iki adımda kat etti.

Beth'i çekyata yatırdığında, adamın saçları önüne düştü. Beth elini kaldırarak gözlerinin önündeki kara dalgalara dokundu. Saçları kalın telli ve yumuşaktı. Avcunu adamın yüzüne koyduğunda, adam buna şaşırmış gibi görünse de Beth'in elini yüzünden çekmedi.

Güçlü vücudundan hareket etme şekline ve teninin kokusuna dek, bu adamla ilgili her şey vahşi bir cinselliği çağrıştırıyordu. Hayatında karşısına çıkan hiçbir erkeğe benzemiyordu. Beth'in vücudu bunu zihni kadar net bir şekilde anlamıştı.

"Öp beni," dedi adama.

Adam sessiz bir tehdit gibi üzerinde süzülüyordu.

Ellerini içgüdüsel bir şekilde adamın ceketinin yakasına götürüp, kendisini öpmesi için onu aşağı çekmeye çalıştı.

Adam tek eliyle iki bileğini birden yakaladı. "Sakin ol."

Sakin mi olacaktı? Sakin olmak istemiyordu. Sakin olmak planın bir parçası değildi.

Bileklerini tutmuş adama karşı koymaya çabaladı ama kendini kurtaramayacağını anladığında belini kaldırdı. Artık göğüsleri adamın gömleğine değiyordu. Aynı esnada, bacaklarının arasında olmasının nasıl bir his vereceğini merak ederek baldırlarını birbirine sürttü.

Tek yapması gereken ellerini...

"Yüce İsa," diye mırıldandı adam.

Adamın yüzünde birdenbire beliren açlığın görüntüsünden hoşlanan Beth gülümsedi.

Yabancı başını iki yana sallamaya başladı. Aklını başına toparlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Dudaklarını aralayan Beth hüsranla inledi.

"Tişörtümü çıkar," diyen Beth bir kez daha vücudunu kaldırarak ona sundu. Kendi vücudunun içinde hissettiğinden daha da sıcak, yalnızca bu adamın elleriyle dışarı çıkarabileceği bir şey olup olmadığını anlamak için deliriyordu. "Yap şunu."

Dudaklarının arasındaki puroyu eline alan adam kaşlarını çattı. Beth'in aklından, korkması gerektiğine dair belli belirsiz bir düşünce geçti. Ama dizlerini birleştirerek üzerindeki adamın kalçalarını kaldırdı. Baldırlarının içlerini öptüğünü, ağzıyla kendisini yeniden keşfettiğini hayal etti. Onu yaladığını.

Bir kez daha inledi.

Wrath şaşkına dönmüştü.

Wrath sık sık şaşkına dönen bir vampir değildi.

Yüce Tanrım.

Bu yarı-insan hayatı boyunca yanına yaklaştığı en ateşli şeydi. Ve hayatında daha önce felaket yaratıklarla samimiyet kurmuştu.

Bunun nedeni kırmızı dumandı. Kızı bu hale getiren kırmızı duman olmalıydı. Dahası duman kendi üzerinde de etkili olmuştu muhtemelen. Çünkü o da kızla birlikte olmak için yanıp tutuşuyordu.

Gözleri ağzındaki puroya kaydı.

Eh, bu hiç de fena olmayan bir açıklama, diye düşündü. Gerçi bu bokun afrodizyak değil gevşetici olması gerekiyordu.

Bir kez daha inleyen kızın vücudu seksi bir şekilde dalgalanıyordu. Bacaklarını iki yanına açmıştı. Uyarılmış kızın yaydığı koku Wrath'ı fena vurmuştu. Zaten çekyatın üzerinde çökmemiş durumda olsaydı, bu kokuyla dizlerinin üzerine çökebilirdi.

"Dokun bana," diye inledi kız.

Kalbi son sürat koşuyormuş gibi kan pompalarken, Wrath'ın ereksiyon halindeki penisi kendi kalp atışına sahipmiş gibi zonkluyordu.

"Buraya bu yüzden gelmedim," dedi.

"Umrumda bile değil, dokun bana."

Wrath hayır demesi gerektiğini biliyordu. Bunu ona yapmak adil değildi. Konuşmaları gerekiyordu.

Belki de gecenin ilerleyen saatlerinde bir daha gelirdi.

Kız, Wrath'ın bileklerini tutan elini iterek vücudunu kaldırdığında, göğüsleri tişörtünü gerdi. Bu manzara karşısında Wrath gözlerini kapatmak zorunda hissetti.

Gitme zamanı gelmişti. Gerçekten de artık...

Ama en azından bu kızın tadına bakmadan gidemezdi.

Ona dokunacak olursa bencil piçin teki olduğunu ka-

nıtlardı. Dumanın yarattığı siste kızın kendisine sunduğu hiçbir şeyi kabul edemezdi.

Küfrederek gözlerini açtı.

Wrath üşüdüğünü hissetti birdenbire. İliklerine kadar soğumuştu. Kız ise sıcaktı. Vücudunu saran buzu eritecek kadar sıcaktı. En azından bir süre için.

Uzun zamandır yaşamamıştı bunu.

Zihin gücünü kullanarak odanın ışıklarını kapattıktan sonra, arka kapıyı da kapatıp kediyi banyoya gönderdi. Ve daireyi kilitledi.

Puroyu çekyatın yanındaki sehpanın ucuna dikkatli bir şekilde koyduktan sonra, kızın bileklerini bıraktı. Bunu yaptığı anda, kız kavradığı ceketini Wrath'ın omuzlarından çıkarmaya çalıştı. Wrath ceketi çıkarıp yere fırlattığında, kızdan tatmin dolu bir kahkaha yükseldi. Wrath ceketinin ardından hançerlerinin olduğu kını çıkardı ama bunu hemen ulaşabileceği bir yere koydu.

Kıza doğru eğildi. Ağzını kızın dudaklarına dayadığında, tatlı, nanemsi nefesini aldı. Kızın acıyla geri çekilmeye çalıştığını fark ettiği anda Wrath da çekildi. Kaşlarını çatarak, kızın ağzının morarmış ucuna dokundu.

"Takma kafana," diyen kız, Wrath'ı omuzlarından tutup kendine çekti.

Ama kafasına takmıştı. *Tanrı, bu kızın canını yakan kişinin yardımcısı olsun,* diye düşündü. Wrath bu herifin kollarıyla bacaklarını koparıp yavaşça kan kaybından ölmesi için sokağa bırakacaktı.

İyileşmekte olan morluğa yumuşak bir öpücük kondurup, diliyle kızın boynuna indi. Bu defa kız göğüslerini öne çıkardığında, Wrath elini ince tişörtün altına sokup pürüzsüz, sıcak tenini hissetti. Elini kızın dümdüz karnında gezdirip, kalçakemiklerinin arasına indi. Kızın

vücudunun geri kalanını da görmek için açgözlülüğe kapılmış bir halde, tişörtü yırtarak çıkarıp fırlattı. Parmak uçlarını solgun renkteki sutyeninin kenarlarında gezdirdikten sonra, kremsi tondaki dolgun göğüslerini avuçladı. Yumuşak saten sutyenin altında meme uçları sertleşmişti.

Wrath kontrolünü yitirdi.

Köpekdişlerini çıkarıp tıslar gibi bir sesle, sutyenin öndeki kopçasını ısırdı. Bıraktığı kopça sertçe kızın tenine çarparken, dudaklarını kızın meme uçlarından birine yapıştırdı. Meme ucunu emerken vücudunu kaydırarak kızın üzerine uzandı ve bacaklarının arasına yerleşti. Kız, Wrath'ın ağırlığını gırtlaktan gelen bir inlemeyle kabul etti.

Kız ellerini bedenlerinin arasına sokup gömleğinin önüne uzandığında, Wrath'ın kızın kendisini soymayı beklemeye sabrı kalmamıştı. Düğmelerini parçalayarak gömleğini çıkarıp attıktan sonra kıza baktığında, kızın göğüsleri göğsüne dayandı ve vücudunu Wrath'ın vücudunun altına kaydırdı.

Wrath bir kez daha onun dudaklarını öpmek istese de yumuşak, nazik bir öpücük vermenin çok ötesinde olduğundan, diliyle kızın göğüslerine tapınarak yavaşça karnına doğru indi. Kızın şortunun ucuna ulaştığında, onu uzun, pürüzsüz bacaklarından çıkardı.

Kızın kokusunu yeni bir dalga halinde alınca Wrath aklında bir şeyin canlandığını hissetti. Çoktan orgazmın eşiğine gelmişti. Spermi penisinin ucuna dayanmışken, vücudu kızın içine girme ihtiyacıyla sarsılıyordu. Elini kızın baldırlarının arasına soktu. Öylesine sıcak ve ıslaktı ki Wrath hırladı.

Wrath'ın aklı başından uçmuş olsa da işgal etmeden önce kızın tadına bakması gerekiyordu.

Güneş gözlüğünü çıkarıp purosunun yanına koyduktan sonra, kızın kalçalarıyla baldırlarının üst kısmını öpmeye başladı. Wrath'ı zaten yönelmiş olduğu yere iterken, kızın elleri adamın saçlarına dolanmıştı.

Yumuşacık tenini öpücüklere boğup, kızın özünü ağzının içine aldı. Wrath artık kendi ihtiyacına söz geçiremeyecek hale gelene dek, kız tekrar tekrar boşaldı. Wrath geriye çekildi, pantolunundan kurtuldu ve bir kez daha vücuduyla kızın vücudunu kapladı.

Kız bacaklarını Wrath'ın kalçalarına sardı. Kızın sıcaklığı ereksiyon halindeki penisini yakarken Wrath tısladı.

Wrath vücudunda kalan son güçle kendini geri çekip kızın yüzüne baktı.

"Durma," diye mırıldandı Beth. "İçime girmeni istiyorum."

Wrath başını kızın boynuna gömdü. Kalçalarını yavaşça geri çekti. Ereksiyon halindeki penisinin ucu ihtiyacı olan yere girerken, Wrath güçlü bir şekilde vücudunu kızın vücudunun içine itti.

Zevkle haykırdı.

Cennet. Wrath artık cennetin nasıl bir yer olduğunu biliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Bay X yatak odasında üzerini değiştirip, siyah bir kargo pantolonuyla tişört giydi. Öğleden sonra cemaat üyeleriyle yaptığı toplantıdan memnun ayrılmıştı. Kırıcıların tamamı toplantıya katılmış ve çoğu Bay X'in izinden gitmeyi kabul etmişti. Birkaçı sorun yaratacak gibiydi. Birkaçı da Bay X'e yaltaklanmaya çalışmıştı.

Bu onları hiçbir yere götürmeyecekti.

Toplantının sonunda, sahip oldukları itibara ve kendi edindiği izlenime bakarak, Caldwell bölgesinde kalmaları için yirmi sekiz Kırıcı seçmişti. Bu grubun on iki kişisi formunun zirvesinde Kırıcılardı. Bay X bu on iki kişiyi altışardan iki esas birliğe ayırmıştı. Geriye kalan on altı kişiyse, dörder kişiden dört ayrı ikincil birlik oluşturacaktı.

Kırıcıların hiçbiri bu düzenlemeden memnun kalmamıştı. Bunlar kendi başlarına çalışmaya alışmış askerlerdi. Bilhassa esas birliklerdeki Kırıcılar, birilerine bağlı olmaktan tiksindiklerini açıkça ortaya koymuşlardı. Ama Bay X, bu düzenleme sayesinde birlikleri kentin farklı bölgelerine tayin ederek kotalar belirleyebilecek ve performanslarını daha yakından takip edebilecekti.

Kırıcıların geri kalanını sınır karakollarına göndermişti.

Askerlerini düzenleyip görev yerlerini belirlemiş olduğundan, artık istihbarat prosedürüne odaklanabilirdi. Bunu nasıl gerçekleştirileceğine dair Bay X'in bir fikri vardı ve fikrini bu akşam deneyecekti.

Gece dışarı çıkmadan önce, *pitbull* cinsi köpeklerine birer kilo çiğ hamburger eti verdi. Onları aç tutmak istediğinden, köpeklerini iki günde bir besliyordu. İkisi de erkek olan, beş yıldır baktığı bu köpeklerin birini evinin arkasına, diğerini ise önüne zincirliyordu. Bu, savunma açısından mantıklı bir düzenleme olmakla birlikte, aslında başka çıkar yolu da yoktu. Köpekleri bir kez birlikte zincirlemişti ve bunu yaptığı anda birbirlerinin boğazlarına saldırmışlardı.

Çantasını eline aldı, kapısını kilitledi ve evinin çimenliğinde yürümeye başladı. Yaşadığı çiftlik evi 1970'lerin başlarından kalma, sahte tuğla kaplamalı bir kâbustu ve bilinçli olarak evin dışını bakımsız, çirkin bir halde tutuyordu. Burada göze batmaması gerekiyordu. Yaşadığı kırsal kesimde ev fiyatları yakın zamanda yüz bin dolar sınırına ulaşmayacaktı.

Ayrıca evin kendisi önemsizdi. Asıl önemli olan araziydi. Bu dört hektarlık arazide ihtiyacı olan mahremiyete sahipti. Dahası, evin arkasında ağaçlarla çevrili eski bir ahır da vardı. Bu ahırı atölyeye dönüştürmüştü ve meşe ağacıyla akçaağaçtan tahtaların belli bir ölçüde ses yalıtım özelliğine sahip olması da önemliydi.

Sonuçta, çığlıkların etraftaki birilerinin kulağına gitmesi işten bile değildi.

Doğru anahtarı bulana dek anahtarlığını karıştırdı. Bu gece çalışacağından dolayı, hayatındaki tek aşırılık

olan siyah Hummer'ını garajda bırakacaktı. Dikkat çekmemek açısından dört yaşındaki Chrysler Town & Country minibüs çok daha iyi bir tercihti. Bu kahrolası araçla kent merkezine inmesi on dakikasını aldı.

Caldwell'in Fahişe Vadisi kesimi, asma köprünün altında kalan, yeterince aydınlatılmamış, etrafa çöplerin saçılı olduğu üç blokluk bir alandı. Bu gece günah koridorunda trafik yoğundu; minibüsü kırık bir sokak lambasının altında park edip etrafı izlemeye başladı. Sürücüler kaldırımda işe çıkanları incelerken, karanlık sokakta ağır bir şekilde ilerleyen arabaların stop lambaları yanıyordu. Bunaltıcı yaz sıcağında, yüksek topuklu ayakkabılarıyla kaldırımlara dökülmüş kızların üzerindeki çıkarması kolay kıyafetler göğüsleriyle kalçalarını ancak örtüyordu.

Çantasının fermuarını açan Bay X, çıkardığı eroin dolu enjeksiyon iğnesiyle avcı bıçağını kapı aralığına saklayıp yolcu koltuğu tarafındaki camı indirdikten sonra, sokakta ağır ağır ilerleyen arabalara katıldı.

Yalnızca kalabalıktan biriydi, diye geçirdi aklından. *Yolunu bulmak isteyen bir başka budala.*

"Kız mı arıyorsun?" diye seslendiğini duydu fahişelerden birinin.

"Biraz da bana binmek istemez misin?" dedi bir diğeri, kalçalarını sallayarak.

Sokaktan ikinci geçişinde aradığını buldu. Uzun bacaklı, büyük göğüslü bir sarışındı bu.

Penisi halen iş görüyor olsaydı tam da kendine seçeceği türden bir fahişeydi.

Bundan hoşlanırdım, diye düşündü Bay X, frene basarken. Artık sahip olamayacağı bir şeyi öldürmek kendine özgü bir tatmin taşıyordu.

"Şekerim," dedi kız, pencereye eğilerek. Kollarını kapı-

ya dayayıp pencereden içeri uzandı. Tarçınlı sakız ve terle karışmış parfüm kokuyordu. "Nasılsın bakalım bu gece?"

"Daha iyi olabilirdim. Bir gülümseme bana kaça patlar?"

Kız minibüsün içini ve Bay X'in kıyafetlerini inceledi. "Elli işini görür. Nasıl istersen öyle muamele."

"Bu çok fazla." Bay X yalnızca oynuyordu. Aradığı kızı bulmuştu.

"Kırk?"

"Şu memelerine bakayım bir."

"Kız bir an için memelerini açıp kapadı.

Gülümseyen Bay X kapının kilidini açtı. "Adın ne?"

"Cherry Pie. Ama bana nasıl istersen öyle seslenebilirsin."

Bay X sokağın köşesinden dönerek minibüsü köprünün altında, gözden uzakta bir yere çekti.

Parayı kızın ayaklarına fırlattı. Kız parayı almak için aşağı eğildiği anda iğneyi ensesine sokup pistonu itti. Kız birkaç saniye içerisinde bez bebek gibi koltuğa yığılıp kalmıştı.

Bay X gülümseyerek kızı doğrultup sırtını koltuğa yasladıktan sonra, enjektörü pencereden dışarı, bir düzine başka enjektörün arasına fırlattı ve yola koyuldu.

Yeraltı kliniğinde, Havers mikroskobundan başını kaldırdı. Bir anda irkilerek konsantrasyonunu kaybetti. Laboratuvarının köşesindeki ayaklı duvar saati yemek zamanının geldiğini haber veriyordu. Ama çalışmaya ara vermek istemedi. Az önce gördüğü şeyi hayal edip etmediğini düşünerek, yeniden gözünü mikroskoba dayadı. Her şey bir kenara, hissettiği çaresizlik nesnelliğini olumsuz etkiliyor olabilirdi.

Ama hayır, kan hücreleri canlıydı.

Ciğerlerindeki havayı geri verirken ürperdi.

Irkı neredeyse özgürlüğüne kavuşmak üzereydi.

Kendisi neredeyse özgürlüğüne kavuşmak üzereydi.

En sonunda, halen kullanılabilir durumda saklanmış kana sahipti.

Bir doktor olarak, hastalara cerrahi müdahalede bulunması gerektiğinde ve doğum gibi belli durumlarda (ayrıca doğumlarda yaşanması muhtemel komplikasyonlarda) bugüne dek eli kolu bağlıydı. Bir vampirden diğerine gerçek-zamanlı kan nakli mümkündü ama ırkları geniş bir coğrafyaya dağılmış ve rakamları da artık çok az olduğundan, gerektiğinde kan verecek vampir bulmak her geçen gün zorlaşıyordu.

Havers asırlardır bir kan bankası kurmak istiyordu. Sorun, vampir kanının yüksek ölçüde değişkenlik taşıması ve bir vampirin vücudundan alınan kanın saklanmasının bugüne dek imkânsız olmasıydı. Sorunun nedenlerinden biri hava, yani dünyayı örten, yaşama imkân tanıyan o görünmez perdeydi. Bir kan numunesini kullanılmaz hale getirmek için havadaki moleküllerin çok azı yeterliydi. Bir ya da iki molekülün numuneye karışmasıyla birlikte plazma çözülüyor ve alyuvarlarla akyuvarlar kendilerini korumaya yöneliyordu. Elbette bunu da yapamıyorlardı ve kan kullanılmaz hale geliyordu.

İlk başlarda Havers bunun nedenini anlayamamıştı bir türlü. Kanda oksijen vardı. Ciğerlerden ayrıldıktan sonra kanın renginin kırmızı olmasının nedeni buydu. Bu çelişki, vampirlerin akciğer fonksiyonlarına dair bazı etkileyici keşiflerde bulunmasına imkân tanısa da asıl amacına biraz olsun yaklaşamamıştı.

Kanı damardan çektikten sonra hiç zaman kaybetmeden hava geçirmez bir kaba geçirmeyi denemişti. Ama

bu bariz çözüm işe yaramamıştı. Daha yavaş bir şekilde olmakla birlikte, çözülme gene de yaşanıyordu. Bu durum Havers'e başka bir etmenin geçerli olabileceğini düşündürmüştü. Kan vücuttan alınıp da herhangi bir kaba geçirildiğinde, normalde vücutta var olan ve kanın işlev görmesini sağlayan bir şey eksik kalıyor olabilirdi. Kan numunelerini sıcakta ya da soğukta yalıtmayı; tuzlu ortamda ya da insan plazmasında saklamayı denemişti.

Deneylerinin farklı permütasyonları üzerinde çalışırken yaşadığı hüsran bir şekilde devam etme gücü vermişti Havers'e. Daha farklı testler, daha farklı yaklaşımlar denemişti. Her başarısızlığın ardından yeniden işe girişmişti. Projesinden uzaklaştığı zamanlar olsa da her zaman geri dönmüştü.

Aradan on yıllar geçmişti.

Ve hayatındaki kişisel bir trajedi, problemi çözmek için Havers'e özel bir neden vermişti. Bundan yaklaşık iki yıl önce, doğum esnasında hem *shellan*'ını hem de bebeğini kaybettikten sonra onun için bir saplantıya dönüşen projesine sıfırdan başlamıştı.

Kendi beslenme ihtiyacı Havers'e araştırmasında güç veren asıl unsur olmuştu.

Güçlü bir soydan geldiği için, genellikle altı ayda bir kan içmesi yeterli oluyordu. Güzeller güzeli Evangaline'in ölümünün ardından, gücü yettiğince beklemiş ve açlığın acısıyla yatağa düşmüştü. En sonunda birilerinden yardım istediğinde, yaşama isteğinin, onu Evangeline'den başka bir kadının kanını içmeye yöneltecek kadar güçlü olduğunu görmekten nefret etmişti. Bu fikri değerlendirmeyi düşünmek için kendisine izin vermesinin tek nedeni, bunun Evangaline'le olduğu gibi olmayacağına inanmasıydı. Başka bir kadının kanından zevk aldığında, Evangaline'in ha-

tırasına ihanet etmiş olmayacağına inandırmıştı kendini.

O güne dek yardım ettiği birçok dişi vampir olduğundan, kanını sunacak bir kadın bulması zor değildi. Eşi olmayan bir arkadaşını seçmişti. Kederini ve utancını ona belli etmemeyi başaracağını umuyordu.

Ama buluşmaları tam bir kâbusa dönüşmüştü. Kendini o kadar uzun zamandır zapt etmişti ki kanın kokusunu aldığı anda içindeki yırtıcı hayvan dışarı çıkmıştı. Kadına saldırmış ve kanını içerken onu öylesine hırpalamıştı ki sonrasında kadının bileğini dikmek zorunda kalmıştı.

Neredeyse kadının elini koparacaktı.

Bu yaptığı, kendine dair fikirleriyle çelişiyordu. Havers her zaman bir beyefendi, akademisyen, şifacı olmuştu. Asla ırkının sahip olduğu temel arzuların boyunduruğu altında yaşamamıştı.

Ama o zamanlar düzgün bir şekilde besleniyordu.

Asıl dehşet verici gerçek ise, kanın tadından çok fazla zevk almış olmasıydı. Boğazından aşağı akan kanın sıcaklığı ve ardından hissettiği güç Havers'i mest etmişti.

Haz almıştı ve daha fazlasını istiyordu.

Ama aynı zamanda yaşadığı utanç Havers'i geri çekilmeye zorlamıştı. Bir daha asla bir başka vampirin damarından kan içmemeye yemin etmişti.

Yeminine sadık kalmasını bilmiş ama bunun sonucunda öylesine zayıf düşmüştü ki herhangi bir şeye odaklanmak onun için bir sis yığınını gütmeye çalışmak gibi bir hal almıştı. Açlığı karnına çöken daimi bir ağrıya dönüşmüştü. Hiçbir yiyeceğin veremeyeceği besine hasret kalan bedeni, hayatta kalmak için kendini tüketmeye yönelmişti. Havers kısa zamanda o kadar kilo kaybetmişti ki kıyafetleri üzerinde çuval gibi görünüyordu. Yüzüne değişmeyen gri bir bitkinlik çökmüştü.

Ama içine düştüğü bu durum aynı zamanda Havers'e gitmesi gereken yönü göstermişti.

Çözümün ne olduğu aşikârdı.

Açlık çeken neyse onu doyurmak gerekiyordu.

Yeterli miktarda insan kanıyla birleştirilmiş vampir kanını hava geçirmez bir kapta saklamaya odaklanan deneylerinin ardından, en sonunda yaşayan hücrelerini elde etmişti.

Mikroskopta, daha büyük ve daha değişken şekillerde olan vampir kanı hücrelerinin, insan kanı hücrelerini yavaşça tüketmesini izledi. Numunedeki insan kanı hücreleri gittikçe azalıyordu. İnsan kanı hücreleri en sonunda sıfırlandığında, vampir kanı hücrelerinin yaşayabilme ihtimalinin de ortadan kalkacağını düşünüyordu.

Tek yapması gereken klinik bir deney gerçekleştirmekti. Dişi bir vampirden yarım litre kan alacak ve bunu uygun miktarda insan kanıyla birleştirecekti. Ve karışımı kendine enjekte edecekti.

Her şey yolunda gittiği takdirde, bir kan bağışlama ve saklama programı kurabilirdi. Hastalar kurtulabilirdi. Bir başka vampirin kanını içmenin gerektirdiği yakın ilişkiden uzak durmayı tercih edenler, hayatlarını huzur içinde sürdürebilirdi.

Başını mikroskoptan kaldıran Havers, yaklaşık yirmi dakikadır hücrelere baktığını fark etti. Öğle yemeğinde yiyeceği salata yukarı kattaki masanın üzerinde kendisini bekliyor olmalıydı.

Beyaz laboratuvar önlüğünü çıkardı. Kliniğin içinden geçerken, hastabakıcıları ve hastalarından bazılarıyla konuşmak için durdu. Havers'in malikânesinin altında kurulmuş olan altı yüz metrekarelik klinikte, üç ameliyathane, bakım ve muayene odaları, laboratuvar, Havers'in

ofisi ve sokağa çıkan ayrı bir koridorla bağlanan bir bekleme salonu yer alıyordu. Yılda bine yakın hastaya bakan Havers, aynı zamanda doğumlarda ve acil durumlarda evlere de gidiyordu.

Ama vampir nüfusu azaldıkça, Havers'in iş yoğunluğu da azalıyordu elbette.

İnsanlara kıyasla, vampirler sağlık açısından inanılmaz avantajlara sahipti. Vampirlerin vücutları çok hızlı iyileşiyordu. Kanser, diyabet ya da AIDS gibi hastalıklara asla yakalanmıyorlardı. Ama öğle vakti kaza geçiren bir vampirin başı dertte demekti. Böyle bir durumda bu vampire kimse ulaşamazdı. Dönüşümlerinde veya dönüşümlerinin hemen sonrasında ölen vampirler de oluyordu. Doğurganlık bir başka mühim sorundu. Gebe kalma ve gebelik süreci sıkıntısız geçilse bile, doğumda ölen kadınların sayısı hiç de az değildi. Bunun nedeni genellikle kan kaybı ya da preeklampsiydi.* Ölü doğan bebekler sıklıkla görülürken, bebek ölüm oranı ise dehşet verici ölçüde yüksekti.

Vampirlerle insanlar anatomik açıdan çok benzer olmasına rağmen hasta, yaralı ya da ölmekte olan vampirler için insan doktorlar iyi bir seçenek değildi. İnsan bir doktor bir vampirin kan tahlilinin yapılmasını istediği takdirde, bu tahlilde o kadar çok anomaliyle karşılaşılırdı ki tahlili isteyen doktorun *New England Journal of Medicine* dergisinde yayınlanabilecek düzeyde bir şey keşfettiğini düşünmesi işten bile değildi. En iyisi böylesine bir duruma asla müsaade etmemekti.

Bununla birlikte, arada sırada kendini insan hastanelerinde bulan vampirler de olmuyor değildi. Bu, özellikle 911 acil hattının kurulduğu ve ambulans hizmetinin geliştiği günlerden bu yana ciddiyet kazanan bir problem-

* Gebelik zehirlenmesi. (ç.n.)

di. Bir vampir evinden uzakta bilincini kaybedecek kadar ağır bir şekilde yaralandığında, ambulansla insan hastanelerinin acil servislerine götürülme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı. Bu vampiri hastaneden çıkarmak her zaman ciddi bir sorun teşkil ederdi.

Havers kibirli biri olmasa da ırkının elindeki en iyi doktor olduğunu biliyordu. Önce 1800'lerin sonunda ve ardından 1980'lerde olmak üzere, Harvard Tıp Fakültesi'nde iki kere okumuştu. Okula yaptığı her iki başvuruda da engelli olduğunu belirtmiş ve okul yönetimi kendisine özel koşullarda eğitim hakkı tanımıştı. Gündüzleri derslere katılamadığı için, kendi yerine *doggen*'ının derslerde not almasına ve Havers'in sınavlarının evde gerçekleştirilmesine müsaade edilmişti. Havers bütün ders kitaplarını noktasına virgülüne dek okumuş, profesörlerle sürekli olarak yazışmış, hatta geceleri gerçekleştirilen bazı seminerlerle konuşmalara bile katılmıştı.

Okulu her zaman sevmişti.

Üst kata çıktığında, öğle yemekleri her gece saat birde servis edilmesine rağmen, Marissa'nın yemek odasına inmemiş olduğunu görmek Havers'i şaşırtmadı.

Kız kardeşinin odasına gitti.

"Marissa?" diye seslenerek kapısını tek bir kere tıklattı. "Marissa, yemek zamanı."

Odadan ses gelmeyince kapıyı aralayıp başını içeri uzattı. Koridordaki şamdanda yanan mum ışığı odanın karanlığında altından bir kesit açmıştı. Perdeler halen çekili olduğu gibi, Marissa da odadaki hiçbir lambayı yakmamıştı.

"Marissa, canım?"

"Aç değilim."

Havers içeri girdi. Odanın loşluğunda, kız kardeşinin

sayvanlı yatağını ve örtülerin altındaki vücudunun hatlarını seçebiliyordu.

"Ama dün gece de hem öğle hem de akşam yemeklerine inmedin."

"Sonra yerim."

Gözlerini kapatan Havers, Marissa'nın evvelki gece beslendiği sonucuna ulaştı. Kız kardeşi ne zaman Wrath'la buluşsa, sonrasındaki birkaç gün boyunca içine kapanıyordu.

Laboratuvarındaki canlı kan hücrelerini düşündü.

Doğuştan gelen bir hakla ırklarının kralı ve aralarında en saf kana sahip vampir olabilirdi ama Wrath piçin tekiydi. Kız kardeşine ne yaptığı umrunda bile değildi. Belki de zalimliğinin Marissa'yı nasıl etkilediğinden haberi yoktu.

Bunlardan hangisinin daha büyük bir suç olduğuna karar vermek zordu.

"Önemli bir gelişme kaydettim," dedi Havers, yatağın ucuna oturarak. "Seni özgür kılacağım."

"Neden?"

"O... katilden."

"Onun hakkında böyle konuşma."

Havers dişlerini sıktı. "Marissa..."

"Ondan kurtulmak istemiyorum."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sana hiç saygı göstermiyor. Bu vahşi herifin seni bir arka sokakta beslediğini düşünmekten bile..."

"Darius'un evine gidiyoruz. Orada bir odası var."

Marissa'nın savaşçılardan bir diğerinin evine gidiyor olması Havers'in içini rahatlatmadı. Bunların tamamı korkutucu adamlardı ve aralarından birkaçı tam anlamıyla dehşet vericiydi.

Havers, Kara Hançer Kardeşliği'nin varlığının ırklarının savunması için zorunlu olduğunu ve kendilerini koruduklarından dolayı onlara karşı minnet duyması gerektiğini biliyordu. Fakat bu adamların varlığından duyduğu dehşet dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Dünyanın tehlikeli bir yer ve düşmanlarının da güçlü olmasının bu savaşçıları zorunlu kılması trajik bir durumdu.

"Kendine bunu yapmana gerek yok."

Marissa sırtını Havers'e döndü. "Beni rahat bırak."

Havers ellerini dizlerine bastırarak ayağa kalktı. Ürkütücü krallarına hizmet etmeye başlamadan önceki zamanlarda Marissa'ya dair hatıraları çok belirsizdi. O günlerde Marissa'nın nasıl biri olduğuna dair ancak küçük parçaları hatırlayabiliyor ve o neşeli, sürekli gülümseyen kızın sonsuza dek yok olmasından korkuyordu.

Bu kızın yerini kim almıştı? Havers'in evinde adeta süzülen, kasvetli, sönük bir gölgeye; kendisine zerre saygı göstermeyen bir erkeğe bağlanmış birine dönüşmüştü.

"Umarım öğle yemeğine inmeyi yeniden düşünürsün," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle birlikte yemekten çok memnun olurum."

Odanın kapısını sessizce kapatıp şatafatlı merdivenden aşağı kata indi. Yemek masası çini, cam ve gümüşlerle, tam da Havers'in istediği gibi kurulmuştu. Gösterişli masanın başına geçtiği anda, *doggen*'larından biri şarap koymak için geldi.

Önündeki marul salatasına baktığında, gülümsemek için kendini zorladı. "Karolyn, bu salata harika görünüyor."

Başını eğerek Havers'i selamlayan Karolyn'nin gözleri parıldamıştı. "Sizin için en doğru marulları almak için bugün bir çiftliğe gittim."

"Zahmetin için çok teşekkür ederim." Havers taze marulları bıçağıyla kesmeye başlarken, hizmetçisi onu şık yemek odasında yalnız bıraktı.

Yataktaki kız kardeşini düşündü.

Havers hem tabiatı hem de mesleği itibariyle bir şifacı; bütün hayatını diğerlerine hizmet etmeye adamış bir erkek vampirdi. Fakat bir gün Wrath kendisine gelmek zorunda kalacak kadar ağır bir şekilde yaralandığı takdirde, o canavarın kan kaybından ölmesine göz yumabilirdi.

Belki de neşterinin biraz kayacağı ameliyat masasında öldürürdü onu.

Onuncu Bölüm

Beth yavaşça bilincini kazandı. Mükemmel bir dalıştan sonra suyun yüzeyine geri çıkmak gibiydi bu. Vücudunun parıldadığını hissediyordu; uykunun korunaklı dünyasından çıkarken tam anlamıyla tatmin olmuştu.

Alnında bir şey vardı.

Gözkapaklarını kırpıştırarak açtı. Burun kemiği üzerinde ilerleyen uzun parmaklar önce yanağına, ardından çenesine indi.

Mutfak tarafından gelen loş ışıkta, yanındaki adamı seçebiliyordu.

Yüzünü inceleyen adamın kendisine yoğunlaşmış olduğu belliydi. Adamın gözleri kapalıydı, kaşları aşağı eğilmişti. Yüzüne soylu bir hava veren elmacıkkemikleri ve kalın kaşları vardı. Omuzları Beth'in sürme kapıyı görmesini engelleyecek kadar büyüktü.

Adam dev gibiydi. Ve tam bir kas yığınıydı.

Kollarının üst kısmı baldırlarının genişliğindeydi. Karnı, teninin altında rulo boya fırçaları varmış gibi çıkıntılıydı. Bacakları kalın ve kaslıydı. Cinsel organı da vücudunun geri kalanı gibi büyük ve heybetliydi.

Adam soyunduğunda ve Beth ona dokunma şansını elde ettiğinde, şaşkınlığa düşmüştü. Adamın gövdesinde, kollarında, bacaklarında hiç kıl yoktu. Yalnızca sert kasları kaplayan pürüzsüz bir tenle karşılaşmıştı.

Apış arasına dek bütün vücudunu neden tıraş ediyor olabileceğini düşündü.

Belki de vücut geliştirici filandı. Gerçi vücut geliştirici olsa bile neden vücudunun tamamını tıraş ettiği Beth için gizemini koruyordu.

Beth'in, aralarında yaşananlara dair hatıraları net değildi. Adamın, dairesine nasıl girdiğini tam hatırlayamıyordu. Ya da kendisine neler söylediğini. Ama yatay düzlemde yaptıkları her şey aklında canlılığını koruyordu.

Hayatının ilk orgazmlarını yaşamış olan Beth için bu gayet mantıklıydı.

Adamın parmak uçları çenesinde dolaşarak dudaklarına çıktı. Başparmağını altdudağına dokundurdu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı adam. Belli belirsiz aksanı *R*'lerin dilinde yuvarlanmasına ve neredeyse mırlıyormuş gibi tınlamasına neden oluyordu.

Eh, bu akla yatkın, diye düşündü Beth. Adamın dokunuşları altında gerçekten de güzel bir kadın olduğunu hissediyordu.

Adamın ağzı Beth'in ağzına yaklaştı. Ama bir şeyin peşinde değildi. Talepkâr bir öpücükten çok, bir teşekkür gibiydi bu.

O anda evde bir cep telefonu çaldı. Zil sesi Beth'in telefonuna ait değildi.

Adam telefonun sesiyle birlikte yataktan o kadar hızlı fırlamıştı ki Beth yerinden sıçradı. Yanında yatan adam göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede ceketinin başına gitmişti. Telefonu açtı.

"Evet?" Az önce kendisine ne kadar güzel olduğunu söyleyen ses yok olup gitmişti. Artık gürlüyordu.

Beth yatak örtüsünü göğsünün üzerine çekti.

"D'nin yerinde buluşalım. Bana on dakika ver."

Kapattığı telefonu ceketine koyduktan sonra yerdeki pantolonunu eline aldı. Adamın giyinmeye başlaması Beth'in gerçekliğe biraz daha dönmesine neden oldu.

Yani, kendisi için tam anlamıyla yabancı bir adamla -gerçekten, gerçekten aklını başından alan bir şekildeseks mi yapmıştı?

"Adın ne?" diye sordu Beth.

Deri pantolonunu baldırlarının üzerinde çekerken, Beth adamın kıçının harika bir görüntüsünü yakaladı.

"Wrath." Adam sehpadaki güneş gözlüğünü aldı. Beth'in yanına oturduğunda gözlüğü takmıştı bile. "Şimdi gitmem gerekiyor. Bu gece geri gelemeyebilirim ama gelmeye çalışacağım."

Beth adamın gitmesini istemiyordu. Çekyatta olması gerekenden çok daha fazla yer kaplayan adamın verdiği histen çok hoşlanmıştı.

Bir an için ona uzanmaya kalksa da elini hemen geri çekti. Bu kadar ezik görünmek istemiyordu.

"Hayır, dokun bana," dedi Wrath, Beth'e eğilip, dilediğince dokunması için kendisini kıza bırakarak.

Beth avcunu Wrath'ın göğsüne koydu. Teni sıcaktı, kalbi düzenli bir şekilde atıyordu. Sol göğsünün üzerinde daire şeklinde bir yara izi olduğunu fark etti.

"Öğrenmek istediğim bir şey var, Wrath." Tuhaf olmasına rağmen, adını söylemekten hoşlanmıştı. "Burada ne işin var?"

Beth'in şüpheli tavrından hoşlanmış gibi, Wrath'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Seninle ilgilenmek için

buradayım, Elizabeth."

Eh, bunu yaptığına şüphe yoktu.

"Beth. Bana Beth derler."

Wrath başını eğdi. "Beth."

Doğrularak gömleğine uzandı. Düğmeleri arıyormuş gibi ellerini gömleğin üzerinde gezdirdi.

Çok düğme bulamayacak, diye düşündü Beth. Düğmelerin çoğu yerdeydi.

"Çöp sepetin var mı?" diye sordu Wrath, Beth'le aynı şeyi düşünüyormuş gibi.

"Şurada. Köşede."

"Nerede?"

Örtüyü üzerinde tutarak ayağa kalkan Beth gömleği Wrath'ın elinden aldı. Çöpe atmaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

Beth yeniden Wrath'a baktığında, adamın siyah kınını çıplak teninin üzerine geçirdiğini gördü. Göğsünün ortasında çapraz duran iki hançerin sapları aşağı bakıyordu.

Tuhaf bir şekilde, adamın silahlarına bakmak Beth'i sakinleştirmişti. Ürkütücü görüntüsünün mantıklı bir açıklaması olabileceği fikri içini rahatlatmıştı bir şekilde.

"Butch'un işi mi bu?"

"Butch?"

"Beni koruman için seni görevlendiren kim?"

Wrath ceketini üzerine geçirdiğinde omuzları daha büyük göründü. Saçları kadar koyu siyah renkteki deri ceketinin bir yakasında karmaşık tasarımlı bir işleme vardı.

"Sana dün gece saldıran adam?" dedi Wrath. "Yabancı biri miydi?"

"Evet." Beth kollarıyla kendini sarmaladı.

"Polis sana iyi davrandı mı?"

"Onlar bana her zaman iyi davranır."

"Sana saldıran adamın adını söylediler mi?"

Beth başını salladı. "Evet ama duyduğum ada inanamadım. Hatta Butch bana adı söylediğinde şaka yaptığını sandım. Billy Riddle bir tecavüzcüden çok Susam Sokağı'ndaki bir karaktere yakışacak bir ad. Ama bu konuda biraz deneyimi olduğu belli..."

Beth cümlesini tamamlamadan sustu. Wrath'ın suratına öylesine korkunç bir ifade çökmüştü ki kız irkildi.

Butch suçlulara sert davranan bir polisse, bu herif ölümcül olmanın daha ötesindeydi muhtemelen.

Ama Beth'i korkutacağını bildiği duygularını saklamak istiyormuş gibi, Wrath'ın ifadesi değişti. Banyoya gidip kapıyı açtığı anda, Boo adamın kollarına sıçradı. Düzenli bir mırlama sesi içeriye çökmüş ağır havaya karıştı.

Ama ses Beth'in kedisine ait değildi.

Gırtlaktan gelen bu ses, kediyi kollarına alan adama aitti.

Kendisine gösterilen ilgiye balıklama atlayan Boo, onu okşayan geniş avuca kafasını sürtmeye başlamıştı bile.

"Sana cep telefonu numaramı vereceğim, Beth. Kendini herhangi bir şekilde tehdit altında hissettiğin anda beni arayacaksın." Wrath kediyi yere bırakarak numarasını söyledi ve rakamları ezberleyene dek Beth'e numarayı tekrarlattı. "Seni bu gece göremezsem, yarın sabah Wallace Bulvarı 816 numaraya gelmeni istiyorum. Sana her şeyi açıklayacağım."

Bunu söyledikten sonra bir süre Beth'e baktı.

"Gel buraya," dedi.

Beth'in zihni bu komuta tepki vermeden vücudu harekete geçmişti bile.

Wrath'a yaklaştığında, adam bir kolunu Beth'in beline dolayıp onu kendine çekti. Bir elini saçlarına sokarken,

sıcak dudakları aç bir şekilde kızın dudaklarını kapladı. Deri pantolonuna rağmen, Beth Wrath'ın bir kez daha sevişmeye hazır olduğunu hissedebiliyordu.

Beth de onu bir kez daha içine almaya hazırdı.

Başını kaldıran Wrath, elini sakin bir şekilde Beth'in köprücükkemiğinde gezdirdi. "Aslında bunun, seninle ilişkimizin bir parçası olmaması gerekiyordu."

"Wrath senin adın mı soyadın mı?"

"Her ikisi de." Wrath boynunun yan tarafını öpüp, teninin kokusunu içine çekerken, Beth başını arkaya attı. Wrath'ın dili yukarı yöneldi. "Beth?"

"Hmm?"

"Billy Riddle için endişelenme. O hak ettiğini alacak."

Beth'i hızlı bir şekilde öpen Wrath, sürme kapıdan çıkıp gitti.

Beth elini, az önce Wrath'ın yaladığı yanağına koydu. Bunu yaptığı anda teni karıncalanmıştı.

Hızlı adımlarla pencereye giderek perdeyi çekti.

Wrath çoktan kaybolmuştu.

Wrath, Darius'un konuk odasında cisim kazandı.

Gece beklediği gibi geçmemişti ve işi daha da karmaşık bir hale getirmenin hiçbir şeye yararı yoktu.

Beth, Darius'un kızıydı. Kızın bütün hayatı altüst olmak üzereydi. Daha da kötüsü, bir gece önce neredeyse tecavüze uğrayacaktı.

Wrath bir centilmen gibi davranıp, kıza bulaşmamalıydı.

En son ne zaman asil soyuna uygun bir şekilde davranmıştı ki?

O anda, Rhage Wrath'ın önünde belirdi. Deri kıyafetlerinin üzerinde uzun, siyah bir trençkot olan vampirin, ka-

ranlık kılığıyla inanılmaz güzelliği arasındaki zıtlık tam anlamıyla çarpıcıydı. Görünümünü dişilere karşı acımasızca kullandığı çok iyi bilinen Rhage, dövüşle geçen bir gecenin ardından kendini sakinleştirmek için bir -hatta bazen iki- kadınla birlikte olurdu.

Seks bir yiyecek türü olsaydı, Rhage ölümcül derecede bir obez olurdu.

Fakat Rhage yalnızca güzel bir erkek değildi. O, kardeşliğin sahip olduğu en iyi savaşçıydı. En güçlü, en hızlı, en kararlı olandı. Aşırı ölçüde fiziksel güçle doğmuş olan vampir, Kırıcılarla çıplak elle dövüşmeyi ve hançerlerini sonunda kullanmayı tercih ederdi. Bu işten tatmin olmasının tek yolunun bu olduğunu anlamıştı. Aksi takdirde, dövüşler çok uzun sürmüyordu.

Kardeşlerin arasında, genç erkek vampirlerin hakkında konuştuğu, adeta tapındığı, onun gibi olmak istediği kişi Hollywood lakaplı Rhage'ydi. Bunun asıl nedeni, hayran kulübünün yalnızca Rhage'nin gösterişli tarzını ve etkileyici hareketlerini görüyor olmasıydı.

Rhage lanetlenmişti. Kelimenin somut anlamıyla. Dönüşümünün hemen sonrasında başını ciddi bir belaya sokmuştu. Ve Yazıcı Bakire, *Fade*'den vampir ırkını izleyen mistik güç, Rhage'ye esaslı bir ceza vermişti. Ceza, Rhage'nin soğukkanlılığını kaybettiği her sefer devreye giren iki yüz yıllık bir engelleme terapisiydi.*

Zavallı piç için üzülmek gerekiyordu.

"Nasılız bu gece?" diye sordu Rhage.

Wrath bir an için gözlerini kapadı. Kendisi bacaklarının arasındayken Beth'in kasılan vücudunun bulanık

* İstenmediği halde sürekli yapılan bir davranış biçimini engellemeye odaklanan davranış terapisi türü. Hastanın engellenmesi istenen davranışlarda bulunduğu zamanlarda rahatsız edici durumlara maruz bırakılması üzerine kuruludur. (ç.n.)

görüntüsü canlanmıştı zihninde. Bu görüntüyle birlikte yumruklarını sıktı.

Açım, diye düşündü.

"Ben hazırım," dedi Wrath.

"Bir dakika. Bu da nesi?" diye sordu Rhage.

"Ne?"

"Suratındaki bu ifade. Ve Yüce İsa adına, gömleğin nerede?"

"Kapa çeneni."

"Bir dakika, bir dakika." Rhage kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Sen bu gece düzüştün, değil mi?"

Beth'le yaptığı bu değildi. Bu sözcüğü asla kullanmayacak olmasının nedeni yalnızca Beth'in Darius'un kızı olması da değildi.

"Kapa çeneni, Rhage. Hiç havamda değilim."

"Hey, seni bu konuda eleştirecek son kişi ben olurum herhalde. Ama gene de sormam lazım; hatun iyi miydi bari? Çünkü hiç de rahatlamış görünmüyorsun, kardeşim. Belki de ona birkaç numara öğretsem iyi olur. Sonrasında bir daha denersin..."

Wrath sakin bir şekilde Rhage'yi duvara dayadı. Bunu yaptığında duvardaki ayna neredeyse yere inecekti. "Bak, ya çeneni kapatacaksın ya da seni on beş santim kısaltacağım. Tercih senin, Hollywood."

Wrath, kardeşinin yalnızca şaka yaptığının farkında olsa da Beth'le yaşadığı şeyin bir şekilde Rhage'nin seks hayatıyla birlikte anılmasında rahatsız edici bir şey vardı.

Belki de kendini biraz sahiplenici hissediyordu.

"Tercihimizi yaptık mı?" diye gürledi Wrath.

"Tamam, anladım," dedi Rhage, sırıtarak. Yakışıklı yüzünden bir an için bembeyaz dişlerinin parıltısı geçti. "Hadi ama! Biraz rahatla. Genellikle dişilerle vakit geçir-

mezsin. Ben de yalnızca memnun oldum, o kadar."

Wrath, kardeşini bıraktı.

"Gene de bu yavru..."

Wrath göğsündeki hançerlerden birini eline alıp, Rhage'nin kafatasının birkaç santim yanında duvara soktu. Alçının içine giren çeliğin hoş bir tınısı olduğunu düşündü.

"Bu konuda üzerime gelme. Anladın mı?"

Hançerin sapı kulağının dibinde titrerken, Rhage yavaşça başını salladı. "Tamam, tamam. Bu konuda anlaştığımızı sanıyorum."

Gergin hava Tohrment'in sesiyle kesildi. "Vay! Rhage, gene saçmalıyordu herhalde!"

Wrath, mesajının tam anlamıyla özümsenmesi için bir süre daha olduğu yerde durdu. En sonunda hançerini duvardan çekerek geriye açıldı ve diğer kardeşler aralarına katılırken odada gezinmeye başladı.

Vishous geldiğinde, Wrath savaşçıyı kenara çekti. "Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

"Söyle."

"İnsan. Erkek. Adı Billy Riddle. Şu bilgisayar sihrini kullanmanı istiyorum. Nerede yaşadığını öğrenmem lazım."

V, keçi sakalını okşadı. "Buralarda mı yaşıyor?"

"Öyle sanıyorum."

"Olmuş bil, lordum."

Bütün vampirler -hatta zamanında teşrif ederek kardeşlerini onurlandıran Zsadist bile- bir araya geldiğinde, Wrath toplantıyı açtı.

"Strauss'un telefonundan neler öğrendik, V?"

Sox şapkasını çıkaran Vishous, elini koyu renk saçlarının içine soktu. Şapkasını yeniden takarken, "Oğlumuz

kaskafalarla, komando özentileriyle ve Jackie Chan hayranlarıyla takılan bir tipmiş," dedi. "Telefonundaki aramalardan Gold's Gym diye bir spor salonuna, bir *paintball* sahasına ve iki ayrı dövüş sanatları salonuna ulaştım. Ah, otomobillere de meraklıydı herhalde. Aramalarda bir de tamircinin numarası vardı."

"Kişisel aramalar?"

"İki tane. Biri, iki gün önce kapatılmış bir sabit telefon numarası. Diğeri ise bir cep telefonu numarası ama yerel değil ve izini süremedim. Bu iki numarayı da defalarca aradım ama açan olmadı. Karşı tarafta arayanın numarasının görünmesi çok boktan bir durum, değil mi?"

"Sabıka kaydı?"

"Sabıkalı. Şiddet içeren tipik velet suçları. Yani Kırıcı profiline mükemmel uyan bir tip."

"Peki ya evi?" Wrath omzunun üzerinden ikizlere baktı.

Phury kardeşine baktıktan sonra sözü aldı.

"Nehre bakan üç odalı bir dairede tek başına yaşıyormuş. Pek bir eşyası yoktu. Yatağın altında birkaç silah. Biraz gümüş mermi. Kevlar* yelek. Artık izlemediğine emin olduğumuz porno koleksiyonu."

"Kavanozunu aldın mı?"

"Evet. Benim evimde. Bu gece gömüte götüreceğim."

"Güzel." Wrath kardeşlerine baktı. "Şimdi ayrılacağız. Mekânları bölüşelim. Bu binaların içine girmek istiyorum. Bölgedeki operasyon merkezlerini bulmamız lazım."

Kardeşleri ikişerli gruplara ayıran Wrath, Vishous'u kendi yanına aldı. İkizler, Gold's Gym ile *paintball* sahasına gidecekti. Tohr'la Rhage dövüş sanatları salonlarına bakacaktı. Kendisi de Vishous'la birlikte şu araba tamircisiyle ilgilenecekti. Şansları yaver gittiği takdirde, özel-

* Karbon kökenli çok sağlam liflerden oluşan bir malzeme. (ç.n.)

likle tamirciden bir şeyler çıkabilirdi.

Bir arabaya bomba yerleştirecekseniz, hidrolik kaldırıcı işinize çok yarardı ve bunu da ancak bir araba tamircisinde bulabilirdiniz.

Kardeşler evden ayrılmadan önce, Hollywood Wrath'a yaklaştı. Yüzünde hiç de alışılmadık türden ciddi bir ifade vardı.

"Wrath, dostum, arada sırada götün teki gibi davrandığımı biliyorsun. Seni gücendirmek istememiştim. Bir daha olmaz."

Wrath gülümsedi. Rhage'nin dürtülerini kontrol etmede çok başarısız olduğunu biliyordu. Dilinin bu kadar uzun olmasının da seks bağımlılığının da nedeni buydu zaten.

Rhage kendisindeyken de bu ciddi bir problemdi. Üzerindeki lanetin psikopat düğmesine bastığı ve içindeki canavarın dışarı çıktığı zamanlardan bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Ben ciddiyim, dostum," dedi Rhage.

Wrath, hafifçe kardeşinin omzuna vurdu. Ne olursa olsun, bu orospu çocuğu sağlam bir herifti. "Affettim."

"Ne zaman istersen beni hırpalayabilirsin."

"Bunu yapacağımdan şüphen olmasın."

Bay X minibüsüyle kent merkezinde, her iki ucu da başka sokaklara açılan, aydınlatılmamış bir ara sokağa girdi. Aracı bir çöp konteynerinin yanına park edip, Cherry Pie'ı sırtına alarak araçtan yirmi metre kadar uzaklaştı. Bay X'in sırtındayken, kadın bu hareketlenmeyle dumanlı kafasının açılmasını istemiyormuş gibi inledi.

Bay X, yere yatırdığı Cherry Pie'ın boğazını keserken, kadın karşı koymaya bile kalkışamadı. Bir süre kadının

boynundan akan kanı izledi. Karanlıkta motor yağı gibi görünüyordu. Kana dokundurduğu parmağının ucunu burnuna yaklaştırdığında, kanda her türlü hastalığın kokusunu aldı ve kadının, ileri düzeyde Hepatit C taşıdığını bilip bilmediğini merak etti. Aslında acılı, yavaş bir ölümden kurtardığı kadına iyilik yaptığını düşündü.

Gerçi kadın mükemmel derecede sağlıklı olsaydı bile onu öldürmüş olması Bay X'in kafasına takılmazdı.

Parmağını kadının eteğine sildikten sonra, konteynerin yakınına fırlatılmış çöplerin içindeki eski bir şilteyi kaldırıp tuğla duvara dayadı. Kötü kokuya aldırmadan, şiltenin altına eğildi ve bayıltıcı tabancasını çıkarıp beklemeye başladı.

Kargaların asfalt leşlerine çekilmesi gibi, taze kan da sivil vampirleri kendine çekerdi.

Bay X yanılmıyordu. Çok geçmeden sokağın ucunda biri belirdi. Sağa sola bakındıktan sonra acele adımlarla sokağa daldı. Bay X, yaklaşanın aradığı türden biri olması gerektiği düşündü. Cherry karanlıkta kolay bir şekilde görülebilecek durumda değildi; birini kan kokusu dışında ara sokağa çekecek hiçbir şey yoktu. İnsanlar kan kokusunu bu kadar mesafeden alamazdı.

Hissettiği açlıkla gözü dönmüş genç erkek vampir, kendini bir açık büfeye atar gibi Cherry'nin üzerine çöktü. Kendini bütünüyle kan içmeye vermiş olduğundan, bayıltıcı tabancanın ilk oku omzuna saplandığında tam anlamıyla hazırlıksız yakalandı. İlk içgüdüsü yemeğini korumak olan vampir, Cherry'nin bedenini ezilmiş çöp kutularının arkasına çekmeye girişti.

İkinci ok bedenine saplandığında, arkasına dönerek ayağa kalktı. Gözlerini şilteye çevirdi.

Bay X gerilmişti ama genç vampir ihtiyatlı olmaktan

çok saldırgan bir halde üzerine geliyordu. Vücut hareketlerinin çok akıcı olmaması, Bay X'e bunun dönüşümden yeni çıkmış bir vampir olduğunu düşündürdü. Muhtemelen halen vücudunu kontrol etmeyi öğrenme sürecindeydi.

Bay X'in iki ok daha sıkması vampiri yavaşlatmadı. Görünüşe göre, bir at sakinleştiricisi olan Demosedan bu iş için yeterince iyi değildi. Temasa girmek zorunda kalacağını anladığı anda, Bay X vampirin kafasına sert bir darbe indirdi. Acıyla inleyen vampir kirli asfalta yığıldı.

Ama bu patırtı dikkat çekmişti.

Neyse ki sokağa girenler meraklı birkaç insan ya da daha sinir bozucu olabilecek şekilde polis değil, iki Kırıcı'ydı. Sokağın ucunda duran Kırıcılar, kısa bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra ne olduğunu anlamak için Bay X'e doğru yürümeye başladılar.

Bay X mırıldanarak küfretti. Kim olduğunu ve bu sokakta ne yaptığını kimsenin bilmesini istemiyordu. İstihbarat toplama stratejisini net bir şekilde ortaya koyup Kırıcılara görevlerini vermeden önce, stratejisinin üzerinde çalışarak pürüzlerini gidermeyi düşünüyordu. Sonuçta, bir lider kendisi yapmadığı ve ustalaşmadığı bir işi astlarına vermemeliydi.

Ayrıca kendi çıkarlarını da düşünmek zorundaydı. Emrindeki katillerden birinin Omega'ya giderek istihbarat toplamaya dair bu fikri kendine aitmiş gibi sunması ya da stratejinin hazırlık aşamasında yaşanması muhtemel başarısızlıklar hakkında yakınması işten bile değildi. Tanrı biliyordu ki Omega inisiyatif alanlara ve yeni yollar önerenlere karşı her zaman açıktı. Ve sadakat konusunda, biraz Ritalin* kullanması gerektirecek zayıflıkları vardı.

* Özellikle dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğunun tedavisinde kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

Daha da önemlisi, Omega'nın birilerini işten çıkarma yöntemi gayet hızlı ve dehşet vericiydi. Bay X'in eski amiri bunu üç gece önce öğrenmişti.

Bay X, bedenindeki okları çıkardığı vampiri oracıkta öldürmeyi tercih ederdi ama buna vakti yoktu. Genç erkeği yerde inler halde bırakıp, duvardan ayrılmadan hızla sokağın diğer ucuna doğru koştu. Ve trafiğe girene dek minibüsün farlarını açmadı.

On Birinci Bölüm

Beth çalar saatine vurup susturdu. Çalar saatin çalmasına gerek yoktu; zaten yaklaşık bir saattir uyanıktı. Zihni bir çim biçme makinesi gibi uğulduyordu. Tan vaktinde, yaşadığı ateşli gecenin gizemi silikleşirken, yaptığı şeyle yüzleşmek zorunda kaldı.

Hiç tanımadığı biriyle korunmadan seks yapmak, dünyanın bütün çalar saatlerinden daha etkiliydi.

Kafasında ne vardı acaba Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı. Her zaman önlemini almıştı. Tanrı'ya şükür, âdet günlerini düzenlemek için hap kullanıyordu ama aklına gelen diğer olasılıklar midesinin kalkmasına neden oldu.

Onu bir daha gördüğünde, temiz olup olmadığını soracak; kendisine duymak istediği yanıtı vermesini ve dürüst olmasını umacaktı.

Erkeklerle daha sık çıkan bir kadın olsaydı, belki de elinin altında prezervatif olurdu. Ama en son ne zaman biriyle yatmıştı ki? Çok uzun zaman olmuştu. Muhtemelen bir kutu prezervatifin raf ömründen daha uzun bir zaman.

Cinsel hayatındaki bu uzun kuraklık döneminin asıl nedeni Beth'in ilgisizliğiydi. Öncelikler listesinin tepelerinde yer almayan erkekler, dişlerini temizletmekle arabayı servise vermek arasında bir yerlerdeydi. Hem artık bir arabası bile yoktu.

Son zamanlarda sıklıkla, kendisinde bir şeylerin yanlış olup olmadığını düşünüyordu. Özellikle de sokakta el ele yanından geçen çiftleri izlerken. Beth'in yaşlarındaki insanların çoğu, kilise mihrabına birlikte çıkacakları kişinin arayışında, sürekli olarak birileriyle çıkıyordu. Ama Beth bunu yapmıyordu. Bir erkekle hayatını birleştirmek aklından bile geçmediği gibi, belki de lezbiyen olduğunu bile düşünmüştü. Sorun şu ki kadınlar da ona çekici gelmiyordu.

Yani önceki gece, Beth için epey sıra dışı bir durumdu.

Yattığı yerde gerindiğinde, baldırlarında memnuniyet verici bir sıkılık hissetti. Gözlerini yumarak, onun içinde olduğu anı hayal etti. Sonunda kollarıyla Beth'i bastırıp büyük bir şiddetle kendini bırakana dek, içine girip çıkan kalın penisini düşündü.

Bunları düşünürken vücudu istemdışı bir şekilde gerildi. Hayalinde canlandırdığı sahne öylesine güçlüydü ki bacaklarının arasındaki zonklamayı hissedebiliyordu. Yaşadığı orgazmların yankıları dudaklarını ısırmasına neden oldu.

En sonunda inleyerek ayağa kalkıp banyonun yolunu tuttu. Çöp kutusunda Wrath'ın yırtık gömleğini gördüğünde, gömleği alarak burnuna yaklaştırdı. Siyah kumaş adamın kokusunu taşıyordu.

Hissettiği zonklama daha da güçlendi.

Butch'la birbirlerini nereden tanıyorlardı?

Wrath da mı polisti? Onu daha önce hiç görmemişti

ama bölgede görevli olup da Beth'in tanımadığı bir sürü polis vardı elbette.

Özel birim, diye düşündü Beth. Wrath özel birimden bir polis olmalıydı. Belki de SWAT* ekip lideriydi.

Aklından bu olasılıkların geçmesinin nedeni, dün gece tanıştığı adamın tam da bela arayan ve kıç tekmeleyen türden biri olmasıydı.

Kendini on altı yaşındaymış gibi hissederek, Wrath'ın gömleğini yastığının altına sıkıştırdı. O anda, yerde Wrath'ın çıkardığı sutyenini gördü. Sutyenin önü keskin bir şeyle kesilmiş gibi ortadan ikiye ayrılmıştı.

Tuhaftı bu.

Hızlı bir duşun ve iki yulaflı kurabiye, bir avuç kraker ve bir kutu meyve suyuyla daha da hızlı bir kahvaltının ardından, yürüyerek ofise gitti. Telefonu çaldığında, yaklaşık yarım saattir bilgisayarının ekran koruyucusuna bakıyordu. Arayan José'ydi.

"Yine yoğun bir gece geçirdik," dedi José, esneyerek.

"Gene mi bomba?"

"Hayır. Bir fahişenin cesedini bulduk. Üçüncü Cadde'yle Trade'in kesişiminde, bir ara sokakta. Boğazı kesilmiş. Karakola gelirsen fotoğraflara bakıp raporları okuyabilirsin. Yazılmamak kaydıyla, elbette."

Beth telefonu kapattıktan iki dakika sonra sokaktaydı. Önce karakola uğramayı, ardından Wallace Bulvarı'ndaki şu adrese gitmeyi düşünüyordu.

Gece yarısı kendisini ziyaret eden yabancıyı tekrar görmek için çıldırdığını inkâr edecek değildi.

Karakola doğru yürürken sabah güneşi tepesinde acımasızca parıldadığından, çantasından güneş gözlüğünü

* *Special Weapons And Tactics.* Özel Silahlar ve Taktikler Birimi. Amerikan eyaletlerinde teşkilatlanan bir polis operasyon birimi. (ç.n.)

çıkardı. Ama gözlük de yeterli gelmeyince, elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Ancak serin ve loş karakola adımını attığında rahatlayabildi.

José yerinde değildi ama tam ofisinden çıkarken Butch'u gördü.

Cansız bir gülümsemeyle Beth'e bakan adamın ela gözlerinin kenarları kırışmıştı.

"Bu şekilde buluşmaktan vazgeçmeliyiz," dedi Butch.

"Elinizde yeni bir vaka olduğunu duydum."

"Eminim duymuşsundur."

"Yorumunuzu alayım, Dedektif?"

"Bu sabah bir bildiri yayınladık."

"Hiçbir şey açıklamayan bir bildiri olduğuna şüphem yok. Hadi ama! Birkaç kelime olsun söyleyemez misin?"

"Kayda geçmeyecekse..."

"Peki, kayda geçmeyecek."

Butch, ezberlenmiş bir dizi hareketle, cebinden çıkardığı sakızın kâğıdını yırttı, sakızı ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Beth, adamı sigarayla hatırlıyordu ama bir süredir onu sigara içerken görmemişti. Bütün bu sakızların açıklaması bu olabilirdi.

"Kayda geçmeyecek, O'Neal," dedi Beth. "Yemin ediyorum."

Butch başını salladı. "O halde kapalı kapılar ardında konuşmamız lazım."

Butch'un ofisi, Beth'in gazetedeki kabiniyle aynı boyutlarda olsa da en azından kapısıyla penceresi vardı. Ama mobilyaları Beth'inkiler kadar iyi durumda değildi. Bir marangozun tezgâhı gibi görünen, eski, ahşap bir masada çalışıyordu. Masadan kopmuş büyük parçalar vardı ve üzeri o kadar çizilmişti ki susuzluktan floresan ışığı emmeye çalışıyormuş gibiydi.

Adam, sandalyesine oturmadan önce Beth'e bir dosya fırlattı. "Çöp kutularının arkasında bulundu. Kanının büyük kısmı lağıma karışmış olsa da adli tabip kanında eroin bulunduğunu düşünüyor. Gece cinsel ilişkiye de girmiş ama bu şaşırtıcı değil elbette."

"Aman Tanrım, bu Mary," dedi Beth, dosyadaki tüyler ürpertici fotoğrafa bakıp, diğer sandalyeye kendini bırakırken.

"Yirmi bir yaşındaymış." Butch bir küfür mırıldandı. "Çok yazık."

"Onu tanıyordum," dedi Beth.

"Karakoldan mı?"

"Çocukluktan. Bir süre aynı koruyucu ebeveynlerin yanında kaldık. Sonrasında da arada bir karşılaşmaya devam ettik. Genellikle de burada."

Mary Mulcahy çok güzel bir kız çocuğuydu. Öz annesinin yanına geri gönderilmeden önce, yaklaşık bir yıl Beth'le aynı evde yaşamıştı. Ama bundan iki yıl sonra, yeniden devletin himayesine alınmıştı. Bunun nedeni annesinin onu yedi yaşındayken bir hafta yalnız bırakmış olmasıydı. Mary, evdeki yiyecek her şey bittiğinde, un yiyerek hayatta kaldığını söylemişti.

"Senin de koruyucu ailelerin yanında büyüdüğünü duymuştum," dedi Butch, düşünceli bir halde Beth'e bakarak. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Neden olacak ki? Ailem yoktu." Beth dosyayı kapatıp masaya koydu. "Olay yerinde silah buldunuz mu?"

Butch gözlerini kıstı. Ama bunu nezaketten uzak olmayan bir havada yapmıştı. Konuyu değiştiren Beth'in üzerine gidip gitmemeyi düşünüyordu sanki.

"Silah?" diye sordu Beth, bir kez daha.

"Bir ninja yıldızı daha. Üzerinde kan olsa da Mary'nin

değil. Ayrıca, biri işaret fişeği yakıp zemine bırakmış gibi, sokağın iki ayrı yerinde barut kalıntısını andıran izler de bulduk."

"Mary'nin başına gelenle havaya uçurulan araba arasında bağlantı olduğunu düşünüyor musun?"

Butch ilgisiz bir şekilde geniş omuzlarını silkti. "Olabilir. Ama birileri hakikaten Büyük Babacık'la hesaplaşıyor olsaydı, Mary'ye göre besin zincirinde daha yüksekte bulunan birini hedef alırlardı. Ne bileyim, kızın pezevengini öldürmeleri gerekirdi en azından."

Beth gözlerini kapatıp, Mary'nin beş yaşındaki halini düşündü. Kızın kolunun altında elbisesi lime lime olmuş, kafası kopmuş bir Barbie bebeği vardı.

"Ama," dedi Butch. "Belki de her şey yeni başlıyor."

Beth, sandalyesinin geri çekildiğini duyduğunda başını kaldırdı ve Butch'un masanın etrafından dolaşarak yanına geldiğini gördü.

"Bu gece akşam yemeği için planın var mı?" diye sordu Butch.

"Akşam yemeği mi?"

"Evet. İkimiz."

Hard-ass kendisine çıkma mı teklif ediyordu yani? Bir kez daha?

Beth, onunla aynı seviyede olmak için ayağa kalktı. "Ah, evet. Demek istediğim, hayır. Teşekkürler ama hayır."

Butch'la aralarında çıkmalarını engelleyecek profesyonel bir ilişki olmasa da Beth'in aklı başka şeylerle meşguldü. Derilere bürünmüş adam kendisini yeniden görmek isteyebileceği için programını boş tutmayı düşünüyordu.

Kendine kızdı. Yalnızca iyi seks yaptılar diye bu adamla aralarında bir şey olduğunu mu düşünüyordu yani? Kafasını toparlasa iyi olacaktı.

Butch iğneleyici bir ifadeyle gülümsedi. "Benden neden hoşlanmadığını bir gün çözeceğim."

"Senden hoşlanmıyor değilim. Kimseye eyvallahı olmayan bir adamsın. Dahası, yöntemlerini tasvip etmiyor olsam da Billy Riddle'ın burnunu bir kez daha kırmana sevinmemiş gibi davranamam."

Butch'un yüzündeki sert çizgiler yumuşadı. Kızın gözlerinin içine bakıyordu. Beth, onu çekici bulmadığı için çıldırmış olmalıydı sanki.

"Dün gece arkadaşını gönderdiğin için de teşekkür ederim," diye ekledi Beth, çantasını omzuna asarken. "Gerçi, ilk başta beni çok korkuttuğunu itiraf etmem gerek."

Adam kendisine insan vücudunun en yüksek mertebeli ve en iyi kullanım şeklini net bir şekilde göstermeden önce.

Butch kaşlarını çattı. "Arkadaşımı mı?"

"Biliyorsun işte. Gotik bir kâbustan fırlamış gibi görünen şu adamı. Söylesene, o özel birimden bir polis, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun? Sana kimseyi göndermedim ben."

Beth'in yüzündeki bütün kan çekildi.

Aynı esnada, Butch'un yüzüne çöken şüphe dolu ifade, Beth'i kafasını toparlamaya zorladı.

Kapıya yöneldi. "Yanılmışım."

Butch kolunu yakaladı. "Dün gece dairene kim geldi?"

Beth gerçekten de bunu biliyor olmak isterdi.

"Hiç kimse. Dediğim gibi, yanılmışım. Görüşürüz."

Hızlı adımlarla lobiden geçerken, kalbi üç kat hızlı atmaya başlamıştı. Dışarıda yakıcı güneşle karşı karşıya kaldığında yüzünü buruşturdu.

Kesin olan bir şey vardı: 816 Wallace Bulvarı kentin en iyi semtinde bulunmasına ve gündüz olmasına rağmen, bu sabah o adamla görüşmeye gitmeyecekti.

* * *

Öğleden sonranın dördü olduğunda, Wrath artık patlamak üzereydi.

Gece Beth'in yanına dönmeyi başaramamıştı.

Beth de bu sabah yanına gelmemişti.

Gelmemesinin iki anlamı olabilirdi: Ya başına bir şey gelmişti ya da açık bir şekilde onu ekmişti.

Parmak uçlarıyla, bileğindeki görme engelliler için özel olarak üretilmiş saati kontrol etti. Güneşin batmasına daha saatler vardı.

Lanet olası yaz günleri. Çok uzundu. Çok ama çok uzundu.

Banyoda yüzünü yıkadıktan sonra, kollarını mermer tezgâha dayadı. Lavabonun yanındaki mumun yaydığı ışıkta kendine baktığında, kara saçlarının, lekeyi andıran kaşlarının ve yüz hatlarının oluşturduğu bir bulanıklıktan daha fazlasını göremedi.

Çok yorgundu. Bütün gün uyumamıştı ve bir gece önce tam bir felakete dönüşmüştü.

Beth'le birlikte olduğu zaman dışında. Gecenin o kısmı...

Küfrederek havluyla yüzünü sildi.

Sorunu neydi? O dişinin içine girmesi, gece olanların en kötüsüydü. O çarpıcı ara faslı yüzünden vücudu sürekli uyarılmış durumdaydı ve ruh hali de berbattı.

Gerçi ruh halinin berbat olması Wrath için standarttı.

Ama gece tam anlamıyla felaketti.

Kardeşlerden ayrıldıktan sonra, Vishous'la birlikte şu araba tamircisine gitmişler; kapıları sağlam bir şekilde kilitlenmiş mekânın etrafından dolaşıp bir şekilde içeri girdiklerinde, buranın operasyon merkezi olamayacağına kanaat getirmişlerdi. Öncelikle yıkık dökük binanın zemin üzerinde kalan kısmı çok küçüktü ve gizli bir bodrum

katı da yoktu. Ayrıca bölge de bir operasyon merkezi için uygun değildi. Yakın çevrede bütün gece açık lokantalar vardı; hatta bunlardan birine sık sık polisler uğruyordu. Yani mekân çok açıktaydı.

Darius'un malikânesine dönmeye karar vermiş ve öncesinde, V'nin Grey Goose'a* susamışlığını dindirmek için kısa süreli olarak uğramayı düşündükleri Screamer'a giderken bir sorunla karşılaşmışlardı.

İşlerin kötüden felakete kayması da bu anda olmuştu.

Bir ara sokakta ağır yaralı bir sivil vampir ve onu öldürmek üzere olan iki Kırıcı'yla karşılaşmışlardı. Her ikisi de deneyimli olan Kırıcıları öldürmek biraz zaman almıştı ve dövüş sona erdiğinde, vampir çoktan ölmüştü.

Acımasızca tuzağa düşürüldüğü belli olan genç erkek vampirin vücudunda çok derin olmayan bir sürü bıçak yarası vardı. Dizlerinin halini ve avuçlarına yapışmış çakılları gördüklerinde, vampirin sürünerek kaçmaya çalıştığını düşünmüşlerdi. Ağzının etrafında taze insan kanı vardı; kan kokusu havada da asılıydı. Ama vampirin kanını içtiği kadının durumuna bakmaya fırsatları olmamıştı.

Birileri geliyordu.

Kırıcıların cesetlerinin yok olmasının ardından, polis sirenlerini duymuşlardı. Ara sokaktaki dövüşün seslerini duyan ya da ışık çakmasını gören birileri 911'i aramış olmalıydı. Ancak vampirin cesedini Vishous'un Escalade'ine taşıyacak kadar vakitleri olmuştu.

Darius'un malikânesinde cesedin üzerindekileri inceleyen Vishous, cüzdanında eski dilden karakterlerin yazılı olduğu bir kâğıt parçası bulmuştu. Vampirin adı, adresi ve yaşı yazılıydı kâğıtta. Dönüşümünün üzerinden henüz altı ay geçmişti. Daha çok gençti.

* Fransa menşeli bir votka markası. (ç.n.)

Tan vaktinden bir saat kadar önce, cesedi kentin sınırında, bir korunun içinde bulunan adresteki güzel bir eve götürmüşlerdi. Kapıyı açan yaşlı vampir çiftin, karşılarında iki savaşçıyı gördüklerinde hissettikleri dehşet, Wrath'ın yüzüne yanan çöp kokusu gibi çarpmıştı. Kimliğine bakarak ölenin kendi oğulları olduğunu teyit ettiklerinde, Vishous vampirin bedeninden geriye kalanları getirmek için arabaya yönelmiş ve bunu gören babası bir anda fırlayarak evladını Vishous'un ellerinden almıştı. Wrath ise ayakta zor duran anneyi tutmuştu.

Wrath'la Vishous'un, oğlunun katillerini öldürdüklerini öğrenmek babayı biraz sakinleştirmiş olsa da bu yeterli değildi. Wrath için değildi.

Wrath'ın huzura ermesi için yeryüzündeki bütün Kırıcıların gebermesi gerekiyordu.

Gözlerini kapatıp Jay-Z'nin *The Black Album*'ünü dinleyen Wrath, bir gece öncenin hatıralarından kurtulmaya çalıştı.

Ritmik tıkırtının müziğe karışmasıyla, zihin gücüyle kapıyı açtı. "Ne oldu, Fritz?"

Kâhya elinde gümüş bir tepsiyle içeri girdi. "Size yiyecek bir şeyler hazırladım, efendim."

Tepsiyi kanepenin önündeki sehpanın üzerine koyan Fritz, üzeri kapalı tabağı açtığında, Wrath baharatlı tavuk kokusu aldı.

Kokuyu almasıyla, Wrath hakikaten aç olduğunu fark etti.

Kanepeye oturup eline gümüş bir çatal aldı ve tabaklarla sofra takımına baktı. "Darius gerçekten de lüksten hoşlanıyordu, ha?"

"Ah, evet efendim. *Princeps*'im için her şeyin en iyisini kullanırdık."

Wrath tavuğun etini kemiğinden ayırmaya odaklanırken, kâhya da başında dikildi. Ama motor becerileri çok iyi olmadığından, Wrath bir süre sonra pes edip butu bütünüyle kopardı.

"Tavuk sever miydiniz, efendim?"

Wrath eti çiğnerken başını salladı. "Aşçılığın çok iyiymiş."

"Burada kalmaya karar vermenize çok memnunum."

"Uzun kalmayacağım. Ama endişelenme. İlgileneceğin bir başkası olacak evde." Wrath çatalını patates püresine benzeyen yığının içine soktu. Ama püre sandığı şey pirinç pilavı çıktı ve çatalına aldığı pilav etrafa dağıldı. Küfrederek, işaretparmağıyla pirinç tanelerinin bazılarını toplamaya girişti. "Bu kadınla yaşaman benimle yaşamaktan çok daha kolay olacak."

"Ben sizinle ilgilenmeyi tercih ederim. Ve efendim, bir daha pilav yapmayacağım. Etinizi de kesilmiş olarak servis edeceğim. Düşünemedim."

Wrath keten bir elbeziyle ağzını sildi. "Fritz, beni memnun etmeye çalışarak zamanını harcama."

Kâhyadan yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Darius sizin hakkınızda hiç yanılmamış, efendim."

"Sefil orospu çocuğunun teki olduğumu filan mı söyledi? Evet, sezgileri kuvvetliydi." Wrath çatalıyla bir brokolinin peşine düştü. Özellikle de biri kendisini izlerken yemek yemekten nefret ediyordu. "Darius'un burada kalmamı neden bu kadar istediğini asla çözemedim. Kimse yanında birilerinin olmasını bu kadar istiyor olamazdı."

"Bunu sizin için istiyordu."

Wrath, güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini kıstı. "Gerçekten mi?"

"Sizin yalnız olduğunuzdan endişeleniyordu. Bir başınıza yaşadığınız için. Yanınızda gerçek bir *shellan*, gerçek

bir *doggen* olmadan. Böyle yaşamanızın nedeninin kendinizi cezalandırmanız olduğunu söylüyordu."

"Ama öyle değildi," diyen Wrath'ın sesi, kâhyanın nazik ses tonunun üzerine çıkmıştı. "Ve burada kalmaya devam etmek istiyorsan, bu psikolojik teorilerini kendine saklayacaksın, anladın mı?"

Fritz, tokat yemiş gibi irkildi. Bel hizasında eğilerek selamını verdikten sonra geri geri odadan çıkmaya yöneldi. "Affedin, efendim. Sizinle bu şekilde konuşmaya kalkmış olmam büyük kabahatti."

Odanın kapısı usulca kapandı.

Wrath, elinde Darius'un çatalıyla, kanepede arkasına yaslandı.

Ah, yüce İsa. Bu lanet olası *doggen* bir azizi bile çıldırtabilirdi.

Yalnız filan değildi. Asla olmamıştı.

İntikam hırsı çok iyi bir yoldaş olmuştu her zaman ona.

Bay X, idman dövüşünde olan iki öğrenciyi izliyordu. Her ikisi de on sekiz yaşında ve güçlü kuvvetli olan çocuklar birbirlerine denklerdi ama Bay X kimin kazanacağını çok iyi biliyordu.

Onu hiç şaşırtmayan bir şekilde, hızlı ve sert bir yan tekmeyle, darbeyi alan öğrenci sırtüstü devrildi.

Bay X, kazanan öğrenci, kaybedenin yerden kalkmasına yardımcı olurken müsabakanın sona erdiğini ilan etmekten başka hiçbir şey söylemedi. Gözlerinin önünde gerçekleşen bu sportmenlik gösterisi sinirini bozduğundan, her iki öğrenciyi de cezalandırmayı düşündü.

Cemaatin ilk kuralı çok açıktı: Yere indirdiğiniz kişiyi, hareketsiz kalana dek tekmelemeye devam ederdiniz. Bu kadar basitti.

Gene de burası gerçek dünya değil, idman sahasıydı. Amatör olarak şiddet içeren sporlarla ilgilenmeleri için oğullarını buraya gönderen ebeveynler, onları gömülmeye hazır bir şekilde geri aldıklarında sorun çıkarabilirlerdi.

Öğrenciler başlarını eğerek Bay X'i selamlarken, Kaybeden'in yüzü kıpkırmızıydı. Bunun nedeni yalnızca aşırı efor sarf etmiş olması değildi. Utancın ve aşağılanmanın önemli motivasyon unsurları olduğunu düşünen Bay X, bütün sınıfın müsabakayı izlemesini istemişti.

Bay X başıyla yalnızca kazanan öğrenciyi selamladı.

"Aferin. Ama bir sonraki sefer onu daha hızlı indirmeni istiyorum, tamam mı?" dedikten sonra, Kaybeden'e döndü. Soluk soluğa kalmış çocuğun bacakları titriyordu. "Sen de nereye gideceğini biliyorsun."

Gözlerini kırpıştıran Kaybeden, lobiye bakan cam duvara yürüdü. Yapması gereken başını kaldırıp, yüzü cama dönük bir şekilde dikilmekti; böylelikle binaya giren herkes yüzünü görebilecekti. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildiği takdirde, bu ceza bir sonraki derste tekrarlanırdı.

Bay X, öğrencileri çiftlere ayırarak egzersizlere başladı. Çocukları dikkatle izleyerek duruşlarını ve kol pozisyonlarını düzeltti. Ama aklı başka yerlerdeydi.

Bir gece önce istediği gibi geçmemişti. Hem de hiç.

Evine döndüğünde, polis radarından fahişenin cesedinin gecenin üçünde bulunduğunu öğrenmişti. Ama vampire dair bir bilgi yoktu. Belki de Kırıcılar biraz eziyet etmek için onu yanlarında götürmüşlerdi.

İşlerin dilediği gibi gitmemiş olması çok kötüydü; bir an önce sahaya geri dönmek istiyordu. Sivil vampirleri çekecek yem olarak yeni öldürülmüş dişi insan kullanmak işe yaramıştı. Ama sakinleştirici okları iyileştirmesi gerekiyordu. Sivil vampiri öldürebileceğinden endişelendiği

için, nispeten düşük bir dozajla başlamıştı. Ama belli ki daha güçlü bir sakinleştirici ilaç kullanması gerekiyordu.

Ama bu gece sokaklara çıkmayacaktı.

Bay X, Kaybeden'e baktı.

Bu gece yalnızca ekibine yeni Kırıcılar seçmeye odaklanacaktı. İki gece önce ortadan kaldırılan aceminin ardından, saflara yenilerin eklenmesi gerekiyordu.

Vampir nüfusunun çok daha yüksek olduğu yüzyıllar öncesinde cemaatin, Avrupa kıtasının tamamının yanı sıra, Kuzey Amerika'da yeni kurulan yerleşim yerlerine de yayılmış yüzlerce üyesi vardı. Fakat vampir nüfusunun kırıldığı zaman içinde, cemaatin üye sayısı da azalmıştı. Bu pratiklikle ilgili bir durumdu. Çünkü sıkılmış, faal olmayan bir Kırıcı kötü bir şeydi. Etrafta yeterince hedef olmadığı için, şiddete yönelik yüksek kapasiteleri doğrultusunda itinayla seçilen bu katiller cinayet içgüdüleriyle başıboş bırakılamazdı. Hatta bugüne dek hiç de azımsanmayacak sayıda Kırıcı, cemaat içinde yükselmek amacıyla diğer Kırıcıları öldürdükleri için infaz edilmişti. Kırıcıların bu türden hırsların peşine düşme olasılıkları, yapılacak çok fazla işin olmadığı zamanlarda daha da artıyordu. Daha da kötüsü, sırf spor olsun diye insan öldürmeye başlamalarıydı.

Kırıcıların birbirini öldürmesi utanç verici olduğu olduğu gibi, cemaat açısından da olumsuz bir durum yaratıyordu. Kırıcıların insanları öldürmesi ise kabul edilemezdi. Bunun nedeni Omega'nın insanların öldürülmesinden rahatsız olması değildi. Aksine, bu onu memnun ederdi. Fakat cemaatin katillerinin doktrini her zaman gözden uzakta kalmak, gölgelerde ilerlemek, hızlı bir şekilde hedefi öldürmek ve karanlığa geri dönmekti. Gereksiz yere insanların dikkatini çekmek iyi bir şey değildi ve insanları, ölü birkaç insan bul-

maktan daha çok kışkırtacak bir şey yoktu.

Zaten örgüte yeni giren üyelerin tedirgin edici olmasının bir diğer nedeni de buydu. Acemiler genellikle konsantrasyondan çok nefrete sahip oluyordu. Vampirlerle cemaat arasındaki ezelden beri süren savaşın gizliliğinin korunması açısından, Kırıcıların deneyim kazanması ve yalnızca görevlerine odaklanmaları çok önemliydi.

Öyle ya da böyle, cemaatin saflarındaki boşlukların doldurulması gerekiyordu.

Kaybeden'e bakarak gülümsedi. Akşamı iple çekiyordu.

Saat yediyi vurmadan kısa bir süre önce, Bay X arabasını kentin banliyö kesimine sürerek, Pillar Caddesi 3461 numarayı kolay bir şekilde buldu. Hummer'ı park edip, evin detaylarını aklına kazıyarak beklemeye başladı. 220 metrekarelik bu tipik Orta Amerika evi, kocaman bir ağacın olduğu bahçenin tam ortasındaydı. Komşular, sabahları çocukların yediği mısır gevreğinin ve akşamları yetişkinlerin içtiği biranın markasını okuyabilecek kadar yakındı.

Mutlu, temiz bir yaşamdı bu. Yani, en azından dışarıdan öyle görünüyordu.

Çok geçmeden evin sineklikli kapısı açıldı ve öğleden sonraki derste dayak yiyen Kaybeden, batmakta olan bir gemiden atlıyormuş gibi kendini dışarı attı. Peşinden çıkan annesi, verandanın üst basamağında durup, evin önüne park etmiş Hummer'a patlamaya hazır bir bombaymış gibi bakmaya başladı.

Bay X camını indirip el salladı. Kadın da anlık bir duraksamanın ardından selama karşılık verdi.

Hummer'a binip deri koltuklarla gösterge paneline bakan Kaybeden'in gözleri parıldadı.

"İyi akşamlar," dedi Bay X, gaza basarken.

Çocuk beceriksiz bir şekilde ellerini kaldırıp başını

eğerek selamını verdi. "*Sensei.*"

Bay X gülümsedi. "Zaman yaratabildiğine sevindim."

"Eh, annem tam bir baş belası." Bunu söylerken etkileyici bir hava takınmak için sözcüklerin üzerine basmıştı.

"Annen hakkında böyle konuşmamalısın."

Bir an için kafası karışmış gibi görünen Kaybeden, sert adam tavrına yeniden şekil vermek zorunda kaldı. "Ah, on birde evde olmamı istedi. Hafta içi olduğundan, sabah işe gitmem lazım."

"O saate kadar kesin dönmüş oluruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Kentin diğer tarafına. Tanışmanı istediğim biri var."

Bir süre sonra Bay X, bir evin, spot ışıklarıyla aydınlatılmış ağaçlar ile antik zamanlardan kalmış gibi görünen mermer heykellerin arasından kıvrılarak ilerleyen uzun araba yoluna girdi. Etraflarını saran bahçede ağaç budama sanatıyla ortaya çıkarılmış, bir pastanın üzerindeki süsleri andıran, deve, fil, ayı şeklinde dekoratif ağaçlar da vardı. Budama işin ehli biri tarafından yapıldığından hayvanların türü net bir şekilde anlaşılabiliyordu.

Bu bahçenin bakım giderlerini düşünmek istemem, diye geçirdi aklından Bay X.

"Vay!" Kaybeden bir sola, bir sağa çeviriyordu boynunu. "Burası da neresi? Bir park mı? Şuna bak! Bu bir aslan. Bilirsin, ben veteriner olmak istiyorum. Bence bu çok kıyak olurdu. Bilirsin işte, hayvanları kurtarmak filan."

Kaybeden arabasına bineli henüz yirmi dakika bile olmamıştı ve Bay X şimdiden onu boğazlayacak hale gelmişti. Bu çocuk yemeğinizin içinden çıkan kıl gibiydi; sizi öğürtecek kadar midenizi bulandırabiliyordu.

Bunun tek nedeni de sürekli olarak *bilirsin işte* demesi değildi.

Yolda bir virajı döndüler ve karşılarına büyük bir tuğla malikâne çıktı.

Evin önünde bekleyen Billy Riddle, sırtını beyaz bir sütuna yaslamıştı. Düşük belli bir kot giymiş olduğundan iç çamaşırının kuşağı görünüyordu. Elindeki anahtarlıkla oynayan Billy, Hummer'ı gördüğünde doğruldu. Burnundaki bandajın altında bir gülümseme belirmişti.

Kaybeden tuzağa düştüğünü anlamış gibi koltuğunda kıpırdandı.

Billy kaslı vücudunu kolay bir şekilde hareket ettirerek yolcu koltuğu tarafındaki kapıya yöneldi. Koltukta Kaybeden'in olduğunu gördüğünde, gözlerini üzerine dikip ters bir bakış attı. Kaybeden emniyet kemerini açarak kapı koluna uzandı.

"Hayır," dedi Bay X. "Billy arkaya geçecek."

Kaybeden yeniden koltuğuna yaslandı.

Kaybeden'in yerinden kalkmadığını gören Billy arka kapıyı açarak araca bindi. Dikiz aynasında Bay X'le göz göze geldiklerinde, Billy'nin bakışlarındaki düşmanlığın yerini saygı aldı.

"*Sensei.*"

"Billy, bu akşam nasılsın bakalım?"

"İyiyim."

"Güzel. Bana bir iyilik yap da şu pantolonunu yukarı çek biraz."

Billy pantolonunu çekerken, gözleri Kaybeden'in ensesine kaydı. Çocuğun kafasında bir delik açmak istiyormuş gibi görünüyordu. Kasılmış parmaklarına bakılacak olursa, Kaybeden de bunun farkındaydı.

Bay X gülümsedi.

Kimya her şey demek, diye düşündü.

On İkinci Bölüm

Beth sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını gerdi. Önündeki bilgisayar ekranına bakıyordu.

İnternet çok işe yarayan bir şeydi.

İnternette yaptığı araştırmada, Wallace Bulvarı'nda 816 numaralı evin Fritz Perlmutter adında bir adama ait olduğunu öğrenmişti. Perlmutter evi 1978 yılında 200 bin doların biraz üzerinde bir rakama satın almıştı. Google'da Perlmutter adını arattığında, ilk adı *F.* olan birkaç kişi bulsa da bunların hiçbiri Caldwell'de yaşamıyordu. Devlete ait birkaç veritabanında yaptığı araştırmalarda da önemli bir bilgiye ulaşamadığında, Tony'den kendisi için biraz korsanlık yapmasını istemişti.

Tony'nin elde ettiği bilgilere göre, Fritz temiz bir yaşantısı olan, kanunlara riayet eden bir adamdı. Kredi geçmişi tertemizdi. Vergi dairesi ya da polisle hiçbir sıkıntı yaşamamıştı. Hiç evlenmemişti. Caldwell bankasında özel bir müşteri grubuna dahildi. Bu da çok varlıklı olduğunu gösteriyordu. Tony'nin bulabildikleri bunlardan ibaretti.

Beth, namuslu ve dürüst bir vatandaş olan Bay Perlmutter'in yetmişli yaşlarında olması gerektiğini hesapladı.

Böyle bir adamın, geçen gece kendisini ziyaret eden eşkıyayla nasıl bir ilişkisi olabilirdi?

Belki de adres doğru değildi.

Ama bu da şaşırtıcı olurdu. Kapkara derilere bürünmüş, tepeden tırnağa silahlı bir adam neden Beth'e yanlış bir adres verecekti ki? Anlamsızdı.

Öyle ya da böyle, elinde yalnızca 816 Wallace adresi ve Fritz Perlmutter adı vardı.

Caldwell Courier Journal'ın arşivlerinde, adresteki ev hakkında birkaç haber buldu. Federal dönem mimarisinin harikulade bir örneği olarak ABD Ulusal Tarihi Yapılar Listesi'nde yer alan malikâneyi satın aldıktan sonra Bay Perlmutter'in binada yaptığı değişikliklerle ilgili birkaç haber yazısı ve gazete dışından yazarlar tarafından kaleme alınmış birkaç makale vardı. Görünüşe göre, malikânenin içindeki değişiklikleri görmek amacıyla mimari tarihçileri yıllardır eve girmek için can atıyordu ama Bay Perlmutter bütün talepleri reddetmişti. Editöre yazılan mektuplar bölümünde, Beth talepleri kararlılıkla reddedilen tarihçilerin hararetli hüsranının, malikânenin dış cephesindeki restorasyonların ne denli doğru bir şekilde gerçekleştirildiğine dair gönülsüz takdir ifadeleriyle iç içe geçtiğini gördü.

Makalelerden birini yeniden okurken, ağzına attığı Tums'u parçalayarak diş oyuklarına doldurdu. Midesi gene kötüydü. Ve açtı. Mükemmel bir kombinasyondu bu.

Belki de bunun nedeni yaşadığı hüsrandı. Esasen, her şeyin en başında bildiğinden çok daha fazlasını öğrenebilmiş değildi.

Adamın kendisine verdiği cep telefonu? Gizli bir numaraydı.

Beth bu bilgi yoksunluğunda, Wallace Bulvarı'ndan

uzak durmak konusunda daha da kararlıydı. Ve günah çıkarmaya gitmenin ihtiyacını hissediyordu, belli belirsiz de olsa.

Saatine baktı. Neredeyse yedi olmak üzereydi.

Gerçekten acıktığından yemeğe çıkmaya karar verdi. Meryem Ana'yı ekip, vücudunu beslemek daha iyi bir fikir gibi gelmişti.

Kabin duvarının üzerinden haber merkezine baktığında Tony'nin çıkmış olduğunu gördü.

Yalnız kalmak istemiyordu.

Delicesine bir dürtüyle telefonu eline alıp karakolun numarasını tuşladı. "Ricky? Benim, Beth. Dedektif O'Neal oralarda mı? Tamam, teşekkürler. Hayır, mesaj bırakmayacağım. Hayır, ben... Lütfen, çağrı bırakmana gerek yok. Hakikaten önemli bir şey yok."

Hayırlısı olmuştu aslında. Hard-ass, şu anda ihtiyaç duyduğu, kendisine eşlik edecek rahat kişi değildi.

Bir kez daha saatine bakarak, saniye kolunun kadranda ilerleyişine daldı bir süre. Önündeki akşam saatleri Beth için engelli koşu parkurundan farksızdı. Bir şekilde geçip gitmesi gereken saatler yaklaşıyordu.

Bunun elverdiğince hızlı olmasını istiyordu.

Belki de bir şeyler yedikten sonra sinemaya giderdi. Aslında dairesine dönmeyi geciktirecek her şeyi yapabilirdi. Hatta geceyi bir otelde bile geçirebilirdi.

Çünkü o adam bir kez daha dairesine gelebilirdi.

Bilgisayarını kapatmak üzereyken çalan telefonu ikinci çalışında açtı.

"Beni arıyormuşsun."

Butch O'Neal'ın sesinin bir çakıl ocağından geliyormuş gibi tınladığını düşündü. Ama bunu olumlu bir şekilde düşünmüştü.

"Ah, evet." Saçını omzunun üzerinden arkaya attı. "Akşam yemeği için halen müsait misin?"

Butch'un kahkahası alçak bir gümbürtü gibiydi. "On beş dakika sonra gazetenin önünde olurum."

Beth bunun bir yemekten daha fazlası olmadığına dair sakinleştirici bir yorumda bulunamadan, adam telefonu kapatmıştı bile.

Güneş battıktan sonra, Wrath yemekten geriye kalanların durduğu gümüş tepsiyi mutfağa götürdü. Darius'tan beklenecek şekilde, mutfakta da her şeyin en iyisi kullanılmıştı. Paslanmaz çelikten endüstriyel mutfak aletleri, bir sürü dolap ve granitten bir tezgâh. Bir sürü de pencere.

Çok fazla ışık.

Lavabonun başındaki Fritz, omzunun üzerinden Wrath'a baktı. "Efendim, tepsiyi sizin getirmenize gerek yoktu."

"Hayır, gerek vardı." Tepsiyi tezgâha koyup kollarını kavuşturdu.

Fritz musluğu kapattı. "İstediğiniz bir şey var mı acaba?"

Wrath öncelikle götün teki gibi davranmamak istiyordu.

"Fritz, buradaki işin sağlam. Yalnızca bunu bilmeni istedim."

"Teşekkür ederim, efendim." Kâhya alçak sesle devam etti. "İlgileneceğim biri olmazsa ne yapacağımı bilemiyorum. Burasını da evim olarak görüyorum."

"Öyle zaten. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Wrath arkasına dönerek kapıya yöneldi. Tam mutfaktan çıkmak üzereyken, "Burası sizin de eviniz, efendim," dedi Fritz.

Wrath başını iki yana salladı. "Zaten uyumak için bir yerim var. Bir başkasına ihtiyacım yok."

Wrath koridorda ilerlerken kendini aşırı ölçüde öfkeli hissediyordu. Beth'in hayatta ve iyi olduğunu umuyordu. Aksi takdirde, onun canını yakan kişinin başı büyük dertte demekti.

Diğer taraftan, ya Beth onu ekmişse? Bunun önemi yoktu. Çok yakında Beth'in vücudu ancak Wrath'ın sağlayabileceği bir şeye ihtiyaç duyacaktı. Yani er ya da geç Beth kendisine gelecekti. Gelmezse ölürdü.

Beth'in boynunun yumuşacık tenini düşündü. Kalbinin üzerindeki damarı yalarken aldığı hissi hatırladı.

Beth tam önündeymiş gibi, köpekdişleri uzamaya başlamıştı. Dişlerini boynuna geçirip kanını içebilirmiş gibi.

Vücudunun titremeye başladığını hissettiğinde gözlerini kapadı. Yemekle dolu midesi dipsiz, ağrılı bir kuyuya dönüşmüştü.

En son ne zaman kan içtiğini hatırlamaya çalıştı. Aradan bir süre geçmişti. Ama şu anda bunun yoksunluğunu hissedecek kadar da uzun bir süre geçmiş olamazdı, değil mi?

Sakinleşmek için kendini zorladı. Kendini kontrol altına alması gerekiyordu. Bu, el freniyle bir treni yavaşlatmaya çalışmak gibi olsa da en sonunda kana susamış sarhoşluğunun yerini daha soğukkanlı bir hal aldı.

Yeniden gerçekliğe döndüğünde kendini rahatsız hissetti; içgüdüleri kontrolü ele almak için ayaklanmış gibiydi.

Bu dişi onun için tehlikeliydi. Yanında değilken bile onu böylesine etkileyebiliyorsa, bu kız Wrath'ın *pyrocant*'ı olabilirdi.

Diğer bir deyişle, Wrath'ın fünyesi; onu süratle yıkıma ulaştıracak transit şeride biletiydi.

Elini saçlarına soktu. Aklından geçen her şeye rağmen

bu kızı başka hiçbir dişiyi istemediği kadar istiyor olması ne ironikti.

Ama belki de ironik değildi. Belki de *pyrocant* sistemi tam olarak böyle çalışıyordu. Seni mahvedecek şeye gittikçe çekilmene neden olan dürtünün açıklaması bu olamaz mıydı?

Sonuçta, içindeki patlamaya hazır bombadan kaçınmak bu kadar kolay olsaydı işin ne eğlencesi kalırdı ki?

Kendine küfretti. Beth'i bir an önce sorumluluklarının arasından çıkarmak zorundaydı. Dönüşümünden geçtiği anda, onu uygun bir erkeğin ellerine teslim edecekti. Sivil bir vampire.

Bir gece önce karşılaştığı genç erkek vampirin kan içindeki vücudunu hatırladı.

Sivil bir vampir bu kızı nasıl koruyacaktı?

Bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Diğer taraftan, başka ne seçeneği vardı ki? Beth'i yanında tutamazdı.

Belki de onu kardeşlerinden birine verirdi.

Tamam da kardeşleri arasında kimi seçecekti? Rhage? Rhage kızı sikiş havuzundaki diğerlerinin yanına ekler; hatta daha da kötüsü, yanlışlıkla onu yiyebilirdi bile. Bütün o sorunlarıyla V de olmazdı.

Zsadist?

Savaşçılarından birinin onu düzdüğünü biliyorken kendine hâkim olmayı başaracağını düşünüyor muydu gerçekten?

Pek mümkün değildi bu.

Wrath çok yorgundu.

O anda Vishous tam önünde cisim kazandı. Vampir bu gece beyzbol şapkasını takmamış olduğundan, Wrath sol gözünün etrafındaki karmaşık işaretleri belli belirsiz de olsa seçebiliyordu.

"Billy Riddle'ı buldum." Sarma sigaralarından birini yakan V'nin eldivenli parmaklarında milim titreme yoktu. Dumanı bıraktığında, Türk tütününün hoş kokusu havaya yayıldı. "Kırk sekiz saat önce ırza tecavüze teşebbüs suçlamasıyla tutuklanmış. Babasıyla birlikte yaşıyor. Babası da ABD senatörüymüş."

"Üst düzey bir tip, ha?"

"Yani, bundan daha üst olması zor. Biraz araştırma yaptım. Billy oğlumuz çocuk yaşlarından beri başı belada bir tip olmuş. Şiddet suçları. Cinsel suçlar. Çocuğun on sekizine basmış olmasının babasının kampanya menajerini memnun ettiğini hiç sanmıyorum. Artık Billy'nin yaptığı her şey kamuoyunun gözü önünde olacak."

"Adresini buldun mu?"

"Evet." Vishous sırıttı. "Çocuğa çakacak mısın?"

"Aynen."

"Gidelim o zaman."

Wrath başını iki yana salladı. "Seninle ve diğer kardeşlerle gecenin ilerleyen saatlerinde burada buluşuruz. Öncelikle gitmem gereken bir yer var."

Wrath, V'nin gözlerini kıstığını hissedebiliyordu. Vampir kardeşinin zehir gibi zekası durumu değerlendirmeye almış olmalıydı. Kardeşler arasında en yüksek beyin gücüne sahip olan Vishous'tu. Bu ayrıcalığın karşılığını da fazlasıyla ödüyordu.

Wrath'ın kendi şeytanlarına sahip olduğuna şüphe yoktu ve bu şeytanlarla başa çıkmak kolay iş değildi. Ama Vishous'un lanetini taşımak istemezdi. Gelecekte olacakları bilmek korkunç bir yüktü.

V, sarma sigarasından çektiği dumanı yavaşça geri üfledi. "Dün gece rüyamda seni gördüm."

Wrath gerildi. Böyle bir şeyi duymayı bekliyordu. "Bil-

mek istemiyorum, kardeşim. Gerçekten istemiyorum."

Vampir başını salladı. "Ama gene de bir şeyin aklında kalmasını istiyorum."

"Söyle."

"Zorda kalan iki muhafız memnuniyetle birbiriyle dövüşür."

On Üçüncü Bölüm

"Yemek harikaydı," dedi Beth, Butch arabasını apartmanının önünde durdurduğunda.

Butch da tam olarak aynısını düşünüyordu. Beth zeki, eğlenceli, kendisine baktıran bir kadındı. Butch'un çizgiyi aştığı her sefer, onu zarif bir şekilde yeniden olması gereken yere döndürmüştü.

Beth aynı zamanda inanılmaz seksi bir kadındı.

Butch arabayı park etse de motoru durdurmadı. Kontağı çevirmesinin, eve davet edilmeyi bekliyormuş gibi görünmesine neden olabileceğini düşünmüştü.

Elbette Beth'in kendisini eve davet etmesini istiyordu. Ama kız tam olarak böyle hissetmiyorsa, Butch bunun zorlama bir şekilde olması için diretecek bir adam değildi.

Butch, nazik bir adama dönüştüğünü düşündü.

"Gece iyi geçtiği için şaşırmış gibisin," dedi Butch.

"Şaşırdım aslında. Yani birazcık."

Butch, eteğinin ucunun tam kapayamadığı dizlerinden başlayarak gözlerini Beth'in üzerinde gezdirdi. Gösterge panelinin loş ışığında, vücudunun çekici hatlarına, uzun, zarif boynuna, mükemmel dudaklarına baktı. İki yeniyet-

me gibi, bu sivil polis arabasının ön koltuğunda, loşlukta, onunla öpüşmek istiyordu.

Öpüştükten sonra onunla dairesine gitmek istiyordu. Ertesi sabaha dek çıkmamak.

"Teşekkür ederim," dedi Beth en sonunda, yüzünde gülümsemeyle kapı koluna uzanarak.

"Bir dakika."

Ne Beth'e ne de kendisine düşünecek zaman bırakmamak için çok hızlı davranan Butch, kızın yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarına yapıştı.

Wrath, Beth'in dairesinin arkasındaki avluda cisim kazandığında, teninde bir karıncalanma hissetti.

Kız yakındaydı. Ama dairesinin ışıkları kapalıydı.

Bir önseziyle, binanın etrafından dolandı. Apartmanın önünde park etmiş bir sedan araba vardı ve Beth de içindeydi.

Kaldırımda ilerlemeye başlayan Wrath, akşam yürüyüşüne çıkmış sıradan biri gibi arabanın yanından geçti.

Ve donakaldı.

Zayıf gözleri, bir adamın Beth'e yapıştığını anlamasına yetecek kadar iş görüyordu halen. Gerçi gözleri hiç görmeseydi bile, adamın hissettiği şiddetli cinsel açlığın yaydığı koku sayesinde ne olduğunu anlardı.

Piç herifin şehvetinin kokusunu, aralarında arabanın camı olmasına rağmen alabiliyordu.

Wrath arabaya yöneldi. İlk içgüdüsü kapıyı söküp atmak ve Beth'e ellerini süren bu adam her kimse onu oracıkta gebertmekti. Herifi dışarı çekip boğazını parçalayacaktı, o kadar.

Ama son anda arkasına dönüp, kendini zorlayarak yeniden karanlığa karıştı.

Orospu çocuğu! Wrath'ın gözünü kan bürümüştü. Wrath öfkeden kudurmuştu.

Bir başka erkeğin o dudakları öpmesi, ellerini vücudunda gezdirmesi...

Göğsünden titreşerek bir gürleme yükseldi.

O benim!

Wrath sessizce küfretti. Hangi paralel evrende yaşıyordu? Bu kız onun *shellan*'ı değil, yalnızca geçici olarak sorumluluğunda olan biriydi. Yani kız dilediği kişiyle birlikte olabilirdi. Nerede isterse. Ne zaman isterse.

Gene de bu adamın ona yaptığı şeyden hoşlanıyor olması, insan öpücüğünün tadını tercih etmesi Wrath'ı delirtmek için yeterliydi.

Kıskançlığın mükemmel dünyasına hoş geldin, diye düşündü. *Felaket bir başağrısı, neredeyse karşı koyulamaz bir cinayet ihtiyacı ve aşağılık kompleksi giriş ücretinize dahildir.*

Yuppi!

Wrath'ın bir an önce kendini kontrol altına alması gerekiyordu. Kız dönüşümden geçtiği anda, Wrath bu kenti terk edecekti. Darius'un kızıyla asla karşılaşmadığını, yeryüzünde böyle bir kadın olmadığını varsayacaktı.

Butch O'Neal felaket iyi öpüşüyordu.

Dudakları sıkı ama aynı zamanda tatlı bir yumuşaklıktaydı. Üzerine çok gelmese de onu yatağa atmaya hazır olduğunu Beth'e gösterecek bir öpüşmeydi bu.

Dahası güzel de kokuyordu. Tıraş losyonuyla yeni yıkanmış kıyafetlerinin hoş kokusu iç içe geçmişti. Ellerini adama doladı. Avuçlarının altındaki omuzları geniş ve güçlüydü. Butch baştan aşağı güçlü biriydi ve Beth o anda kendini ona bırakabilmek istedi. Bunu gerçekten istedi.

Fakat kendini engelleyememenin o tatlı hissini, o vahşi açlığı duyumsamıyordu. Bir gece önce olduğu gibi değildi...

Diğer adamı düşünmek için bundan daha yanlış bir zaman olamazdı.

Butch geri çekildiğinde, gözlerini kısmıştı. "Sana pek olmadım, değil mi?"

Beth yumuşak bir kahkaha attı. Hard-ass her zamanki gibi aklındaki dümdüz söylemişti.

"Öpüşmeyi biliyorsun, O'Neal. Hakkını vermem lazım. Yani neden, tekniğinin kötü olması değil."

Adam kendi koltuğuna dönerek başını iki yana salladı. "Sağ ol."

Bunu iğneleyici bir tonda söylemiş olsa da Butch çok bozulmuş gibi görünmüyordu.

Artık daha net bir şekilde düşünebilen Beth, Butch'a karşı bir şey hissetmediğine memnun oldu. Ondan hoşlansaydı, onunla birlikte olmak isteseydi, Butch onun kalbini kırardı. Buna şüphesi yoktu. On yıl içinde, yani Butch bu kadar dayanabilirse, mesleğinin getirdiği stres, çirkinlik ve kederle paramparça olacaktı. Bu durum onu çoktan içten içe yemeye başlamıştı bile. Her yıl bu hali daha kötüye gidecek ve kimse, hiç kimse onu bu girdaptan kurtaramayacaktı.

"Dikkat et, Randall," dedi Butch. "Seni heyecanlandıramadığımı görmek yeterince kötü zaten. Ama yüzündeki acıma ifadesi gerçekten de can yakıyor."

"Üzgünüm." Adama gülümsedi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Erkeklerle olayın ne? Onlardan... hoşlanıyor musun? Yani, bizden?"

Beth bir gece önce o yabancıyla yaptıklarını düşünerek güldü. Cinsel yönelimiyle ilgili sorunun yanıtı kesinkes belliydi. Bu soru artık aklından sonsuza dek silinmişti.

"Evet, erkeklerden hoşlanıyorum."

"Biri sana bir numara filan mı çekti? Demek istediğim, biri canını mı yaktı?"

Beth başını iki yana salladı. "Yalnızca kendimle olmaktan memnunum."

Gözlerini direksiyona diken Butch, elini deri çemberin etrafında gezdirdi. "Bu kötü. Çünkü sen felaket bir kadınsın. Hakikaten öylesin." Dediğinden kendisi rahatsız olmuş gibi boğazını temizledi.

Utandı. Aman *Tanrım. Hard-ass gerçekten de utandı.*

Beth içgüdüsel bir şekilde, bir anda uzanıp adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen de harika bir adamsın."

"Evet. Biliyorum." Alametifarikası olan alaycı sırıtma belirmişti yüzünde. "Şimdi şu kızını binaya taşı bakalım. Saat geç oldu."

Butch, saçlarını omuzlarının üzerinde sallayarak arabanın açık farlarının önünden geçen Beth'i izledi.

Bu kadın tam bir afet, diye düşündü. Gerçekten esaslı bir kadındı.

Beth, Butch'un gerçeğini açık bir şekilde görmüştü. Gözlerindeki mutsuzluk, Butch'u bekleyen erken ölümü net bir şekilde görebildiği anlamına geliyordu.

Butch'a karşı hiçbir şey hissetmediği belliydi. Aksi takdirde, cehenneme gidene dek günlerini yapayalnız geçirmemek için onu ikna etmeye, onu kendine âşık etmeye çalışabilirdi.

Arabayı geri vitese geçirdi ama kız apartmanın basamaklarını tırmanırken ayağını frende tuttu. Beth tam eli-

ni kapıya atıp da veda etmek için Butch'a döndüğü anda, binanın yanındaki gölgelerin içinde bir şey hareket etti.

Butch motoru durdurdu.

Siyahlar içindeki bir adam binanın arkasına dolanmıştı.

Butch arabadan inip binanın yanındaki çimenlikten sessizce koşarak arka avluya yöneldi.

On Dördüncü Bölüm

Wrath, Beth'e ulaşmaya öylesine odaklanmıştı ki ancak arka avluya olan yolun yarısına geldiğinde peşindeki insanın sesini duydu.

"Polis! Dur!"

Epey aşina olduğu tabanca horozunun sesini de duydu.

"Ellerini göreyim!"

Wrath adamın kokusunu aldığında gülümsedi. Bu kokuda şehvetin yerini saldırganlık almıştı ve savaşma güdüsü, az önceki cinsel dürtü kadar güçlüydü. Adam hakikaten hevesliydi.

"Sana durup ellerini kaldırmanı söyledim!"

Wrath olduğu yerde durarak, ceketindeki ninja yıldızlarından birine uzandı. Polis olsa bile, boğazında küçük, hoş bir yarık açacağı bu insanı yok edecekti.

Ama o anda Beth dairesinin sürme kapısını açtı.

Wrath kızın kokusunu aldığı anda ereksiyon olmuştu.

"Ellerini kaldır!"

"Burada ne oluyor?" diye sordu Beth.

"Eve gir," diye bağırdı insan. "Sana ellerini kaldırmanı söyledim göt herif! Yoksa kafatasının arkasında bir pence-

re açmak zorunda kalacağım."

Aralarındaki mesafe on adımdan fazla değildi ve polis hızla yaklaşıyordu. Wrath ellerini kaldırdı. Beth'in önünde birini öldürmeyecekti. Ayrıca, üç saniye içerisinde o tabanca yakın mesafeden nokta atış yapılabilecek bir konuma gelecekti. Bu kadar kısa mesafeden vurulduğunda Wrath bile hayatta kalamazdı.

"O'Neal..."

"Beth, uzaklaş buradan!"

Wrath'ın omzuna ağır bir el indi. Wrath, polisin kendisini duvara dayamasına izin verdi.

"Bu evin etrafında ne yaptığını bana söylemek ister misin?"

"Yürüyüşe çıkmıştım," dedi Wrath. "Ya sen?"

Polis, Wrath'ın kollarını arkada birleştirdi. Kelepçeyi anında geçirmişti. Bu herifin mesleğinde yıllanmış bir profesyonel olduğu belliydi.

Wrath, Beth'e baktı. Gözlerinin kendisine gösterdiği kadarıyla, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu. Etrafındaki havada asılı olan korkunun ağır kokusu kızı tepeden tırnağa sarmıştı.

Her şey çok güzel gidiyor ama değil mi? diye düşündü. Kız bir kez daha kendisinden deliler gibi korkmuştu.

"Ona bakma," dedi polis, Wrath'ın yüzünü duvara dayayarak. "Adın ne?"

"Wrath," dedi Beth. "Bana adının Wrath olduğunu söylemişti."

İnsan, hırlayarak, "Senin işitme problemin filan mı var tatlım?" diye söylendi. "İçeri gir."

"Ben de onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Seni yarın sabah arayıp lanet olası raporumu veririm, olmaz mı?"

Wrath homurdandı. Beth'in dairesine girmesinin çok iyi bir fikir olduğunu inkâr edemezdi. Ama polisin onunla konuşma şeklinden hiç hoşlanmamıştı. İnsan Wrath'ın ceketinin içine uzanıp silahları çıkarmaya başladı. Üç ninja yıldızı, bir sustalı çakı, bir tabanca ve bir de zincir buldu.

Polis ceketten çıkardığı çelik zinciri diğer silahların üzerine bırakırken, "Yüce İsa," diye mırıldandı. "Üzerinde kimlik filan var mı? Yoksa on beş kilo silah taşıdığın için cüzdanını koyacak yer kalmadı mı?"

Polis kalın bir tomar para bulduğunda bir kez daha küfretti. "Üzerinde uyuşturucu da bulacak mıyım yoksa bu geceki malı çoktan sattın mı?"

Wrath, polisin onu döndürüp sırtını tuğla duvara çarpmasına da izin verdi. Göğsündeki kına asılı iki hançer ortaya çıktığında, gözlerini polise dikti. Bu herifin kalın boğazını dişleriyle parçalamaktan ne kadar keyif alacağını düşündü. Hatta içgüdüsel bir şekilde öne doğru eğilmesine engel olamamıştı.

"O'Neal, dikkatli ol!" dedi Beth, Wrath'ın aklından geçenleri okumuş gibi.

Polis silahının namlusunu Wrath'ın boynuna dayadı. "Pekâlâ. Adın ne?"

"Beni tutukluyor musun?"

"Evet."

"Ne için?"

"Dur da bir düşüneyim. Haneye tecavüz. Gizli silahlar. Tabanca için taşıma ruhsatın var mı bakalım? Olmadığına bahse girebilirim. Ah, şu ninja yıldızları da aklıma cinayeti getirdi. Eh, bunlar şimdilik bana yeter."

"Cinayet mi?" diye fısıldadı Beth.

"Adın?" diye sordu bir kez daha polis, öfkeli bakışlarını Wrath'a dikerek.

Wrath'ın dudaklarında incecik bir tebessüm belirdi. "Sen bir kâhin olmalısın."

"Pardon?"

"Cinayet suçlaması hakkında." Yumuşak bir kahkaha atan Wrath alçak sesle devam etti. "Hiç ceset torbası içinde bulundun mu, memur bey?"

Adamın gözeneklerinden saf ve canlı bir öfke akıyordu. "Sakın beni tehdit etmeye kalkma."

"Etmiyorum."

Wrath, bir beyzbol topu gibi hızla yüzüne inen sol yumruktan kaçmak için hiçbir şey yapmadı. Polisin ağır yumruğu vampirin çenesinin kenarına isabet ederek başını duvara vurmasına neden olmuştu. Wrath'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Butch! Dur!"

Beth kendini aralarına sokmaya niyetliymiş gibi iki adamın yanına koştu. Ama polis onu yakaladı.

"Tanrım! Sen tam bir baş belasısın! Yaralanmak mı istiyorsun?" dedi polis, Beth'i geri iterek.

Wrath kan tükürdü. "Adam haklı. İçeri gir."

Çünkü bu iş çığrından çıkmak üzereydi.

Az önce onları iş üzerinde yakaladığından, Wrath zaten ilk andan itibaren bu polisten hiç hoşlanmamıştı. Ama Beth'le bir kez daha bu ses tonuyla konuştuğu takdirde, adamın ön dişlerini dökmeye kararlıydı. Ardından orospu çocuğunu öldürecekti.

"Git buradan, Beth," dedi.

Polis, "Kapa çeneni!" diye Wrath'a bağırdı.

"Kapamazsam bana bir daha mı yumruk atacaksın?"

Polis yüzünü Wrath'ın yüzüne yaklaştırdı. "Hayır, seni vuracağım."

"Bana uyar. Kurşun yaralarını severim." Wrath sesini

iyice alçaltmıştı. "Ama kızın önünde olmaz."

"Siktir git!"

Ama polis, paltosunu yerdeki silahlarla para tomarının üzerine attıktan sonra, Wrath'ı kolundan yakalayıp sürüklemeye başladı.

Butch Wrath'ı uzaklaştırırken, Beth fenalaşmak üzere olduğunu hissetti.

Saldırgan hisler iki adamın arasından batarya asidi gibi akarken, Wrath'ın elleri kelepçeli ve kafasına silah dayalı olsa da Butch'un güvende olduğundan emin değildi. Wrath'ın yalnızca buna göz yumduğunu hissediyordu.

Ama Butch bunun farkında olmalı, diye düşündü. Aksi takdirde, silahı adamın kafasına dayalı değil, kılıfında olurdu.

Butch'un suçlulara çok sert davrandığını biliyordu ama bu adamı öldürecek kadar aklını kaybetmiş olabilir miydi?

Polisin yüzündeki ölümcül ifadeye baktığında, bu sorunun yanıtının kocaman bir *evet* olduğunu anladı. Butch bu infazdan yakasını kolaylıkla sıyırabilirdi. Sert hayatların genellikle kanlı bir sonla bittiğini herkes bilirdi ve Wrath'ın da yasalara saygılı bir beyaz yakalı olmadığı ortadaydı. Wrath gibi bir adam bir arka sokakta başından bir kurşunla vurulmuş olarak ya da nehirde sürüklenirken bulunduğunda, buna kim şaşırırdı ki?

Beth içgüdülerine uyarak binanın ön tarafına koştu.

Butch dengesiz bir yük taşıyormuş gibi yalpalayarak Wrath'ı arabasına doğru sürüklerken, Beth onlara yetişti.

"Dur. Ona bir soru sormam lazım."

"Ayakkabı numarasını filan mı öğrenmek istiyorsun?" dedi Butch, ters bir sesle.

"Kırk yedi," dedi Wrath.

"Noel'de sana hediyeni alırken bunu hatırlarım göt herif."

Adamları durdurmak için kendini öne atan Beth, gözlerini Wrath'ın yüzüne dikti. "Neden peşimdesin?"

Beth bunu sorduğunda, adamın güneş gözlüğünün gizlediği gözlerindeki bakışın yumuşadığına yemin edebilirdi. "İşlerin bu hale gelmesini istemezdim."

Butch eliyle Beth'i itti. "Bir fikrim var. Neden işimi yapmam için beni rahat bırakmıyorsun?"

"*Ona dokunma*," dedi Wrath, hırlayarak.

"Evet, sözünü dinleyeceğim." Butch, Wrath'ı öne doğru itti.

Arabaya ulaştıklarında, Butch arka kapıyı açarak Wrath'ın kocaman vücudunu içeri itti.

"Kimsin sen?" diye bağırdı Beth.

Wrath Beth'e baktı. Butch üzerine abanmış olmasına rağmen bir an için kıpırtısız kalmıştı.

"Beni baban gönderdi," dedi Wrath, sözcüklerin üzerine basarak. Ve arabanın arka koltuğuna oturdu.

Beth soluksuz kaldı.

Butch arka kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçerken, Beth bir rüyadaymış gibi donakalmıştı.

"Bekle!" diye seslendi.

Ama Butch asfaltta lastik izleri bırakarak arabayı çoktan kaldırmıştı bile.

On Beşinci Bölüm

Telsizi eline alıp karakolla bağlantıya geçen Butch, paltosuyla örttüğü silahlarla parayı alması için bir polis memurunu derhal Beth'in binasına göndermelerini istedi. Arabayı sürerken bir gözü yolda, diğeri dikiz aynasındaydı. Aynadan kendisine bakan şüphelinin şeytani yüzünde ince bir tebessüm asılıydı.

Herif kocamandı. Vücudu arka koltuğun büyük kısmını kaplamıştı. Çukurlarla tümseklerin üzerinden hızla geçerlerken tavana çarpmamak için kafasını hafifçe eğmek zorunda kalmıştı.

Butch herifi lanet arabadan dışarı çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

Aradan beş dakika geçmeden, Trade Caddesi'nden karakolun otoparkına girip arabayı binanın arka kapısına mümkün olduğunca yaklaştırdı. Dışarı çıkıp arka kapıyı açtı.

"Şu işi efendi gibi halledelim, olmaz mı?" dedi, Wrath'ı kolundan yakalayarak.

Butch arabadan çıkan adamı öne itti.

Ama şüpheli, karakoldan uzaklaşacak şekilde geriye doğru bir adım attı.

"Yanlış yön," diyen Butch, topuklarını asfalta gömerek adamı sert bir şekilde karakolun kapısına yönlendirmeye çalıştı.

Boyun eğmeyen şüpheli, gerileyerek Butch'u da kendisiyle birlikte çekmeye devam etti.

Butch, "Seni vurmayacağımı mı sanıyorsun?" diyerek silahına uzandı.

Ve her şey o anda bitti.

Butch hayatı boyunca bu kadar hızlı hareket eden birini görmemişti. Bir saniye önce kolları arkasında kelepçeli olan adam, artık özgürdü. Parçalanmış kelepçe yerdeydi.

Bu hızlı hareket serisinde, Butch silahını kaybetmiş ve adamla birlikte otoparktaki gölgelerin içine çekilmişti.

Karanlık iki adamı adeta yuttu. Butch karşı koymaya çalışırken, karakolla yanındaki işhanının arasında kalan daracık sokakta olduklarını anladı. Sokak bir buçuk metre genişliğinde, yirmi metre uzunluğundaydı. Karanlıktı. Sokağa bakan pencere yoktu.

Wrath Butch'u döndürerek tuğla duvara çarptığında, polisin ciğerlerinde kalan az miktarda hava da dışarı çıktı. Anlamlandıramadığı bir şekilde, ayakları yerden kesilmişti. Adam yalnızca tek eliyle onu boğazından tutup havaya kaldırmıştı.

"Bu işe burnunu sokmamalıydın, memur bey," dedi adam, derinden gelen aksanlı bir sesle. "Kendi yoluna gitmeli ve onun bana gelmesine izin vermeliydin."

Butch, adamın demirden bir mengeneyi andıran elinde debeleniyordu. Boğazını sıkan devasa el onu nefessiz bırakmıştı. Hava almak için çaresizce çırpınırken öğürdü. Görüşü bulanıklaşırken, bilincini yitirmek üzere olduğunu anladı.

Bundan kaçamayacağına şüphesi yoktu. Bu ara sokak-

tan bir ceset torbasının içinde çıkacaktı. Tam da adamın dediği gibi.

Bir dakika kadar sonra direnmeyi bıraktı. Kolları iki yanına düşmüştü. Dövüşmek istiyordu. İçinde dövüşme isteği vardı. Ama gücü kalmamıştı.

Peki ölüm? Butch için sorun değildi. Görev esnasında can vermiş olacaktı. Gerçi destek istemediği için budalanın teki olarak öleceği de söylenebilirdi. Gene de yavaşça ilerleyen iğrenç bir hastalıkla bir hastane odasında can vermekten çok daha iyi ve hızlı bir ölümdü bu. Ve kendini vurmaktan çok daha şerefliydi. Butch bunu bir ya da iki kere ciddi ciddi düşünmüştü.

Hayatının son damlasında, adamın yüzüne odaklanmak için kendini zorladı. Karşısındaki ifadeye mutlak bir kontrol hâkimdi.

Bu adam bunu daha önce yapmış, diye düşündü Butch. *Çok rahat bir şekilde cinayet işleyebiliyor.*

Tanrım, Beth.

Böyle bir adam Beth'e neler yapabilirdi?

Wrath, polisin vücudunun gevşediğini hissetti. Halen hayattaydı ama son nefesini vermenin eşiğine gelmişti.

Bu insanın tam anlamıyla korkusuz olması dikkate değer bir durumdu. Wrath'ın kendisine saldırması karşısında öfkelenmiş ve takdire şayan bir şekilde karşı koymuştu. Bir an olsun korku hissetmemiş ve artık *Fade*'nin kapılarına gelmişken, kendisini ölüme teslim etmişti. Hatta belki de rahatlamıştı.

Lanet olsun. Wrath da son nefesini verirken aynısını hissedeceğini düşündü.

Gerçek bir savaşçı gibi canını teslim edebilen birini öldürmek Wrath'ı rahatsız etmişti. Adamda korku ya da

kararsızlık yoktu. İster vampir ister insan olsun, böyle erkekler nadiren görülürdü.

Polisin ağzı kıpırdamaya başladı. Konuşmaya çalışıyordu. Wrath ona doğru sokuldu.

"Onun... canını... yakma."

Wrath buna yanıt verdiğini fark etti. "Onu korumak için buradayım."

"Hayır!" Ses sokağın ucundan gelmişti.

Wrath başını sesin geldiği yöne çevirdi. Beth yanlarına koşuyordu.

"Bırak onu!"

Wrath polisin boğazına sarılı elini gevşetti. Adamı Beth'in gözlerinin önünde öldürmeyecekti. Beth'in kendisine güvenmesini, polisi yaratıcısının yanına göndermekten daha çok istiyordu.

Beth yanlarına geldiğinde Wrath elini çekti ve insan yere yığıldı. Bir an, gölgeler içindeki sokağa nefes almaya çalışan adamın çıkardığı boğuk, hırıltılı sesler dışında sessizlik hâkim oldu.

Adamın başucunda dizlerinin üzerine çöken Beth, öfkeli gözlerini Wrath'a çevirdi. "Onu neredeyse öldürüyormuşsun."

Sokaktan uzaklaşması gerektiğini bilen Wrath bir küfür savurdu. Az sonra polisler sokağı basardı.

Sokağın diğer ucuna baktı.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun!" Beth'in sesi duyduğu öfkeyle aşırı ölçüde keskinleşmişti.

"Bir kez daha tutuklanmam için mi burada kalmamı istiyorsun?"

"Hapse tıkılmayı çoktan hak ettin!"

Polis sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışsa da bacakları vücudunu taşımıyordu. Gene de Beth'in yardım etmek

için uzatttığı elini itti.

Wrath maddesel halinden çıkıp buradan gitmek için karanlık bir köşe bulmak zorundaydı. Birini neredeyse öldürmek üzere olması Beth'i bu kadar sarstıysa, gözlerinin önünde yok olduğunda kızı çok daha fazla korkutacağı ortadaydı.

Wrath arkasına dönüp hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Beth'i burada bırakıyor olmaktan hiç hoşlanmasa da başka ne yapabilirdi ki? Wrath vurulup öldürüldüğü takdirde, Beth'le kim ilgilenecekti? Diğer taraftan, Wrath kesinlikle hapse giremezdi. O hücrelerde çelik parmaklıklar vardı. Tan vakti geldiğinde, güvende olacağı bir yere gitmek için maddesel halinden çıkamazdı. Bu iki seçeneğin arasında kalmışken, polisler onu yakalamaya çalıştığı takdirde, hepsini öldürmek zorunda kalırdı.

Bunu yaptığında, Beth onun hakkında ne düşünürdü?

"Olduğun yerde dur!" diye bağırdı Beth.

Yürümeye devam eden Wrath, arkasından koşan kızın ayak seslerini dinledi.

"Sana durmanı söyledim!" Beth Wrath'ın kolunu yakalayarak sert bir şekilde çekti.

İşler bu hale geldiği için çok öfkelenmiş olan Wrath, dönerek Beth'e baktı. Polis arkadaşıyla kapışması yüzünden Beth'in kendisinden deliler gibi korktuğu belliydi ve bu şartlarda Beth'i kendi rızasıyla bir yerlere götürebileceğinden şüpheliydi. Dönüşüm zamanı geldiğinde, Wrath'ın onu zorla kaçırması gerekebilirdi. Bu ikisi için de hiç eğlenceli olmazdı.

Kızın kokusu burnuna ulaştığında, Wrath Beth'in dönüşüme tehlikeli ölçüde yaklaştığını anladı.

Belki de onu şimdi götürmeliydi.

Etrafına baktı. Polis karakolunun on-on beş metre ar-

kasında kızı omzuna atıp götüremezdi. Zaten lanet olası polisin gözleri de üzerlerindeydi.

Hayır, tan vaktinden önce geri gelip kızı kaçırması gerekecekti. Gerektiği takdirde onu Darius'un odasına zincirleyecekti. Çünkü bunu yapmazsa kız ölecekti.

"Neden yalan söyledin!" diye bağırdı Beth. "Sen benim babamı tanımıyorsun."

"Evet, tanıyorum."

"Yalancı," diye kestirip attı kız. "Sen bir katil ve yalancısın."

"En azından ilk kısmı doğru tutturdun."

Gözleri kocaman açılan kızın yüzüne dehşet dolu bir ifade çöktü. "Cebindeki şu ninja yıldızları... Mary'yi sen öldürdün. Değil mi?"

Wrath kaşlarını çattı. "Hiçbir kadını öldürmedim."

"Yani ikinci kısmı da tutturdum."

Wrath, halen yerde olsa da kendine gelip toparlanmaya başlayan polise bir bakış attı.

Lanet olsun. Beth'in tan vaktine ulaşacak kadar zamanı yoksa ne olacaktı? Beth bir yerlere kaybolur ve Wrath onu bulamazsa ne olacaktı?

Wrath sesini alçalttı. "Son zamanlarda çok fazla açlık hissediyorsun, değil mi?"

Beth bu soruyla irkilmişti. "Ne?"

"Çok fazla açlık hissedip çok fazla yesen de hiç kilo almıyorsun. Daima yorgunsun. Çok yorgun. Gözlerin acıyor. Özellikle de gündüzleri. Öyle değil mi?" Kıza sokuldu. "Bazen gözün çiğ ete takılıyor ve tadının nasıl olduğunu merak ediyorsun. Ön üst dişlerin acıyor. Eklemlerinde ağrılar var. Teninin gerildiğini hissediyorsun. Tenin gittikçe geriliyor."

Gözlerini kırpıştıran Beth'in ağzı açık kalmıştı.

Kızın arkasında, ayağa kalkmayı başaran polis sendeleyerek yeniden kıçüstü yere düştü. Bunu gören Wrath daha hızlı konuşmaya başladı.

"Bu hayata ait olmadığını hissediyorsun, değil mi? Herkes senden farklı, çok daha düşük bir süratte hareket ediyormuş gibi. Diğerlerinden farklı, ayrı, uzaksın. Huzursuzsun. Bir şeyin yaklaştığını hissediyorsun. Muazzam bir şeyin. Ama bunun ne olduğunu veya nasıl durdurulabileceğini bilmiyorsun. Geceleri uyuyamıyorsun, rüyalarından korkuyorsun, tanıdık bir çevrenin içinde kaybolmuş gibisin." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Neredeyse hiç cinsel dürtü taşımamana rağmen erkekler seni aşırı ölçüde çekici buluyor. Geçen gece sana yaşattığım orgazmlar hayatındaki ilk orgazmlardı."

Wrath, dönüşümünden önce insanların dünyasında var olurken yaşadığını hatırladığı her şeyi anlatmıştı.

Beth, dümdüz Wrath'a bakıyordu. Afallamıştı.

"Sana ne olduğunu öğrenmek istiyorsan, şu anda benimle birlikte gelmen gerekiyor. Hastalanmak üzeresin, Beth. Sana yardımcı olabilecek tek kişi benim."

Geriye doğru bir adım atan Beth, yerde yatmaya devam etmenin kendisine daha iyi gelip gelmeyeceğini düşünüyormuş gibi görünen polise baktı.

Wrath ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Seni öldürecek olsaydım, bunu geçen gece on farklı şekilde yapabilirdim."

Beth yeniden Wrath'a döndü. Wrath'ın kendisine yaptıklarını hatırlarken gözlerini kapattı.

"Az önce Butch'u öldürecektin."

Aslına bakılacak olursa, Wrath bundan o kadar da emin değildi. Sağlam bir rakip bulmanın hiç kolay olmadığını biliyordu.

"Ama öldürmedim."

"Ama öldürebilirdin."

"Bu gerçekten önemli mi? Sonuçta halen nefes alıyor."

"Ben zamanında yetiştiğim için."

Wrath homurdanarak elindeki en iyi kartı açtı. "Seni babanın evine götüreceğim."

Beth'in kocaman açılan gözleri, bir an sonra şüpheyle kısıldı.

Bir kez daha polise baktı. Artık ayağa kalmış olan Butch yeniden düşmemek için bir elini duvara dayamıştı. Başı boynuna çok ağır geliyormuş gibi görünüyordu.

"Babam mı?" Beth'in sesinden Wrath'a inanmadığı belliydi. Ama aynı zamanda ses tonunda merak da vardı. Wrath onu ikna etmek üzere olduğunu anlamıştı.

"Burada zamanımız kalmadı, Beth."

Araya uzun bir sessizlik girdi.

Polis başını kaldırarak Wrath'la Beth'in durduğu yöne baktı.

Birkaç dakika içinde Wrath'ı bir kez daha tutuklamaya çalışacaktı. Kararlılığı inanılmazdı.

"Artık gitmem lazım," dedi Wrath. "Gel benimle."

Beth çantasını sıkıca tuttu. "Bir konuda anlaşalım; sana güvenmiyorum."

Wrath başını salladı. "Neden güvenesin ki?"

"O orgazmlar da hayatımda ilk değildi."

"Öyleyse neden o kadar şaşırmıştın?" diye sordu Wrath, yumuşak bir sesle.

"Acele et," diye mırıldandı Beth, Butch'a sırtını dönerek. "Trade Caddesi'nden taksi çevirebiliriz. Beni buraya getiren taksiden beklemesini istemedim."

On Altıncı Bölüm

Ara sokakta koşarken, Beth hayatını riske attığının farkındaydı. Oyuna getiriliyor olması çok yüksek ihtimaldi. Hem de bir katil tarafından.

Ama bu adam hissettiği her şeyi nereden biliyordu?

Beth ara sokağın köşesini dönmeden önce geride kalan Butch'a baktı. Adam bir elini Beth'in olduğu yöne uzatmıştı. Gölgeler içinde yüzünü göremiyor olsa da adamın çaresizliği aralarındaki mesafeyi aştı. Temposunu yitiren Beth kararsızlığa düştü.

Wrath onu kolundan yakaladı. "Beth. Gidiyoruz."

Beth yeniden koşmaya başladı.

Trade Caddesi'ne çıktıkları anda, Beth önlerinden geçmekte olan bir taksiye el salladı. Neyse ki taksici onları son anda görerek durdu. Taksiye bindiklerinde, Wrath adama Wallace Bulvarı'ndaki malikâneden birkaç blok ötede kalan bir başka adres verdi. Belli ki bunu kendilerini takip eden birileri olabilir diye yapmıştı.

Böyle çok fazla yanıltıcı tekniğe sahip olmalı, diye düşündü Beth.

Taksi yola çıktığında, Wrath'ın kendisine baktığını hissetti.

"Şu polis," dedi Wrath. "Senin için önemli biri mi?"

Beth çantasından telefonunu çıkarıp karakolun numarasını çevirdi.

"Sana bir soru sordum," dedi Wrath, sert bir ses tonuyla.

"Cehenneme kadar yolun var." Ricky'nin sesini duyduğunda, Beth derin bir nefes aldı. "José orada mı?"

Dedektifin telefona gelmesi bir dakikadan uzun sürmedi ve Beth telefonu kapadığında, José çoktan Butch'u bulmak için dışarı çıkmıştı. José çok fazla soru sormamış olsa da Beth bu sorularla daha sonra karşı karşıya kalacağının farkındaydı. Bir şüpheliyle kaçmasını nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu.

Şüpheliye yardım ve yataklık etmesi kendisini de suç ortağı kılıyordu, değil mi?

Telefonunu çantasına geri koydu. Elleri titriyor; başının döndüğünü hissediyordu. Kliması çalışan taksinin içi serin olmasına rağmen nefes alamadığını fark ederek penceresini araladı. Saçlarını uçuran esinti sıcak ve nemliydi.

Ne yapmıştı böyle? Bir gece önce bedenine, şimdiyse hayatına?

Sırada ne vardı? Dairesini ateşe mi verecekti?

Wrath'ın, kesinlikle karşı koyamayacağı bir şeyi gözlerinin önünde sallandırmasından nefret ediyordu. Bu adamın azılı bir suçlu olduğu belliydi. Beth'i korkuttuğu da. Fakat halen adamın kendisini nasıl öptüğünü düşünerek heyecanlanıyordu.

Adamın, bunların hayatının ilk orgazmları olduğunu bilmesinden de nefret etmişti.

On dakika kadar sonra Wrath, "Bizi burada bırak," dedi şoföre.

Üzerinde nakit bulunduğu için şanslı olduklarını düşünen Beth, yirmi bir dolarlık ücreti ödedi. Wrath'ın pa-

rası -o koca banknot tomarı- Beth'in avlusunda kalmıştı. Yani adamın parayı ödeyebileceğini sanmıyordu.

Hakikaten bu adamla birlikte mi gidecekti?

Taksiden inip, bakımlı, lüks bir semtin tertemiz kaldırımında yürümeye başladılar. Manzaradaki değişim saçma boyutlardaydı. Birkaç dakika içinde, ara sokaktaki şiddetten, evlerin bakımlı bahçeleriyle çiçek tarhlarının arasındaki bir kaldırıma geçmişlerdi.

Beth, bu semtteki evlerde yaşayan insanların hiçbir zaman polisten kaçmamış olduklarına bahse girebilirdi.

Biraz gerisinden yürüyen Wrath'a baktı. Kapkara güneş gözlüğünün ardından herhangi bir şeyi nasıl görebildiği Beth için muamma olsa da Wrath birileri önlerini kesebilirmiş gibi etrafı tarıyordu. Adamın bu gözlüğü neden hiç çıkarmadığını anlamamıştı. Görüş gücünü düşürmesinin yanı sıra, gözlüğün parıldayan camları birileri tarafından kolaylıkla saptanmasına neden olabilirdi. Wrath'ı yolda gören birisi onu detaylı bir şekilde tarif edebilirdi.

Uzun siyah saçlarıyla koca cüssesi yeterli değildi sanki.

Beth başını önüne çevirdi. Wrath'ın betonda yankılanan çizmelerinin sesi, sert bir kapıya indirilen yumruklardan farksızdı.

"Polis?" Wrath'ın sesi yakından ve derinden gelmişti. "Senin sevgilin mi?"

Beth buna neredeyse kahkaha atacaktı. Wrath'ın sesi kıskançlığını ele veriyordu.

"Buna cevap vermeyeceğim."

"Neden?"

"Cevap vermek zorunda değilim de ondan. Seni tanımıyorum, sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

"Beni dün gece epey yakından tanıdın," dedi Wrath, alçak bir homurtuyla. "Ben de seni."

Bu konuya girmesek, diye düşündü Beth. Gecenin konusu açıldığı anda bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissetmişti. Bu adamın diliyle yapabildiği şeyler...

Beth kollarını göğsünde kavuşturarak, Koloni döneminden kalma çok iyi korunmuş bir eve dikti gözlerini. Parıldayan pencereleri, eve davetkâr ve tanıdık bir hava veriyordu. Bunun nedeni muhtemelen gerçek bir ev gibi görünen mekânların evrensel bir çekicilik taşımasıydı.

Bu evlerden birinde bir hafta kalabilirdi.

"Dün gece bir hataydı."

"Ben öyle hissetmedim," dedi Wrath.

"O halde yanlış hissetmişsin. *Bütünüyle* yanlış hem de."

Beth daha adamın ne yaptığını anlamadan, kendini onun kollarında buldu. Adam ellerinden birini boynunun dibine koymuş; diğeriyle Beth'in kalçalarını kendine çekmişti. Ereksiyon halindeki penisi Beth'in karnına dayanmış kalın bir halat gibiydi.

Beth gözlerini kapadı. Teninin her bir milimi canlanmış, harareti artmıştı. Ona karşı bu şekilde tepki vermekten nefret etse de tıpkı Wrath gibi, onun da bu durum üzerinde hiç kontrolü yoktu.

Beth adamın dudaklarının dudaklarına ulaşması için bekledi ama Wrath onu öpmedi. Bunun yerine kızın kulağına sokuldu.

"Bana güvenme. Beni sevme. Umrumda bile olmaz. Ama bana *asla* yalan söylemeye kalkma." Wrath, Beth'i içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Şu anda hissettiğin cinsel dürtünün kokusunu alabiliyorum. Bu kaldırımda göz açıp kapayıncaya kadar eteğinin altına ulaşabilirim. Sen de bana karşı koymazsın, öyle değil mi?"

Hayır, muhtemelen koymazdı.

Çünkü *aptalın* tekiydi. Hem de ölümüne susamış bir

aptaldı.

Adamın dudakları Beth'in boynunun kenarına sürtündü. Hafifçe tenini yaladı. "Şimdi, medeni davranıp eve girene kadar bekleyebiliriz. Ya da burada yaparız. Her halükârda, bir kez daha içine girmek için deliriyorum ve sen de hayır demeyeceksin."

Beth adamın deri ceketinin altındaki omuzlarına tutundu. Onu itmesi gerekirdi ama bunu yapmadı. Aksine onu daha da kendine çekerek göğüslerini ona dayadı.

Bunu yapmasıyla Wrath'ın dudaklarından dökülen çaresizlik dolu ses, hissettiği tatminle karanlık bir kendini bırakışın karışımı gibiydi.

Beth bunu duyduğu anda adama karşı biraz güç kazandığını hissetti.

Gaddarca bir tatmin duygusuyla adamdan ayrıldı. "Bu korkunç durumu biraz olsun dayanılır kılan tek şey beni daha çok istiyor olman."

Bunu dedikten sonra çenesini kaldırıp yürümeye başladı. Peşinden gelen Wrath'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Adamın delici bakışı, elleri halen vücudundaymış gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Haklısın," dedi Wrath. "Sana sahip olmak için birini öldürebilirim."

Beth bir anda arkasına dönerek parmağını Wrath'a doğrulttu. "Demek olay buydu. Arabada Butch'la öpüştüğümü gördün. Öyle değil mi?"

Wrath tek kaşını kaldırdı. Yüzünde ince bir tebessüm belirmişti. Herhangi bir şey söylemedi.

"Ona bu yüzden mi saldırdın?" diye diretti Beth.

"Yalnızca tutuklanmamaya çalışıyordum."

"Evet, öyle görünüyordu," diye mırıldandı Beth. "Ama gördün mü? Beni öptüğünü gördün mü?"

Wrath tehditkâr bir ifadeyle bir kez daha aralarındaki mesafeyi hızla kapadı. "Evet, gördüm ve sana dokunduğu için ondan nefret ettim. Bunu öğrenmekten zevk mi alıyorsun? Beni bozmak için onun benden daha iyi bir âşık olduğunu mu söylemek istiyorsun? Yalan olduğunu bilsem de bunu duymak canımı çok yakar."

"Neden bu kadar umursuyorsun ki?" dedi Beth. "Seninle yalnızca tek bir gece geçirdik. Hatta bir gece bile değil, sadece birkaç saat!"

Wrath'ın çenesini gerildi. Beth, elmacıkkemiklerinin altındaki oyukların hareket ediş şeklinden Wrath'ın dişlerini sıktığını anladı. O anda adamın güneş gözlüğü takmasına memnun oldu. Görebildiği takdirde, gözlerindeki ifadeden çok korkacağını hissetmişti.

Yoldan bir araba geçtiğinde, Wrath'ın polisten kaçan biri olduğunu hatırladı. Dahası, teknik olarak kendisi de öyleydi. Bu kaldırımda... İki sevgili gibi tartışarak ne yapıyorlardı?

"Bak, bu gece tutuklanmak istemiyorum." Ağzından böyle bir cümlenin çıkacağını hayatta tahmin etmezdi. "Biri bizi bulmadan önce uzaklaşalım buradan."

Beth önüne dönse de Wrath kolunu sıkıca kavradı.

"Bunu henüz bilmiyorsun," dedi acımasız bir ifadeyle. "Ama sen *benimsin*."

Bir salise için, Beth Wrath'a doğru yalpaladı.

Ama hemen toparlanarak başını iki yana salladı. Adamın etkisinden kurtulmaya çalışır gibi elleriyle yüzünü kapadı.

Kendini damgalanmış gibi hissediyordu ve delice bir şekilde, buna çok aldırdığı yoktu. Çünkü Beth de Wrath'ı istiyordu.

Bu halinin, zihinsel sağlık dalında Beth'e ödül kazan-

dırmayacağı ortadaydı.

Son iki günü bir daha yaşamak için neler vermezdi ki... Yalnızca kırk sekiz saat öncesine dönmek istiyordu. Art niyetli patronunun bakışları altında masasında oturduğu ana.

Böyle bir şansı olsaydı farklı davranacağı iki an vardı. O gece eve yürüyerek dönmek yerine bir taksi tutardı. Böylelikle asla Billy Riddle'la karşılaşmamış olurdu. Ve dairesine girdiği anda, yanına birkaç parça kıyafet alıp bir otele giderdi. Böylelikle derilere bürünmüş uyuşturucu baronu kılıklı bu hovarda kendisini bulamazdı.

Beth yalnızca zavallı, sıkıcı hayatını geri istiyordu. Ve bu ne kadar da saçmaydı? Daha birkaç gün önce kendini kurtarmanın tek yolunun bir şekilde bu hayattan kaçmak olduğunu düşünmüyor muydu?

"Beth." Wrath'ın sesindeki hiddet neredeyse bütünüyle silinmişti. "Bana bak."

Beth başını iki yana sallasa da Wrath yüzünü kapamış ellerini çekti.

"İyi olacaksın."

"Ya, ne demezsin. Muhtemelen şu anda adıma bir yakalama emri çıkarılmıştır bile. Bense karanlıkta senin gibi biriyle kaçıyorum. Ve bunların yaşanmasının tek nedeni ölü ebeveynlerimi tanımak için deliriyor olmam. Onlar hakkında bir şeyler öğrenebilmeme dair en ufak şans için bile hayatımı tehlikeye atabiliyorum. Sana söyleyeyim, şu anda bulunduğum yerden *iyi* olacağım yere olan mesafe çok uzak."

Wrath parmağını Beth'in yanağından aşağı kaydırdı. "Canını yakmayacağım. Hiçbir şeyin, hiç kimsenin canını yakmasına izin vermem."

Beth alnını ovarken, bir daha asla normal hissedip

hissetmeyeceğini düşündü. "Tanrım, kapıma hiç dayanmamış olmanı dilerdim. Keşke yüzünü hiç görmemiş olsaydım."

Wrath elini indirdi.

"Geldik sayılır," dedi ters bir sesle.

Butch ayakta durmaya çabalamaktan vazgeçerek kendini yere bıraktı.

Oturduğu yerde bir müddet yalnızca nefes alıp verdi. Hareket edemiyormuş gibiydi.

Başı ağrıyor olsa da nedeni bu değildi. Bacakları zayıf düşmüştü ama neden bu da değildi.

Butch utanıyordu.

Sorun, kendisinden daha cüsseli bir adamdan dayak yemiş olması değildi. Gerçi egosu gerçek bir darbe almıştı.

Asıl sorun sıçıp batırmış ve genç bir kadının hayatını tehlikeye atmış olduğunu bilmesiydi. Beth'in apartmanının arazisindeki silahları almaları için merkezi aradığında, kendisini beklemesi için karakolun kapısına iki polis memuru çıkarmalarını istemeliydi. Fakat şüphelinin aşırı ölçüde tehlikeli olduğunu bilse de bunu kendi başına halledebileceğine emindi.

Hiçbir şeyi halledememişti. Götüne tekmeyi yemişti. Beth de katilin yanındaydı.

Kızın başına ne geleceğini Tanrı bilirdi.

Butch gözlerini kapatıp çenesini dizine dayadı. Boğazındaki acı onu öldürüyor olsa da asıl endişe duymasına neden olan kafasıydı. Lanet olası kafası düzgün çalışmıyordu. Düşünceleri tutarsız, zihinsel durumu paramparçaydı. Belki de beyninin yanmasına neden olacak kadar oksijensiz kalmıştı.

Kendini toparlamaya çalışsa da içinde bulunduğu sisin

daha derinlerine çökmekten başka bir şey başaramadı.

O anda, mazoşist tarafı mükemmel bir zamanlamaya sahip olduğundan, sarsılmış zihninde geçmişe kaydı.

Zihnindeki görüntülerin oluşturduğu karmaşada öne çıkan bir hatırası Butch'un gözlerinin dolmasına neden oldu. Gözlerinin önüne on beş yaşından daha büyük olmayan bir kız gelmişti. Yabancı bir arabaya binen kız Butch'a el sallıyordu. Araba sokakta uzaklaşarak kayboluyordu.

Bu ablası Janie'ydi.

Janie'nin cesedi ertesi sabah mahallenin beyzbol sahasının arkasındaki koruluğun içinde bulunmuştu. Tecavüze uğramış, dövülmüş ve boğularak öldürülmüştü. Sıralamadan emin değildi.

Ablasının başına gelenlerden sonra Butch geceleri uyuyamamaya başlamıştı. Aradan yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen halen uyumakta güçlük çekiyordu.

Şüpheliyle birlikte kaçarken omzunun üzerinden kendisine bakan Beth'i düşündü. Ayağa kaldırarak vücudunu karakola sürüklemek için Butch'a güç veren Beth'in katille gitmiş olmasıydı.

"Hey! O'Neal!" José ara sokakta koşarak meslektaşının yanına geldi. "Sana ne oldu böyle?"

"Bir an önce APB* yayınlamamız lazım." Bu onun sesi miydi? Futbol maçına gitmiş de iki saat bağırmış gibi, sesi kısılmıştı. "Beyaz. Erkek. İki metre boyunda, 120 kilo ağırlığında. Üzerinde siyah deri kıyafetler ve güneş gözlüğü var. Saçları siyah, omuzlarına dökülecek uzunlukta." Butch duvardan güç alarak doğruldu. "Şüpheli silahlı değil. Çünkü üzerindeki bütün silahları aldım. Ama elbette bir saate kalmaz yeniden silahlanır."

---

* *All-points bulletin.* Aranan bir şüpheli için bütün emniyet birimlerinin haberdar edilmesi. (ç.n.)

İleri doğru bir adım attığı anda sendeledi.

"Yüce İsa." José, Butch'u kolundan yakaladı.

Butch, meslektaşına dayanmak istemese de yardıma ihtiyacı vardı. Bacaklarını çalıştıramıyordu.

"Bir de beyaz kadın." Bunu söylerken sesi çatlamıştı. "Bir yetmiş beş boylarında. Saçları uzun, siyah. Üzerinde mavi bir etekle beyaz bir gömlek var." Duraksadı. "Beth."

"Biliyorum. Az önce karakolu aradı." José'nin yüzü asıldı. "Ona detayları sormadım. Ses tonundan bana daha fazlasını anlatmayacağını anladım."

Butch'un dizleri titredi.

"Dedektif!" José bir kez daha meslektaşını tutmak zorunda kaldı. "Yavaş olalım biraz."

Karakolun arka kapısından içeri girdikleri anda Butch bir daha sendeledi. "Beth'i bulmam lazım."

"Öncelikle şu bankta biraz dinlenelim."

"Hayır..."

José ellerini biraz gevşettiği anda Butch yere devrildi.

Bunu gören lanet olası karakolun yarısı telaşla yanlarına geldi. Koyu mavi üniformaları, rozetleri ve yüzlerinde endişe dolu ifadelerle etraflarında toplanan memurlar Butch'un kendini zavallının teki gibi hissetmesine neden oldu.

"Ben iyiyim," dedi Butch, terslenerek. Ama aynı anda başını dizlerinin arasına indirmek zorunda kaldı.

Buna nasıl izin verebilmişti?

Sabaha Beth'in öldürüldüğü anlaşılırsa...

"Dedektif?" José eğilerek yüzünü Butch'un gözlerinin önüne getirdi. "Ambulans çağırdık."

"Ambulansa gerek yok. APB çıkarıldı mı?"

"Evet, Ricky şu anda onu hallediyor."

Butch başını kaldırdı. Yavaşça.

"Dostum, boynuna ne oldu böyle?"

"Vücudumu yerden kaldırmak için kullanıldı." Butch birkaç kez yutkundu. "Verdiğim adresten silahlar alındı mı?"

"Evet. Silahlarla parayı aldık. Bu herif de kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

On Yedinci Bölüm

Darius'un malikânesinin ön basamaklarını tırmanan Wrath, pirinçten tokmağa elini uzatamadan kapı ardına dek açıldı.

Kapıyı açan Fritz'di. "Efendim, geleceğinizi bilmi..."

Doggen, Beth'i gördüğü anda donakaldı.

Öyle ya, *kızın kim olduğunu biliyor*, diye düşündü Wrath. *Ama sakin olalım.*

Beth zaten halihazırda yeterince gergindi.

"Fritz, seni Beth Randall'la tanıştırayım." Kâhya dümdüz bakmaya devam ediyordu. "Bizi içeri kabul edecek misin?"

Fritz eğilerek başıyla selam verdi. "Elbette, efendim. Bayan Randall, en sonunda sizinle tanışmak büyük bir şeref."

Doggen doğrulup kapının önünden çekilirken, Beth çok şaşırmış gibi görünse de gülümsemeyi başardı.

Beth kâhyaya elini uzattığında, Fritz izin almak için Wrath'a baktı.

"Tokalaşabilirsiniz," diye mırıldandı Wrath, kapıyı arkalarından kapatırken. *Doggen* milletinin bu katı gele-

neklerini asla anlayamayacaktı.

Fritz saygı dolu bir ifadeyle uzanıp, her iki eliyle kızın elini sıkarken başını eğdi. Aynı esnada eski dilde birkaç sözcük mırıldandı.

Beth'in afalladığı ortadaydı. Fakat elini uzatarak, kâhyaya olabilecek en yüksek mertebede onur bahşettiğinin farkında değildi elbette. Bir *princeps*'in kızı olarak, Beth vampirlerin dünyasında soylu bir aristokrattı.

Fritz'in birkaç gün havalarda uçacağına şüphe yoktu.

"Odamda olacağız," dedi Wrath, Beth'le *doggen*'ın tokalaşması sona erdiğinde.

Doggen tereddütte kaldı. "Efendim, Rhage burada. O... Küçük bir kaza geçirdi."

Wrath küfretti. "Nerede?"

"Alt kattaki banyoda."

"İğne iplik aldı mı?"

"Yanında."

"Rhage kim?" diye sordu Beth, koridorda yürümeye başladıklarında.

Wrath konuk odasının kapısında durdu. "Sen burada bekle."

Ama Wrath yürümeye başladığında Beth peşine takıldı.

Bunu fark eden Wrath arkasına dönerek kızın omzunun üzerinden konuk odasının kapısını işaret etti. "Bu bir rica değildi."

"Hiçbir yerde bekleyecek değilim."

"Lanet olsun, dediğimi yap."

"Hayır." Beth bu sözcüğü sakin bir şekilde söylemişti. Wrath'a tam bir soğukkanlılık ve kararlılıkla karşı koyuyordu.

Wrath önündeki aşabileceği basit bir engelmiş gibi.

"Yüce İsa. Pekâlâ. Akşam yemeğini kusmak istiyorsan öyle olsun."

Wrath koridorda ilerlerken banyodan gelen kan kokusunu alabiliyordu. Rhage'nin kötü bir şekilde yaralandığını anlamıştı; Beth'in banyoya gelmek konusunda bu kadar diretmemiş olmasını isterdi.

Wrath kapıyı açtığında Rhage başını kaldırdı. Vampir kolunu lavabonun üzerinde tutmuştu. Her yerde kan vardı. Zeminde koyu renkli koca bir kan göleti oluşmuş ve tezgâhın üzerine de sıçramıştı.

"Rhage, ne oldu?"

"Doğrandım. Kırıcı sağlam girdi. Damarın tam ortasından kemiğe dek. Elek gibi kan kaybediyorum."

Wrath bulanık bir şekilde, Rhage'nin dikiş diken elinin hareketlerini izledi.

"Onu hakladın mı bari?"

"Evet."

"Aman... Tanrım..." dedi Beth. "Ah, yüce Tanrım. O kendi yarasını mı diki..."

"Hey, bu fıstık da kim?" diye sordu Rhage, dikişe ara vererek.

Wrath, kızdan gelen boğuk sesi duyduğu anda, bu manzarayı daha fazla izlememesi için Beth'in önüne geçti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorsa da kendisi de kardeşi de Wrath'ın elinden bir şey gelmeyeceğinin farkındaydı. Bir başkasına yardım etmek şöyle dursun, kendi yaralarıyla bile ilgilenemeyecek kadar kötüydü gözleri. Yaralandığı zamanlarda kardeşlerine ya da Fritz'e bel bağlamak zorunda olması Wrath'ın tiksindiği bir zayıflığıydı.

"Hayır, teşekkürler." Rhage kahkaha attı. "Senin de bildiğin gibi dikişte iyiyimdir. Şimdi, kim bu arkadaşın?"

"Beth Randall, bu Rhage. Kendisi iş ortaklarımdan biridir. Rhage, bu da Beth. Ve Rhage, Beth senin film yıldızlarından biri değil, anlaşıldı mı?"

"Açık ve net bir şekilde." Rhage, aralarında duran Wrath'ın arkasındaki Beth'i görmek için hafifçe yana kaydı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Beth."

"Hastaneye gitmek istemediğine emin misin?" diye sordu Beth.

"Hayır. Yalnızca çok kan olduğu için kötü görünüyor. Asıl kalınbağırsağını kemer olarak kullanabileceğin zamanlarda profesyonellere gerek olur."

Beth'ten vıraklar gibi bir ses geldi.

"Onu aşağı kata götüreceğim," dedi Wrath.

"Ah, evet, lütfen," diye mırıldandı Beth. "Gerçekten de aşağı... kata inmek istiyorum."

Wrath kolunu Beth'in omzuna attığında, kızın nasıl etkilendiğini vücudunu kendisine yaslamasından anladı. Beth'in güç almak için kendisine dayanması Wrath'ın iyi hissetmesine neden olmuştu.

Hem de çok iyi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Wrath, kardeşine.

"Aynen öyle. Bu işi halleder halletmez gideceğim. Almam gereken üç kavanoz var."

"Sağlam skor."

"Havadan gelen bu minik armağan araya girmemiş olsaydı skor daha da yüksek olurdu. Bu yıldızları neden bu kadar sevdiğini anlıyorum." Rhage ilmik atmaya çalışıyormuş gibi elini oynattı. "Tohr'la ikizlerin..." dedikten sonra, tezgâhtaki makası eline alıp ipin fazlalığını kesti. "Dün gece yarım kalan işimizle ilgilendiğini bilsen iyi olur. Onlardan istediğin gibi, birkaç saat sonra rapor vermeye gelebilirler."

"Önce kapıyı çalmalarını söyle."

Kafasını sallayan Rhage'nin, buna herhangi bir yorum getirmeyecek kadar aklı başındaydı.

Beth'le birlikte koridorda yürürken, Wrath kızın omzunu okşadığını fark etti. Ve sırtını. Ardından kolunu beline dolayarak parmaklarını kızın yumuşak etine bastırdı. Kız da buna karşılık vererek, başını Wrath'ın göğsüne dayadı.

Ne kadar rahat, ne kadar da tanıdık, diye düşündü Wrath. Aşırı ölçüde iyiydi.

Wrath kıza daha da sokuldu.

Kaldırımda söylediği şeyi -Beth'in kendisine ait olduğunu- hiç söylememiş olmayı isterdi.

Çünkü bu doğru değildi. Beth'i *shellan* olarak almak istemiyordu. Kızmış, kıskançlığa kapılmıştı. Polisin Beth'in vücuduna sarılmış elleri gözlerinin önüne geldiğinde, herifi öldürmediğine pişman oldu. Kaldırımdayken aklında halen bunlar olduğundan, sözcükler bir anda ağzından dökülmüştü işte.

Lanet olsun. Bu kadın beynine bir şey yapmış; çok iyi geliştirdiği kontrol mekanizmasının bozulmasına ve Wrath'ın, daha derinlerdeki tüyler ürpertici hisleriyle karşı karşıya kalmasına neden olmuştu.

Bu, Wrath'ın kaçındığı bir şeydi.

Sonuçta, delilik nöbetleri Rhage'nin uzmanlık alanıydı.

Kardeşliğin, ne yapacağı belli olmayan bir başka serseri mayına ihtiyacı yoktu.

Gözlerini kapatıp Wrath'a dayanan Beth, az önce banyoda gördüğü adamın korkunç yarasını aklından çıkarmaya çalıştı. Ama bu, elleriyle güneş ışığını engellemeye çalışmaktan farksızdı; ne yaparsa yapsın, gördüğü man-

zaranın bir parçası gözlerinin önüne geliyordu. Parlak kırmızı kanın, koyu pembe kasların, beyaz kemiklerin görüntüsü. Ve iğnenin. Deriyi delip ete giren ve siyah iplikle yeniden dışarı çıkarak ilerlemeye devam eden iğnenin görüntüsü...

Gözlerini açtı.

Gözlerinin açık olması daha iyiydi.

Adam ne demiş olursa olsun, meşgul olduğu şey basit bir kesik filan değildi. Bir an önce hastaneye gitmesi gerekiyordu. Bu konuda daha ısrarcı davranabilirdi ama o esnada midesindeki Tayland yemeğini olduğu yerde tutmaya çabalıyordu. Hem adam da kendini dikmek konusunda oldukça becerikli görünüyordu.

Ayrıca felaket çekici bir adamdı. Kanlı manzaraya rağmen, Beth büyüleyici yüzünü ve bedenini fark etmekten kendini alıkoyamamıştı. Kısa sarı saçlar, parlak mavi gözler, sinema perdesine yaraşır bir yüz. O da Wrath gibi giyinmişti; üzerinde siyah deri pantolon ve çizme vardı. Gömleğini çıkarmıştı. Tavandan gelen ışığın altında gövdesinin üst kısmındaki kaslar çarpıcı bir görünüme sahipti. Gücünü ortaya koyan etkileyici bir görüntüydü bu. Sırtının tamamını kaplamış olan çok renkli ejderha dövmesi de inanılmazdı.

Wrath'ın takıldığı kişinin muhasebeci görünümlü sıska bir sünepe olmasını beklememişti elbette.

Uyuşturucu satıcısıydı bunlar. Kesinlikle öylelerdi. Silahlar, çok fazla nakit para. Kim bıçaklı bir dövüşe girdikten sonra kendini dikerdi?

Banyodaki adamın göğsünde de Wrath'ın göğsündeki gibi daire şeklinde bir yara izi olduğunu hatırladı.

Bir çetenin üyesi olmalıydı bunlar. Ya da mafya.

Beth birdenbire nefes alabileceği bir aralığa ihtiyaç duydu

ve Wrath, bunu hissetmiş gibi onu bıraktı. Duvarları limon rengine boyalı bir odaya girdiler. Burası bir müze odasını, *Architectural Digest* dergisinde görmeyi bekleyeceği türden bir yeri andırıyordu. Pencereler soluk renkli kalın perdelerle kapatılmıştı, duvarlar pahalı yağlı boya tablolarla kaplıydı, sanat eserleri belli ki zevk sahibi biri tarafından uyumlu bir şekilde yerleştirilmişti. Beth'in gözleri halıya kaydı. Bu halı muhtemelen yaşadığı daireden daha pahalıydı.

Belki de yalnızca taş, ecstasy ve eroin satmıyorlar, diye düşündü Beth. *Belki tarihi eser kaçakçılığı da yapıyorlardır.*

Gerçi bu insanın sıklıkla karşılaşacağı türden bir birleşim değildi.

"Çok güzel," diye mırıldandı, antika bir kutuya dokunarak. "Çok güzel."

Wrath'tan yanıt gelmediğinde ona baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan adam kendi evinde olmasına rağmen diken üstündeymiş gibi görünüyordu.

Bu adam ne zaman rahatlıyor? diye düşündü.

"Her zaman bir koleksiyoner miydin?" diye sordu Beth, kendini toparlamak amacıyla biraz zaman kazanmak için. Hudson River Ekolü* döneminden bir tabloya yaklaştı. Bu bir Thomas Cole** tablosuydu! Herhalde yüz binlerce dolar değerinde olmalıydı. "Bu çok güzel."

Beth omzunun üzerinden arkasına baktı. Bütünüyle kendisine odaklanmış olan Wrath'ın tabloyla hiç ilgilenmediği belliydi. Yüzünde, böyle bir tabloya sahip olmanın gururunu hissettirecek bir ifade yoktu.

Tablolarına övgüler düzülen bir koleksiyoner böyle görünmezdi.

---

* Estetik yaklaşımları romantizmden etkilenmiş olan bir grup manzara ressamının oluşturduğu, 19. yüzyıl ortalarından bir sanat akımı. (ç.n.)

** 19. yüzyılda yaşamış ressam. Hudson River Ekolü sanat akımının kurucusu olarak görülür. (ç.n.)

"Burası senin evin değil," dedi Beth.

"Baban burada yaşadı."

Ya, ne demezsin.

Neyse ne, diye düşündü Beth. Buraya kadar gelmişti sonuçta. Bir süre daha bu oyuna devam edebilirdi.

"O halde epey parası vardı. Hayatını nasıl kazanıyordu?"

Wrath, kral gibi görünen bir adamın gerçek boyutta etkileyici tablosuna doğru yürüdü.

"Gel benimle."

"Ne? Duvarın içinden mi geçe..."

Wrath'ın çerçeveyi itmesiyle tablo kendi ekseninde dönerek açıldı. Ardında karanlık bir koridor uzanıyordu.

"Oh."

Wrath kolunu açarak koridoru gösterdi. "Önden buyur."

Beth dikkatli bir şekilde geçide yaklaştı. Koridordaki gazlı fenerlerin ışığı siyah taşların üzerinde titreşiyordu. Başını uzattığında, dönerek karanlığın içinde kaybolan basamakları gördü.

"Orada ne var?"

"Konuşabileceğimiz bir yer."

"Neden burada kalmıyoruz?"

"Çünkü bu konuşmayı yalnız kalacağımız bir yerde yapmış olmak isteyeceksin. Ve çok geçmeden kardeşlerim gelecek."

"Kardeşlerin mi?"

"Evet."

"Kaç kardeşin var ki senin?"

"Şimdilik beş. Boş yere oyalanıyorsun. Devam et. Aşağıda sana zarar verecek hiçbir şey yok. Söz veriyorum."

Ha, oldu canım.

Gene de Beth tablonun varaklı çerçevesinin içine adımını attı. Ve karanlığa karıştı.

On Sekizinci Bölüm

Derin bir nefes alan Beth, kararsız bir şekilde ellerini taş duvarlara uzattı. Havada küf kokusu yoktu; hiçbir şey ürkütücü bir nem tabakasıyla kaplı değildi. Yalnızca çok karanlıktı. El yordamıyla ilerleyerek yavaşça basamakları indi. Ateşböceğini andıran fenerler, merdivenden inen birine yol göstermekten çok kendilerini aydınlatıyorlardı.

Nihayet basamakların sonuna ulaştığında, sağ tarafında açık bir kapı olduğunu ve içeride yanan mumun sıcak parıltısını gördü.

Bu oda bir ara geçit gibiydi. Duvarları siyaha boyanmıştı. Loştu ama temizdi. Mumların titreyen ışığının sakinleştirici bir etkisi vardı. Çantasını sehpanın üzerine koyarken, Wrath'ın burada uyuyup uyumadığını düşündü.

Tanrı şahidiydi ki bu yatak onun gibi devasa bir adam için yeterli büyüklükteydi.

Bunlar siyah renkte saten yatak örtüleri miydi?

Beth, Wrath'ın bu gizli sığınağa sürüyle kadın getirmiş olduğunu tahmin etti. Kapıyı kapattıktan sonra burada neler olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

O anda kilitlenen kapıdan gelen sesle kalbi tekledi.

"Tamam, babamdan konuşacaktık," dedi, telaşla.

Wrath, kızın yanından geçerken ceketini çıkardı. Ceketinin altında kaslarını ortaya çıkaran dar bir gömlek vardı. Beth, Wrath'ın kollarının, pazılarının ve kol kaslarının ham gücünü görmezden gelemedi. Omuzlarına bağlı boş hançer kınını çıkarırken, kollarının içindeki dövmeler Beth'in gözüne çarptı.

Wrath banyoya girdiğinde, Beth suyun sesini dinledi. Banyodan çıktığında bir havluyla yüzünü kurulayan adam, Beth'e bakmadan önce güneş gözlüğünü taktı.

"Baban... Darius saygın bir erkekti." Wrath elindeki havluyu gelişigüzel bir şekilde banyoya fırlattıktan sonra, kanepeye oturup dirseklerini dizlerine dayadı. "Savaşçı olmadan önce, eski ülkeden gelme bir aristokrattı. O... benim arkadaşımdı. Yaptığım işte kardeşimdi."

Kardeş. Wrath bu sözcüğü çok sık kullanıyordu.

Bunlar mafyaydı. Kesinlikle öylelerdi.

Wrath, onu memnun eden bir şey hatırlamış gibi gülümsedi. "D yetenekliydi. Ayakları üzerinde hızlı, zehir gibi zeki, bıçaklarda ustaydı. Kültürlüydü de. Gerçek bir beyefendiydi. Sekiz dil konuşuyordu. Dinler tarihinden sanat tarihi ve felsefeye dek birçok farklı alanda çalışmıştı. Wall Street hakkında saatlerce konuşup başını şişirdikten sonra, Sistina Şapeli'nin tavanının aslında Rönesans değil, Maniyerizm* eseri olduğundan bahsedebilirdi."

Arkasına yaslanan Wrath, iri kolunu kanepenin üstüne atıp, dizlerini iki yana açtı.

Uzun, siyah saçlarını arkaya atarken aşırı ölçüde rahat görünüyordu.

Ve kahredecek kadar seksi.

* Rönesans sonrası 1520'lerde ortaya çıkmış bir sanat akımı. (ç.n.)

"Ne olursa olsun, Darius asla öfkeye kapılmazdı. Bitirene dek elindeki işe odaklanırdı. Kardeşlerinin saygısını kazanmış bir savaşçı olarak öldü."

Wrath, babasını özlüyormuş gibiydi. Ya da artık kendi amaçları uğruna övgüler düzdüğü bu adam her kimse...

Wrath'ın amacı neydi? Bütün bunları anlatmasının nedeni neydi?

Eh, sonuçta Beth, Wrath'ın yatak odasındaydı, değil mi?

"Fritz, babanın seni çok sevdiğini söyledi bana."

Beth dudaklarını büzdü. "Diyelim ki bütün anlattıklarına inandım. Bu durumda aklıma bir soru takılıyor. Babam beni bu kadar umursuyorduysa, neden gelip bana kendini tanıtmadı?"

"Bu karmaşık bir durum."

"Ya, gerçekten de kızını bulup tanışmak çok zor bir şey." Beth odayı kat ettiğinde, kendini yatağın yanında buldu ve bunu fark ettiği anda adımlarını başka bir tarafa yönlendirdi. "Bir de şu savaşçı geyiği de ne? Babam da mı mafyanızdaydı?"

"Mafya mı? Bizler mafya değiliz, Beth."

"Yani uyuşturucu satıcısı olmanın yanı sıra, kiralık katil filan mısınız? Hmm... Biraz düşündüğümde, farklı alanlarda uzmanlaşmanın iyi bir iş stratejisi olduğunu görüyorum. Böylesine bir evi ayakta tutmak için çok para gerekir herhalde. Özellikle de bu ev Met'te* görülecek türden sanat eserleriyle doluysa."

"Sahip olduğu para Darius'a miras kalmıştı ve o da parayı yönetmek konusunda gayet iyiydi." Wrath, evi inceliyormuş gibi başını arkaya attı. "Kızı olarak, artık bunların hepsi senin."

---

* Metropolitan Sanat Müzesi. New York'ta bulunan, dünyanın en büyük ve en önemli müzelerinden biri. (ç.n.)

Beth gözlerini kıstı. "Ah, gerçekten mi?"

Wrath başını salladı.

Hepsi de palavra, diye düşünüyordu Beth.

"O halde, babamın vasiyeti nerede? Bana gerekli belgeleri teslim edecek vasiyet memuru nerede? Dur da tahmin edeyim. Eminim vasiyet onay aşamasındadır. Son otuz yıldır falan?" Beth acıyan gözlerini ovdu. "Biliyor musun, Wrath, beni yatağa atmak için yalanlar düzmene gerek yok. Kendimden ne kadar utansam da bunun için tek yapman gereken sormak."

Beth derin, kederli bir nefes aldı. Şu ana dek, içinde bir parçasının bir gün aradığı cevapların bir kısmına ulaşacağına inandığını fark edememişti.

Ama çaresizlik herkesi budalanın tekine dönüştürebilirdi.

"Bak, ben gidiyorum. Bu yalnızca..."

Beth gözlerini açıp kapayamadan, Wrath'ı önünde dikilirken buldu. "Gitmene izin veremem."

Korku kızın yüreğini yalasa da karşı koydu. "Beni kalmaya *zorlayamazsın*."

Wrath'ın elleri yüzüne uzandığında, Beth irkilerek geriye çekilmeye çalışsa da adam onu bırakmadı.

Başparmağıyla kızın yanağını okşadı. Bu adamın kendisine yaklaştığı her sefer, büyülenmiş gibi olduğu yerde kalakalıyordu. Bu bir kez daha olmuştu işte. Vücudunun adama doğru kaydığını hissetti.

"Sana yalan söylemiyorum. Beni sana baban gönderdi çünkü yardımıma ihtiyacın olacak. Güven bana."

Beth geri çekildi. "Senden bu sözcüğü duymak istemiyorum."

Gözlerinin önünde neredeyse bir polisi öldürmek üzere olan bir suçlu, yalanlarına inanmasını bekliyordu.

Ve bunu bir âşık gibi yüzünü okşarken yapıyordu.

Beth'in moronun teki olduğunu sanıyordu herhalde.

"Bak, kayıtlarıma baktım," dedi Beth, sesinin titrememesine çalışarak. "Doğum belgemde babamın bilinmediği yazıyor olsa da dosyada bir not vardı. Annem doğumhanedeyken hemşirelerden birine babamın öldüğünü söylemiş. Ama adamın adını söyleyemeden, kan kaybından ölmüş."

"Üzgünüm ama gerçek bu değil."

"Üzgünsün demek. Eminim öylesindir."

"Burada oyun oynamı..."

"Oyun oynamıyorsun, ha! Tanrım! Annemle babamdan birini uzaktan bile olsa tanıyabileceğimi bir an olsun düşünmek..." Beth susarak tiksintiyle Wrath'a baktı. "Çok zalimsin."

Wrath öfkeyle bir küfür savurdu. "Bana inanman için ne yapabileceğimi bilemiyorum."

"Bunun için uğraşma bile. Sana inanmamı sağlayacak bir konumda değilsin." Çantasını eline aldı. "Kahretsin, belki de böylesi daha iyi. Onun azılı bir suçlu olduğunu öğrenmektense, ölmüş olmasını tercih edebilirim. Hayatım boyunca aynı kentte yaşadığımız halde bir kez olsun bana gelmediğine, neye benzediğimi görmek için meraka kapılmadığına inanmak bile daha iyi."

"Tanıyordu." Wrath'ın sesi çok yakından gelmişti. "O seni tanıyordu."

Beth hızla arkasına döndü. Wrath öylesine yakınındaydı ki bir kez daha cüssesiyle Beth'i etkilemeyi başarmıştı.

Beth geriye sıçradı. "Kes şunu."

"O seni tanıyordu."

"Bunu söylemekten vazgeç!"

"*Baban seni tanıyordu*," diye bağırdı Wrath.

"O halde neden beni istemedi?" diye bağırdı Beth.

Wrath yüzünü buruşturdu. "İstedi. Her zaman seni kolladı. Hayatın boyunca, baban asla uzağında olmadı."

Beth gözlerini kapatıp kollarıyla kendini sarmaladı. Bir kez daha bu adamın büyüsüne kapılmak üzere olduğuna inanamıyordu.

"Beth, bana bak. Lütfen."

Beth gözlerini açtı.

"Bana elini ver," dedi Wrath. "Elini ver bana."

Beth buna karşılık vermediğinde, Wrath kızın elini tutup göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu.

"Şerefim üzerine yemin ederim ki sana yalan söylemiyorum."

Yüzünün ve vücudunun ortaya koyduğu her ifadeyi okuyabilmesi için Beth'e şans verir gibi, Wrath kıpırtısız kaldı.

Beth, bu adamın dediklerinin doğru olup olamayacağını düşünürken buldu kendini.

"O seni sevdi, Beth."

Buna inanma. Buna inanma. Buna...

"O halde neden benim için gelmedi?" diye fısıldadı.

"Baban, onu tanımak zorunda kalmayacağını umuyordu. Böylelikle onun yaşadığı gibi bir hayat yaşamayacaktın." Wrath gözlerini Beth'e dikti. "Ve zamanı tükendi."

Araya uzun bir sessizlik girdi.

"Kimdi benim babam?"

"Benim gibi biriydi."

Wrath ağzını açtı.

Köpekdişleri. Bıçak gibi keskin köpekdişleri vardı.

Dehşetle büzülen Beth, Wrath'ı kendinden uzaklaştırdı. "Seni piç!"

"Beth, dinle beni..."

"Ne yani, bana siktiğimin bir *vampiri* olduğunu mu

söylüyorsun?" İleri atılarak ellerini Wrath'ın göğsüne koyup onu itti. "Seni hasta piç! Seni hasta... *piç!* Fantazilerini gerçekleştirmek için kendine başka birini bul."

"Baban..."

Beth, Wrath'ın suratına sert bir tokat indirdi. Tam suratının ortasına.

"Babamdan bahsetme! Bunu deneme bile." Beth, acıyan elini karnına bastırdı. Ağlamak istiyordu. Çünkü canı yanıyordu. Çünkü karşısındaki adamın canını yakmak isterken, kendi elini acıtmıştı. Adam tokatından hiç etkilenmemişti bile.

"Tanrım, neredeyse beni kandırıyordun," diye inledi Beth. "Ama illa işi biraz daha ileri götürüp o sahte dişleri göstermen gerekiyordu, değil mi?"

"Bunlar gerçek. Gel de yakından bak."

Beth, bunu kimin yaptığını anlamasa da bir anda odada az öncesine göre daha fazla mumun yandığını fark etti.

Nefesini bıraktı. Birdenbire, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı hissine kapılmıştı. Bildiği bütün kurallar geçersizdi. Gerçeklik bir başka âleme kayıyordu sanki.

Hızlı adımlarla odayı kat etti.

Wrath onu odanın kapısında yakaladığında, bu adamı kendinden uzak tutmak için dua ediyormuş gibi yere çöktü.

"Bana yaklaşma." Kapının kolunu kavradı ve vücudunu kapıya attı. Ama kapı kıpırdamadı bile.

Panik, damarlarında gazolin gibi akmaya başlamıştı.

"Beth..."

"Bırak beni!" Kapının kolunu öylesine sert kavramıştı ki demir parçası tenine battı.

Wrath'ın eli omzunu tuttuğunda çığlık attı. "Bana dokunma!"

Wrath'tan uzaklaşan Beth odada sendeleyerek yürümeye başladı. Wrath yavaş adımlarla ama acımasızca peşinden yürüyordu.

"Sana yardım edeceğim."

"Beni rahat bırak!"

Beth, Wrath'ın etrafından dolanarak bir kez daha kapıya yöneldi. Bu defa kolu tuttuğu anda kapı açılmıştı.

Kapının açılmasına izin veren Wrath'tı sanki.

Beth arkasına dönerek dehşetle ona baktı. "Bu gerçek değil."

Kendini merdivene atıp basamakları tırmanmaya başladı. Basamakların sonundaki tabloya ulaştığında, bir tırnağını kırsa da kapıyı açmayı başardı. Konuk odasını koşarak aşıp koridora çıktı ve evin ana kapısından dışarı fırladı...

Wrath karşısındaydı. Evin ön bahçesinde dikilmişti.

Beth olduğu yerde kalakaldı.

Dehşet hissi vücudunu ele geçirmişti; korku ve inanamama arasında gidip gelen hisleri kalbini sıkıştırıyordu. Zihni deliliğe kayıyordu.

"*Hayır!*" Wrath'tan uzaklaştığı sürece gerisinin önemsiz olduğunu düşünerek koşmaya başladı.

Wrath'ın peşinden geldiğini hissettiğinde daha da hızlandı. Soluksuz kalana dek, bitkinlikten kör olana dek, bacakları çığlıklar atana dek koştu. Bütün gücüyle, son sürat koşuyordu ve adam halen peşindeydi.

Hıçkırıklar içinde çimenlere yığıldı.

Kendini adamdan korumak istermiş gibi yerde tortop olup ağlamaya başladı.

Wrath onu yerden kaldırdığında karşı koymadı.

Ne anlamı vardı ki? Zaten bu bir rüyaysa, en sonunda uyanacaktı. Bu gerçekse...

Bu gerçekse, Wrath'ın kendisine babasının hayatından çok daha fazlasını açıklaması gerekecekti.

Wrath, Beth'i odaya taşırken, hissettiği korku ve kafa karışıklığı acı yüklü dalgalar halinde kızın etrafına yayılıyordu. Beth'i yatağa yatırıp üzerini örtmek için en üstteki saten örtüyü açtı. Ardından, kızın biraz alana ihtiyacı olduğunu düşünerek kanepeye geçip oturdu.

Beth bir süre sonra yatakta doğrulduğunda, Wrath kızın kendisine baktığını hissetti.

"Uyanmayı bekliyorum. Saatin çalmasını," dedi Beth, kısık sesle. "Ama bu olmayacak, değil mi?"

Wrath başını iki yana salladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl..." Boğazını temizledi. "Vampir mi?"

"Yalnızca farklı bir türüz."

"Kan emiciler. Katiller."

"Zulme uğramış azınlık desen daha doğru olur. Zaten babanın senin dönüşümden geçmeyeceğini umut etmesinin nedeni de buydu."

"Ne dönüşümü?"

Wrath asık suratla başını salladı.

"Aman Tanrım." Beth kusacakmış gibi eliyle ağzını kapattı. "Yani benim de..."

Beth'ten yayılan panik dalgası odada adeta bir esintiye neden olarak Wrath'a kadar ulaştı. Kızın hissettiği ıstıraba dayanamayan Wrath onu rahatlatmak için bir şey yapmak istiyordu. Fakat şefkat güçlü olduğu yönlerinden biri değildi.

Karşısında, Beth için savaşabileceği bir rakip olsun isterdi.

Ama şu anda hiçbir rakip, hiçbir şey yoktu. Gerçek,

Wrath'ın ortadan kaldırabileceği bir hedef değildi. Canını yakıyor olsa bile, gerçek Beth'in de düşmanı değildi. Gerçek yalnızca... ortada olandı işte.

Wrath ayağa kalkıp yatağa yaklaştı. Beth'in uzaklaşmaya çalışmadığını gördüğünde, yatağın kenarına oturdu. Kızın döktüğü gözyaşları bahar yağmurları gibi kokuyordu.

"Bana ne olacak?" diye mırıldandı Beth.

Sesindeki çaresizlik, Wrath'la değil de yaratıcısıyla konuşuyormuş gibi görünmesine neden olmuştu. Gene de sorunun yanıtını Wrath verdi.

"Dönüşümün çok hızlı bir şekilde yaklaşıyor. Hepimiz yirmi beşinci doğumgünümüz sıralarında bu dönüşümden geçeriz. Sana kendinle nasıl ilgileneceğini öğreteceğim. Sana ne yapacağını göstereceğim."

"Yüce Tanrım..."

"Dönüşümden geçtikten sonra, kan içmen gerekecek."

Beth öksürerek doğruldu. "Kimseyi öldürmeyeceğim!"

"Sandığın gibi değil. Yalnızca bir erkek vampirin kanına ihtiyaç duyacaksın, o kadar."

"O kadar," diye tekrarladı Beth, cansız bir tonda.

"Bizler insanları avlamayız. Bunlar kocakarı masalları."

"Yani bugüne dek hiç... hiç insan öldürmedin mi?"

"Kanını içmek için kimseyi öldürmedim," dedi Wrath, soruya dolaylı bir yanıt vermeyi tercih ederek. "Bunu yapan vampirler yok değil ama insan kanı bir vampire çok uzun süre güç vermez. Gelişmek için kendi ırkımızdan beslenmemiz gerekiyor."

"Bütün bunlar çok normalmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle çünkü."

Beth bir süre sessiz kaldı. Ve birdenbire anlamış gibi, "Yani senin kanını..." dedikten sonra sustu.

"Benim kanımı içeceksin. Zamanı geldiğinde."

Beth, haykırmak istiyormuş da öğürmesi onu engellemiş gibi boğuk bir ses çıkardı.

"Beth, bunun çok zor..."

"Hayır anlamıyorsun."

"Bunun çok zor olduğunu anlıyorum çünkü ben de aynı süreçten geçmek zorunda kaldım."

Beth, Wrath'a baktı. "Sen de benim gibi bir anda mı öğrenmiştin?"

Wrath'ın üzerine gitmek için sormamıştı bunu. Birinin daha aynı şeyi yaşamış olmasını ummuştu yalnızca. Herhangi birinin.

"Ben ailemin kim olduğunu biliyordum," dedi Wrath. "Ama dönüşümümün zamanı geldiğinde ölmüşlerdi. Dünyada yapayalnızdım. Ne beklemem gerektiğini, ne olacağını bilmiyordum. Yani şu anda yaşadığın kafa karışıklığını çok iyi anlıyorum."

Beth yastıkların üzerine devrildi. "Annem de vampir miydi?"

"Darius'un bana söylediğine göre insanmış. Bu tür birlikteliklerden doğan çocukların hayatta kaldığı nadiren görülse de vampirlerin insanlarla çiftleşmesi alışılagelmiş bir durumdur."

"Dönüşümü durdurabilir miyim? Bunu engelleyebilir miyim?"

Wrath başını iki yana salladı.

"Can yakıyor mu?"

"Kendini..."

"Kendimden bahsetmiyorum. Kanını içerken canın yanacak mı?"

Wrath şaşkınlıkla yutkundu. Bugüne dek kimse onun için endişelenmemişti. Vampirler de insanlar da her za-

man ondan korkmuştu. Irkı ona tapınıyordu. Ama bugüne dek kimse onun için endişelenmemişti. Bu duyguyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

"Hayır, canım yanmayacak."

"Seni öldürebilir miyim?"

"Bunu yapmana izin vermem."

"Söz mü?" dedi Beth, telaşla doğrulup Wrath'ın kolunu tutarak.

Wrath, kendini korumak için söz vermesi gerektiğine inanamıyordu. Hem de bu kızın isteğiyle.

"Söz veriyorum." Beth'in elini tutmak için uzansa da temas etmeden önce durdu.

"Bu ne zaman olacak?" diye sordu Beth.

"Kesin olarak bilemem. Ama çok yakında."

Beth kendini yeniden yastıklara bıraktı. Ardından Wrath'tan uzaklaşarak yatakta kıvrıldı.

"Belki de uyanırım," diye mırıldandı. "Belki de uyanırım."

On Dokuzuncu Bölüm

Butch önündeki ilk viskiyi tek dikişte içti. Bu büyük bir hataydı. Boğazı berbat durumda olduğundan, bir pürmüzle ateşli bir şekilde öpüşmüş gibi hissetti. Öksürükleri sona erdiği anda, Abby'den bir tane daha viski istedi.

"Onu bulacağız," dedi José, elindeki bira bardağını tezgâha koyarken.

José sert içkilere bulaşmamıştı çünkü gecenin sonunda ailesinin yanına gitmek durumundaydı. Ama Butch dilediği kadar berbat bir gece geçirmekte özgürdü.

José tezgâhtaki bardağıyla oynarken, "Kendini suçlamamalısın, Dedektif," dedi.

Butch buna kahkaha atarak ikinci viskiyi de kafasına dikti. "Ya, bu gece o şüpheliyle birlikte arabamda olan çok fazla insan vardı." Abby'nin dikkatini çekmek için parmağını kaldırdı. "Kuruduk burada!"

"Patlama!" Elindeki malt viski şişesiyle tezgâhın arkasında sallanan kadın, Butch'a gülümseyerek kadehini doldurdu.

Butch'un viski tüketme hızını hiç tasvip etmiyormuş

gibi taburesinde kıpırdanan José, ağzını açıp bir şeyler dememek için kendini zorladı.

Abby bir başka müşteriyle ilgilenmek için önlerinden çekildiğinde, Butch José'ye baktı.

"Bu gece fena dağıtacağım. Benimle takılmasan iyi edersin."

Diğer dedektif ağzına bir yerfıstığı attı. "Seni burada bırakmam."

"Eve giderken taksiye binerim."

"Hayır. Burada işin bitene dek ben de yanındayım. Ardından seni dairene ben bırakırım. Bir saat kadar kusmanı izledikten sonra da yatağına yatırırım. Çıkmadan kahve makinesini hazırlayacağım. Aspirin de şeker kavanozunun yanında olacak."

"Benim şeker kavanozum filan yok."

"O halde aspirin şeker kutusunun yanında olur."

Butch gülümsedi. "Senden esaslı bir karı olurmuş, José."

"Aynısını karım da söylüyor."

Abby dördüncü kadehi doldurana dek sessiz kaldılar.

"Şüphelinin üzerinden aldığım şu ninja yıldızları," dedi Butch. "İncelediniz mi?"

"Bombalanan arabanın ve Cherry'nin cesedinin yakınlarında bulduklarımızla aynı türden yıldızlar. Typhoon üretimi. Seksen beş gram, paslanmaz çelik. On santim çapında. Bunların tanesini on iki dolardan internetten veya dövüş sporu salonlarından alabilirsin. Ve hayır, üzerlerinde parmak izi yok."

"Peki ya diğer silahlar?"

"Fiyakalı bir bıçak seti. Laboratuvardaki çocukların salyaları aktı. Kompozit metal, elmas sertliğinde, el üretimi, nadide bıçaklar. Üzerlerinde üretici ismi yok. Tabanca

standart dokuz milimetrelik Beretta, 92G-SD modeli. Çok bakımlı bir silah; şaşırtıcı olmayan bir şekilde seri numarası silinmiş. Asıl acayip olan kurşunlar. Hayatımda böyle kurşun görmedim ben. İçlerine bir tür sıvı doldurulmuş. Çocuklar bunun yalnızca su olduğunu düşünüyor ama biri neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Bunlarda da parmak izi yok, öyle mi?"

"Yok."

"Hiçbirinde?"

"Hiçbirinde." Önündeki yerfıstığını bitiren José, Abby'nin yeni bir kâse getirmesi için elini kaldırdı. "Yani şüphelimiz tertemiz takılıyormuş. Gerçek bir profesyonel. Sence buraya New York'tan düşmüş olabilir mi? Caldwell bebelerine pek benzemiyor."

"Lütfen bana, ben lanet olası ilk yardım görevlileriyle zaman kaybederken, NYPD'ye* başvurduğumuzu söyle."

Abby yerfıstığı dolu koca bir kutu ve viski şişesiyle önlerine geldi.

"Sıra dışı bir durum olup olmadığını görmek için silahı balistiğe yollayacağız," dedi José, düz bir sesle. "Paraların da seri numaraları kontrol edilecek. Sabah ilk iş, New York'taki çocuklara elimizdeki bütün bilgileri vereceğiz ama çok fazla bir şey olacağını sanmıyorum."

Çerez kâsesinin doldurulmasını izlerken Butch bir küfür savurdu.

"Beth'e bir şey olursa..." Cümlesini tamamlamadı.

"Onları bulacağız." José anlık bir duraksamanın ardından devam etti. "Kızın canını yakarsa, Tanrı o herifin yardımcısı olsun."

* New York Polis Departmanı. (ç.n.)

Evet, Butch için o herif artık kişisel bir meseleydi.

"Tanrı yardımcısı olsun," diye mırıldandıktan sonra, yeniden doldurulması için kadehini boşalttı.

Beth'in yeniden konuşmaya karar vereceği anı beklerken kanepeye oturan Wrath aşırı ölçüde bitkindi. Vücudu çöküp kalmıştı; kemikleri, etiyle kaslarının ağırlığını taşıyamıyormuş gibiydi.

Karakolun yanındaki ara sokakta yaşanan sahneyi düşündüğünde, oradan ayrılmadan önce polisin hafızasından kendini silmemiş olduğunu fark etti. Yani polis teşkilatının elinde tam eşkali vardı.

Lanet olsun. Yaşanan drama yakasını öylesine kaptırmıştı ki kendini korumayı unutmuştu.

Dikkatsiz davranmaya başlamıştı. Dikkatsizlik tehlikeliydi.

"Orgazmlarım hakkında söylediklerini nereden biliyorsun?" diye sordu Beth, birdenbire.

Wrath kaskatı kesildi. O sözcük kızın dudaklarından çıktığı anda, penisi de sertleşmişti.

Kalkmış penisine daha fazla yer açmak için kanepede kıpırdanırken, kızı yanıtsız bırakıp bırakamayacağını düşündü. Şu anda birlikte geçirdikleri geceden, seksten konuşmak istemiyordu. Kız arkasındaki yatakta yatarken bunu yapamazlardı. Aralarında yalnızca birkaç metre vardı.

Kızın tenini düşündü. Yumuşak, pürüzsüz, sıcacık tenini.

"Nereden biliyordun?" diye diretti Beth.

"Dediğim şey gerçekti, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Beth. "Bunun bu kadar farklı olmasının nedeni senin... senin... lanet olsun, bu sözcüğü söyleyemiyorum bile."

"Belki." Avuçlarını birleştirerek parmaklarını kenetledi. "Bilmiyorum."

Teknik olarak Beth halen bir insan olsa da sevişmeleri Wrath için de farklıydı.

"O benim sevgilim değil. Butch. Şu polis. Sevgilim değil."

Wrath rahatlayarak nefesini verdiğini fark etti. "Bunu duyduğuma memnun oldum."

"Yani bir daha karşılaşacak olursanız, onu öldürme."

"Peki."

Araya giren uzun sessizliğin ardından, Wrath Beth'in yatakta kıpırdandığını duydu. Kızın hareketiyle birlikte saten örtüler yumuşak bir sesle hışırdamıştı.

Beth'in birbirine sürtünen baldırlarını, elleriyle bacaklarını açtığını hayal etti. Ardından başıyla daha da ileri gittiğini. Ve çaresizlik içinde olmak istediği yeri öpmeye başladığını.

Yutkundu. Teni ambalaj jelatini gibi gerilmişti.

"Wrath?"

"Efendim?"

"Aslında o gece aklında benimle yatmak yoktu, değil mi?"

Kızın bulanık hayali zihnini doldurmuştu. "Hayır, yoktu."

"O halde neden yaptın bunu?"

Kendine nasıl engel olacaktı ki? Wrath'ın çenesi gerildi. Onu kendi haline bırakıp gidemeyecek kadar iradesini kaybetmişti.

"Wrath?"

"Çünkü yapmak zorundaydım," dedi Wrath, biraz olsun rahatlamak için kollarını gererek. Kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibi atıyor, savaştaymış gibi içgüdüleri canlanıyordu. Kızın nefesinin dudaklarından çıkışını, kalbinin

atışını, kanının akışını duyabiliyordu.

"Neden?" diye fısıldadı Beth.

Wrath'ın odadan çıkması gerekiyordu. Kızı yalnız bırakmalıydı.

"Bana bunun nedenini söyle."

"Çünkü bana ne kadar soğuk olduğumu fark ettirdin."

Yataktan hışırtılar gelmeye devam ediyordu.

"Seni ısıtmaktan hoşlandım," dedi Beth, boğuk bir sesle. "Seni hissetmekten hoşlandım."

Wrath'ın içine karanlık bir açlık hissi çöreklendi.

Wrath nefes almayı kesti. Bu hissin geçip geçmeyeceğini görmek için bekledi. Ama kendisine ıstırap veren his güçlenmeye devam etti.

Siktir! Bu günah dolu ihtiyaç yalnızca seksle ilgili değildi. Kan da işin içindeydi.

Kızın kanı.

Wrath aralarına daha fazla mesafe koymak için ayaklandı. Derhal buradan çıkmalıydı. Kendini sokaklara vurması, dövüşecek birilerini bulması gerekiyordu.

Ve beslenmesi.

"Bak, benim gitmem lazım. Ama senin burada kalmanı istiyorum."

"Gitme."

"Gitmem lazım."

"Neden?"

Wrath'ın ağzı açıldı. Uzayan köpekdişlerinin zonklamasını hissedebiliyordu.

Bir an önce kullanılmayı talep eden yalnızca dişleri değildi. Ereksiyon halindeki penisi de ona acı veriyordu. Kendini iki yakıcı ihtiyacın arasında kalakalmış buldu. Seks. Kan.

Beth'le seks ve Beth'in kanı.

"Kaçıyor musun?" diye fısıldadı kız. Bu esasen bir soru olsa da bir parça alay da taşıyordu sanki.

"Dikkatli ol, Beth."

"Neden ki?"

"Çünkü kendimi kaybetmek üzereyim."

Beth yataktan kalkıp Wrath'ın yanına gitti ve elini adamın göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. Ardından, diğer eliyle adamın belini sardı.

Kız kendisine sokulurken Wrath'tan tıslar gibi bir ses çıktı.

Ama en azından hissettiği cinsel ihtiyaç, diğer açlığına baskın çıkmıştı.

"Bana hayır mı diyeceksin?" dedi Beth.

"Senden yararlanmak istemiyorum," dedi Wrath, sıktığı dişlerinin arasından. "Bu gece yeterince şey yaşadın."

Beth adamın omuzlarını kavradı. "Açım. Korkuyorum. Düşüncelerim darmadağın. Bunların hiçbirini hissetmeyene dek, bütün vücudum uyuşana dek benimle sevişmeni istiyorum. Biri birinden yararlanıyorsa, o da benim." Bakışlarını indirdi. "Tanrım, bu dediğim şey kulağıma korkunç geldi."

Wrath için hiç de öyle değildi. Beth'in kendisini kullanmasını her şeyden çok istiyordu.

İşaretparmağıyla kızın çenesini kaldırdı. Aldığı yoğun koku kızın vücudunun neye ihtiyacı olduğunu açıkça ortaya koysa da yüzünü görmek istemişti.

"Gitme," diye fısıldadı Beth.

Wrath da gitmek istemiyordu ama kana susamışlığı kızı tehlikeye sokacaktı. Beth'in, yaşayacağı dönüşüm için güçlü olması gerekiyordu. Ve Wrath kızın vücudunda dolaşan kanı son damlasına dek içecek kadar susamıştı.

Kızın Wrath'ın beline sarılı eli sertleşmiş penisine kaydı.

Beth bunu yaptığı anda Wrath'ın vücudu sert bir şekilde irkildi. Ciğerlerinde tıkanan soluğunun sesi odaya çöken sessizliği yırttı.

"Beni istiyorsun," dedi Beth. "Ben de beni almanı istiyorum."

Wrath'ın pantolonunu yırtacakmış gibi görünen penisinin üzerinde elini gezdirdi.

Yalnızca seks. Wrath bunu yapabilirdi. Diğer ihtiyacını bastırabilirdi. Bunu yapabilirdi.

Ama kendini kontrol edip edemeyeceğine dair bu bahiste, Beth'in hayatını riske atabilir miydi?

"Hayır deme, Wrath."

Beth parmak uçlarında yükselerek dudaklarını adamın dudaklarına dayadı.

Oyunun sonu, diye düşündü Wrath, kendini kıza bırakarak.

Dilini kızın ağzının içine sokarken, aynı anda kalçalarını kavradı. Beth'in tatmin dolu bir sesle inlemesi Wrath'ı daha da azdırdı. Kızın tırnakları sırtına girdiğinde, hissettiği belli belirsiz acıdan hoşlanmıştı. Çünkü bu, Beth'in de kendisi kadar aç olduğunu gösteriyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede kızı yatağa yatırıp üzerine çıktı ve eteğini sıyırıp, sabırsız bir açlıkla külotunu yırtarak çıkardı. Kızın bluzuyla sutyenine de daha yumuşak davranmadı. Bunun tadını tam anlamıyla çıkarabilecekleri zaman gelecekti. Şu anda önemli olan yalnızca saf bir cinsel birleşmeydi.

Ağzıyla kızın göğüsleri üzerinde çalışırken, Beth adamın gömleğini sertçe çekerek çıkardı. Wrath, gömleğin ardından kıza ancak pantolonunu ve ereksiyon halindeki penisini çıkaracak kadar zaman verdi. Kızın tek bacağını yukarı kaldırıp içine girdi.

Sert bir şekilde girmesiyle kızdan yükselen inlemeyi duydu. Kızın sıcak kayganlığı Wrath'ı sarmıştı. Bir an için donakalan adam kızdan aldığı hissi özümsedi.

Wrath ezici, sahiplenici bir içgüdü hissetti.

Dehşet içinde, kızı damgalamak istediğini fark etti. Onu kendi kadını olarak damgalamak; başka hiçbir erkeğin ona yaklaşmaması için o özel kokunun kızı sarmalamasını istiyordu. Böylelikle onun kime ait olduğunu herkes bilecekti. Ona sahip olmak istediklerinde, bunun sonuçlarından korkacaklardı.

Ama Wrath böyle bir şey yapmaya hakkının olmadığını biliyordu. Bu kadın ona ait değildi.

Altındaki vücudunun kıpırtısız kaldığını hissederek Beth'e baktı.

"Wrath?" diye fısıldadı Beth. "Wrath, sorun ne?"

Beth'in içinden çıkmaya yeltendiği anda, kız elleriyle adamın yüzünü yakaladı.

"Sen iyi misin?"

Beth'in sesindeki, kendisi için duyduğu endişeyi yansıtan tonu fark etti.

O anda vücudu zihninin kontrolünden çıktı. Başka hiçbir şey düşünemeden, kendini durdurmak için herhangi bir şey yapamadan, vücudunu kollarının üzerinde kaldırarak bir kez daha sert bir şekilde kızın içine girdi. Kızın içine girip çıkarken yatağın başlık tahtası duvara vurmaya başladı. Kız olduğu yerde kalabilmek için adamın bileklerine sarıldı.

Odaya yayılan alçak bir ses gittikçe yükseldi. Wrath en sonunda bu sesin kendisinden geldiğini anladı. Teni sıcak teriyle kaplanırken, sahip olmanın karanlık kokusu burnuna doldu.

Wrath kendini durduramayacak haldeydi artık.

Gerilen kasları ve inip çıkan kalçalarıyla kızın içinde gidip gelirken, diliyle kendi dişlerini yalıyordu. Tere batmıştı, başı dönüyordu, zihni durmuştu, nefessiz kalmıştı. Kızın kendisine sunduğu her şeyi almaya çalışıyor; aldıkça daha fazlasını talep ediyordu. Wrath'la birlikte Beth de bir hayvana dönüşmüştü adeta. Sonunda ikisi de katıksız bir vahşiliğe bıraktılar kendilerini.

Şiddetli bir şekilde boşalan Wrath, kızın içini doldurarak pompalamaya devam etti. Orgazmı sürdükçe sürdü. Sonunda kızın da kendisiyle birlikte en tepeye çıktığını fark etti. Hissettikleri tutkunun sert dalgalarına karşı birbirlerine sımsıkı tutundular.

Bu, Wrath'ın hayatı boyunca yaşadığı en mükemmel birleşmeydi.

Ve bundan sonrasında her şey kâbusa dönüştü.

Vücudundaki son ürperti dolu dalga Beth'e geçtiğinde ve Wrath en sonunda tükendiğinde, arzularının dengesini kaybetti. Bir anda üste çıkan kana susamışlığı, az önce duyduğu şehvet kadar güçlüydü.

Wrath ortaya çıkmış köpekdişleriyle kızın boynuna yöneldi. Beth'in soluk teninin yüzeyine çok yakın olan damarı aşırı ölçüde çekici bir görünüm taşıyordu. Wrath dişlerini en derine sokmak üzereydi. Boğazı, ona duyduğu susamışlıkla kurumuştu. Ruhunu parçalayan korkunç bir açlık hissediyordu içinde. Ama bir anda kendini durdurdu; yapmak üzere olduğu şey onu dehşete düşürmüştü.

Kendini kızdan uzaklaştırarak, en sonunda kıçüstü yere düşene dek yatakta geriledi.

"Wrath?" Beth telaşla yatağın ucuna geldi.

"Hayır!"

Kana susamışlığı çok güçlüydü. Bu inkar edilemez bir içgüdüydü. Beth biraz daha yaklaştığı takdirde...

Wrath yutkunmaya çalışırken inledi. Boğazı zımpara kâğıdı gibiydi. Vücudu bir kez daha tere bulanmış ama bu defa hastalıklı bir hararet basmıştı.

"Ne oldu? Ne yaptım?"

Wrath düştüğü yerde geriledi. Vücudunun her yeri acıyor, teni alev alev yanıyordu. Kızın cinselliğinin Wrath'a bulaşmış kokusu, iradesine inen bir kırbaç gibiydi.

"Beth, bırak beni. Gitmem lazım..."

Ama Beth halen ona yaklaşmaya devam ediyordu. Gidecek yeri kalmayan Wrath'ın sırtı kanepeye çarptı.

"Siktir git!" Köpekdişlerini çıkararak sesli bir şekilde tısladı. "Biraz daha yaklaşırsan seni ısıracağım, anladın mı?"

Beth bunu duyduğu anda olduğu yerde durdu. Aralarındaki hava dehşet hissiyle ağırlaşmıştı. Ama kız başını iki yana salladı.

"Sen bana zarar vermezsin," dedi, Wrath'a ölümcül ölçüde safça gelen bir kararlılıkla.

Wrath konuşmaya çalıştı. "Giyin. Yukarı çık. Fritz'ten seni evine götürmesini iste. Sana göz kulak olması için birini göndereceğim."

Wrath artık soluk soluğa kalmıştı. Karnını yırtan acı, dönüşümünün ilk gecesi kadar kötüydü. Hayatı boyunca Marissa'ya şu anda olduğu kadar ihtiyaç duymamıştı.

Yüce İsa. Ne oluyor bana?

"Gitmek istemiyorum."

"Gitmen lazım. Ben gelene dek güvende olman için birini göndereceğim."

Wrath'ın baldırları titriyordu. Bütün gücüyle vücudunu zapt etmeye çalıştığı için kasları gerilmişti. Zihni ile fiziksel ihtiyaçları savaş ilan etmiş ve kılıçlarını çekerek cephede birbirlerinin üzerine yürümeye başlamıştı.

Wrath, Beth bir an önce uzaklaşmadığı takdirde bu savaştan kimin galip çıkacağını çok iyi biliyordu.

"Beth, *lütfen*. Canım yanıyor. Kendimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum."

Beth tereddütte kalmış gibi görünüyordu. Ama silkinerek, hızla kıyafetlerini giymeye başladı.

Kapıya gittiğinde arkasına dönerek son bir kez Wrath'a baktı.

"*Git*."

Beth gitti.

Yirminci Bölüm

Bay X, McDonald's'ın arabaya servis alanına girdiğinde saat dokuzu geçiyordu. "İkinizin de filmi sevmesine sevindim. Aklımda bu akşam için bir şey daha var. Ama hızlı davranmamız gerek. Aranızdan birinin gece 11'de evde olması lazım."

Aydınlatılmış mönünün önünde durdukları esnada mırıldanarak küfreden Billy, Kaybeden'e kıyasla iki kat daha fazla sipariş verdi. Kaybeden ise kendi payına düşen ücreti ödemeyi önerdi.

"Sorun değil, ben ısmarlıyorum," dedi Bay X. "Yalnızca arabaya bir şey dökmemeye dikkat edin."

Billy domuz gibi tıkınırken ve Kaybeden yemeğiyle oynarken, Bay X onları Savaş Alanı'na götürdü. Bu *lasertag** mekânı, on sekiz yaşın altındaki çocukların toplandığı bir yerdi. Mekânın loş olması, sivilceleri de hayata geçirilmeye çalışılan zavallı ergen arzularını da gizliyordu. Bu akşam oldukça kalabalık olan tek katlı geniş mekân,

* Oyuncuların, üzerlerinde taşıdıkları kızılötesi alıcı-verici düzeneklerle farklı senaryo ve görevlerde başarılı olabilmek için mücadele ederken, birbirlerini eleyerek puan kazanmaya çalıştıkları spor dalı. (ç.n.)

heyecanlı ergen oğlanlar ve bu oğlanların etkilemeye uğraştığı, sıkılmış, abartılı kıyafetli kızlarla doluydu.

Bay X, kendisi ve çocuklar için üç silahla hedef yeleği aldı. Aradan bir dakika geçmeden Billy hazırlanmıştı bile. Elindeki silah, kolunun bir uzantısı gibi görünüyordu.

Bay X, yeleğin askılarını omuzlarına geçirmekle uğraşan Kaybeden'e baktı. Çocuk acınası haldeydi; plastik kayışlarla cebelleşirken altdudağı düşmüştü. Billy de onu izliyordu. Kaybeden yiyebileceği bir şeymiş gibi.

"Dostça bir yarışma yapabileceğimizi düşündüm," dedi Bay X, en sonunda turnikelerden geçtiklerinde. "Bakalım hanginiz diğerini daha çok vurabilecek?"

Çarpışma alanına girdikleri anda Bay X'in gözleri kadifemsi karanlığa ve diğer oyunculardan gelen neon parlamalara alıştı. Alan, engellerin etrafında dolanarak çatışan, birbirlerine ateş ederken kahkahalar atıp bağıran otuz kadar oyuncuyu alacak kadar genişti.

"Ayrılalım," dedi Bay X.

Kaybeden miyop gözlerini kırpıştırırken, Billy yırtıcı bir hayvanın hızı ve çevikliğiyle harekete geçerek gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra Kaybeden'in göğsünün tam ortasındaki sensör yanıp söndü. Çocuk, ne olduğunu anlayamamış gibi göğsüne baktı.

Billy bir kez daha karanlığın içinde kaybolmuştu bile.

"Siper alsan iyi olacak, evlat," diye mırıldandı Bay X.

Bay X kenara çekilip çocukları izlemeye başladı. Engellerin etrafından dolanan, saklanan, geri ortaya çıkan, hızlanan, yavaşlayan Billy, Kaybeden'i çok farklı açılardan defalarca vurdu. Göğsündeki ışık her yanıp söndüğünde, Kaybeden'in kafa karışıklığı ve gerginliği daha da arttı. Yaşadığı çaresizlik içinde, ne yaptığını bilmeyen küçük bir çocuk gibi koordinasyonunu kaybetti. Silahını

elinden düşürdü. Kendi ayağına takıldı. Omzunu sert bir şekilde bir engele çarptı.

Billy göz kamaştırıyordu. Rakibi dağılırken, acımasızca saldırmaya devam etti. Hatta Kaybeden silahını düşürüp bitkin halde bir duvara yaslandığında bile, Billy onu vurdu.

Ve yeniden karanlık gölgelerin içine karıştı.

Bu defa Billy'nin peşine takılan Bay X, performansını ölçmekten farklı bir amaçla çocuğun hareketlerini takip etti. Hızla ilerleyen Riddle, köpükten engelleri aşıyor, etraflarından dolanıyor, arkadan saldırmak için Kaybeden'i en son gördüğü yere dönüyordu.

Çocuğun stratejisini anlayan Bay X, Billy'nin ne yöne gittiğini tahmin etti ve hiç beklemediği bir anda Riddle'ın önüne çıktı.

Billy'yi nokta atışla vurdu.

Billy şaşkınlıkla göğsüne baktı. Başladıklarından beri sensörü ilk kez yanıp sönmüştü.

"Bu akşam iyi iş çıkardın," dedi Bay X. "Oyunu çok iyi götürdün, evlat. Yani, şu ana dek."

Billy gözlerini kaldırırken, eli yanıp sönmeye devam eden hedef sensörünün üzerine gitti. Kalbinin üzerine.

"*Sensei.*" Çocuk bu sözcüğü bir âşık gibi söylemişti. Hayranlık ve sevgiyle.

Beth, kendisini eve bırakması için kâhyayla konuşacak durumda değildi. Öylesine sarsılmış haldeydi ki herhangi biriyle nazik bir konuşma sürdüremezdi. Bahçeye çıkıp sokağa doğru yürürken, taksi çağırmak için telefonunu çıkardı. Tam numarayı tuşlarken bir otomobilin motor sesiyle başını kaldırdı.

Mercedes'ten inen kâhya, başını eğerek selam verdi.

"Efendi beni aradı. Sizi evinize bırakmamı söyledi. Ben... sizi memnuniyetle evinize bırakırım."

Kâhya öylesine istekli, hatta umut dolu görünüyordu ki kendisini eve bırakmasını istediği takdirde ona muazzam bir iyilik yapmış olacaktı sanki. Fakat Beth yalnız kalmak istiyordu. Olan biten her şeyin ardından, kafası karmakarışıktı.

"Teşekkür ederim ama hayır." Gülümsemek için kendini zorladı. "Ben de tam taksi..."

Adamın suratı bozuldu. Kırbaçlanmış bir köpek gibi görünüyordu.

Beth suçluluk hissetti.

"Ah, pekâlâ."

Kâhyaya arabanın etrafından dolanma fırsatı tanımadan, Beth yolcu kapısını açıp kendini ön koltuğa attı. Beth'in böyle bir davranışta bulunmasına çok şaşırmış gibi görünse de kâhya hemen toparlandı. Buruşmuş yüzünde bir gülümseme bile belirmişti.

Fritz direksiyonun başına geçtiğinde, Beth, "Adresim..." diyerek söze girdi.

"Nerede oturduğunuzu biliyorum hanımım. Nerede olduğunuzu her zaman biliyorduk. Önce St. Francis Hastanesi'nin doğum yoğun bakım ünitesi. Ardından bir hemşireyle eve gittiniz. Hemşirede kalacağınızı umuyorduk ama hastane sizi geri istedi. Ardından bakıcı ailelere geçtiniz. Bundan hoşlanmadık. İlk başta Elmwood Bulvarı'nda yaşayan McWilliams ailesi. Ama burada hastalandınız ve zatürree teşhisiyle yeniden hastaneye döndünüz."

Kâhya sinyal verip sola döndü.

Beth öylesine donakalmış bir şekilde kâhyayı dinliyordu ki nefes bile almayı unutacak hale gelmişti.

"Hastaneden taburcu edildikten sonra, Ryan ailesine gönderildiniz. Ama orada zaten çok fazla çocuk vardı. Ardından Raleigh Caddesi'nde yaşayan Goldrich ailesi geldi. Goldrichlerin sizi tutacağını sanıyorduk ama evin hanımı beklenmedik bir şekilde hamile kalınca yetimhaneye verildiniz. Orada bulunmanızdan nefret ettik. Çünkü gönlünüzce oyun oynayamıyordunuz."

"*Biz* deyip duruyorsun," diye fısıldadı Beth, duyduğu şeye inanmaya korkar ama bunu ister bir halde.

"Evet. Babanız ve ben."

Beth elinin tersiyle ağzını kapadı. Bu saklayabileceği bir hazineymiş gibi, hayatı boyunca duymak istediği şeyleri anlatan kâhyanın profilini aklına kazımaya çalışıyordu.

"Babam... babam beni tanıyor muydu yani?"

"Ah, elbette tanıyordu hanımım. En başından beri. Anaokulu, ortaokul, lise." Fritz dönerek Beth'in gözlerine baktı. "Aldığınız bursla koleje girdiğinizde çok gururlandık. Mezuniyetinizde ben de oradaydım. Babanızın görmesi için fotoğraf çektim."

"Beni tanıyordu." Beth bunu söylerken, bir başkasının ailesinden bahsediyormuş gibi hissetti.

Kâhya gülümsedi. "Yazdığınız her şeyi sakladık. Lise ve kolejde yazdıklarınızı bile. *Caldwell Courier Journal*'da işe başladığınızda, ben kendisine sabahları gazeteyi getirmeden babanız uyumayı reddetmeye başladı. Ne denli zorlu bir gece geçirmiş olursa olsun, ne yazdığınızı görmeden istirahate çekilmezdi. Sizinle çok gurur duyuyordu."

Beth, kâğıt mendil bulmak için çantasını karıştırdı.

"Buyurun," dedi kâhya, Beth'e küçük bir mendil paketi uzatarak.

Beth elinden geldiğince nazik bir şekilde burnunu temizledi.

"Hanımım, babanız için sizden uzak kalmanın ne kadar zor olduğunu anlamanız lazım. Sizden uzak kalmasının yegâne nedeni, yakınlaşmanızın çok tehlikeli olmasıydı. Savaşçıların aileleri çok dikkatli bir şekilde korunmalıdır ve siz de bir insan olarak büyütüldüğünüz için korunmasız durumdaydınız. Babanız dönüşümden hiçbir zaman geçmeyebileceğinizi de umuyordu."

"Peki annemi tanıyor muydun?"

"Çok yakından değil. Babanızla annenizin birlikteliği çok uzun sürmedi. Birbirlerini görmeye başlamalarından kısa bir süre sonra anneniz ortadan kayboldu. Bunun nedeni, babanızın insan olmadığını anlamasıydı. Babanıza hamile olduğunu bile söylemedi ve bizimle temas kurması doğuma girmek üzereyken oldu. Sanırım anneniz dünyaya ne getireceğinden korkuyordu. Ne yazık ki biz kendisine ulaşamadan sancıları başladı ve bir insan hastanesine götürüldü. Ama babanız annenizi sevdi. Hem de çok."

Dinlediği her şeyi özümsemeye çalışan Beth'in zihni, yıllardır kapatmaya çalıştığı boşlukları doldurmakla meşguldü.

"Babamla Wrath... yakınlar mıydı?"

Kâhya anlık bir tereddüdün ardından, "Babanız Wrath'ı severdi," dedi. "Hepimiz severiz. O bizim lordumuz. Kralımız. Zaten babanızın Wrath'ı size göndermesinin nedeni de buydu. Ondan korkmamalısınız. O size zarar vermez."

"Bunu biliyorum."

Apartmanı görüş alanlarına girdiğinde, Beth kâhyayla konuşmak için daha çok zamanı olmasını istediğini fark etti.

"Geldik işte," dedi Fritz. "1188 Redd Bulvarı, Apartman 1B. Gerçi eklemem lazım ki babanız da ben de zemin katta yaşamanızdan memnun değildik."

Fritz arabayı durdurduğunda, Beth inmek istemedi.

"Sana daha sonra başka sorular da sorabilir miyim?" dedi Beth.

"Ah, hanımım. Elbette. Lütfen. Size anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki..." Fritz, kapısını açmak için arabadan inse de kendi tarafına geldiğinde Beth çoktan inmişti.

Elini uzatarak kâhyaya resmi bir şekilde teşekkür etmeyi düşündü.

Ama bunun yerine küçük yaşlı adama sarıldı.

Beth odadan çıktıktan sonra, kızı gönderenin Wrath olduğunu biliyormuş da onu cezalandırmak istiyormuş gibi, kana susamışlığı adama sert bir şekilde çarptı.

Pantolununu çekerek telefona sürünen Wrath, önce Fritz'i, ardından Tohrment'i aradı. Çatlak bir sesle konuştuğundan, anlaşılabilmesi için dediklerini birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldı.

Tohr'la konuşup telefonu kapadığı anda, kuru öğürtüler başladı. Sendeleyerek banyoya giderken zihninin içinde Marissa'ya sesleniyordu. Klozetin üzerine çöktüğünde, midesinde kusacağı hiçbir şey olmadığını gördü.

Çok fazla, gereğinden fazla beklediğini düşündü. Vücudunun kendisine gönderdiği ikazları uzun süredir görmezden geliyordu. Bu arada Beth karşısına çıkmış ve kimyası iyice bozulmuştu. Çıldırmış gibi olması şaşırtıcı değildi.

Marissa'nın kokusu odaya doldu.

"Lordum?" diye seslendi kadın.

"Benim..."

Beth'e ihtiyacım var, diye düşündü Wrath, halüsinasyonlar görmeye başlarken. Beth gözlerinin önündeydi, sesini kafasının içinde duyabiliyordu. Elini uzattı.

Hiçbir şeye dokunamadı.

"Lordum? Sana gelebilir miyim?" diye sordu Marissa, diğer odadan.

Wrath yüzündeki teri silerek banyodan çıktı ve sarhoş gibi yürüdü. Kör bir şekilde ileri doğru sendeledi.

"Wrath!" Marissa adama koştu.

Wrath kendini yatağa bırakırken, Marissa'yı da yanında aldı. Kadının kendisine yapışmış vücudu adamla birlikte devrilmişti.

Wrath halen Beth'in vücudunu hissediyordu.

Yüzü, Beth'in kokusunu taşıyan yatak örtülerine gömüldü. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldığında, yalnızca Beth'in kokusunu duydu.

"Lordum, beslenmeniz lazım." Halen dışarıdaki basamaklardaymış gibi, Marissa'nın sesi uzaklardan geliyordu.

Sesin geldiği yöne baktığında hiçbir şey göremedi. Bütünüyle kördü artık.

Marissa'nın sesi güçlendi. "Lordum, bileğimi tutun. Şimdi."

Kadının sıcak teni avcunun içindeydi. Wrath ağzını açtı ama kollarını doğru düzgün kullanamıyordu. Uzandı. Bir omza, bir köprücükkemiğine, bir boynun kavisine dokundu.

Beth.

Açlığının iyice baskın hale gelmesiyle, karşısındaki dişi bedenin üzerine çıktı. Kükreyerek dişlerini bir atardamarın üzerindeki yumuşak ete geçirdi. Derinlere giren dişleriyle kanını içmeye başladığı kara saçlı kadınının görüntüsü zihninde canlandı. Kendini ona verirken gördü kadını. Onun kollarında olduğunu hayal etti.

Marissa soluk soluğa kalmıştı.

Wrath'ın kolları neredeyse kadını ortadan ikiye ayıra

caktı. Adam kanını içerken, devasa vücudu kadının vücudunu hapseden bir kafese dönüşmüştü. İlk kez olarak, Marissa Wrath'ın bütün sertliğini hissetmişti.

Bu sertliğe adamın ereksiyon halindeki penisi de dahildi. Marissa bundan önce asla Wrath'ın penisini ereksiyon halinde görmemişti.

Olasılıklar heyecan vericiydi. Aynı zamanda korkutucuydu.

Vücudu uyuşan kadın nefes almaya çalıştı. Bugüne dek Wrath'tan bunu istemiş olmasına rağmen, adamın tutkusu şok ediciydi. Ama ne bekliyordu ki? Wrath safkan bir erkekti. Bir savaşçıydı.

En sonunda Marissa'ya ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Hissettiği tatmin, bütün rahatsızlığının üzerine çıkmıştı. Bunu çekinerek yapsa da ellerini Wrath'ın geniş, çıplak omuzlarında gezdirdi. Daha öncesinde böyle bir özgürlüğe asla sahip olmamıştı. Marissa'nın yaptığı şeye devam etmesini istiyormuş gibi, Wrath derinlerden gelen bir ses çıkardı. Kadın hazla ellerini adamın saçlarına soktu. Saçları o kadar yumuşaktı ki... Bunu kim tahmin edebilirdi? Böylesine sert bir erkeğin saçları nasıl bu kadar yumuşak olabilirdi? Adamın saçları kadının saten elbiseleri kadar yumuşaktı.

Marissa, Wrath'ın zihninin içine bakmayı arzuladı. Wrath'ın buna çok kızabileceğinden korktuğu için bugüne dek böyle bir riske girmemişti. Ama şu anda her şey çok farklıydı. Adam işini bitirdikten sonra onu öperdi belki. Onunla sevişirdi. Hatta Marissa onunla kalabilirdi bile. Wrath'la birlikte Darius'un malikânesinde yaşamak isterdi. Ya da başka bir yerde. Yanında Wrath olduktan sonra nerede olduklarının önemi yoktu.

Marissa gözlerini kapatıp, Wrath'ın düşüncelerine uzandı.

Bunu yaptığı anda, adamın düşündüğü kadını gördü. İnsan kadını.

Gözleri yarı kapalı, esmer bir afetti bu kadın. Sırtüstü yatmıştı, göğüsleri açıktı. Parmakları kızın sıkı, pembe meme uçlarını okşarken, Wrath karnını öperek aşağılara kayıyordu.

Marissa, yere düştüğünde parçalanacağını bildiği bir vazo gibi bu görüntüyü bıraktı.

Wrath şu anda burada onunla birlikte değildi. Kan içtiği boyun Marissa'ya ait değildi. Sert bir şekilde kullandığı vücut onun değildi.

Penisinin sertleşmesine neden olan Marissa değildi.

Bu penis Marissa için değildi.

Wrath boynuna geçirdiği dişleriyle kanını içmeye ve kalın kollarıyla onu bastırmaya devam ederken, Marisa bu haksızlık karşısında çılgına döndü.

Aşkına, erkeğine dair bütün hayalleri bir anda yıkılmıştı.

Wrath'ın kendisini tüketiyor olması iyiydi. Bu işi sonuna dek götürmesini umut etti. Kanını son damlasına dek içmesini. Onu ölüme terk etmesini.

Marissa'nın gerçeği anlaması için yıllar, çok uzun yıllar geçmesi gerekmişti.

Wrath asla onun olmamıştı. Asla olmayacaktı.

Bu fantazisi yok olduğu anda, Marissa'nın başka hiçbir şeyi kalmamıştı.

Yirmi Birinci Bölüm

Beth çantasını holdeki masanın üstüne koyup Boo'ya selam verdikten sonra dosdoğru banyoya gitti. Gözü bir an duş kabinine takılsa da duş almak istemedi. Bir süre sıcak suyun altında kalmak kaskatı kesilmiş vücuduna iyi gelirdi ama tenine sinmiş olan Wrath'ın kokusunun üzerinde kalmasını tercih etti. Bu koku harikulade, erotik bir parfüm gibiydi. Hayatı boyunca karşılaşmadığı ve bir daha asla unutamayacağı bir kokuydu.

Lavabo musluğunu açıp, özellikle tahriş olmuş bacaklarının arasına hassas davranarak, temizlendi. Acıya aldırmıyordu. Wrath bunu kendisine dilediği zaman yapabilirdi.

O...

Beth'in aklına hiçbir sözcük gelmedi. Yalnızca zihninde, içine boşaldığı anda adamın yüzü canlandı. Terle kaplanmış omuzları ve göğsü. Beth'i kendi kadını olarak damgalıyormuş gibi hali.

Beth'e, yaşanan şey buymuş gibi görünüyordu. Bir erkek tarafından hükmedildiğini ve damgalandığını hissediyordu. Alındığını.

Ve bunu bir daha istiyordu. Onu şimdi istiyordu.

Ama bu korunmasız seks seanslarına bir son vermesi gerektiğini düşünerek başını iki yana salladı. Bunun zaten iki kere yaşanmış olması yeterince kötüydü. Bir sonraki sefer korunacaklardı.

Banyodan çıkarken, aynadaki yansımasına bakarak durdu. Eğilerek yüzünü aynaya yaklaştırdı.

Sabah olduğundan daha farklı görünmüyordu. Ama kendini bir başkası gibi, bir yabancı hissediyordu.

Ağzını açıp dişlerini inceledi. Öndeki iki köpekdişine dokunduğunda ağrı duydu.

Yüce Tanrım, kim oldum ben? Neyim ben?

Birleşmelerinin ardından adamın halini düşündü. Kendini uzaklaştırmaya çalışırken yarı çıplak bedeni gerilmişti. Kasları tenini yırtacakmış gibi görünüyordu. Ağzını açtığında, Beth köpekdişlerinin uzamış olduğunu fark etmişti.

Wrath'ın güzel yüzü ıstırapla çarpılmıştı.

Böyle bir şeyin içine mi girmek üzereydi?

Biri camı tıkırdatıyormuş gibi, dışarıdan bir ses geldi. Boo'nun miyavladığını duydu.

Beth temkinli bir şekilde başını kapı aralığından uzattı.

Sürme kapının arkasında biri duruyordu. Cüsseli biri.

"Wrath?" Gelenin kim olduğundan emin değilken, koşarak gidip sürme kapıyı açtı.

Karşısında duran kişiyi gördüğünde, kapıyı açmadan önce daha dikkatli olmayı diledi.

Gelen Wrath değildi. Gerçi adam biraz ona benziyordu sanki. Siyah saçları kısa kesilmişti. Sert bir yüz ifadesi vardı. Gözleri koyu maviydi. Bu adam da derilere bürünmüştü.

Burun delikleri açılmış ve kaşlarını çatmış olan adam dümdüz Beth'e bakıyordu. Ama bir an sonra kendini toparladı.

"Beth?" Derinden gelen, dostça bir sesti bu. Güldüğünde, köpekdişleri açığa çıktı.

Beth şaşırmamıştı.

Bu acayipliğe şimdiden alışmaya başladığını düşündü.

"Adım Tohrment. Wrath'ın arkadaşıyım." Adam elini uzattı. "Bana Tohr diyebilirsin."

Beth adamın elini sıkarken ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bir süre buradayım. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

Adam... vampir... lanet olsun, artık her neyse... arkasına dönerek piknik masasına yöneldi.

"Bekle," dedi Beth. "Neden... neden içeri gelmiyorsun?"

Adam omuz silkti. "Tamam."

Tohrment içeri girerken, yüksek sesle miyavlayan Boo adamın çizmelerine patilerini attı. Adamla kedi birbirlerini çok eski dostlarmış gibi selamladılar. Vampir doğrulduğunda, deri ceketi açıldı. Hançerler. Tıpkı Wrath'ta olduğu gibiydi. Beth, Butch'un Wrath'ın ceplerinden çıkardığı her türlü silahın bu adamın üzerinde de olduğunu hissetti.

"İçecek bir şey ister misin?" Bunu söyler söylemez Beth yüzünü buruşturdu. *Kan olmasın. Lütfen kan olmasın.*

Beth'in ne düşündüğünü anlamış gibi, adam sırıttı. "Biran var mı?"

Bira mı? Bira mı içiyordu yani?

"Ah, evet. Evet, var." Beth mutfaktan iki Sam Adams* getirdi. Adam bira istediğinde, kendisinin de bir şeyler içmeye ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Sonuçta, bir vampiri ağırlıyordu. Babası da vampirdi.

Sevgilisi de.

Birayı kafasına dikti.

---

* Samuel Adams. Boston menşeli bir bira markası. (ç.n.)

Tohrment yumuşak bir kahkaha attı. "Uzun bir gece mi oldu?"

"Tahmin bile edemezsin," dedi Beth, elinin tersiyle ağzını silerken.

"Ah, aslına bakarsan edebilirim." Vampirin koca vücudu oturduğu koltuktan taştı. "En sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum. Baban senden çok bahsederdi."

"Öyle mi?"

"Seninle çok gurur duyuyordu. Seni sevmediğinden değil, korumak istediğinden uzak durduğunu bilmelisin."

"Fritz de aynısını söyledi. Wrath da."

"Onunla anlaşabiliyor musunuz bari?"

"Wrath'la mı?"

"Evet."

Yanaklarının kızardığını hisseden Beth, adamın bunu fark etmemesi için mutfak tarafına geçti. Buzdolabının üzerinden bir paket kurabiye alıp bir tabağa döktü.

"O... o... nasıl söylesem?" İyi bir yanıt düşünmeye çalışıyordu.

"Aslına bakarsan, sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

Adamın yanına dönerek tabağı uzattı. "İster misin?"

"Yulaf ve kuru üzümlü, ha?" dedi, üç kurabiye birden alan adam. "En sevdiğim."

"Vampirlerin yalnızca kan içtiğini sanırdım."

"Yok be. Elbette kanda gerekli besinler olduğunu inkar edemem ama aynı zamanda yiyeceğe de ihtiyacımız var."

"Peki sarımsak?"

"Bayılırım." Koltuğa daha da gömülen Tohrment kurabiyelerini mutlu mesut yemeye başladı. "Özellikle çok az zeytin yağıyla pişirilmiş sarımsaklı et yemeklerini çok severim."

Tanrım. Bu adam gerçekten de yumuşak başlıymış, diye düşündü Beth.

Hayır, bu doğru değildi. Beth'le konuşurken, keskin gözleri sürekli pencerelerle sürme kapıdaydı. Gördüğü bir şeyden hoşlanmadığı takdirde rahatça oturduğu koltuktan göz açıp kapayıncaya kadar kalkacağına Beth'in şüphesi yoktu. Bunu kilitleri kontrol etmek için değil, birilerine saldırmak için yapacaktı.

Adam ağzına bir kurabiye attı.

Ama hiç değilse bu adamın yanındayken kendini rahat hissediyordu. Yani, nispeten.

"Sen Wrath gibi değilsin," dedi Beth.

"Kimse Wrath gibi değildir."

"Evet." Kendi kurabiyesini ısıran Beth çekyata oturdu.

"O bir doğal afet," dedi Tohr, birasını içerken. "Ölümcül derecede tehlikeli, bu konuda şüphen olmasın. Ama seninle daha iyi ilgilenebilecek biri yok. Yani, bunu yapmayı kabul edeceğini varsayarsak. Ama bunu yapacak."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı Beth, Wrath'ın Tohrment'e ne anlattığını merak ederek.

Boğazını temizleyen Tohr'un yanakları kızarmıştı. "Seni damgalamış."

Beth kaşlarını çatarak kendine baktı.

"Kokusunu alabiliyorum," dedi Tohr. "Bu etrafı ikaz eden bir koku."

"İkaz mı?"

"Onun *shellan*'ı olduğunu belirten, yani."

"Nesi?"

"Eşi. Tenindeki bu koku diğer erkeklere güçlü bir mesaj veriyor."

Beth haklı olduğunu anladı. Wrath'la birliktelikleri ve bunun ne anlama geldiği konusunda haklıydı.

Bunun beni bu kadar sevindirmemesi gerekir sanırım, diye düşündü.

"Bu senin için dert değil, değil mi?" dedi Tohr. "Onun olmak."

Beth buna yanıt vermek istemedi. Bir düzlemde, Wrath'ın olmak istiyordu. Ama bir diğer düzlemde, her zaman olduğu kişi olmak daha güvenliydi sanki. Kendi başına olmak.

"Hayatında biri var mı?" diye sordu Beth. "Eşin?"

Vampirin yüzü hissettiği bağlılık ve sadakat hissiyle aydınlandı. "Adı Wellsie. Dönüşümlerimizi yaşamadan önce birbirimize verildik. Ama acemi şansı işte, gerçekten âşık olduk. Aslına bakacak olursan, onu sokakta görseydim bile Wellsie'yi seçerdim. Nasıl kader ama?"

"Arada bir yüzümüze güldüğü de oluyor," diye mırıldandı Beth.

"Evet. Bazı erkeklerin birden çok *shellan* aldığı görülür ama ben kendimi bir başka kadınla hayal bile edemiyorum. Zaten Wrath'ın bu gece için beni aramasının nedeni de bu olmalı."

Beth tek kaşını kaldırdı. "Pardon?"

"Diğer kardeşlerimiz... Kanını içtikleri kadınları olsa da bu kadınlarla aralarında duygusal bağ yok. Yani onları durduracak..." Tohr cümlesini tamamlamadan susup kurabiyesini ısırdı. "Yani, senin gibi..."

"Benim gibi ne?" Beth kendini hiç tanımıyormuş gibi hissetmişti. Bu noktada bir yabancının düşüncelerini duymak için deliriyordu.

"Senin gibi güzel bir kadın. Wrath sana göz kulak olmaları için diğerlerini aramazdı çünkü sana bir hamlede bulundukları takdirde, ciddi bir sıkıntı yaşanırdı." Tohr omuz silkti. "Eh, kardeşlerimizin bazıları epey tehlikelidir. Bir kadını onlarla birlikte bırakmak istemezsin. Yani,

en azından umursadığın bir kadını."

Beth, bu kardeşlerden herhangi biriyle tanışmak istediğine emin değildi.

Bir dakika, diye düşündü.

"Wrath'ın zaten bir *shellan*'ı var mı yani?" diye sordu.

Tohr birasını bitirdi. "Bence bu konuda konuşman gereken kişi Wrath."

Tohr *hayır* dememişti.

Hayal kırıklığı hissi göğsünün tam ortasında tezgâhını kurarken, Beth mutfağa gitti.

Lanet olsun. Wrath'la ilgili duygusallaşıyordu. Daha iki kere sevişmişlerdi ve şimdiden kafası karmakarışıktı.

Bu canımı yakacak, diye düşündü, yeni bir bira açarken. Wrath'la ilişkisi yolundan çıktığında, canı fena yanacaktı. Şu vampire dönüşme olayını düşünmek bile istemiyordu.

Ah, Tanrım.

"Kurabiye ister misin?" diye seslendi.

"Harika olur," dedi Tohr.

"Bira?"

"Yok, sağ ol."

Beth paketi getirdi. Bir süre sessizce kurabiye yediler. Hatta paketin dibindeki kırık parçaları bile.

"Yiyecek başka bir şey var mı?" diye sordu Tohr.

Beth ayağa kalktığında kendi karnının da acıktığını fark etti. "Ne olduğuna bakayım."

"Kablolu mu?" diye sordu Tohr, başıyla televizyonu işaret ederek.

Beth adama kumandayı fırlattı. "Elbette. Yanlış hatırlamıyorsam, bu gece TBS'de Godzilla maratonu olmalı."

"*Güzeeel*," dedi vampir, bacaklarını önündeki sehpaya uzatarak. "Her zaman canavarlardan yanayım."

Beth gülümsedi. "Ben de."

Yirmi İkinci Bölüm

Butch uyandı. Biri matkapla kafasını delmeye başlamıştı.

Tek gözünü araladı.

Hayır, telefon çalıyordu.

Ahizeyi kaldırıp kulağına yaklaştırdı. "Efendim?"

"Günaydın günışığım." José'nin sesi matkap hissini geri getirmişti.

"Saat kaç?" diye homurdandı Butch.

"On bir. Beth'in az önce seni aradığını bilmek istersin diye düşündüm. Sesi iyi geliyordu."

Yaşadığı rahatlamayla Butch'un bütün vücudu uyuştu. "Peki herif?"

"Ondan bahsetmedi. Ama bugün seninle konuşmak istediğini söyledi. Kendi evinden aradığı için Beth'in APB'sini iptal ettim."

Butch yatakta doğruldu.

Ve hemen geri yattı.

Bir süre hiçbir yere gidemeyeceği ortadaydı.

"Kendimi çok iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı.

"Buna şaşırmadım. Bu yüzden Beth'e, öğleden sonra

saatlerine dek meşgul olacağını söyledim. Seni yatağına yatırıp evinden çıktığımda saat sabahın yedisiydi."

Ah, yüce İsa.

Butch kendini zorlayarak bir kez daha dikey düzleme geçmeye çalıştı. Bunu denediği anda oda dönmeye başladı. Halen it gibi sarhoştu. Ve felaket halde akşamdan kalmaydı.

Aynı anda birden çok durumda olabildiğini gördü.

"Hemen geliyorum," dedi Butch.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım. Başkomiser gördüğü yerde seni marizleyecek. Bu sabah İçişleri Bakanlığı'ndan gelen birileri seninle ve Billy Riddle'le ilgili sorular sordu."

"Riddle mı? Neden ki?"

"Hadi ama Dedektif!"

Eh, Butch bunun nedenini çıkarabiliyordu elbette.

"Dinle, şu anda başkomiserin karşısına çıkabilecek halde değilsin." José'nin sesi düz, pragmatik bir tondaydı. "Ayılman lazım. Götünü topladıktan sonra gel buraya. Ben yokluğunu idare ederim."

"Sağ ol."

"Aspirin, koca bir bardak suyla birlikte telefonun yanında. Kahve makinesine dek gidemeyeceğini düşündüm. Üç aspirin çakıp telefonun fişini çek ve biraz daha uyu. Heyecan verici bir şey olursa ben gelip seni alırım."

"Seni seviyorum tatlım."

"O halde, yıldönümümüz için bana vizon kürkle güzel bir çift küpe alırsın artık."

"Tamamdır."

Ancak iki denemenin ardından ahizeyi yerine koymayı başaran Butch gözlerini kapadı. Biraz daha uyuması gerekiyordu. Sonrasında kendini yeniden insan gibi hissedebilirdi.

* * *

Beth, kimlik hırsızlığı hakkındaki bir haber üzerinde son düzeltmelerini işaretledi. O kadar düzeltme yapması gerekmişti ki kırmızıya boyanan makale kan kaybediyormuş gibi görünüyordu. Beth, Dick'in esas oğlanlarının kendisine bel bağladıkça daha da kötü yazmaya başladıklarını fark etmişti. Söz konusu olan yalnızca arkaplandaki hatalar değildi; artık gramer yanlışları ve yapısal hatalar da yapıyorlardı. Yazdıkları haberleri gören biri bu adamların Chicago Biçim Kılavuzu'unu* hiç duymamış olduklarını düşünürdü.

Haberi yazan kişi, dosya Beth'e gelmeden önce biraz olsun son okuma ve düzeltme yapmış olduğu sürece, ortak hazırlanan bu haberlerde düzeltmelerle uğraşmak zorunda kalmasına aldırmazdı. Ama durum artık hiç de böyle görünmüyordu.

Beth makaleyi masasındaki "giden kutusu"na koyup bilgisayar ekranına döndü ve gün boyunca aralıklarla üzerinde çalıştığı dosyayı açtı.

Tamam, başka ne bilmek istiyordu?

Sorularından oluşan listeye göz attı.

Gün içinde dışarı çıkabilecek miyim? Ne sıklıkla beslenmem gerekecek? Ne kadar yaşayacağım?

Klavyede hızla yeni bir soru yazdı.

Kiminle savaşıyorsunuz?

Ardından, *Senin de...* diye yazdıktan sonra durdu.

Neydi o sözcük? *Shellan?*

Bunun yerine, *Senin de karın var mı?* diye yazdı.

Wrath'ın bu soruya vereceği yanıttan korktuğunu fark etti. Karısı yoksa, bu durumda kimden besleniyor olabilirdi?

---

* *Chicago Manual of Style.* University of Chicago Press tarafından ilk kez 1906'da yayınlanan biçim ve gramer kılavuzu. İngilizce yayın yapan yayınevleri, dergiler, gazeteler tarafından kullanılmaktadır. (ç.n.)

Peki, bu nasıl bir histi? Wrath beslenirken kadın nasıl hissediyordu?

İçgüdüsel bir şekilde, bunun seks gibi olması gerektiğini düşündü. Yarı-vahşi. Tüketici. Muhtemelen iş bittiğinde bir yerleri morarmış ve zayıf düşmüş olacaktı.

Ve herhalde tam anlamıyla saadet hissedecekti.

"Çok mu çalışıyorsun, Randall?" dedi Dick.

Beth hemen ekran değiştirerek e-postalarına geçti. "Her zaman."

"Seninle ilgili bir dedikodu çalındı kulağıma."

"Öyle mi?"

"Öyle. Cinayet masasından şu dedektifle... O'Neal'la çıktığını duydum. Hem de iki kere."

"Yani?"

Dick, Beth'in masasına eğildi. Kızın üzerinde bisiklet yaka bir gömlek olduğundan, adamın görebileceği pek bir şey yoktu. Dick geri doğruldu.

"Yani, aferin. O adamın üzerinde biraz çalışmanı istiyorum. Bakalım neler alabileceksin. Polis şiddeti üzerine bir haber yapıp onu da kocaman bir fotoğrafla manşete çıkarabiliriz. Devam et, Randall. Böylelikle ben de seni terfi ettirmem gerektiğine ikna olabilirim."

Dick uzaklaşırken, bu şekilde patronluk taslamaktan çok keyif aldığı açıkça belli oluyordu.

Ne puşt bir herif.

Dick'in arkasından bakarken, Beth'in telefonu çaldı. Ahizeyi eline alıp adını söyledi.

Sessizlik oldu. "Hanımım? Siz iyi misiniz?"

Kâhyaydı bu.

"Pardon... evet, iyiyim." Başını boştaki eline dayadı. Wrath ve Tohr gibilerle takıldıktan sonra, Dick'in erkeklik gösterileri komik görünmüştü gözüne.

"Sizin için yapabileceğim herhangi..."

"Hayır, iyiyim." Güldü. "Daha önce uğraşmak zorunda olmadığım bir şey değil."

"Eh, sanırım sizi aramamam gerekirdi..." Fritz artık fısıldıyordu. "Ama hazırlıksız yakalanmanızı istemedim. Efendi bugün özel bir akşam yemeği hazırlanmasını emretti. İkiniz için. Ben de sizi işyerinizden alıp güzel bir elbise satın almak için alışverişe çıkabileceğimizi düşündüm."

"Elbise mi?"

Wrath'la başbaşa yemek mi yiyeceklerdi yani?

Bu fikir ilk başta Beth'e harika görünse de duygusallaşmak konusunda dikkatli olması gerektiğini hatırlattı kendine. Yürüdüğü zemini gerçekten hiç tanımıyordu.

Wrath'ın tam olarak neyin peşinde olduğunu da bilmiyordu.

"Hanımım, sizi arayarak haddimi aşıyorum. Efendi sizi kendisi..."

O anda Beth'in telefonunun ikinci hattı çalmaya başladı.

"Yalnızca bu geceye hazırlanmış olmanızı istiyorum."

Arayan numarayı tanımıştı Beth. Wrath'ın kendisine ezberlettiği telefon numarasıydı bu. Beth budalanın teki gibi sırıttı.

"Gerçekten de yeni bir elbise almak isterim. Bu beni çok mutlu eder."

"Güzel. Galleria'ya gidebiliriz. Orada Brooks Brothers'ın* mağazası var. Efendi de kıyafet istedi. Sizin karşınıza en iyi haliyle çıkmak istediğini sanıyorum."

Beth telefonu kapadığında, budala sırıtışı yüzüne yapışıp kalmıştı.

---

* 1818'de kurulmuş olan, ABD'nin en eski erkek giyim markası. Günümüzde kadınlara da hizmet vermektedir. (ç.n.)

* * *

Wrath, Beth'in telefonuna sesli mesaj bıraktıktan sonra, yatağında dönüp kör saatini kontrol etti. Öğleden sonranın üçüydü. Altı saat kadar uyumuştu ki bu genelde olduğundan daha uzun bir süreydi. Ama beslendiği zamanlarda vücudunun dinlenmeye ihtiyacı olurdu.

Beth'in yanında olmasını istiyordu.

Tohr tan vakti arayıp rapor vermişti. Beth'le birlikte geceyi ayakta geçirip, Godzilla filmleri izlemişlerdi. Tohr'un ses tonundan, kızı çok beğendiğini anlamıştı.

Wrath bunu hem anlayışla karşılamış hem de kızmıştı.

Ama Beth'in yanına Tohr'u göndermekle en doğru kararı vermiş olduğunu biliyordu. Rhage'nin kıza asılacağına şüphesi yoktu ve bu durumda Wrath'ın, kardeşinin bir yerlerini kırması gerekecekti. Kolunu, belki de bacağını. Belki ikisini birden. Vishous'ta da Hollywood'un çarpıcı yakışıklılığına sahip olmasa da şeytan tüyü vardı. Phury bekârlık yeminine sadıktı ama onu da baştan çıkabileceği bir duruma sokmanın âlemi yoktu.

Zsadist?

Bu seçeneği düşünmemişti bile. Kardeşinin yüzündeki yara izi Beth'i dehşete düşürmeye yeterdi. Wrath bile bozuk gözlerini bu izden alamıyordu bazen. Z'yi tahrik eden şeyler içinde favorisi, karşısındaki kadının dehşete kapılmasıydı. Sıradan erkeklerin çoğu nasıl Victoria's Secret'la baştan çıkarsa, Zsadist de kadının korkusundan haz alıyordu.

Hayır, bir kez daha gerek olduğu takdirde, gene Tohr'u gönderecekti.

Gerindi. Saten örtülerin çıplak teninde bıraktığı his Beth'i daha da çok arzulamasına neden oldu. Artık beslenmiş olduğu için vücudunun ne denli güçlendiğini his-

sedebiliyordu. Kemikleri karbon sütunlar, kasları çelik kablolar gibiydi. Yeniden kendine gelmişti ve güçlü vücudu kullanılmak istiyordu.

Ama aynı zamanda, Marissa'yla yaşadıkları yüzünden pişmanlık duyuyordu.

Gece olanları düşündü bir kez daha. Wrath başını kadının boynundan kaldırdığı anda, onu neredeyse öldürmek üzere olduğunu anlamıştı. Bunun nedeni çok fazla kan içmiş olması değildi.

Marissa kendini geri çektiğinde, hissettiği kederle vücudu sarsılıyordu.

"Marissa..." diye seslenmişti Wrath.

"Lordum, seni azlediyorum. Aramızdaki akitten. Artık özgürsün."

Kadına yaptığı şey yüzünden kendini berbat hisseden Wrath küfretmişti.

"Öfkeni anlayamıyorum," demişti kadın, zayıf bir sesle. "Bu her zaman istediğin şeydi ve ben de sana bunu veriyorum işte."

"Ben asla..."

"Asla beni istemedin," diye fısıldamıştı Marissa. "Bunu biliyorum."

"Marissa..."

"Lütfen sus. Ne diyeceğini bilsem de bu gerçeğin dudaklarından dökülmesine dayanamam. Bana bağlı olman seni her zaman utandırdı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden tiksiniyorum."

"*Ne?*"

"Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Benden ayrılıp özgür kalmak için sabırsızlanıyorsun. Ben kanını içerken, varlığıma katlanmak için kendini zorladığını görebiliyorum."

Kadın hıçkırmaya başlamıştı. "Sana geldiğimde her zaman temiz olmaya çalıştım. Saatler boyunca küvette temizlendim. Ama senin üzerimde gördüğün kirden bir türlü kurtulamadım."

"Marissa, dur. Lütfen dur. Bunun seninle ilgisi yok."

"Evet, biliyorum. Kadını gördüm. Zihninde." Kadın bunu dedikten sonra gözle görülür bir şekilde ürpermişti.

"Üzgünüm," demişti Wrath. "Senden asla tiksinmedim. Sen çok güzel..."

"Bunu söyleme. Şu anda değil." Marissa'nın sesi sertleşmişti. "İlla bir şeye üzüleceksen, gerçeği anlamamın bu kadar uzun zaman almış olmasına üzülebilirsin."

"Seni korumaya devam edeceğim," demişti Wrath.

"Hayır, bu olmayacak. Ben artık senin derdin değilim. Hiç de olmamışım zaten."

Bunu söyledikten sonra gitmişti Marissa. Taze okyanus kokusu da kadın gittikten bir an sonra yok olmuştu.

Wrath gözlerini ovuşturdu. Bir şekilde bu durumu telafi etmek istiyordu. Gerçi kadının ıstırabını ve kederini düşündüğünde, bunu nasıl yapabileceğinden emin değildi. Ama Marissa'nın, kendisi için hiçbir şey ifade etmediğine inanmasına izin veremezdi. Ya da onu bir şekilde temiz bulmadığına.

Wrath'ın Marissa'ya asla âşık olmadığı doğruydu. Ama hiçbir zaman onun canını yakmak da istememişti. Zaten kadından sıklıkla kendisini yalnız bırakmasını istemesinin nedeni buydu. Bu ilişkiyi bitiren Marissa olursa, Wrath'ı istemeyenin kendisi olduğunu açıkça ortaya koyarsa, ait olduğu aristokrat çevrede başını dik tutmaya devam edebilirdi. Marissa'nın sosyal çevresinde, eşi tarafından reddedilen bir *shellan* hasarlı mal olarak görülürdü.

Ama Wrath'ı terk eden Marissa olduğundan, böyle bir

utanç duymaktan kurtulmuştu. Dahası Wrath, haber duyulduğunda kimsenin buna şaşırmayacağını tahmin ediyordu.

Aslına bakılacak olursa, Wrath'ın bugüne dek Marissa'yla nasıl ayrılabileceklerini gerçekten düşünmemiş olması komikti. Belki de bunun nedeni, bunca zamanın ardından asla ayrılmayacaklarını varsaymasıydı. Öyle ya da böyle, bu ayrılığa bir başka kadınla ilişki kurmasının neden olabileceğini aklından bile geçirmemişti.

Ve Beth'le olan buydu. Bir gece önce onu kendi kadını olarak damgaladıktan sonra, Beth'e duygusal olarak bağlanmaya başladığını inkar edemezdi.

Başının belada olduğunu anlayacak kadar erkek vampir davranışlarını ve psikolojisini bilen Wrath, sesli bir şekilde küfretti. Yalnızca kendisinin değil, Beth'in de başı beladaydı.

Başı bağlı bir erkek tehlikeli bir şeydi.

Özellikle de kadınını yalnız bırakmak zorunda kaldığı zamanlarda.

Göz kulak olması için kadınını bir başkasına emanet etmek zorunda olduğunda.

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırmak için kendini zorlayan Wrath, telefonu eline alıp üst katın numarasını tuşladı. Bir şeyler yemesi gerektiğini düşünmüştü. Telefona kimse yanıt vermediğinde, Fritz'in yiyecek alışverişi yapmak için dışarı çıkmış olabileceğini tahmin etti.

Bu iyiydi. Wrath, kardeşlerden gecenin ilerleyen saatlerinde uğramalarını istemişti ve kardeşler masaya çöktüklerinde çok yerdi. Araştırmalarından elde ettikleri sonuçları konuşmanın zamanı gelmişti.

Darius'un öcünü alma isteği Wrath'ın içinde alev alev yanıyordu.

Beth'e yaklaştıkça, bu ateş daha da canlanıyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Butch, başkomiserin odasından çıktığında, silahını bırakmış olduğundan göğsündeki kılıfın hafiflediğini hissetti. Cüzdanı da rozeti olmadığından yamyassıydı. Kendini çıplak gibi hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, kapıda bekleyen José.

"İzne çıkıyorum."

"Bu da ne demek şimdi?"

Butch koridorda yürümeye başladı. "NYPD, şüpheliyle ilgili herhangi bir şeye ulaşmış mı?"

José, Butch'u kolundan yakalayıp sorgu odalarından birine soktu. "Ne oldu?"

"Soruşturma sonuçlanana dek ücretsiz açığa alındım. Sorgulamanın nasıl sonuçlanacağını da biliyoruz elbette. Aşırı güç kullandığıma kanaat getirilecek."

José elini saçlarına soktu. "Sana biraz sakinleşmen gerektiğini söylemiştim dostum."

"Riddle denilen o herif daha kötüsünü hak etti."

"Konu bu değil ki!"

"Komik. Başkomiser de aynısını söyledi."

Butch, çift taraflı aynanın önüne gidip kendine baktı.

Yaşlanıyordu. Belki de hayatı boyunca yapmak istediği tek iş onu gerçekten yormaya başlamıştı.

Polis şiddeti. Siktirsinler. Butch, masumların koruyucusu olarak görüyordu kendini. Sert çocuk havalarında, kendini beğenmiş bir kabadayı filan değildi. Sorun, suçlulukların lehine çok fazla yasa bulunmasıydı. Hayatları bu suçlulular tarafından altüst olan kurbanlar o kadar şanslı değildi.

"Zaten buraya ait değilim," dedi Butch, yumuşak bir sesle.

"Ne?"

Bu dünyada artık kendisi gibi adamlara yer olmadığını düşünüyordu yalnızca.

Butch arkasına döndü. "Yani... NYPD? Ne biliyoruz?"

José bir şey demeden önce uzunca bir süre Butch'a baktı. "Açığa alındın, ha?"

"En azından beni resmi olarak işten atacakları güne dek."

Ellerini kalçalarına dayayan José aşağı bakarak, ayakkabılarına itiraz ediyormuş gibi başını iki yana salladı. Ardından Butch'un sorusunu yanıtladı.

"*Nada.** Adam yoktan var olmuş gibi."

Butch öfkeyle küfretti. "Peki şu ninja yıldızları. Onları internetten alabileceğini biliyorum ama aynı zamanda buralarda da bulunabilir, değil mi?"

"Evet, dövüş sanatları akademilerinden."

"Kentte bu akademilerden iki tane var."

José yavaşça başını salladı.

Butch cebinden anahtarlarını çıkardı. "Görüşürüz."

"Dur bakalım. Zaten sorup soruşturması için birini gönderdik. Her iki akademide de eşkali verilen adama

* İspanyolca'da *hiçbir şey*. (ç.n.)

benzeyen birinin bu yıldızlardan satın aldığını hatırlamadıklarını söylemişler."

"Sağ ol bilgi için." Butch kapıya yöneldi.

"Dedektif. Hey, *O'Neal*." José, bir kez daha Butch'u kolundan yakaladı. "Lanet olsun, biraz durur musun?"

Butch omzunun üzerinden baktı. "Polisin işine burnumu sokmamam için beni ikaz edeceğin ana mı geldik yoksa? Çünkü aklında bu varsa, hiç zahmet etme."

"Yüce İsa. Butch, ben senin düşmanın değilim." José koyu kahverengi gözlerini Butch'un gözlerine dikti. "Çocuklar da ben de arkandayız. Bize göre, sen yapman gerekeni yaptın ve hiç yanıldığını görmedik. Yani indirdiğin herkes bunu hak etmişti. Ama belki de bugüne dek yalnızca şanslıydın, olamaz mı? Bir gün canını yaktığın biri..."

"Vaazı kes. İlgimi çekmiyor." Butch elini kapı koluna koydu.

José, Butch'u yakaladı. "Artık teşkilatta değilsin, O'Neal. Açığa alındığın bir soruşturmayı kendi başına devam ettirmeye çalışmak Janie'yi geri getirmeyecek."

Butch, yumruk yemiş gibi soluksuz kalmıştı. "Şimdi de taşaklarımı mı tekmelemek istiyorsun?"

José havlu atıyormuş gibi bir ifadeyle elini çekti. "Üzgünüm. Ama bu bataklıkta ilerlemeye devam etmen daha da dibe gömülmenden başka bir işe yaramayacak. Bunun kız kardeşine bir yararı yok. Asla olmadı."

Butch yavaşça başını iki yana salladı. "Siktir. Bunu biliyorum."

"Emin misin?"

Evet, emindi. Billy Riddle'ın canını yakmaktan keyif almıştı ve bunun yegâne nedeni, herifin Beth'e yaptıklarının intikamını almak istemesiydi. Bunun, kız kardeşiyle hiçbir ilgisi yoktu. Janie ölmüştü. Bunun üzerinden çok

ama çok zaman geçmişti.

Gene de José'nin üzgün gözleri Butch'a ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi hissettirmişti.

"Her şey yoluna girecek," derken buldu kendini. Ama dediğine inanmıyordu.

"Yalnızca... yalnızca dışarıda şansını zorlama, Dedektif."

Butch kapıyı açtı. "Tek bildiğim şansımı zorlamak, José."

Bay X ofis sandalyesinde arkasına yaslanıp, önündeki geceyi düşündü. Patlayan bomba ve fahişenin cesedinin bulunmasıyla birlikte kent merkezi iyice hareketlenmiş olmasına rağmen, bu gece de şansını deneyecekti. Screamer'ın civarında vampir avına çıkmak riskliydi ama yakalanma riski de her zaman bu işin bir parçası olacağından göze almak zorundaydı.

Hem, köpekbalığı yakalamak istiyorsanız tatlı suda avlanmazdınız. Bay X vampirler neredeyse oraya gitmek durumundaydı.

Olacakların beklentisiyle heyecanlandı.

Son günlerde işkence tekniklerini tazelemişti. Bu sabah da akademiye gitmek için evden ayrılmadan önce, ahırda kurduğu atölyeye uğramıştı. Bir araya getirdiği aletleri parıldıyordu: Bir dişçi delgi takımı; çeşitli boylarda bıçaklar; bir çekiç ve keski; bir de Sawzall.*

Bir karpuz kaşığı. Gözler için.

Elbette işkencede önemli olan, acıyla ölüm arasındaki incecik çizgide dengeli yürüyebilmekti. Kurbanınızın çektiği acıyı saatlerce, günlerce uzatabilmeliydiniz. Ölüm ancak en son basılacak tuş olmalıydı.

Bay X'in kapısı çalındı.

"Gir."

* Motorlu testere markası. (ç.n.)

Gelen resepsiyonistti. Kolları bir erkeğin kolları kadar kalın olan kadının göğüsleri yok denecek kadar küçüktü. Bu kadının çelişkileri halen Bay X'i hayrete düşürebiliyordu. İleri düzeyde penis kıskançlığı nedeniyle devamlı steroit almasına ve bir goril gibi halter çalışmasına rağmen, makyaj yapmaya ısrarla devam ediyordu. Saçları da her gün kuaförden çıkmış gibi olurdu. Ama yırtık tişörtü ve tozluklarıyla berbat bir travesti gibi görünüyordu.

Bay X bu kadından iğreniyordu.

Kim olduğunu her zaman bileceksin, diye düşündü Bay X. *Ve kim olmadığını.*

"Sizinle konuşmak isteyen bir adam var." Kadının sesi olması gerekenden bir buçuk oktav düşüktü. "O'Neal. Sanırım adı bu. Polise benziyor ama üzerinde rozet yok."

"Hemen geleceğimi söyle." *Seni hilkat garibesi,* diye ekledi içinden.

Kadın... adam... artık her neyse, kapıyı arkasından kapattığında Bay X gülümsedi.

İşi vampir öldürmek olan ruhsuz bir adam, kalkmış bu kadına hilkat garibesi diyordu.

Eh, en azından Bay X'in bir amacı vardı. Ve planı.

Kadınsa bu gece bir kez daha Gold's Gym'e gidecekti. Saat beşte sona erecek mesaisinden kurtulduğu anda.

Butch, sivil polis arabasını Beth'in binasının önünde durdurduğunda saat akşamüstü altıyı biraz geçmişti. Arabayı da en sonunda teşkilata teslim etmek zorundaydı ama askıya alınmak işten atılmak demek değildi. Arabayı geri istiyorsa, başkomiserin bunu bizzat sorması gerekiyordu.

Her iki dövüş sanatları akademisine de gidip yöneticileriyle konuşmuştu. Heriflerden biri iğrenç bir tipti. Butch kadar beyaz olmasına rağmen Asyalı olduğuna kendini

inandırmış, savunma sanatlarıyla kafayı bozmuş ruh hastasının tekiydi.

Diğer akademinin yöneticisi ise düpedüz garip bir herifti. Briyantin sürülmüş sarı saçları ve neredeyse üzerinden yarım asır geçmiş Pepsodent* reklamlarındaki gülümseyen tipleri anımsatan sinir bozucu gülümsemesiyle, 1950'lerden günümüze gelmiş bir sütçüyü andırıyordu. Butch'a yardımcı olmaya hevesli gibi görünmesine rağmen, ters olan bir şey vardı. Adam ağzını açtığı anda Butch'un palavra göstergesinin ibresi hareketlenmişti.

Dahası herif tam bir muhallebi çocuğu gibi kokuyordu.

Butch, Beth'in binasının ön basamaklarını çıkıp zile bastı. Kızın hem ofis hem de ev numaralarına geleceğine dair sesli mesaj bırakmıştı. Zile ikinci kez basmak üzereyken, cam kapıdan Beth'in apartmanın lobisinde kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. *Lanet olsun.*

Beth'in üzerinde önü açık siyah bir gece elbisesi vardı. Elbise kıza öylesine yakışmıştı ki Butch'un geçmeye yüz tutmuş başağrısı geri dönmüştü. Dekoltesi kızın göğüslerinin bir kısmını gözler önüne sermiş; dar beli ince kalçalarını öne çıkarmıştı. Bir tarafındaki yırtmacı, attığı her adımda bacağını baldıra dek gösteriyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları da bileklerinin narin ve çekici bir görünüm kazanmasını sağlamıştı.

El çantasının içinde bir şeyler arayan Beth, Butch'u gördüğü anda şaşkınlığa düştü.

Saçları topuz yapılmıştı. Butch bu saçları açmanın nasıl bir his vereceğini düşünürken buldu kendini.

Beth kapıyı açtı. "Butch."

"Selam." Butch'un bir velet gibi dili tutulmuştu.

"Mesajlarını aldım," dedi Beth, yumuşak bir sesle.

* ABD'de 1915'ten bu yana üretilen bir diş macunu markası. (ç.n.)

Kızın dışarı çıkabilmesi için adam bir adım geriledi. "Konuşacak vaktin var mı?"

Butch bunu sorsa da yanıtın ne olacağını biliyordu.

"Ah, şu anda olmaz."

"Nereye gidiyorsun?"

"Randevum var."

"Kiminle?"

Kız adamın gözlerine ölçülüp biçilmiş bir soğukkanlılıkla bakarken, Butch Beth'in yalan söylemek üzere olduğunu anlamıştı.

"Özel biri değil."

Ya, eminim öyle.

"Dün geceki adama ne oldu, Beth? O nerede?"

"Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Kız gözlerini bir an olsun kaçırmamıştı. "Müsaade edersen..."

Butch kızın kolunu yakaladı. "Ona gitme."

Sessizliğe bir otomobilin alçak motor sesi karıştı. Karartılmış camları olan büyük, siyah bir Mercedes binanın önünde durdu. Tam uyuşturucu baronu tarzıydı.

"Ah, lanet olsun, Beth." Kızın dikkatini çekmek için kolunu daha da sıktı. "Bunu yapma. Bir şüpheliye yardım ediyorsun."

"Bırak beni, Butch."

"O *tehlikeli*."

"Sen değil misin?"

Butch kızı bıraktı.

"Yarın," dedi Beth, biraz gerileyerek. "Yarın konuşacağız. İşten sonra burada buluşalım."

Çılgına dönen Butch vücuduyla kızın yolunu kapadı. "Beth, gitmene izin..."

"Beni tutuklayacak mısın?"

Bir polis memuru olarak bunu yapamazdı. Yeniden göreve dönene dek böyle bir yetkisi yoktu.

"Hayır, seni tutuklamayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Bunu sana iyilik olsun diye yapmıyorum," dedi adam, kız etrafından dolanırken. "Beth, *lütfen.*"

Kız duraksadı. "Hiçbir şey göründüğü gibi değil."

"Bilmiyorum. Benim gördüğüm resim oldukça net. Bir katili koruyorsun ve kendini en sonunda bir tabutta bulma olasılığın epey yüksek. Bu adamın kim olduğunu anlayabiliyor musun? Onun yüzüne yakından baktım. Boğazımı sıkarak beni öldürmeye çalışırken. Cinayet arzusu böyle adamların kanında dolaşır. Bu onun doğası. Nasıl ona gidebilirsin? Lanet olsun, onun sokaklarda özgürce dolaşmasına nasıl izin verebilirsin?"

"O dediğin gibi biri değil."

Ama Beth bunu soru sorarmış gibi bir tonda söylemişti.

Arabanın kapısı açıldı ve smokin giymiş küçük, ihtiyar bir adam dışarı çıktı.

"Hanımım, bir sorun mu var?" diye sordu adam, endişeyle. Aynı anda gözlerini Butch'a dikmişti.

"Hayır, Fritz. Sorun yok." Beth gülümsedi ama bu titrek bir gülümsemeydi. "Yarın, Butch."

"O kadar uzun yaşarsan."

Yüzü kireç gibi beyazlayan kız hızla basamakları inip arabaya bindi.

Birkaç saniye sonra da Butch kendi arabasına atlayıp peşlerine takıldı.

Havers yemek odasına yaklaşan ayak seslerini duyduğunda, kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Kimse tarafın-

dan rahatsız edilmeden yemeğini yemek istiyordu.

Oysa gelen, bir hastanın getirildiğini haber veren bir *doggen* değildi.

"Marissa!" Havers sandalyesinden kalktı.

Kadın, kardeşine gülümsedi. "Yemeğe inebileceğimi düşündüm. Odamda kendi başıma zaman geçirmekten bıktım."

"Bana katılmak istemene çok memnun oldum."

Marissa masaya yaklaşırken, Havers de onun için bir sandalye çekti. Kız kardeşinin bir gün yemeğe ineceğine dair umutlarını tümden yitirmiş olmasına rağmen, her yemekte ısrarla onun için de servis açılmasını istemişti ve şu anda buna çok memnundu. Ama kız kardeşine baktığında, bu gece yemeğe inmek için kendini zorlamasından daha fazlasının geçerli olduğunu gördü. Marissa'nın üzerinde kalkık yakalı bir ceketi olan, siyah renkte, ipekten, güzel bir elbise vardı. Omuzlarına düşen saçları mum ışığında altından parıltılar saçıyordu. Güzeller güzeli kız kardeşine bakarken, Havers bir kez daha o adama karşı düşmanlık hissetti. Wrath'ın bu nadide güzelliği görememesi kız kardeşine hakaretti. Damarlarında asil bir kan akan bu zarif kadın nasıl onun için yeterli olmazdı?

Beslenmek için onu kullanması dışında...

"Çalışmaların nasıl gidiyor?" diye sordu Marissa, bir *doggen* kendisine şarap koyarken. Bir diğer *doggen* da yemeğini servis etti. "Teşekkürler, Phillip. Karolyn, bu harika görünüyor."

Marissa nazikçe bifteğinden bir lokma aldı.

Yüce Tanrım, diye düşündü Havers. Her şey neredeyse normaldi.

"Çalışmalarım mı? Gayet iyi. Aslına bakarsan, iyinin ötesinde. Daha önce de söylediğim gibi, bir tür keşifte bu-

lundum. Çok yakında, beslenme meselesi maziye karışabilir." Havers kadehini eline alıp şarabını yudumladı. Burgonya şarabı bifteğin yanında uygun bir içki gibi görünse de şarabın tadını alamadı. Yedikleri de damağında acı bir tat bırakmıştı. "Bu öğleden sonra kendime saklanmış kan transfer ettim ve kendimi gayet iyi hissediyorum."

Bu tam olarak gerçek değildi. Kendini hasta hissetmiyordu belki ama yolunda olmayan bir şeyler vardı. Beslendikten sonra yaşadığı güçlenme henüz gerçekleşmemişti.

"Oh, Havers," dedi Marissa, yumuşak bir sesle. "Halen Evangaline'i özlüyorsun, değil mi?"

"Acı verici şekilde. Bir başka kadının kanını içmeyi... kabullenemiyorum."

Ama artık eski tarz yöntemlerle hayatta kalmaya çalışması gerekmeyecekti. Bundan sonra her şey klinik bir düzende olacaktı. Kolunda steril bir iğne ve yanında bir kan torbasıyla.

"Kaybın için çok üzgünüm," dedi Marissa.

Havers uzanarak avcu yukarı bakacak şekilde elini masaya koydu. "Teşekkür ederim."

Marissa kardeşinin elini tuttu. "Ayrıca aşırı ölçüde içime kapandığım için de üzgünüm. Ama artık her şey daha iyi olacak."

"Evet," dedi Havers, sektirmeden. Wrath damardan beslenmeyi tercih edecek türden bir barbar olsa da en azından Marissa kendini kurtarabilirdi. "Sen de kan aktarımını deneyebilirsin. Bu seni de özgürleştirebilir."

Marissa elini çekip şarap kadehine uzandı. Burgonya şarabını içerken birkaç damla elbisesinin ceketine döküldü.

"Ah, kardeşim," diye mırıldandı, şarabı ceketten silkelerken. "Fena sakarım, değil mi?"

Ceketini çıkarıp yanındaki boş sandalyeye astı.

"Havers, ben de denemek isterim gerçekten. Damardan içmek artık benim için de tercih edilebilir bir yol değil."

Havers'in içi rahatlamış, olasılıklar karşısında heyecanı artmıştı. Uzun zamanın ardından bu hisler ona çok yabancı geldi. Bir şeylerin iyi yönde değişebileceği fikri uzun zamandır Havers'e uzaktı.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Başını sallayan Marissa, saçlarını omzunun üzerinden arkaya atıp eline çatalını aldı. "Evet, gerçekten."

Bunu yaptığı anda, Havers kardeşinin boynundaki izlerle morlukları gördü.

İltihaplanmış iki geniş yara izi. Kanın çekildiği yerde kıpkırmızı bir alan. Ağır bir el tarafından kavrandığı belli olan köprücükkemiğinin üzerinde morluklar.

Havers'in içine çöken dehşet bir anda iştahını kesmiş, görüşünün bulanıklaşmasına neden olmuştu.

"Nasıl olur da sana bu kadar sert davranabilir?" diye mırıldandı.

Marissa'nın hızla boynuna giden eli bir an orada kaldıktan sonra, saçlarını öne aldı. "Önemli bir şey değil. Gerçekten... bir şey değil."

Havers'in gözleri halen kardeşinin boynundaydı. Marissa'nın saklamaya çalıştığı şeyi açık bir şekilde görebiliyordu.

"Havers, lütfen. Sadece yemeğimizi yiyelim." Ne istediğini göstermek istermiş gibi bir kez daha çatalı eline aldı. "Hadi. Yemeğimizi yiyelim."

"Bunu nasıl yapabilirim?" Havers çatalını masaya bıraktı.

"Çünkü bitti."

"Ne bitti?"

"Wrath'la akdimizi bozdum. Artık onun *shellan*'ı değ-

lim. Bundan sonra onu görmeyeceğim."

Havers bir süre boş boş bakmaktan fazlasını yapamadı. "Neden? Değişen ne?"

"Çünkü kendine istediği kadını buldu."

Öfkesi, Havers'in damarlarında donup kalmıştı. "Peki sana tercih ettiği bu kadın kimmiş?"

"Onu tanımıyorsun."

"Sınıfımızdaki bütün kadınları tanıyorum. Kim?" diye diretti Havers.

"Sınıfımızdan bir kadın değil."

"O halde, Yazıcı Bakire'nin Seçilmişlerinden biri mi?" Vampirlerin sosyal hiyerarşisinde, aristokrat sınıftan kadınların daha üstünde kalanlar yalnızca bu seçilmişlerdi.

"Hayır. O bir insan. Ya da Wrath'ın onunla ilgili düşüncelerinden çıkarabildiğim kadarıyla, en azından bir yarı-insan."

Havers sandalyesinde taş kesilmişti. Bir insan. İnsan?

Marissa yerine tercih edilen kadın bir... *homo sapiens miydi yani?*

"Yazıcı Bakire'yle temasa geçildi mi?" diye sordu Havers, kırılgan bir sesle.

"Bu onun görevi, benim değil. Ama şüphen olmasın, kadına gidecek. Bu ilişki... bitti."

Marissa bifteğinden küçük bir lokma alıp ağzına attı ve bunun nasıl yapıldığını unutmuş gibi, dikkatle çiğnedi. Belki de bariz şekilde hissettiği utanç yutkunmasına engel oluyordu.

Havers sandalyesinin kollarını kavradı. Kız kardeşi, güzeller güzeli kız kardeşi ihmal edilmişti. Kullanılmıştı. Ona merhametsizce davranılmıştı.

Ve krallarıyla birlikteliğinin ardından elinde kalan yalnızca bir insan için terk edilmenin utancıydı.

Marissa'nın aşkı Wrath için asla bir şey ifade etmemişti. Güzel vücudu ya da kusursuz soyu da.

Wrath şimdi de Marissa'nın onurunu elinden almıştı.

Bu iş bitmemişti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Wrath, Brooks Brothers ceketini üzerine geçirdi. Omuzları dar gelmişti biraz. Ama zaten Wrath'a uygun kıyafet bulmak kolay iş olmadığı gibi, Wrath da Fritz'i bu konuda ikaz etmemişti.

Diğer taraftan, bu ceket terzi elinden çıkmış olsaydı bile Wrath kendini içinde kapana kısılmış gibi hissederdi. Yünlü kumaşın değil, silahlarının asılı olduğu deri kıyafetlerinin içinde rahat edebilirdi yalnızca.

Banyoya girip, gözlerini kısarak aynaya baktı. Üzerindeki takım siyahtı. Gömlek de. Gözlerinin çıkarabildiği bundan ibaretti.

Yüce Tanrım. Muhtemelen bir avukat gibi görünüyordu.

Ceketi çıkarıp mermer tezgâha koydu. Sabırsız elleriyle arkaya attığı saçlarını deri bir şeritle bağladı.

Fritz neredeydi? *Doggen* neredeyse bir saat önce Beth'i almak için çıkmıştı. Şu ana dek çoktan gelmiş olmaları gerekirdi ama yukarıdaki evin halen boş olduğunu hissediyordu.

Ah, canı cehenneme. Kâhya bir saat değil, bir buçuk dakikalığına gitmiş olsaydı bile, Wrath gene de kendini

rahatsız hissederdi. Beth'i öylesine görmek istiyordu ki aşırı ölçüde gergindi ve dikkati dağınıktı. Tek düşünebildiği yüzünü kızın saçlarının içine gömmek ve vücudunun en sert kısmını onun en derinlerine sokmaktı.

Tanrım. Kızın çıkardığı sesleri düşündü.

Bir kez daha aynadaki yansımasına baktıktan sonra, ceketi geri giydi.

Fakat seks her şey değildi. Wrath, yalnızca yatağa atmak değil, Beth'e saygılı davranmak da istiyordu. Yavaşlamak istiyordu. Onunla yemek yemek, konuşmak istiyordu. Ona bütün kadınların arzuladığı şeyi vermek; sevecen, ilgili, âşık bir adam olmak istiyordu.

Gülümsemeyi denedi. Gülümsemesini genişletti. En sonunda yanaklarının çatlayacağını düşünene dek buna devam etti.

Pekâlâ, Hallmark kartlarında* kullanılacak türden bir gülümsemesi yoktu. Ama gene de biraz romantik olabilirdi. Olamaz mıydı?

Çenesini ovdu. Romantizmden ne anlardı ki?

Birdenbire, kendini budalanın teki gibi hissetti.

Hayır, durum bundan daha kötüydü. Üzerindeki şık takım Wrath'ı ifşa etmişti ve gördüğü gerçek onun için kötü bir sürprizdi.

Kendini bir kadın için değiştiriyordu. Onu memnun etmeye çalışmaktan başka bir nedeni de yoktu.

Bağlanıyordu işte. Tam olarak bu nedenden onu damgalamamalıydı. Asla, asla onunla bu kadar yakınlaşmamalıydı.

Bir kez daha kendine, dönüşümü tamamlandığı anda kızla işinin biteceğini söyledi. Bundan sonrasında Wrath kendi hayatına geri dönecek, kendi yoluna gidecekti. Kız da...

* 1910 yılında kurulan, ABD'nin en büyük tebrik kartı üreticisi. (ç.n.)

Tanrım. Neden kendini göğsünün ortasından vurulmuş gibi hissediyordu?

"Wrath?" Tohrment'in sesi odada patladı.

Kardeşinin bariton sesi Wrath'ın içini rahatlatarak kendine getirmişti.

Banyodan çıktığı anda Tohr'un ıslık çalmasıyla kaşlarını çattı.

"Şu haline bak," dedi Tohr, etrafında dönerek.

"Götümü ye."

"Hayır, teşekkürler. Kadınları tercih ederim." Tohr kahkaha attı. "Ama güzel temizlendiğini söylemem gerek."

Wrath kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Ama bunu yaptığında ceketi öylesine gerilmişti ki sökülmesinden çekinerek kollarını geri indirdi.

"Neden geldin?"

"Seni cep telefonundan aradım ama açmadın. Bu gece burada buluşmamızı söylemiştin. Ne zaman olacak bu buluşma?"

"Saat bire kadar meşgulüm."

"Bir mi?"

Wrath ellerini kalçalarının üzerine koydu. Bir yabancı evine girmiş gibi, derinlerine çöken bir rahatsızlık hissetti.

Bu çok yanlıştı. Randevu. Beth'le.

Ama artık iptal edemeyeceği kadar geçti.

"Gece yarısı olsun o zaman," dedi Wrath.

"Kardeşlere gece yarısı hazır olmalarını söylerim."

Tohr'un dudaklarında ince bir tebessüm olduğundan şüphelense de vampirin sesi düzdü. Araya bir sessizlik girdi.

"Hey, Wrath?"

"Ne?"

"Kız, sandığın kadar güzel. Bilmek istersin diye düşündüm."

Bunu söyleyen bir başka erkek olsaydı, Wrath burnunu kırardı. Ve karşısındaki Tohr olmasına rağmen, gene de kafası atmıştı. Kimsenin ona Beth'in ne kadar karşı konulmaz olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bunu duymak Wrath'a, Beth'in en sonunda hayatını birleştireceği erkeğin nasıl biri olacağını düşündürmüştü.

"Söylemek istediğin bir şey var mı yoksa yalnızca gevezelik mi yapıyorsun?"

Bu laf, konuyu daha detaylı konuşmak için bir davet olmasa da Tohr aklındakini söylemekten geri durmadı. "Bu kıza çok fazla düşmüş durumdasın."

Siktiri çekip konuyu kapatmalıydım, diye düşündü Wrath.

"Kızın da seninle aynı hislere sahip olduğunu düşünüyorum," diye devam etti Tohr.

Oh, harika. Bunu duymak Wrath'ı çok daha iyi hissettirmişti. Böylelikle en sonunda onun kalbini kıracağını da anlamıştı.

Bu randevu *gerçekten* kötü bir fikirdi. Kalpler ve çiçeklerle ilgili bu boktan fikre nereden kapılmıştı?

Wrath köpekdişlerini açığa çıkardı. "Kız dönüşümünü tamamlayana dek yanında olacağım. Bu kadar."

"Ya, eminim." Wrath derinlerden gelen bir sesle homurdandığında, diğer vampir ürperdi. "Daha önce bir kadın için giyindiğini hiç görmemiştim."

"O, Darius'un kızı," dedi Wrath. "Fahişelerinden biriyle olduğu anlardaki Zsadist gibi davranmamı mı tercih ederdin?"

"Yüce Tanrım, hayır. Lanet olsun, umarım Z de bu halini düzeltir. Ama sana ve Beth'e baktığımda gördüğüm şeyden memnunum. Çok uzun zamandır yalnızdın."

"Bu senin fikrin."

"Ve diğerlerinin."

Wrath'ın alnı terle kaplanmıştı.

Tohr'un dürüstlüğü Wrath'ın kapana kısılmış gibi hissetmesine neden oldu. Beth'i yalnızca koruması gerekirken, ona kendini gerçekte olduğundan daha özelmiş gibi hissettirmeye çalıştığı gerçeği de Wrath'ı köşeye sıkıştırmıştı.

"Bulunman gereken başka bir yer yok mu senin?" dedi Wrath.

"Yok."

"Şansımı..."

Wrath hareket edip bir şeyler yapma ihtiyacıyla kanepeye giderek motorcu ceketini aldı. Silahlarını ceketine yerleştirmesi gerekiyordu ve Tohr'un gitmek için acelesi olmadığından, çığlıklar atmak yerine kendini bir şeylerle meşgul etmesi daha iyi bir fikir gibi gelmişti.

"Öldüğü gece," dedi Tohr. "Darius, senden kızıyla ilgilenmeni istediğinde onu reddettiğini söylemişti."

Wrath gömme dolabı açarak, ninja yıldızları, hançerler ve zincirlerle dolu kutuyu çıkardı. Silah seçimi yaparken, "Yani?" dedi.

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

Wrath sıktığı dişlerinin arasından nefesini verdi.

"D öldü. Ona borçluyum."

"D hayattayken de ona borçluydun."

Wrath hızla arkasına döndü. "Benimle konuşman gereken başka bir mesele kaldı mı? Yoksa, git başımdan."

Tohr ellerini kaldırdı. "Sakin ol, kardeşim."

"Sikmişim sakinliğini! Ne senle ne de bir başkasıyla onun hakkında konuşmayacağım. Anladın mı? Ayrıca kardeşlerle yan yana geldiğinde de çeneni kapalı tutsan iyi edersin."

"Tamam, tamam." Tohr kapıya doğru geriledi. "Ama kendine bir iyilik yap. Bu kadınla aranda artık ne dönüyorsa, gözün hep açık olsun. Fark edilmeyen bir zayıflık ölümcül olabilir."

Wrath gürleyerek, içgüdüsel bir şekilde saldırı pozisyonuna geçti. Vücudunun üst kısmı kalçalarının üzerinde öne çıkmıştı. "Zayıflık mı? Bunu bana, *shellan*'ına âşık olacak kadar budala bir erkek mi söylüyor? Şaka yapıyorsun herhalde."

Araya uzun bir sessizlik girdi.

"Aşkı bulduğum için şanslıyım kardeşim," dedi Tohr en sonunda, yumuşak bir sesle. "Wellsie hayatımda olduğu için her gün Yazıcı Bakire'ye şükrediyorum."

Wrath'ın kızgınlığının yerini, adını koyamadığı başka bir şey almıştı. "Sen *zavallısın*."

Tohr tıslar gibi bir ses çıkardı. "Sen de asırlardır ölüsün. Yalnızca, kendine bir mezar bulup içine uzanamayacak kadar kötüsün."

Wrath deri ceketini yere fırlattı. "En azından senin gibi bir amsalak değilim!"

"Güzel. Sikik. Takım."

Wrath aralarındaki mesafeyi iki adımda kapatırken, diğer vampir de gerilemedi. Tohrment, geniş omuzları ve uzun, güçlü kolları olan, devasa bir erkekti. İki vampir arasında öfke nabız gibi atmaya başladı.

Yüzünde soğuk bir sırıtma beliren Wrath'ın köpekdişleri öne çıkmıştı. "Kendi kadınına harcadığın zamanın yarısını ırkımızı korumaya adamış olsaydın, Darius'u kaybetmeyebilirdik. Bunu hiç düşündün mü?"

Göğüste açılmış bir yaradan kanın boşalması gibi, Tohr'un ıstırabı taşarak dışarı döküldü. Vampirin kederi havanın ağırlaşmasına neden olmuştu. Wrath, kardeşinin

ciğerlerine, ruhunun en derinlerine çökmüş kederi kendi içine çekti. Kardeşinin onuruna ve cesaretine belden aşağı bir şekilde saldırmış olduğu için kendinden tiksiniyordu. Tohr'un saldırmasını beklerken, kendine karşı duyduğu nefreti eski bir dost gibi karşıladı.

"Böyle bir şey söylediğine inanamıyorum." Tohr'un sesi titriyordu. "Sana gereken..."

"Değersiz tavsiyelerine ihtiyacım yok."

"*Siktir git!*" Tohr, Wrath'ın omzuna sert bir darbe indirdi. "Öyle ya da böyle bu tavsiyeleri alacaksın. Seni küstah piç, düşmanlarının kim olduğunu anlasan iyi edersin. Bir başına kalmadan önce..."

Wrath, çarpılan kapının sesini hayal meyal duymuştu. Kafasının içinde çığlıklar atarak değersiz bir puşt olduğunu söyleyen ses, geri kalan her şeyin üzerine çıkmıştı.

Derin bir nefes alıp, ciğerlerindeki havayı korkunç bir haykırışla boşalttı. Bu sesle kapılar, silahlar, banyo aynası titredi. Kendi kendilerine yanan mumların alevleri fitillerinden kurtularak önlerine çıkan her şeyi yok etmek için deliriyormuş gibi görünüyordu. Boğazının parçalanacağını, göğsünün alev alacağını hissedene dek bağırdı, Wrath.

Sonunda ağzını kapattığında, rahatlama hissetmedi. İçinde yalnızca pişmanlık vardı.

Gömme dolaba gidip dokuz milimetrelik bir Beretta aldı. Doldurduğu silahı pantolonunun beline soktuktan sonra, kapıyı açtı ve basamakları ikişer ikişer tırmanarak yukarı kata çıktı.

Konuk odasına adımını attığında durup etrafı dinledi. Evin sessiz olması muhtemelen herkes için en hayırlısıydı. Kendine hâkim olması gerekiyordu.

Bir süre evde dolandıktan sonra yemek odasındaki masanın önünde durdu. Masa Wrath'ın istediği şekilde ku-

rulmuştu. İki uçta iki sandalye. Kristal ve gümüş yemek takımları. Mumlar.

Kardeşine zavallı diyen bir adam olarak kurdurduğu masaya baktı.

Masa Darius'un paha biçilmez yemek takımlarıyla kurulmamış olsaydı, her şeyi aşağı indirirdi. Onu engelleyen bu düşünceye rağmen eli içgüdüleri doğrultusunda öne uzansa da gerilen ceketi Wrath'ı durdurdu. Yakalarını kavradığı ceketi sırtından çıkarmak üzereyken, ön kapı açıldı. Wrath arkasına dönerek kapıya baktı.

Gelmişti işte. Kapı eşiğinden geçti. Koridora girdi.

Wrath'ın elleri iki yanına düştü.

Üzerinde siyah bir elbise vardı. Saçları topuz yapılmıştı. Gece açan güller gibi kokuyordu. Kokuyu içine çektiği anda içgüdüleri kızı o an yatağa atması için harekete geçti.

Ama kızın duygularını hissetti. Temkinli ve gergindi. Güvensizliğini algılayabildiği kız kendisine bakıp bakmamanın kararsızlığına düşmüş gibi görünürken, Wrath bundan sapkınca bir şekilde tatmin oldu.

Wrath'ın öfkesi keskin bir şekilde geri dönmüştü.

Kapıyı kapamakla meşgul olan Fritz'in mutluluğu etrafına yaydığı enerjiden açıkça belli oluyordu. "Konuk odasına şarap koydum. Yemeğin ilk servisini otuz dakika içinde yapmam uygun olur mu?"

"Hayır," dedi Wrath, hiddetle. "Şimdi oturacağız."

İlk başta kafası karışmış gibi görünen Fritz, Wrath'ın hislerini anlamakta gecikmedi.

"Nasıl isterseniz, efendim. Derhal." Kâhya, mutfakta bir şeyler alev almış gibi bir anda ortalıktan kayboldu.

Wrath, Beth'e baktı.

Kız biraz geriledi. Bunun nedeni muhtemelen Wrath'ın gözlerindeki öfkeydi.

"Sen... farklı görünüyorsun," dedi Beth. "Bu takımın içinde."

"Bu kıyafetlerin beni medeni bir adama dönüştürdüğünü sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Bunu düşünmedim."

"Güzel. Şimdi şu yemeği yiyelim."

Wrath, istediği takdirde Beth'in kendisini takip edeceğini düşünerek yemek odasına geri döndü. Gelmek istemezse... canı cehenneme, muhtemelen bu çok daha iyiydi. Zaten kapana kısılıp kalacağı masaya oturmak için acele ettiği yoktu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Beth, onunla masaya oturup oturmayacağını hiç umursamıyormuş gibi görünen Wrath'ın uzaklaşmasını izledi.

Kendi düşüncelerinin içinde kaybolmamış olsaydı, ağır bir şekilde aşağılanmış olduğunu hissedebilirdi. Beth'i yemeğe davet eden Wrath'tı. O halde karşısına çıktığında neden böyle bir tavır takınmıştı? Bir an için, evden kaçarcasına çıkıp gitmek istedi.

Ama Wrath'ın peşinden gitti. Çünkü başka seçeneğinin olmadığını hissediyordu. Öğrenmek istediği çok fazla şey vardı ve bunları ona yalnızca Wrath açıklayabilirdi.

Gerçi, Tanrı biliyordu ki bu bilgileri bir başkasından alma şansı olsaydı, kesinlikle o kişiye giderdi.

Wrath önünde yürürken, gözlerini adamın ensesine dikip güçlü adımlarını görmezden gelmeye çalıştı. Ama bunu yapamadı. Wrath'ın vücudunu kullanış şekli çok etkileyiciydi. Topuklarını sert bir şekilde yere bastığı her adımında, omuzları geniş ceketinin altında oynayarak bacaklarının hareketini dengeliyordu. Kolları iki yanında rahat bir şekilde sallanırken, baldırlarının gerilip gevşe-

diğini düşündü. Onu çıplak bir şekilde hayal etti. Kaslarının teninin altında gerildiğini gördü.

Zihninde Butch'un sesi yankılandı. *Cinayet arzusu böyle adamların kanında dolaşır. Bu onun doğası.*

Ama kendisi için tehlikeli olabileceğini, canını yakabileceğini düşündüğünden, Wrath onu geçen gece evden göndermemiş miydi?

Kendine, çelişkileri açıklığa kavuşturmaya çalışmaktan vazgeçmesini söyledi. Bu zihinsel aerobikle, çay yaprağı falı bakmaktan fazlasını yapıyor değildi. İçgüdülerini izlemesi gerekiyordu ve içgüdüleri kendisine ancak Wrath'ın yardımcı olabileceğini söylüyordu.

Beth yemek odasına adımını attığında, ikisi için kurulmuş harika masaya bakakaldı. Masanın tam ortasında çiçekler vardı. Sümbülteber ve orkide. Fildişi mumlar. Parıldayan porselen ve gümüş yemek takımları.

Wrath masanın etrafından dolanarak bir sandalye çekti ve Beth'in bu sandalyeye oturmasını bekledi.

Tanrım. Wrath bu takım içinde inanılmaz görünüyordu. Gömleğinin düğmelemediği yakası boğazını açıkta bırakmış; siyah ipek kumaş teninin yanık bir ton kazanmasını sağlamıştı. Bu kadar öfkeli olması çok kötüydü. Yüzü de ruh hali gibi sertleşmişti. Saçlarını geriye attığından, çenesinin saldırgan duruşu her zaman olduğundan daha belirgindi.

Bir şey onu zıvanadan çıkarmıştı. Fena halde.

İşte buluşulacak adam budur, diye düşündü. Sosyal olarak cinayetle sonuçlanan bir trafik tartışmasına eşdeğer tutumuyla bir vampir.

Temkinli bir şekilde sandalyeye yaklaştı. Yerine geçerken Wrath'ın hafifçe eğilerek kokusunu içine çektiğine yemin edebilirdi.

"Neden bu kadar geç kaldın?" diye sordu Wrath, masanın başındaki kendi sandalyesine otururken. Beth'ten yanıt gelmediğinde, Wrath ona bakarak siyah güneş gözlüğünün çerçevesinin üzerinden kaşlarını çattı. "Buraya gelmen için Fritz'in seni ikna etmesi mi gerekti yoksa?"

Beth kendini bir şeylerle meşgul etmek için önündeki peçeteyi açıp bacaklarının üzerine örttü. "Mesele bu değildi."

"Mesele neydi peki?"

"Butch bizi takip etti. Öncelikle ondan kurtulmamız gerekti."

Öfkesi havadaki ışığı emmiş gibi, Wrath'ın etrafındaki alanın karardığını hissetti.

Fritz iki küçük salata kâsesiyle odaya girdi. kâseleri masaya koyduktan sonra, "Şarap?" diye sordu.

Wrath başını salladı.

Kâhya kadehlerini doldurup çıktıktan sonra, Beth eline ağır, gümüş bir çatal alıp bir şeyler yemek için kendini zorladı.

"Neden birdenbire benden korkmaya başladın?" Kızın duyduğu korku onu sıkıyormuş gibi, Wrath'ın sesinde alaycı bir ton vardı.

Beth ağzını yeşillikle doldurdu. "Birini boğarak öldürmek istiyormuş gibi göründüğün için olabilir mi acaba?"

"Bu eve benden korkar bir halde girdin. Daha beni görmeden önce benden korkmuştun. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

Beth gözlerini tabağından kaldırmadı. "Belki de bana bir gece önce az kalsın bir arkadaşımı öldüreceğin hatırlatılmıştır."

"Yüce İsa, gene mi bu konu?"

"Sen sordun," dedi Beth, hiddetle. "Yanıtımdan hoşlanmadın diye bana kızamazsın."

Wrath sabırsızlıkla ağzını sildi. "Ama onu öldürmedim, öyle değil mi?"

"Çünkü seni durdurdum."

"Bu da kafana mı takıldı? İnsanların çoğunun kahraman olmak için can attığını sanırdım."

Beth çatalını masaya bıraktı. "Ne, biliyor musun? Şu anda seninle birlikte olmak istemiyorum."

Wrath yemeğine devam etti. "O halde neden geldin?"

"Çünkü bunu sen istedin!"

"İnan bana, teklifimi reddetmeni kaldırabilirdim." Beth hiç umrunda değilmiş gibi.

"Bu bir hataydı." Beth peçetesini tabağının yanına koyup ayağa kalktı.

Wrath bir küfür savurdu. "Yerine otur."

"Bana ne yapacağımı söyleme!"

"Affet, yanlış söylemişim. Yerine otur ve çeneni kapa."

Beth bir an yutkunamadı. "Seni küstah piç..."

"Bu gece senden önce biri daha bana bunu söylemişti. Çok teşekkür ederim."

Fritz, masaya sıcacık sandviç ekmekleri getirmek için bu anı seçti.

Beth, Wrath'a öfkeyle bakarken, şarap kadehine uzanmak için ayağa kalkmış gibi davranmaya çalıştı. Fritz'in önünde masayı terk edecek değildi. Hem biraz daha kalmak istediğini de fark etmişti.

Böylelikle Wrath'a biraz daha bağırabilirdi.

Odada yalnız kaldıklarında, "Benimle bu şekilde konuşma cüretini nereden buluyorsun?" dedi.

Wrath önündeki salatadan biraz daha yedikten sonra çatalını tabağının yanına koydu ve peçetesiyle ağzının kenarlarını sildi. Wrath'ı yetiştiren Emily Post'tu* sanki.

* Görgü kuralları üzerine yazdıklarıyla ünlenmiş Amerikalı yazar. (ç.n.)

"Öncelikle bir konuyu açıklığa kavuşturalım," dedi Wrath. "Bana ihtiyacın var. Yani o polise yapabileceklerimle ilgili düşüncelerinden kurtulsan iyi edersin. Dostun Butch halen toprağın üzerinde, değil mi? Öyleyse sorun ne?"

Beth, dümdüz Wrath'a baktı. Güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini okumaya çalışıyor, tutunabileceği bir yumuşaklık arıyordu. Ama gözlüğün kapkara camları bunu imkânsız hale getirirken, Wrath'ın yüzündeki gergin çizgilerden de bir şey anlamak mümkün değildi.

"Hayat senin için nasıl bu kadar önemsiz olabilir?" dedi Beth, sesini yükselterek.

Wrath buna soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ölüm senin için nasıl bu kadar önemli olabilir?"

Beth sandalyesine çöküp kaldı. Karşısındaki adamdan korkuyordu. Bu adamla seviştiğine... seks yaptığına inanamıyordu. Yüreği kaskatı bir adamdı bu.

Beth birdenbire kendi yüreğinin yandığını hissetti. Bunun nedeni Wrath'ın kendisine davranış şekli değil, Beth'in yaşadığı hayal kırıklığıydı. Bu adamın göründüğünden daha farklı olmasını istemişti. Ruhunun sert kısımları kadar, kendisine gösterdiği sıcaklığın da onun bir parçası olmasını istemişti.

Elini bağrına koydu. "Senin için sorun değilse, buradan gitmek istiyorum," dedi.

Araya uzun bir sessizlik girdi.

"Lanet olsun..." diye mırıldandı Wrath, nefesini bırakarak. "Bu doğru değil."

"Hayır, değil."

"Senin doğru düzgün bir randevuyu hak ettiğini düşünmüştüm. Ya da öyle bir şeyi işte. Normal bir şeyi." Beth şaşkınlık dolu gözlerle kendisine bakarken, Wrath kahkaha attı. "Ne kadar aptalca bir fikirmiş. Bildiğim

yoldan devam etmeliydim. Sana nasıl insan öldüreceğini öğretmeye kalksam bundan daha iyi olurdu."

Wrath'ın gururunun altında, Beth bir başka duygunun olduğunu hissetti. Güvensizlik? Hayır, bu değildi. Wrath açısından doğal olacak bir şekilde, bu duygu çok daha yoğundu.

Kendine duyduğu nefret.

Odaya giren Fritz, salata kâselerini götürdükten sonra çorbayla geri döndü. Patates ve pırasalı soğuk bir çorbaydı bu. İlginç, diye düşündü Beth, dalgın bir halde. Genellikle önce çorba, ardından salata servis edilirdi, değil mi? Vampirlerin farklı sosyal geleneklere sahip olmaları gerektiğini düşündü. Erkeklerin birden çok kadın alması gibi farklılıklar. Beth'in midesi kalktı. Bunu düşünmeyecekti. Bunu düşünmeyi reddetti.

"Bak, yalnızca bil diye söylüyorum," dedi Wrath, kaşığını eline alırken. "Ben cinayet işlemeye can attığımdan değil, halkımı korumak için savaşıyorum. Bugüne dek binlerce kişi öldürdüm. Binlerce, Beth. Bunu anlayabiliyor musun? Yani ölüm beni rahatsız ediyormuş gibi davranmamı istiyorsan, bunu yapamam. Bunu yapamam."

"Binlerce mi?" diye mırıldandı Beth, şaşkınlığa düşmüş bir halde.

Wrath başını salladı.

"Tanrı adına, sen kimlerle savaşıyorsun?"

"Dönüşümünden geçtiğin anda senin de peşine düşecek piçlerle."

"Vampir avcıları filan mı?"

"Kırıcılar. Dehşetin dünyasında özgürce hüküm sürebilmek için Omega'ya ruhlarını teslim eden insanlar."

"Omega da kim... ya da ne?" Beth bu sözcüğü telaffuz ettiği anda mumların alevleri titreşti. Görünmez bir el masadan geçmişti sanki.

Wrath'ın tereddütte kaldığını fark etti. Bu onu gerçekten rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu. Hiçbir şeyden korkmayan, çekinmeyen Wrath sanki bu konudan konuşmak istemiyordu.

"Şeytan'dan mı bahsediyorsun yoksa?" diye sordu Beth.

"Daha kötüsü. Şeytan'la Omega'yı karşılaştıramazsın bile. Şeytan yalnızca bir metafor. Diğeri ise çok, çok gerçek. Neyse ki Omega'nın karşısında bir başka güç var. Yazıcı Bakire." Wrath'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Belki de *neyse ki* biraz abartılı bir sözcük oluyor burada. Ama aralarında bir denge vardır."

"Tanrı ve Şeytan."

"Sizin sözlüğünüzde öyle olabilir. Bizim efsanemize göre, vampirler Yazıcı Bakire tarafından yaratıldı. Onun seçilmiş çocuklarıyız. Yazıcı Bakire'nin hayat yaratabilme yeteneğini sindiremeyen Omega, Yazıcı Bakire'nin kendi türüne, yani bizlere bahşettiği özel güçleri hor gördü. Buna yanıtı da Soykırım Cemaati'ni kurmak oldu. Yoktan hayat yaratma gücüne sahip olmadığından, cemaatinde elinin altında hazır bulunan bir saldırı aracı olarak insanları kullanıyor."

Bütün bunlar çok tuhaf, diye düşündü Beth. Ruhunu teslim eden insanlar. Ölümsüzler. Gerçek dünyada olmayan bir sürü şey.

Gerçi şu anda bir vampirle yemek yiyen kendisi değil miydi? Yani herhangi bir şey için imkânsız diyemezdi.

Kendi korkunç yarasını diken güzeller güzeli sarışın adamı düşündü.

"Seninle birlikte savaşan başka savaşçılar da var, değil mi?"

"Kardeşlerim." Wrath kadehini eline alıp biraz şarap içti. "Vampirler saldırı altında olduklarını anladıkları

anda, en güçlü erkekler ayrılarak savaş eğitiminden geçirildi ve Kırıcıların üzerine salındı. Savaşçıların nesiller boyu en güçlü dişilerle çiftleşmesi sonucunda vampirlerin bir alt türü oluştu. Bu alt türün en güçlü vampirleri Kara Hançer Kardeşliği'ni oluşturmaktadır."

"Kan bağıyla mı kardeşsiniz?"

Wrath'ın dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. "Öyle de denebilir."

Bu özel bir konuymuş gibi, Wrath'ın yüz ifadesi değişmişti. Kardeşlik hakkında tek bir kelime daha etmeyeceğini hissetse de Beth halen Wrath'ın nasıl bir savaş içinde olduğunu merak ediyordu. Yakında, Wrath'ın koruduğu türden birine dönüşeceğini düşündüğünde, bu konu daha da önem kazanıyordu.

"O halde öldürdüğün kişiler insan."

"Evet. Ama bu Kırıcılar aslında zaten ölü. Bizimle savaşabilmeleri için ihtiyaç duydukları dayanıklılığı ve gücü askerlerine verebilmek amacıyla, Omega onların ruhlarını alır." Wrath'ın sert yüzünden memnuniyetsizlik dolu bir ifade geçti. "Gerçi bu, ruhu olan insanların da peşimize düşmesini engelliyor değil."

"Bizden hoşlanmıyorsun... değil mi?"

"Öncelikle, damarlarında akan kanın yarısı babandan geliyor. İkinci olaraksa, insanları neden seveyim ki? İnsanlar dönüşümümden önce benim canıma okudu ve şu anda bana bulaşmamalarının yegâne nedeni onları ölümüne korkutuyor olmam. Vampirlerin varlığı çok fazla kişi tarafından biliniyor olsaydı, ne olurdu? O zaman cemaatte olmayanlar da peşimize düşerdi. İnsanlar kendilerinden farklı olan her şeyi tehdit unsuru olarak görür ve bu tehdide karşı yanıtları her zaman saldırmaktır. İnsanlar zayıfları ezen, güçlülerden ürken bir tür oldu

her zaman." Wrath başını iki yana salladı. "Ayrıca canımı da sıkıyorlar. Bunu anlayabilmen için, folklorlerinin türümüzü nasıl sunduğuna bakman kâfi gelecektir. İsa adına! Drakula'yı düşün. Savunmasız insanları avlayan şeytani bir kan emici. Kalitesiz, düşük bütçeli filmlerle pornoda nasıl sunulduğumuzu bir düşün. Cadılar Bayramı konusunda ise beni hiç konuşturma. Plastik vampir dişleri! Kara pelerinler! Bu aptalların doğru anladığı tek şey kan içtiğimiz ve gündüzleri dışarı çıkamadığımız. Bu uydurma zırvaların sonucu, toplumdan dışlanmamız ve insanların bizden deliler gibi korkması oldu. Aynı ölçüde tiksinti verici olan bir başka şey de oluşturulan gizemin, canı sıkılmış insanlara karanlık dünyanın ziyaret edilebilecek heyecanlı bir yer olduğunu düşündürmesi."

"Ama bizi avlamıyorsunuz?"

"Bu sözcüğü kullanma. *Onlar*, Beth. *Biz* değil. Şu anda tam olarak insan değilsin ve çok yakında hiç olmayacaksın." Wrath duraksadı. "Ve hayır. Onları avlamıyorum. Ama yoluma çıkacak olduklarında, başları ciddi belada demektir."

Beth Wrath'ın dediklerini düşünürken, sözde girmek üzere olduğu dönüşümünün aklına geldiği her sefer içinde yükselen panik duygusunu gözardı etmeye çalıştı.

"Butch'a saldırdığında... yani sonuçta o bir... neydi, Kırıcı mı? O bir Kırıcı değildi sonuçta, öyle değil mi?"

"O seninle aramıza girdi." Wrath'ın çenesi gerilmişti. "Seninle aramıza girecek herkesle ve her şeyle sorunum var demektir. Senin sevgilin olsun ya da olmasın, bir daha böyle bir şeye kalkışacak..."

"Onu öldürmeyeceğine dair bana söz verdin."

"Öldürmeyeceğim. Ama yumuşak davranacağımı da söyleyemem."

Beth, Hard-ass'i bu konuda uyarması gerektiğini düşündü.

"Neden yemiyorsun?" diye sordu Wrath. "Yemeğe ihtiyacın var."

Beth önüne baktı. Yemek mi? Hayatı birkaç gün içinde bir Stephen King romanına dönmüştü. Wrath beslenmesi hakkında mı endişeleniyordu yani?

"Ye." Wrath başıyla Beth'in önündeki çorba kâsesini gösterdi. "Dönüşüm için mümkün olduğunca güç kazanmalısın."

Beth yalnızca Wrath'tan yakasını kurtarmak için kaşığını eline aldı. Çorbanın mükemmel bir şekilde pişirilmiş olduğunu tahmin etmesine rağmen, tadı uhu gibiydi.

"Şu anda da üzerinde silah var, değil mi?" diye sordu Beth.

"Evet."

"Hiç silahlarını çıkardığın oluyor mu?"

"Hayır."

"Ama biz..." *Sevişmeden* demeden önce ağzını kapadı.

Wrath masada öne doğru eğildi. "Her zaman elimin altında bir şeyler vardır. Sana sahip olurken bile."

Beth yutkundu. İçine dolan şehvetli hislerle, Wrath'ın paranoyağın teki olduğuna veya her zaman kötülüğün yakında bulunduğunu düşündüğüne dair korkunç düşünceler birbirine girmişti.

Lanet olsun, diye düşündü Beth. Wrath bir sürü şey olabilirdi ama histerik bir tip olmadığına emindi.

Fritz kâse çorbalarını alıp kuzu eti olan tabaklarla dönene dek araya uzun bir sessizlik girdi. Beth, Wrath'ın etinin minik parçalara doğrandığını fark etti. *Tuhaf*, diye düşündü.

"Yemekten sonra sana göstermek istediğim bir şey

var." Eline çatalını alan Wrath'ın, tabağındaki minik et parçalarından birini yakalaması için iki denemede bulunması gerekti.

Beth o anda Wrath'ın, önündeki tabağa bakmaya zahmet bile etmediğini fark etti. Bakışları masaya odaklanmıştı sanki.

İçinden bir ürperti geçti. Ortada çok yanlış bir şey vardı.

Dikkatli bir şekilde Wrath'ın yüzündeki güneş gözlüğüne baktı.

Birlikte oldukları ilk gece parmaklarıyla yüzünü aradığını hatırladı. Onu ancak dokunarak bulabilirdi sanki. Bu gözlüğü hiç çıkarmadığını düşündü. Konu yalnızca ışığı engellemek değildi belki de. Gözlerini kapatması gerekiyor olabilir miydi?

"Wrath?" dedi, yumuşak bir sesle.

Wrath elini şarap kadehine uzattı. Ama parmakları kristale çarpana dek kadehi kavrayamadı.

"Ne?" Kadehi dudaklarına götürdü ama içmeden geri masaya bıraktı. "Fritz? Kırmızı şarap gerek."

"Hemen, efendim." Fritz başka bir şişeyle geldi.

"Hanımım?"

"Ah, evet. Teşekkür ederim."

Mutfak kapısı kapandığında, "Bana sormak istediğin bir şey mi var?" dedi Wrath.

Beth boğazını temizledi. Bir şeylere farklı anlamlar yüklüyor olmalıydı. Wrath'ın zayıf bir tarafını bulmak için çaresizlik içinde çırpındığından, şimdi de kendini onun kör olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

Beth zeki bir kız olsaydı, kaldı ki bu cidden tartışmaya açık bir konuydu, aklındaki soruları hızla sorup evine giderdi.

"Beth?"

"Efendim... Ah, yani gündüzleri dışarı çıkamadığınız doğru."

"Vampirlere güneş ışığı temas edemez."

"Temas ederse ne olur?"

"Temas anında tenlerimizde ikinci ya da üçüncü derece yanıklar olur. Biraz daha uzun kaldığımızda ise yanıp kül oluruz. Güneş, aşık atmak isteyeceğin bir şey değildir."

"Ama şu anda ben gündüzleri dışarı çıkabiliyorum."

"Çünkü daha dönüşümden geçmedin. Gerçi kim bilir? Dönüşümünün sonrasında da güneş ışığına karşı dayanıklı olabilirsin. Ebeveynlerinden biri insan olan vampirler için durum farklıdır. Bu durumda vampirlerin karakteristik özellikleri değişiklik gösterebilir." Wrath biraz şarap içtikten sonra dudaklarını yaladı. "Ama dönüşümden geçeceksin ve bu da Darius'un kanının sende güçlü olduğunu gösteriyor."

"Ne sıklıkla... beslenmem gerekecek?"

"Başlangıçta daha sık. Ayda iki ya da üç kere. Ama bunu şimdiden bilmemiz imkânsız."

"Bana ilk seferimde yardımcı olduktan sonra, kendimi besleyebileceğim bir adamı nasıl bul..."

Wrath'ın hırladığını duyduğu anda cümlesini tamamlamadan susan Beth, sandalyesinde büzüldü. Wrath bir kez daha öfkelenmişti.

"Birini bulman için sana yardımcı olacağım," dedi Wrath, her zamankine göre daha derinden gelen bir sesle. "O zamana dek beni kullanacaksın."

"Umarım bu dönem uzun sürmez," diye mırıldandı Beth, onun başına kaldığı için Wrath'ın mutlu olmadığını düşünerek.

Wrath, dudaklarını büzerek Beth'ten tarafa baktı. "Birini bulmak için çok mu heveslisin?"

"Hayır. Ben yalnızca düşünmüştüm ki..."

"Ne? Ne düşünmüştün?" Sesi, güneş gözlüğünün ardından bakan gözleri kadar sertti.

Wrath'ın kendisine bağlanmak istemediği gerçeğini sözcüklere dökmek kolay değildi. Wrath'sız her şeyin daha iyi olacağından şüphesi olmasa da bu şekilde reddedilmek canını yakmıştı.

"Tohr senin vampirlerin kralı olduğunu söyledi. Ben de epey meşgul olabileceğini düşünmüştüm."

"Bizim oğlanların çenelerini kapalı tutmayı öğrenmesi lazım."

"Bu doğru mu? Kralları sen misin?"

"Hayır," diyerek kestirip attı Wrath.

Beth, yüzüne bir kapı çarpılmış gibi hissetti.

"Evli misin? Demek istediğim, bir eşin var mı? Ya da iki?" diye sordu Beth, aklında ne varsa sormasının daha iyi olduğunu düşünerek. Wrath'ın canı zaten sıkkındı. Beth onu daha da kızdıracağını sanmıyordu.

"Yüce İsa. Hayır."

Beth'in bir şekilde içi rahatlamıştı. Gerçi Wrath'ın ilişkiler hakkında ne düşündüğü de açıktı.

Beth kadehinden bir yudum aldı. "Hayatında hiç kadın yok mu yani?"

"Yok."

"O halde kimden besleniyorsun?"

Araya bir kez daha uzun bir sessizlik girdi. Beth'e cesaret kazandıran bir sessizlik değildi bu.

"Daha önce biri vardı."

"Önce mi?"

"Önce."

"Ne zaman?"

"Yakın zamana dek." Wrath omuz silkti. "Onunla hiçbir zaman yakın olmadık. Birbirimize uygun değildik."

"Artık beslenmek için kime gidiyorsun?"

"Tanrım, sen gerçekten muhabirmişsin!"

"Kime gidiyorsun?" diye diretti Beth.

Wrath uzunca bir süre Beth'e baktı. Yüzündeki ifade değişmeye başladı; öfkesi vücudundan dışarı akıyormuş gibiydi. Çatalını yumuşak bir şekilde tabağının yanına iliştirdikten sonra, diğer elini avcu yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydu. "Ah, canı cehenneme."

Wrath'ın küfretmesine rağmen, birdenbire odanın havası yumuşamıştı sanki.

Beth ilk başta Wrath'ın ruh halindeki bu ani değişime güvenemedi. Wrath güneş gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovdu. Gözlüğü geri taktığında, Beth Wrath'ın göğsünün şiştiğini gördü. Kendini toparlamaya çalışıyormuş gibiydi.

"Tanrım, Beth. Bu kişinin sen olmanı istiyordum sanırım. Dönüşümünün ardından uzun süre yanında kalamayacağımı bilmeme rağmen." Başını iki yana salladı. "Ben orospu çocuğunun tekiyim."

Beth gözlerini kırpıştırdı. Wrath'ın hayatta kalmak için kendi kanını içecek olmasının düşüncesi cinsel bir sıcaklık hissetmesine neden olmuştu.

"Ama endişelenme," dedi Wrath. "Böyle bir şey olmayacak. Sana kısa zaman içinde bir erkek vampir bulacağım."

Wrath önündeki tabağı ileri itti. Yemeğinin ancak yarısını yemişti.

"En son ne zaman beslendin?" diye sordu Beth, sevişikleri gece Wrath'ın mücadele ettiği açlığını düşünerek.

"Dün gece."

Beth'in göğsüne binen baskı ciğerlerini tıkadı. "Ama beni ısırmadın."

"Sen gittikten sonra."

Wrath'ı kollarında başka bir kadınla hayal etti. Şarap kadehine uzandığında, elinin titrediğini gördü.

Vay be. Bu gece Beth'in duyguları her türlü hız rekorunu kırıyordu. Aynı zamanda korkmuş, öfkelenmiş ve delicesine bir kıskançlığa kapılmıştı.

Bundan sonra ne olacaktı acaba?

İçindeki bir ses, bunun muhtemelen mutluluk olmayacağını söylüyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Beth şarap kadehini masaya koydu. Kendini daha iyi kontrol edebilmeyi isterdi.

"Bundan hoşlanmadın, değil mi?" dedi Wrath, alçak sesle.

"Neden hoşlanmadım?"

"Başka bir dişiden kan içmemden."

Beth kendiyle dalga geçiyormuş gibi güldü. Kendiyle, Wrath'la, bütün bu durumla dalga geçiyormuş gibi. "Bunu yüzüme vurmak zorunda mısın?"

"Hayır." Wrath duraksadı. "Bir gün bir başka erkeğin tenini dişlerinle deleceğini, kanını emeceğini düşünmek bende de birilerini bıçaklama isteği uyandırıyor."

Beth bir şey demeden Wrath'a baktı.

O halde neden benimle kalmıyorsun? diye düşündü.

Wrath başını iki yana salladı. "Ama bu şekilde düşünemem."

"Neden?"

"Çünkü sen benim olamazsın. Daha önce ne demiş olursam olayım, bu mümkün değil."

Fritz masayı topladıktan sonra tatlıları getirdi. Kenar-

ları altından tabakların üzerinde bütün çilekler. Tabakların kenarında çikolata sosu vardı. Bir de küçük kurabiye.

Normalde, Beth bu tabağı birkaç dakika içinde silip süpürürdü ama bir şey yiyemeyecek kadar sarsılmıştı.

"Çilek sevmez misin?" diye sordu Wrath, ağzına bir tane atarken. Parlak beyaz dişleri meyvenin kırmızı, dolgun etine girdi.

Beth omuz silkti. Wrath'a bakmamak için kendini zorlaması gerekti. "Severim."

"Al." Wrath kendi tabağından bir çilek alıp Beth'e doğru eğildi. "Bırak da seni ben besleyeyim."

Wrath'ın uzun parmakları çileğin sapını sıkıca tutmuştu. Kolu havadaydı.

Beth, Wrath'ın önerisini kabul etmek istese de "Kendim yiyebilirim," dedi.

"Evet, yiyebilirsin," dedi Wrath, yumuşak bir sesle. "Ama konu bu değil."

"Onunla seks yaptın mı?" diye sordu Beth.

Wrath'ın kaşları titreşti. "Dün gece mi?"

Beth başını salladı. "Beslendiğinde, aynı zamanda onunla sevişiyor musun?"

"Hayır. Sonraki sorunu da yanıtlayayım. Şu anda senden başka kimseyle yatmıyorum."

Şu anda, diye düşündü Beth.

Beth başını indirip ellerine baktı. Aptalca bir şekilde canı yanmıştı.

"Seni beslememe izin ver," diye mırıldandı Wrath. "Lütfen."

Büyü artık, dedi Beth kendine. Yetişkinlerdi. Yatakta müthişlerdi ve bugüne dek bir erkekle bunun yakınından geçen bir şey bile yaşamamıştı. Yakında Wrath'ı kaybedecek diye, bunu şimdi bırakıp gidecek miydi yani?

Hem kendisine daha mutlu bir geleceğin sözünü verseydi bile, Wrath gibi bir adam uzun müddet yanında kalamazdı. O, kendisi gibi adamlardan oluşan bir grupla birlikte savaşan bir savaşçıydı. Evcilik oyunu onu ölümüne sıkardı.

Ona şimdi sahipti. Onu şimdi istiyordu.

Beth sandalyesinde öne eğildi, ağzını açtı ve çileği bütün olarak dudaklarının arasına aldı. Onu izleyen Wrath'ın burun delikleri açılmıştı. Çileğin suyundan bir damla çenesinden aşağı süzüldüğünde, Wrath hırladı.

"Bunu yalamak istiyorum," diye mırıldandı Wrath. Uzanarak Beth'in çenesini tuttu. Peçetesini kaldırdı. Beth elini Wrath'ın elinin üzerine koydu. "Ağzını kullan."

Odadaki sessizlik, Wrath'ın göğsünün derinlerinden yükselen bir sesle yırtıldı.

Wrath, başını eğerek Beth'e yaklaştı. Dudakları aralanıp dili dışarı çıkarken, parlak köpekdişleri bir an Beth'in gözüne çarptı. Wrath diliyle çileğin suyunu yalayıp geri çekildi.

Beth'e baktı. Beth de ona. Mumların alevleri titreşti bir kez daha.

"Gel benimle," dedi Wrath, elini uzatarak.

Beth tereddüt etmedi. Wrath'ın elini tutup kendisini masadan kaldırmasına izin verdi. Konuk odasına girdiler ve tablonun içinden koridora geçtiler. Taştan basamakları inerlerken, karanlıkta Wrath'ın varlığı daha da yoğunluk kazandı.

Aşağı indiklerinde Wrath tarafından odaya çekilen Beth, yatağın toplanmış olduğunu gördü. Yastıklar düzgün bir şekilde başlık tahtasının önüne yerleştirilmiş; saten örtüler durgun bir su gibi gerilmişti. Wrath'ın üzerinde olduğu, içine girip çıktığı anları düşündüğünde Beth'in

yüzü kıpkırmızı kesildi.

Bir kez daha kendilerini orada buldular, diye düşündü Beth. *Ve kız sabırsızlanıyordu.*

Wrath'ın derinlerinden gelen sesi duyduğunda, Beth omzunun üzerinden ona baktı. Adam, hedefine gözlerini dikmiş vahşi bir hayvan gibi görünüyordu.

Wrath düşüncelerini okumuştu. Ne istediğini biliyordu. Bunu vermeye hazırdı.

Wrath kendisine doğru yürürken, Beth kapının kapanıp kilitlendiğini duydu. Odada başka birinin olup olmadığını merak ederek etrafına bakındı. Başka kimse yoktu.

Wrath'ın eli boynuna uzandı. Başparmağıyla Beth'in başını geriye itti. "Gecenin başından beri seni öpmek istiyorum."

Beth kendini olabilecek en sert sekse hazırladı. Wrath'ın verebileceği her şeyi almaya hazır olmak istiyordu. Ama dudakları birleştiğinde, Wrath'ın işi ağırdan almak istediğini anladı. Vücudunun gerginliğinden tutkusunu anlayabiliyordu ama acele etmek istemediği belliydi. Wrath başını kaldırdığında ona gülümsedi.

Kız köpekdişlerine çoktan alışmıştı, diye düşündü Beth.

"Bu gece daha ağırdan alacağız," dedi Wrath.

Ama Wrath kendisini bir kez daha öpmeden önce Beth onu durdurdu. "Bekle. Yapmam gereken bir şey var... burada prezervatif var mı?"

Wrath kaşlarını çattı. "Yok. Neden ki?"

"Neden mi? Hayatında hiç güvenli seks diye bir şey duymadın mı?"

"Ben o türden hastalıklar taşımam. Sen de bana herhangi bir hastalık bulaştıramazsın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Vampirler insanların taşıdığı virüslerden etkilenmez."

"Yani hiçbir şeyden endişelenmeden dilediğin kadar seks yapabilirsin, öyle mi?"

Wrath başını salladığında, Beth fenalaştığını hissetti. Bugüne dek kim bilir kaç kadınla...

"Sen de doğurgan durumda değilsin," dedi Wrath.

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Güven bana. Öyle olsaydın bunu ikimiz de bilirdik. Ayrıca dönüşümünden sonra beş yıl kadar gereksinimde olmayacaksın. Hatta gereksinimde olduğun zaman bile gebelik kesin değildir çünkü..."

"Bir dakika! Gereksinim derken ne demek istiyorsun?"

"Dişilerin doğurganlık dönemi on yılda bir gelir. Neyse ki..."

"Neden?"

Wrath boğazını temizledi. Biraz utanmış gibi görünüyordu.

"Gereksinim tehlikeli bir zaman dilimidir. Gereksinim dönemindeki bir dişi vampirin yakınında olan bütün erkek vampirler buna tepki verir. Kendilerine engel olamazlar. Kavgalar çıkabilir. Dişilerse... bu dönemde açlıkları çok güçlüdür. En azından ben öyle duydum."

"Çocuğun yok mu yani?"

Wrath başını iki yana salladı. Ardından kaşlarını çattı. "Tanrım..."

"Ne oldu?"

"Gereksinimden geçeceğin zamanı düşündüm de..." Wrath gözlerini kapamış gibi, vücudu hafifçe sendeledi. "O zaman kullanacağın erkek olduğumu..."

Wrath'ın cinsel açlığı birdenbire onu ele geçirmiş gibiydi. Beth havada sıcak bir esinti hissetti.

"Bu gereksinim ne kadar sürüyor?" diye sordu Beth, boğuk bir sesle.

"İki gün. Bu dönemde kendisine iyi hizmet edilir ve düzgün bir şekilde beslenirse, dişi kısa sürede atlatır."

"Ya erkek?"

"Bu süreç bittiğinde adam tam anlamıyla tükenir. Kurur. Kanı da çok azalır. Adamın kendine gelmesi daha uzun sürer ama bugüne dek bundan yakınan bir erkek vampir görmedim. Hem de hiç." Wrath bir an duraksadı. "Bu dönem geldiğinde seni rahatlatan erkek olmak isterdim."

Wrath birdenbire geriledi. Adamın ruh hali hızla değişirken Beth'in yüzüne soğuk bir esinti çarptı.

"Ama bu bir başka erkeğin sorumluluğu... ve ayrıcalığı olacak."

O anda Wrath'ın cep telefonu çalmaya başladı.

Wrath hırlayarak telefonu ceketinin iç cebinden çıkarırken, Beth arayan her kimse onun için üzüldü.

"*Ne?*" Sessizlik.

Beth, Wrath'ın rahat konuşabilmesi için banyoya gitti. Aslında kendisi de biraz aralığa ihtiyaç duymuştu. Zihnindeki görüntüler başını döndürmek için yeterliydi. İki gün? İki gün boyunca yalnızca Wrath'la?

Banyodan çıktığında, Wrath'ı dirseklerini dizlerine dayamış bir halde kanepede otururken buldu. Derin düşüncelere dalmıştı. Ceketini çıkarmıştı. Siyah gömleğinin altındaki omuzları çok geniş görünüyordu. Kanepeye yaklaşırken gözüne çarpan tabanca Beth'in ürpermesine neden oldu.

Yanına otururken Wrath başını kaldırıp ona baktı. Wrath'ın aklında neler olduğunu daha iyi anlayabilmek isteyen Beth, suçu kapkara güneş gözlüğüne yükledi. Adamın sert yanağını, güçlü çenesini okşadı. Beth'in dokunuşu soluksuz kalmasına neden olmuş gibi, Wrath'ın

ağzı hafifçe aralandı.

"Gözlerini görmek istiyorum."

Wrath geri çekildi. "Hayır."

"Neden?"

"Gözlerimin nasıl göründüğünü neden merak ediyorsun ki?"

Beth kaşlarını çattı. "Bu gözlükle ne düşündüğünü anlamam kolay olmuyor. Şu anda aklından neler geçtiğini bilmek istiyorum."

Ya da ne hissettiğini. Bu çok daha önemli.

Wrath en sonunda omuz silkti. "Sen bilirsin."

Wrath'ın gözlüğü çıkarmak için hamlede bulunmadığını gören Beth, yüzüne uzanarak gözlüğü çekti. Wrath gözlerini kapamıştı. Kirpikleri koyuydu. Gözlerini açmadı.

"Bana gözlerini göstermeyecek misin?"

Wrath'ın çenesi gerildi.

Beth elindeki gözlüğü mum ışığına tuttuğunda, bununla hiçbir şey göremeyeceğini anladı. Camları çok koyuydu.

"Sen körsün, değil mi?" dedi, yumuşak bir sesle.

"Seninle doğru düzgün ilgilenemeyeceğimden mi endişelendin?"

Wrath'ın saldırgan bir havaya bürünmesi Beth'i şaşırtmamıştı. Onun gibi bir adamın, sahip olduğu en önemsiz zayıflıktan bile nefret edeceğini tahmin edebiliyordu.

"Hayır, o konuda hiç endişelenmedim. Ama gene de gözlerini görmek istiyorum."

Çok ani bir hareketle, Wrath Beth'i kucağına çekti. Onu öyle bir şekilde dengede tutmuştu ki Beth'in yere düşmesini engelleyen tek şey Wrath'ın güçlü kollarıydı. Adamın dudakları sert bir çizgi oluşturacak şekilde bitişmişti.

Ve yavaşça gözkapaklarını açtı.

Beth soluksuz kaldı.

İris tabakası hayatı boyunca görmediği bir renkteydi. Yeşilin öylesine soluk bir tonuydu ki neredeyse beyaz gibiydi. Kalın, koyu kirpikleri ve kaşlarıyla, gözleri kafatasının içinden aydınlatılmış gibi parıldıyordu. Yüzünde iki ampul yanıyormuş gibiydi.

Gözbebeklerini fark etti. Bir şekilde Beth'e yanlış geldi bu görüntü. Çok küçük, odaklanamayan iki siyah noktacık.

Wrath'ın yüzünü okşadı. "Gözlerin çok güzel."

"İşe yaramazlar."

"Güzeller."

Wrath yüzüne bakarken, Beth de onu izledi. Daha iyi görebilmek için kendini zorluyormuş gibiydi.

"Gözlerin her zaman böyle miydi?" diye fısıldadı Beth.

"Gözlerim doğuştan bozuk. Dönüşümümün ardından görüşüm zayıflamaya devam etti ve muhtemelen yaşlandıkça daha da kötüye gidecek."

"Peki hiçbir şey göremiyor musun?"

"Görebiliyorum." Wrath'ın eli Beth'in saçlarına uzandı. Saçları omzuna düştüğünde, Wrath'ın topuzundaki tokaları çıkardığını fark etti. "Mesela, saçlarını açık seviyorum. Ve senin çok güzel bir kadın olduğunu biliyorum."

Wrath'ın parmakları Beth'in yüz hatlarında gezindikten sonra, hafifçe boynuna, köprücükkemiğine dokundu. Yola devam eden parmaklar göğüslerine kaydı.

Beth'in kalbi deliler gibi atmaya başlarken düşünceleri yavaşladı. Geriye yalnızca Wrath kalana dek dünya yavaşça silindi.

"Görmek gerçekten de abartılmış bir duyu," diye mırıldandı Wrath, avcunu Beth'in göğüslerinin üzerine koyarken. Eli ağırdı. Sıcaktı. Beth'i kanepenin derinlerine itiyordu. "Dokunmak, tatmak, koklamak, duymak. Diğer dört duyu da aynı ölçüde önemli."

Wrath daha da öne eğilerek burnunu Beth'in boynuna gömdü. Beth yumuşak bir çizik hissetti. *Köpekdişleri*, diye düşündü. Boynundan yukarı kayıyordu.

Beth, Wrath'ın kendisini ısırmasını istedi.

Wrath derin bir nefes aldı. "Teninin kokusu sertleşmeme neden oluyor. Anında. Kokunu almam yeterli."

Beth vücudunu Wrath'a dayayıp göğüslerini kaldırdı. Başı geriye düşerken, dudaklarından bir inilti kurtuldu.

"Tanrım, bu sesi seviyorum," dedi Wrath, elini Beth'in boynuna dolayarak. "Bu sesi benim için bir kez daha çıkar, Beth."

Boynunu emmeye başladığında Beth kendisinden istendiği şekilde bir kez daha inledi.

"İşte bu," diye inledi Wrath. "Cennette olmalıyım. Tam olarak bu işte."

Wrath'ın parmakları bu kez Beth'in elbisesinin önündeki bağcığı gevşetti.

"Fritz'in çarşafları değiştirmesine izin vermedim."

"Ne?" diye mırıldandı Beth.

"Yatağın çarşafları. Sen gittikten sonra çarşafların değiştirilmesine izin vermedim. Yattığımda senin kokunu almak istedim."

Beth'in elbisesinin önü açılırken, soğuk hava tenine vurdu. Wrath'ın eli çoktan göğüslerine uzanmıştı. Parmaklarını sutyenin etrafında gezdirdi ve yavaşça ilerleyerek en sonunda göğüslerinden birinin meme ucuna ulaştı.

İrkilen Beth Wrath'ın omzuna tutundu. Onu dengede tutan adamın kasları gerilmişti. Korkutucu, harikulade yüzüne baktı.

Wrath'ın gözleri kelimenin somut anlamıyla parıldıyordu. İris tabakasından yansıyan ışıkta Beth'in göğüsleri gölgede kalmıştı. Beth Wrath'ın çenesini oynatma

şeklinden, inanılmaz vücudundan yayılan sıcaklıktan, bacaklarıyla göğsünün gerginliğinden, az sonra çok sert bir şekilde sevişeceklerini ve adamın kendisine duyduğu şiddetli açlığı anladı.

Ama aynı zamanda, Wrath kendini kusursuz bir şekilde kontrol ediyormuş gibiydi. Ve Beth'i de.

"Seninle birlikteyken açgözlü birine dönüşüyorum," dedi Wrath, başını Beth'in köprücükkemiğine dayayarak. Dişlerini hafifçe Beth'in tenine geçirdi ama delmedi. Ardından ısırdığı yeri yaladı. Göğüs kemiğine doğru indi. "Şu ana dek sana tam anlamıyla sahip olmadım."

"Bundan o kadar emin değilim," dedi Beth.

Wrath buna derinlerden gelen bir gök gürültüsünü andıran bir kahkaha attı. Beth'in tenine vuran nefesi sıcak, nemliydi. Beth'in göğsünün üst kısmını öptükten sonra meme ucunu tekrar ağzına aldı. Bunu yaptığı anda Beth gerildi. Bacaklarının arasındaki baraj yıkılmış gibi hissediyordu.

Başını kaldıran Wrath'ın dudaklarında incecik bir tebessüm vardı.

Nazik bir şekilde sutyenin askılarını indirdi. Meme ucunun büzüldüğünü gören Beth, Wrath'ın kapkara başının soluk tenine sokulmasını izledi. Wrath'ın pembe dili ağzından çıkarak Beth'i yalamaya başladı.

Wrath bunu istemeden baldırlarını açtığında, adam bir kez daha kahkaha attı. Tatmin dolu, kalın bir erkek sesiydi bu.

Wrath'ın elleri Beth'in elbisesinin kat yerlerinin arasına kayarak kalçalarına dokundu. Yavaşça karnının alt kısmına doğru kaydı. Külodunun ucuna ulaştığında işaretparmağını dantelin altına soktu.

Parmağını ileri geri oynatmaya başladığında, Beth Wrath'ın parmağını asıl kaydırmasını istediği yerden bir-

kaç santim uzaktaki heyecan dolu gıdıklanmayı hissetti.

"Daha da," dedi Beth. "Daha fazlasını istiyorum."

"İstediğini alacaksın." Wrath'ın elinin tamamı siyah külotun içine girdi. Wrath, sıcak, ıslak özüyle temas ettiği anda Beth haykırdı. "Beth?"

Beth bilincini yitirmek üzereydi. Wrath'ın dokunuşları onu tüketmişti. "Hımm?"

"Kendi tadının nasıl olduğunu öğrenmek ister misin?" dedi, yüzünü göğüslerine sokmuş olan Wrath.

Kastettiği şeyin kızın ağzı olmadığını göstermek istermiş gibi, Wrath'ın uzun parmaklarından biri Beth'in içine girdi.

Beth tırnaklarıyla adamın saten gömleğinin örttüğü sırtına tutundu.

"Şeftali," dedi Wrath. Beth'in vücudunu kucağında kaydırarak ağzıyla aşağılara inmeye başladı. Karnını öpücüklere boğdu. "Şeftali yemek gibi. Seni emerken dudaklarımla dilimde etinin ipeksi yumuşaklığını hissediyorum. Yutkunduğumda boğazımda tatlığını duyumsuyorum."

Beth inledi. Şimdiden orgazma yaklaşmıştı. Aklı başından gitmiş haldeydi.

Hızlı bir hareketle, Wrath Beth'i kaldırarak yatağa taşıdı. Kızı yatağa yatırdıktan sonra başıyla bacaklarını araladı ve ağzını baldırlarının arasındaki siyah dantele dayadı.

Beth soluksuz kalmıştı. Ellerini Wrath'ın saçlarının arasına soktu. Wrath saçlarını topladığı siyah deri şeridi çekip çıkardığında, Beth'in karnına kapkara dalgalar döküldü.

"Şeftali gibi," dedi Wrath, Beth'in külodunu çıkarırken. "Şeftaliye bayılırım."

Wrath'ın gözlerindeki ürkütücü, güzel aydınlık Beth'in vücudunu yıkadı. Wrath bir kez daha başını Beth'in bacaklarının arasına soktu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Havers beyaz linolyum zeminde makosen ayakkabılarını sürüyerek, laboratuvarında endişeli bir halde dolanıyordu. Odada iki tur attıktan sonra iş istasyonunun önünde durup, mikroskobunun zarif boynunu okşadı. Raflardaki sayısız deney şişesine baktı. Buzdolaplarının uğultusunu, tavandaki havalandırma ünitesinin sesini dinledi. Dezenfektanların kokusunu içine çekti.

Laboratuvarının bilimsel ortamı Havers'e düşünsel uğraşlarını hatırlattı.

Zihninin gücünden duyduğu gururu.

Havers kendini medeni bir adam olarak görüyordu. Duygularını kontrol edebiliyor; uyarıcılara karşı mantıklı tepkiler verebiliyordu. Ama şu anda içindeki nefret ve kızgınlık bastırılabilir gibi değildi. Çok saldırgan, çok enerjik bir öfke hissediyordu.

Aklında kanlı planlar dönüyordu.

Ama kimi kandırıyordu ki? Wrath'a basit bir İsviçre çakısı salladığı takdirde bile kanlar içinde kalacak olan kendisiydi.

Havers'e gereken öldürmeyi bilen birini bulmaktı. Bir

savaşçının yakınına girebilecek biri.

Çözümün ne olduğunu anladığında, bunun ne kadar aşikâr olduğunu düşündü. Kime gitmesi gerektiğini ve onu nerede bulabileceğini biliyordu.

Kapıya döndü. Yüzünde tatmin dolu bir gülümseme belirmişti.

Ama laboratuvarının lavabosunun üzerindeki aynada kendini gördüğünde olduğu yerde donakaldı. Parlak gözlerinde heves vardı. Dudaklarında bugüne dek görmemiş olduğu pis bir sırıtış vardı. Kızarmış yüzünde adice bir şeylerin beklentisi vardı.

İntikam maskesinin ardındaki bu yüz kendisine ait değildi.

Bu ifadesinden nefret etti.

"Ah, Tanrım..."

Nasıl böyle şeyler düşünebilirdi? O bir doktordu. Şifacıydı. Kendini hayat almaya değil, hayat kurtarmaya adamıştı.

Marissa ilişkilerinin bittiğini söylemişti. Wrath'la aralarındaki akdi bozmuştu. Bir daha o adamı görmeyecekti.

Ama kız kardeşi, kendisine bu şekilde davranılmış olmasının intikamının alınmasını hak etmiyor muydu?

Artık saldırmanın zamanıydı. Artık Marissa'nın arada kalabilecek olmasından çekinmeden Wrath'a hamle yapabilirdi.

Havers vücudundan geçen soğuk ürpertiyi hissettiğinde, aklındaki düşüncelerin ne denli korkunç olduğunu fark etti. O anda sendeledi ve dengesini sağlamak için lavaboya tutunmak zorunda kaldı.

Başının dönmeye devam ettiğini fark etmesiyle bir sandalyeye yığılıp kalması bir oldu.

Papyonunu gevşetmeye çalışırken nefes almakta zorlanıyordu.

Kan, diye düşündü. *Kan nakli.*

İşe yaramıyordu.

Umutsuzluğa kapılmış bir halde sandalyeden dizlerinin üzerine indi. Kendi bilimsel başarısızlığı sonucunda yere yığılarak gözlerini kapadı ve karanlıkta kayboldu.

Wrath yanlamasına uzanırken Beth'i de kendisiyle birlikte çekti. Penisi halen kızın içindeyken, saçlarını geri attı. Beth'in saçları teriyle nemlenmişti.

Kendi teriyle de...

Beth'in dudaklarını öperken, kızın halen derin nefesler aldığını fark etti.

Bu defa onunla doğru düzgün bir şekilde sevişmişti. Yavaşça ve bilincinde olarak.

"Kalacak mısın?" diye sordu Wrath.

Beth buna boğuk bir sesle güldü. "Şu anda yürüyebileceğimden bile emin değilim. Yani, evet. Sanırım burada yatmaya devam etmek güzel bir seçenek."

Wrath dudaklarını Beth'in alnına dayadı. "Tan vaktinden önce dönmüş olurum."

Wrath kendini Beth'in sıcacık vücudundan ayırırken, kız başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Kardeşlerimle buluşacağım. Biraz dışarı çıkacağız."

Wrath yataktan kalkıp gömme dolaba gitti ve üzerine deri elbiselerini geçirdi. Omuzlarına taktığı kılıfın her iki yanına birer hançer sokup ceketini eline aldı.

"Fritz burada olacak," dedi. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa telefonda yıldız kırkı tuşla. Fritz açacaktır."

Beth bir çarşafa sarınarak yatakta doğruldu.

"Wrath." Adamın koluna dokundu. "Burada kal."

Wrath hızlı bir öpücük için eğildi. "Geri geleceğim."

"Savaşmaya mı gidiyorsun?"

"Evet."

"Ama bunu nasıl yapacaksın? Sen..." Beth cümlesini tamamlamadan sustu.

"Ben üç asırdır körüm."

Beth soluksuz kalmıştı. "Bu kadar yaşlı mısın?"

Wrath buna güldü. "Evet."

"Eh, bence yaşına göre epey iyi görünüyorsun." Beth'in yüzündeki gülümseme silindi. "Ben ne kadar yaşayacağım?"

Wrath buz gibi ürpertiyle bir an nefes alamadığını hissetti.

Beth dönüşümden canlı çıkamazsa?

Wrath midesinin çalkalandığını hissetti. Ölüm meleğiyle bu kadar sıkı fıkı olan bir adam, birdenbire en temel ölümlülük korkusuyla çarpılmıştı.

Ama Beth dönüşümünü atlatacaktı. Değil mi?

Wrath tavana baktığını fark eti. Kiminle konuşuyordu? Yazıcı Bakire'yle mi?

"Wrath?"

Kızı kötü kaderinden fiziksel olarak koruyabilirmiş gibi Beth'i kendine çekerek sımsıkı sarıldı.

"Wrath," dedi Beth, omzunun üzerinden. "Wrath, tatlım... ben... ben nefes alamıyorum."

Wrath bunu duyduğu anda kollarını gevşetti ve aşağı bakarak Beth'in gözlerine odaklanmaya çalıştı. Buna uğraşırken şakakları gerildi.

"Wrath? Sorun ne?"

"Hiç."

"Sorumu cevaplamadın."

"Çünkü sorunun cevabını bilmiyorum."

Bir an için kafası karışmış gibi görünen Beth, ayağa kalkarak parmaklarının ucunda yükseldi ve Wrath'ı du-

daklarından öptü. "Ne kadar ömrüm olursa olsun, bu gece benimle kalmanı isterdim."

Kapı çalındı.

"Hey, Wrath?" Rhage'nin sesi çelik kapıyı aşarak odaya doldu. "Hepimiz buradayız."

Beth bir adım gerileyerek kollarıyla kendini sardı. Wrath, kızın kendini kapattığını hissetti.

Onu buraya kilitlemenin arzusuna kapılsa da Beth'i esir olarak tutamazdı. Ve içgüdüleri Wrath'a, Beth bir şeylerin farklı olmasını istese bile, kendi kaderine ve Wrath'ın bu kader içindeki rolüne boyun eğeceğini söylüyordu. Ayrıca şu anda insan olduğundan, Kırıcılara karşı da güvenli durumdaydı.

"Geri döndüğümde burada olacak mısın?" diye sordu Wrath, ceketini giyerken.

"Bilmiyorum."

"Çıkacaksan, seni nerede bulacağımı bilmek istiyorum.

"Neden?"

"Dönüşüm, Beth. Dönüşüm. Burada kalırsan daha güvende olursun."

"Belki."

Wrath içinden küfretti. Yalvarmayacaktı.

"Koridordaki diğer kapı," dedi Wrath. "Babanın yatak odasına açılır. Oraya göz atmak isteyebileceğini düşündüm."

Wrath kendini daha fazla utandırmadan odadan çıktı.

Savaşçılar hiç kimseye yalvarmazdı. Hatta nadiren bir şeyler için müsaade isterlerdi. İstediklerini alır ve gerektiği takdirde bunun için birilerini öldürebilirlerdi.

Ama Wrath geri döndüğünde Beth'i burada bulmak istiyordu. Onun yatağında uyuduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

* * *

Beth banyoya girerek duş aldı. Sıcak su sakinleşmesini sağladı. Banyodan çıktığında kurulandı. O esnada gözüne çarpan siyah bornozu üzerine geçirdi.

Bornozun yakalarını koklayıp gözlerini kapadı. Bornoza Wrath'ın kokusu sinmişti. Sabun, tıraş losyonu ve... erkek bir vampirin kokuları iç içe geçmişti.

Yüce Tanrım. Bunu gerçekten yaşıyor muydu?

Odada dolanmaya başladı. Wrath gömme dolabı açık bırakmıştı. Adamın kıyafetlerine bakmak için yaklaştı ama dolapta gördüğü silahlar korkudan taş kesmesine neden oldu.

Merdivene açılan kapıya kaydı gözleri. Gitmeyi düşündü. Ama bunu ne kadar isterse istesin, Wrath'ın haklı olduğunu biliyordu. Kalmak daha güvenliydi.

Ve babasının yatak odasına bakma düşüncesinin çekiciliği de vardı.

Oraya gitmek istese de bulacaklarının aklını başından almayacağını umuyordu. Tanrı şahidiydi ki zaten sevgilisi ona şok üstüne şok yaşatıyordu.

Odadan merdiven sahanlığına çıktığında, bornozuna daha sıkı sarındı. Gaz lambalarının titreşen ışığında duvarlar canlanmış gibi görünüyordu. Karşısındaki kapıya baktı. Cesaretini kaybetmeden önce kapıya yürüyerek elini tokmağa attı.

Kapıyı açtığında Beth'i karşılayan zifiri karanlık oldu. Dipsiz bir kuyuyu ya da sonsuz uzayı anımsatan bir hiçlikle karşılaşmıştı. Kapı eşiğinden geçerek elini duvarda gezdirdi. Lambanın düğmesini ararken elinin ısırılmayacağını ummaktan başka çaresi yoktu.

Lambayı bulamadı. Ama en azından bir dakika kadar sonra eli halen koluna bağlı durumdaydı.

Bu kapkara hiçliğin içinde vücudu büyük bir şeye çarpana dek sola doğru ilerledi. Pirinçten tutma kolları ve balmumunun kokusu yüzünden çarptığı şeyin bir şifonyer olabileceğini düşündü. Bir lamba bulana dek odada el yordamıyla ilerlemeye devam etti.

Klik sesiyle açtığı bir lambanın parlak ışığında gözlerini kırpıştırdı. Lambanın alt kısmı güzel bir Şark vazosunu andırıyordu. Üzerinde durduğu maun ağacından masa çok zarifti. Bu odanın da evin üst katı gibi etkileyici bir dekorasyonu olmalıydı.

Gözleri ışığa alıştığında etrafına bakındı.

"Aman... Tanrım..."

Her yerde Beth'in fotoğrafları vardı. Siyah-beyazlar, yakın çekimler, renkliler. Bebekliğinden çocukluğuna ve ergenlik yıllarına uzanacak şekilde, her yaştan fotoğrafı vardı. Kolej zamanı. Hatta çok yakın zamanda çekilmiş fotoğraflardan birinde *Caldwell Courier Journal*'in ofisinden çıkıyordu. O günü hatırlıyordu. Kışın ilk karı yağıyordu ve gökyüzüne bakarken kahkaha atmıştı.

Bundan sekiz ay önceydi.

Babasını tanıma şansını yalnızca birkaç ayla kaçırmış olmasının düşüncesi ona trajik geldi.

Ne zaman ölmüştü? Nasıl bir hayat yaşamıştı?

Kesin olan bir şey vardı ki babası zevk sahibi bir adamdı. Bir tarzı vardı. Güzel şeylerden hoşlandığı belliydi. Bu bodrum katındaki özel odası bile göz kamaştırıcıydı. Koyu kırmızı renge boyanmış duvarlar, yaldızlı çerçeveler içinde bir başka Hudson River Ekolü tablo koleksiyonuyla süslenmişti. Zemin mavi, kırmızı, altın rengi oryantal halılarla kaplıydı. Ama odadaki en etkileyici şey yataktı. Üzerindeki sayvandan koyu kırmızı kadife perdelerin sarktığı, devasa, oyma yüzeyli, antika bir yataktı bu. So-

lundaki komodinin üzerinde bir lambayla Beth'in bir başka fotoğrafı vardı. Sağda ise bir saat, bir kitap ve bir de bardak duruyordu.

Bu tarafta yatıyordu demek.

Yatağın sağındaki komodine giderek sert kapaklı kitabı eline aldı. Fransızcaydı. Kitabın altında Forbes'in bir sayısı duruyordu. Kitapla dergiyi bırakıp bardağı aldı. Dibinde halen bir parmak su vardı.

Ya burada birisi uyuyordu ya da babası çok yakın bir tarihte ölmüştü.

Atılmış kıyafetler ya da bavul gibi, odada kalan bir misafir olup olmadığını gösterecek bir şeyler var mı diye etrafına bakındı. Odanın karşı tarafındaki maun ağacından çalışma masası gözüne takıldı. Masanın başına giderek tahtı andıran koltuğa oturdu. Koltuğun oyma kollarının içinde kaybolmuştu adeta. Deri sümenin yanında küçük bir kâğıt destesi vardı. Evin faturaları. Elektrik, telefon, kablolu televizyon. Faturaların tamamında Fritz'in adı yazılıydı.

Ne kadar da normaldi. Beth'in kendi çalışma masasında da aynı şeyler vardı.

Beth yatağın komodinindeki bardağa baktı.

Hayatı birdenbire bitmiş, diye düşündü.

Kendini hırsız gibi hissetse de merakına karşı koyamadığından, çalışma masasının çekmecesini açtı. Montblanc marka pahalı kalemler, dosyalar, bir zımba. Çekmeceyi kapatıp altındaki daha büyük olanı açtı. Bu çekmece dosya doluydu. Dosyalardan birini aldı. Mali kayıtlar...

Yüce Tanrım! Babası it gibi zengin bir adamdı. *Gerçekten* zengindi.

Dosyanın sayfalarını çevirdi. Milyonlar. Milyonlar. Milyonlarca dolar.

Dosyayı yerine koyup çekmeceyi kapattı.

Malikâneyi, tablo koleksiyonunu, otomobili, kâhyayı açıklıyordu bu para.

Telefonun yanında gümüş bir çerçevenin içinde bir başka fotoğrafı vardı. Fotoğrafı eline aldı. Babasının bu fotoğrafa baktığını hayal etti.

Burada onun hiç fotoğrafı yok mu acaba? diye düşündü.

Bir vampirin fotoğrafı çekilebilir miydi?

Odada dolanarak çerçeveli fotoğraflara baktı. Beth. Beth. Yalnızca Be...

Aşağı eğildi.

Titreyen eli altın bir çerçeveye uzandı.

Çerçevede, kameraya utangaç bir ifadeyle bakan koyu saçlı bir kadının siyah-beyaz bir resmi vardı. Kadın çok utanmış gibi eliyle yüzünü kapatmaya çalışmıştı.

Gözler, diye düşündü Beth. Hayatının her günü aynada gördüğü gözlerle aynıydı bu kadının gözleri.

Bu kadın annesiydi.

İşaretparmağını çerçevenin camına sürdü.

Devasa yatağın ucuna oturup, çerçeveyi gözlerine yaklaştırdı. Resme mümkün olduğunca yakın durması, zaman ve şartların yarattığı mesafeyi kapatarak bu güzel kadını kendine getirebilirdi sanki.

Annesini.

Yirmi Sekizinci Bölüm

İşte böyle, diye düşündü Bay X, baygın durumdaki sivil vampiri omzuna alırken. Erkek vampiri ara sokakta hızlı adımlarla taşıdı. Minibüsünün kapısını açıp avını patates çuvalı gibi aracın arkasına yatırdı. Yükünün üzerine siyah bir yün battaniye örtmeyi de ihmal etmedi.

Bay X istihbarat sağlama sisteminin çalışacağını biliyordu. Bu defa sakinleştirici olarak Demosedan yerine Acepromazine kullanması işe yaramıştı. Onu insan fizyolojisine uygun hale getirilmiş yatıştırıcılar yerine at sakinleştiricisi kullanmaya yönelten içgüdüleri doğru çıkmıştı. Gerçi bu vampiri indirmek için iki Acepro oku kullanması gerekmişti.

Bay X direksiyonun başına geçmeden önce omzunun üzerinden arkasına baktı. Öldürdüğü fahişe bir rögarın üzerinde yatıyordu. Eroin karışmış kanı kanalizasyon sistemine akıyordu. Tatlı kız Bay X'e iğne konusunda yardımcı bile olmuştu. Elbette şırıngada yüzde yüz saf eroin olduğunu düşünemezdi.

Ya da damarlarına bir geyiği derin uykuya sokacak kadar eroinin enjekte edileceğini.

Polis kızı sabah bulacaktı. Ama Bay X her zaman olduğu gibi çok itinalı çalışmıştı. Lateks eldivenler. Saçlarını kapatan bir şapka. Geride iplik bırakmayacak, sıkı bir şekilde işlenmiş naylon kıyafetler. Ve Tanrı biliyordu ki kız hiç karşı koymaya kalkışmamıştı.

Bay X sakin bir şekilde motoru çalıştırıp Trade Caddesi'ne çıktı.

Üstdudağında heyecan ve beklentinin neden olduğu parlak bir ten katmanı belirmişti. Yaşadığı uyarılma ve vücudunda pompalanan adrenalin, halen seks yapabildiği zamanları özlemesine yol açtı. Vampirin kendisine vereceği doğru düzgün bir bilgi olmasa bile, gecenin geri kalanı çok keyifli geçecekti.

İşe çekiçle başlayabileceğini düşündü.

Hayır, dişçi delgi takımı daha iyi olurdu. Tırnakların altına girecekti. Bunu yaptığı anda vampirin uyanacağına emindi. Sonuçta baygın birini işkenceden geçirmenin manası yoktu. Bu bir cesedi tekmelemekten farklı olmazdı ve ancak aerobik egzersiz olarak değerlendirilebilirdi. Kaldı ki o zaman bile buna adam gibi bir egzersiz denemezdi. Bay X bunu çok iyi biliyordu.

Çünkü babasının cesedini bulduğunda tam olarak bunu yapmıştı.

Minibüsün arkasından debelenme sesleri geldiğinde omzunun üzerinden arkaya baktı. Vampir battaniyenin altında hareket etmeye başlamıştı.

Güzel. Demek ki hayattaydı.

Bay X önüne döndüğünde kaşlarını çattı. Koltuğunda öne eğilerek direksiyonu daha sıkı tuttu.

İlerideki otomobillerin fren lambalarının yandığını gördü.

Yoldaki araçlar duruyordu. Bir süre sonra yolun kena-

rına dizilmiş turuncu renkli konileri gördü. Mavi-beyaz ışıklar polis otolarına ait olmalıydı.

Kaza filan mı olmuştu acaba?

Hayır. Yolda çevirme vardı. Ellerindeki fenerlerle iki polis memuru araçların içine bakıyordu. Üzerinde ALKOL KONTROLÜ yazan tabelayı da gördü.

Bay X frene bastı. Siyah çantasına uzanıp içinden bayıltıcı tabancasını çıkardı ve sesini kesmesi için vampire iki ok daha sıktı. Vanın camları karartılmıştı ve siyah battaniye de aracın arkasını iyi örtmüştü. Bunu başarabilirlerdi. Ama vampirin kesinlikle kıpırdamaması gerekiyordu.

Kontrolden geçme sırası kendisine geldiğinde, memur minibüse yaklaşırken Bay X de camını indirdi. Polisin elindeki fenerin ışığı gösterge paneline çarptı.

"İyi akşamlar, memur bey." Bay X yüzüne tatlı bir ifade yerleştirmişti.

"Bu gece alkol aldınız mı, beyefendi?" Memur orta yaşlı, standart bir hiç kimseydi. Göbeği büyümeye başlamıştı. Bıyığını daha iyi kesebilirdi. Gri saçları şapkasının altından ölü otlar gibi fırlamıştı. Pire tasması ve kuyruk haricinde bir çoban köpeğinin bütün özelliklerini taşıyordu.

"Hayır, memur bey. Almadım."

"Hey, sizi tanıyorum."

"Öyle mi?" Memurun boğazına bakarken Bay X'in yüzündeki gülümseme genişledi. Yaşadığı sıkıntı ona minibüsün kapı aralığında duran bıçağı hatırlattı. Sol eliyle bıçağın sapını kavradığında sakinleştiğini hissetti.

"Evet, oğluma *jujitsu* dersi veriyorsunuz." Polis hafifçe geriye çekildiğinde fenerinin ışığı yolcu koltuğundaki siyah çantaya vurdu. "Darryl, gel de Phillie'nin *sensei*'yle tanış."

Diğer memur minibüse yaklaşırken, Bay X göz ucuyla bakarak çantasının fermuarının çekili olup olmadığını kontrol etti. Çantadaki bayıltıcı tabancanın ya da dokuz milimetrelik Glock'un bu sohbete dahil olmasına hiç gerek yoktu.

Beş dakika kadar memurlarla hoşbeş etti. Bütün bu süre boyunca adamların çenelerini sonsuza dek kapatmasını sağlayacak yöntemleri hayal ederek kendini kontrol altında tuttu.

Nihayet yola koyulduğunda, bıçağı neredeyse kucağına dek çekmiş olduğunu gördü.

Bu öfke nöbetleri Bay X'in ilgilenmesi gereken ciddi bir sorundu.

Wrath, tek katlı binanın bulanık hatlarına baktı. Geceleri herhangi bir faaliyet olup olmadığını görmek için son iki saattir Rhage'yle birlikte Caldwell Dövüş Sanatları Akademisi'ni izliyorlardı. Akademi, iş yerlerinin dizili olduğu bir caddenin sonunda, ormanın sınırındaydı. Bir gece önce akademiyi gözetleyen Rhage, mekânın iki bin metrekare genişlikte olduğunu tahmin ediyordu.

Burası bir Kırıcı merkezi olmak için yeterli büyüklükteydi.

Akademinin önündeki otoparkın her iki tarafında on-on beş arabalık yer ve binanın iki girişi vardı. Biri öndeki çift kanatlı cam kapı; diğeri ise penceresiz yan kapı. Ormandan akademiyi izledikleri noktadan, otoparkı ve binaya giriş-çıkışları net bir şekilde görebiliyorlardı.

Diğer şüpheli mekânlardan bir şey çıkmamıştı. Gold's Gym, vücut çalışan kaskafaların olduğu sıradan bir spor salonuydu. Gece yarısı kapanan ve sabahları beşte açılan salon son iki gecedir sessizdi. Aynı şekilde *paintball* sa-

hası da kapıları kapandığı anda faaliyetin durduğu boş bir binaya dönüşüyordu. En olası mekânlar kentteki iki akademiydi ve şu anda Vishous'la ikizler kentin karşı yakasındaki diğer salonu izliyorlardı.

Kırıcılar gündüzleri dışarı çıkabiliyor olsa da hedeflerinin dışarıda olduğu geceleri avlanıyorlardı. Tan vakti yaklaşırken, cemaatin adam toplama ve eğitim merkezleri genellikle Kırıcıların buluştuğu yerler olurdu. Gerçi bu her zaman görülen bir şey değildi. Ayrıca Kırıcılar sürekli yer değiştirdiklerinden, herhangi bir mekân bir ay ya da mevsim boyunca yoğun bir şekilde kullanıldıktan sonra terk edilebiliyordu.

Darius'un ölümünün üzerinden yalnızca birkaç gün geçmiş olduğundan, Wrath cemaatin mekân değiştirmemiş olduğunu umuyordu.

Wrath kör saatinin kadranına dokundu. "Lanet olsun, neredeyse üç olmuş."

Rhage arkasında siper aldığı ağaçta kıpırdandı. "Sanırım Tohr bu gece gelmeyecek."

Wrath, bu konunun kapanmasını dileyerek, bir şey demeden omuz silkmekle yetindi.

Ama konu kapanmadı.

"Bu, Tohr'un yapacağı türden bir şey değil." Rhage duraksadı. "Ama sen buna hiç şaşırmamış gibisin."

"Hayır, şaşırmadım."

"Neden?"

Wrath parmaklarını çıtlattı. "Onunla birbirimize girdik. Aslında bunu yapmamam gerekirdi."

"Nedenini sormayacağım."

"Aferin." Ama ardından nedense Wrath konuyu sürdürdü. "Ondan özür dilemem lazım."

"Bak, işte bu şaşırtıcı olur."

"Ben bu kadar korkunç biri miyim?"

"Hayır," dedi Rhage, her zamanki gösterişli haliyle. "Sadece çok sık yanılan biri değilsin."

Hollywood'un bu kadar açık sözlü davranması şaşırtıcıydı.

"Eh, Tohr'a epey yanlış yaptım."

Rhage, Wrath'ın sırtına vurdu. "Sürekli birilerinin canını sıkan bir olarak sana söyleyebilirim ki halledilemeyecek bir şey yoktur."

"Wellsie'yi de konuya kattım."

"Bak, bu iyi bir fikir değilmiş."

"Ve Tohr'un onun hakkında hislerini."

"Siktir."

"Evet, aynen öyle."

"Neden?"

"Çünkü ben..."

Çünkü Tohr'un iki asırdır başarıyla götürdüğü şeyin zerresini yapmaya çalışırken kendini budalanın teki gibi hissediyordu. Tohr savaşçı olsa da değerli bir dişiyle kurduğu ilişkisini sürdürebilmişti. Onlarınki güzel, güçlü, sevgi dolu bir birliktelikti. Kardeşler içinde bunu yapabilen tek kişi Tohr'du.

Wrath, Beth'i düşündü. Onun kendisinden evde kalmasını istemesini.

Geri döndüğünde Beth'i evde bulabilmek için deliriyordu. Bunun nedeni kıza bir daha sahip olmak istemesi değil, onun yanında uyumanın arzusuna kapılmış olmasıydı. Beth'in yanında ve güvende olduğunu bilerek, dinlenebilirdi.

Ah, lanet olsun. Bu dişiye takılıp kalacağına dair içinde kötü bir his vardı.

"Çünkü sen?" dedi Rhage.

Wrath'ın burnu karıncalandı. Hafif esintiyle taşınan tatlılığı duyumsamıştı. Bebek pudrası.

"Konuklarımız için hazırlan," dedi Wrath, ceketini açarak.

"Kaç kişiler?" diye sordu Rhage, etrafı tararken.

Çatlayan dalların sesiyle yaprakların hışırtısı gecenin sessizliğini yumuşakça kırarak yükseldi.

"En azından üç."

"Yihu!"

Ormanın içindeki bir patikadan dosdoğru üzerlerine geliyorlardı. Kırıcılardan biri durana dek, gürültülü ve umursamaz bir şekilde kendi aralarında konuşarak yürümeye devam ettiler. Diğerleri de anında durup sustu.

"İyi akşamlar, çocuklar," dedi Rhage, açığa çıkarak.

Wrath ise kendini hemen açık etmedi. Kırıcılar kardeşinin etrafını sarıp bıçaklarını çekerken, ağaçların arasında sessizce ilerleyerek arkalarına geçti.

Birdenbire gölgelerin içinden fırlayıp Kırıcılardan birini aşağı çekti. Kırıcı'yı yere indirdiği anda boğazını kesmişti ama ölümünü tamamlamak için zaman yoktu. Rhage iki Kırıcı'yla birden boğuşuyordu ve ilk başta fark etmedikleri dördüncü bir Kırıcı kardeşinin kafasına beyzbol sopası indirmek üzereydi.

Wrath, zombi Sammy Sosa'nın* üzerine atlayarak Kırıcı'yı yere indirdi ve bıçağını boğazına soktu. Havaya sulu, boğuk sesler karıştı. Wrath haklaması gereken başka bir Kırıcı ya da kardeşinin yardıma ihtiyacı olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı.

Rhage sıkıntı yaşıyormuş gibi görünmüyordu.

Wrath neredeyse kör olmasına rağmen, kardeşinin sa-

* 1989-2007 yılları arasında Amerikan Ulusal Beyzbol Ligi'nde oynayan, Dominikli ünlü beyzbol oyuncusu. (ç.n.)

vaşırken çok güzel bir yaratığa dönüştüğünü görebiliyordu. Rhage çok hızlıydı. Hayvani reflekslere sahipti. Güçlü ve dayanıklıydı. Yumruk yumruğa dövüşte ustaydı. Kırıcılar yere indikçe, geri kalkmaları için geçmesi gereken süre uzuyordu.

Wrath ilk Kırıcı'nın yanına gidip üzerine eğildi. Ceplerini boşaltıp bulabildiği her türlü kimliği alırken, Kırıcı'nın vücudu kıvranıyordu.

Tam hançerini Kırıcı'nın göğsüne sokacakken patlayan silah sesini duydu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Hey Butch, bu gece işim bitene dek buralarda olacak mısın?"

Abby, dedektife yeni bir kadeh viski doldururken gülümsedi.

"Olabilir." Butch aslında bunu istemese de birkaç kadehin ardından fikrini değiştirebileceğini de biliyordu. Yani, bu kadar sarhoşken aletini kaldırabileceğini varsayarak bunu düşünüyordu.

Kadın hafifçe sola kayarak Butch'un arkasındaki bir başka adama göz kırptı. Bunu yaparken göğüs dekoltesini biraz görüntüye sokmaktan da geri durmamıştı.

Şimdiden *işini sağlama alıyor. Herhalde doğrusu da budur.*

Butch'un kemerine takılı cep telefonu titreşti.

"Evet?"

"Yeni bir ölü fahişemiz var," dedi José. "Bilmek istersin diye düşündüm."

"Nerede?" Derhal gitmesi gereken bir olay mahalli varmış gibi bar taburesinden kalksa da yavaşça yerine geri oturdu.

"Trade ile Beşinci Cadde. Ama sakın gelme. Neredesin?"

"McGrider."

"On dakika sonra orada olurum."

"Bekliyorum."

Butch hüsranla önündeki viski kadehini ileri itti.

Böyle mi bitecekti yani? Her gece sarhoş mu olacaktı? Belki de aşırı ilgisizlik, sorumsuzluk nedeniyle işini kaybedene dek özel dedektif ya da güvenlik görevlisi olarak çalışır; karaciğeri tekleyene dek aynı iki odalı evde yaşamaya devam ederdi.

Hiçbir zaman planlar yapan bir adam olmamıştı ama belki de artık bir şeyler düşünmenin zamanı gelmişti.

"Sevmedin mi?" dedi Abby, viski kadehini göğüslerinin arasına alarak.

Butch refleksle lanet olası kadehi alıp kafasına dikti.

"İşte benim adamım."

Ama kadın bir tane daha doldurmak için şişeye uzandığında, Butch elini bardağın üzerine koydu. "Bu gecelik benden bu kadar."

"Ya, eminim öyledir." Butch başını iki yana sallarken kadın gülümsedi. "Eh, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Evet, ne yazık ki.

José'nin gelmesi on dakikadan uzun sürdü. Butch, gündelik kıyafetlerinin içindeki asık suratlı dedektifin sarhoş kalabalığı yararak kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde aradan yarım saatten fazla zaman geçmişti.

"Kızı tanıyor muyuz?" diye sordu Butch, adam daha kıçını bir tabureye atamadan.

"Büyük Babacık'ın kızlarından biri. Carla Rizzoli. Civarda Candy diye biliniyor."

"Ölüm şekli aynı mı?"

José votka sipariş etti. "Öyle. Boğazı kesilmiş. Her yer kandı. Ölürken ağzından köpükler çıkmış gibi dudaklarında bazı kalıntılar vardı."

"Eroin mi?"

"Herhalde. Adli tıp doktoru yarın sabah ilk iş otopsiyle ilgileneceğini söyledi."

"Olay mahallinde bir şey bulunmuş mu?"

"Hayvanları vuracağın türden bir ok. Onu da analize gönderdik." José votkayı kafasına dikti. "Büyük Babacık'ın öfkeden kudurduğunu duydum. Öcünü almak için aranıyormuş."

"Eh, o halde umarım öcünü alacağı kişi Beth'in erkek arkadaşı olur. Belki patlayacak bir savaş onun da saklandığı yerden çıkmasını sağlar." Butch dirseklerini bara dayayıp, acıyan gözlerini ovdu. "Lanet olsun, Beth'in o adamı koruduğuna inanamıyorum."

"Dostum, böyle bir şeyin olacağını tahmin edemedim. En sonunda kendine birini..."

"Herif haydudun teki."

José Butch'a baktı. "Beth'i sorguya almamız gerekecek."

"Öyle görünüyor." Butch gözlerini kıstı. "Dinle, yarın Beth'le buluşacaktık. Önce bana bir şans ver, olur mu?"

"Bunu yapamam, O'Neal. Sen şu anda..."

"Evet, yapabilirsin. Tek yapman gereken sorgusunu bir sonraki güne çekmek."

"Ama soruşturma devam..."

"Lütfen." Butch yalvardığına inanamıyordu. "Hadi ama José. Beth'in ağzından laf almak konusunda herkesten daha çok şansım var."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o adamın beni az kalsın öldürmek üzere oldu-

ğunu kendi gözleriyle gördü."

José gözlerini pis bara dikti. "Bir günün var. Kimsenin haberi olmasa iyi olur çünkü başkomiser kafamı keser. Bundan sonrasında Beth'i karakolda sorguya almamız gerekir."

Abby bir elinde viski, diğerinde votka şişesiyle gelirken Butch başını salladı.

"Kurumuşsunuz çocuklar," dedi, sırıtarak. Gece sonuna yaklaşırken kadının şehvetli gülümsemesiyle boş bakan gözlerindeki mesaj gittikçe belirginlik kazanıyordu.

Butch boş cüzdanını düşündü. Boş tabanca kılıfını. Boş dairesini.

"*Bundan* çıkmam lazım," diye mırıldandı, tabureden kalkarken. "Demek istediğim, buradan."

Koluna isabet eden kurşunla Wrath'ın gövdesi büküldü. Darbenin etkisiyle devrilse de yerde kalmadı. Kendisine ateş eden kişiye ikinci bir şans vermemek için, eğilerek hızlı bir şekilde açıklık alandan çıktı. Beşinci Kırıcı yoktan var olmuştu sanki. Ve elinde sağlam bir tüfek vardı.

Wrath bir çam ağacının arkasında siper alıp yarasına baktı. Çok derin değildi. Yalnızca pazısında biraz deriyle kas yırtılmıştı. Kemik zarar görmemişti. Savaşmaya devam edebilirdi.

Eline bir ninja yıldızı alıp açıklığa çıktı.

Aynı anda açıklık alan çok parlak bir ışıkla aydınlandı.

Wrath yeniden gölgelerin içine döndü. "Yüce İsa!"

Artık boğazlarına dek bu işin içindeydiler. Rhage'nin içindeki canavar dışarı çıkıyordu. Az sonra ortalığı bok götürecekti.

Vampirin gözleri otomobil farı gibi parlarken, vücudu yırtılmaya başladı. Rhage'nin yerini alan ürkütücü şeyin

pulları ay ışığını yansıtıyordu. Pençeleri havayı yırtmaya başlamıştı. Ortaya çıkan yaratık saldırıya geçtiğinde Kırıcılar kendilerine neyin çarptığını bile anlayamadılar. Kırıcıların kanı koca göğsünde nehir gibi akana dek yaratık durmadı.

Wrath geride kaldı. Bunu daha önce de görmüştü; yaratığın yardıma ihtiyacı olmadığını biliyordu. Hatta ona biraz yaklaştığı takdirde Wrath'tan da bir parça alması işten bile değildi.

Her şey sona erdiğinde, yaratık yüksek sesle uludu. Bu ulumayla ağaçlar yaratığın önünde eğilmiş, dalları yerlere sarkmıştı.

Açıklık alanda tam anlamıyla bir katliam yaşanmıştı. Ortada vücut namına hiçbir şey kalmadığından Kırıcıların üzerinden kimlik almanın imkânı da kalmamıştı. Kıyafetleri bile yok olmuştu.

Wrath açıklık alana çıktı.

Yaratık derin nefesler alarak hızla ona döndü.

Wrath sesini alçak, ellerini iki yanında tuttu.

Bu yaratığın içinde bir yerlerde olan Rhage yeniden dışarı çıkana dek kardeşlerini hatırlayıp hatırlamayacağı belli değildi.

"Her şey yolunda," dedi Wrath. "Senle ben. Bunu daha önce de yaptık."

Yaratığın göğsü hızla inip kalkarken, havayı koklayan burnunun delikleri açılıp kapanıyordu. Parıldayan gözleri Wrath'ın kolundan akan kana kilitlenmişti. Homurtulu bir sesle pençelerini kaldırdı.

"Unut bunu. Yapman gerekeni yaptın. Beslenmiş durumdasın. O yüzden Rhage'nin geri dönmesine izin ver."

Yaratığın koca kafası iki yana sallansa da vücudunu kaplayan pullar titreşmeye başlamıştı. Gırtlağından yük-

sek perdeden bir haykırış koptuğu anda yeni bir ışık çakması oldu.

Ve Rhage çırılçıplak bir halde, yüzüstü yere kapaklandı.

Wrath koşarak kardeşine gidip dizlerinin üzerine çöktü ve ona uzandı.

Savaşçının teni terle kaplıydı. Buz gibi havada doğmuş bir bebek gibi titriyordu.

Wrath kendisine dokunduğu anda Rhage kıpırdanarak başını kaldırmaya çalıştı. Bunu başaramadı.

Wrath kardeşinin kolunu sıktı. Rhage'nin yaratıktan kurtularak kendine dönmesi her zaman zor olmuştu.

"Rahatla, Hollywood. İyisin. Gayet iyisin."

Wrath ceketini çıkarıp kardeşinin üzerine örttü.

"Olduğun yerde kal. Seninle ben ilgileneceğim, tamam mı?"

Rhage anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak zeminde tortop oldu.

Wrath telefonunu çıkarıp bir numarayı aradı. "Vishous? Bir arabaya ihtiyacımız var. Şimdi. Şaka yapıyor olmalısın. Hayır, oğlumuzu buradan götürmek zorundayım. Diğer taraftan kısa bir ziyaret yaşadık. Zsadist'e zaman kaybetmemesini söyle."

Telefonu kapatıp Rhage'ye baktı.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Rhage.

"Biliyorum." Wrath, kardeşinin yüzüne düşmüş yapış yapış, kanlı saçları çekti. "Seni eve götüreceğiz."

"Vurulduğunu görmekten hiç hoşlanmadım."

Wrath'ın dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. "Belli oluyor."

Beth titreyerek başını yastığın daha da derinlerine soktu.

Doğru olmayan bir şey vardı.

Tam gözlerini açtığı anda odanın sessizliği derinden gelen bir erkek sesiyle yırtıldı. "Bakın burada kim varmış!"

Beth hızla doğrularak, paniğe kapılmış bir halde sesin geldiği yöne döndü.

Tepesindeki adamın kapkara, cansız gözleri vardı. Boylamasına bir yaranın olduğu sert bir yüz. Jiletle tıraş edilecek kadar kısa saçlar. Uzun, beyaz köpekdişleri.

Beth çığlığı koyverdi.

Adam gülümsedi. "Dünyada en sevdiğim ses."

Beth eliyle ağzını kapadı.

Yüce Tanrım. Adamın yüzündeki yara... alnından başlayıp burun kemerinden yanağına geçiyor ve ağzının ucuna dek uzanıyordu. Üstdudakta tamamlanarak çarpık bir *S* harfini andıran uzun yara, adamın yüzüne kalıcı bir küçümseme ifadesi kazımıştı.

"Sanatımdan hoşlandın sanırım. Vücudumun geri kalanını da görmelisin."

Beth'in gözleri adamın geniş göğsüne kaydı. Üzerinde tenine yapışan, uzun kollu, siyah bir gömlek vardı. Göğüs uçlarındaki halkalar dar gömleğin altında belirgindi. Meme uçlarına *piercing* yaptırmış olmalıydı. Beth'in gözleri adamın yüzüne geri kaydığında, boynuna siyah bir bant şeklinde kapkara bir dövme yaptırdığını ve sol kulak memesinde kocaman bir delik olduğunu gördü.

"Güzelim, değil mi?" Adamın soğuk bakışı ancak kâbuslarda görülecek türdendi. Umudun olmadığı karanlık yerlerde, cehennemin en dibinde görülebilecek bir bakış.

Yaraya boş ver, diye düşündü Beth. Adamın en korkutucu yanı gözleriydi.

Bu gözler, kefen için ölçülerini alıyormuş ya da seks yapmak istiyormuş gibi Beth'e odaklanmıştı.

Beth vücudunu adamdan uzaklaştırırken, silah olarak kullanabileceği bir şey bulabilmek için etrafına bakındı.

"Ne oldu, benden hoşlanmadın mı?"

Beth'in gözleri kapıya kaydığında adam kahkaha attı.

"Benden hızlı koşabileceğini mi sanıyorsun?" dedi adam, gömleğinin ucunu deri pantolonundan çıkararak. Elleri fermuarına gitti. "Benden hızlı olmadığına eminim."

"Ondan uzak dur, Zsadist."

Wrath'ın sesi Beth'in içini rahatlattı. Ama Wrath'ın üzerinde gömlek olmadığını ve kolunun askıda olduğunu görünce ifadesi değişti.

Wrath, Beth'e bakmadı bile. "Gitme zamanı geldi, Z."

Zsadist'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Dişiyi paylaşmak istemiyor musun?"

"Sen ancak para ödediklerinden zevk alırsın."

"O halde buna bir yirmilik atarım. Yani seksten canlı çıkacağını varsayarsak."

Wrath, burun buruna gelene dek vampire yaklaştı. Etraflarını saran hava hissettikleri öfkeyle yüklenmişti.

"Ona elini sürmeyeceksin, Z. Ona bakmayacaksın bile. İyi geceler diledikten sonra buradan siktir olup gideceksin." Wrath kolundaki askıyı çıkardığında pazısındaki bandaj ortaya çıktı. Yarası halen kanıyormuş gibi, bandajın ortasında kırmızı bir leke vardı. Ama ne olursa olsun, diğer vampirle dövüşmeye hazır görünüyordu.

"Eminim bu gece arabaya ihtiyacın olduğunda ve arabası olan sana en yakın kişinin ben olduğumu anladığında canın sıkılmıştır," dedi Zsadist.

"Beni buna daha da pişman etme."

Zsadist sola doğru bir adım attığında, Wrath da onunla birlikte giderek vücudunu Beth'e siper etti.

Zsadist homurtuyla güldü. Derinden gelen, kötücül bir sesti bu. "Gerçekten de benimle bir insan için dövüşecek misin?"

"O Darius'un kızı."

Zsadist başını hızla Beth'e çevirdi. Kapkara delikleri andıran gözleri kızın yüz hatlarını inceledi. Bir an sonra, sert yüzünde belli belirsiz bir yumuşama oldu. Dudaklarındaki küçümseyici tebessüm de biraz silinmişti sanki. Kendince özür dilermiş gibi hafifçe başını sallayıp, gözlerini Beth'in gözlerinden çekmeden gömleğini pantolonunun içine soktu.

Ama Wrath gerilemedi.

"Adın ne?" diye sordu Zsadist, Beth'e bakarak.

"Adı Beth." Wrath başını Zsadist'in görüş alanına soktu. "Ve sen de gidiyorsun."

Araya uzun bir sessizlik girdi.

"Evet. Her neyse."

Zsadist, Wrath'ınkilerden farksız güçlü adımlarla kapıya yürüdü. Ama odadan çıkmadan önce durup arkasına baktı.

Bir zamanlar gerçekten yakışıklı bir adamdı herhalde, diye düşündü Beth. Gerçi onu çekici olmaktan çıkaran şey yüzündeki yara değildi. Asıl sorun içinde yandığı belli olan cehennem ateşiydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Beth."

Kapı kapanıp kilitlenirken Beth uzun zamandır tuttuğu nefesini bıraktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Wrath. Beth, adamın gözlerinin bütün vücudunu taradığını hissedebiliyordu. Ardından ellerini nazik bir şekilde Beth'in üzerine koydu. "Sana... sana dokunmadı, değil mi? Çığlık attığını duydum."

"Hayır. Yalnızca beni çok korkuttu. Uyandığımda odadaydı."

Wrath yatağa oturdu. Beth'in iyi olduğuna inanamıyormuş gibi, elleri halen kızın üzerinde geziniyordu. Nihayet sorun olmadığına kanaat getirdiğinde, saçlarını geriye attı. Elleri titriyordu.

"Yaralanmışsın," dedi Beth. "Ne oldu?"

Wrath sağlam durumdaki kolunu Beth'e sarıp kızı kendine çekti. "Önemli bir şey değil."

"O halde neden bir askıya ve bandaja ihtiyacın var? Ve halen neden yarandan kan akıyor?"

"Şşşttt." Wrath çenesini kızın başına dayadı. Beth, adamın titrediğini hissedebiliyordu.

"Hasta mısın?" diye sordu Beth.

"Yalnızca sana biraz sarılmak istiyorum. Oldu mu?"

"Elbette."

Wrath'ın vücudu sakinleştiği anda Beth geriye çekildi. "Sorun ne?"

Wrath, Beth'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına dayadı. "O... seni benden alsaydı buna dayanamazdım."

"O adam mı? Endişelenmene gerek yok. Onunla hiçbir yere gitmem." Beth bunları söylerken Wrath'ın bir randevudan bahsetmediğini fark etti. "Beni öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

Beth bunun imkânsız olduğunu düşünüyor değildi. Çok soğuktu. Adamın gözleri çok soğuktu.

Wrath buna yanıt vermek yerine Beth'i öpmek için kıza sokuldu.

Beth onu durdurdu.

"Kim o adam? Ona ne oldu?"

"Seni bir daha Z'nin yanında görmek istemiyorum.

Hiçbir zaman." Wrath kızın öne düşmüş saçlarını kulağının arkasına attı. Dokunuşları çok yumuşaktı. Ama sesi değildi. "Beni dinliyor musun?"

Beth başını salladı. "Ama ne..."

"Z bir odaya girdiğinde ben evdeysem, hemen beni bulacaksın. Evde değilsem, kendini bu kattaki odalardan birine kilitleyeceksin. Duvarlar çelikten olduğundan içeri giremez. Asla, asla dokunma ona. Kasıtsız bir şekilde olsa bile."

"O da savaşçı mı?"

"Sana söylediklerimi anlıyor musun?"

"Evet ama onun hakkında bir şeyler daha öğrenmem işime yarar."

"O kardeşlerden biri ama neredeyse ruhsuz denebilir. Ne yazık ki ona ihtiyacımız var."

"Neden? Yani, bu kadar tehlikeliyse? Yoksa yalnızca kadınlara karşı mı tehlikeli?"

"O herkesten nefret eder. Belki ikizi hariç."

"Harika. Demek bunlardan iki tane var, ha?"

"Tanrı'ya şükürler olsun ki Phury de bizimle. Z'yi kontrol altında tutabilen tek kişi odur. Kaldı ki bu da her zaman garanti değil."

Wrath Beth'i alnından öptü. "Seni korkutmak istemiyorum ama bu konuyu ciddiye alman gerekiyor. Zsadist bir hayvandır. Babana duyduğu saygı nedeniyle senden uzak durabilir. Ama işi şansa bırakamam. Sen de. Ondan uzak duracağına söz ver."

"Tamam." Beth gözlerini kapatıp Wrath'a sokuldu. Adamın kolu bir an kızı sarsa da geri çekildi.

"Gel." Beth'i ayağa kaldırdı. "Odama gidelim."

Wrath'ın odasına girdikleri esnada duşun sesi kesildi. Birkaç saniye sonra, Beth'in daha önce üst kattaki ban-

yoda kendi yarasını dikerken gördüğü, film yıldızlarını kıskandıracak yakışıklılıktaki savaşçı ağır adımlarla banyodan çıktı. Beline havlu sarmıştı; saçlarından yere su damlıyordu. Sekseninde bir adam gibi hareket ediyordu. Vücudundaki bütün kaslar acıyordu sanki.

Yüce Tanrım. Adam hiç iyi görünmediği gibi, basketbol topu şişmiş gibi görünen karnında da ciddi bir sorun vardı. Beth, karnına aldığı bir yaranın enfeksiyon kapmış olabileceğini düşündü. Adam gerçekten hasta görünüyordu.

Gözleri adamın geçen gün diktiği omzuna kaydığında, yara izi bile göremedi. Sanki bundan aylar önce yaralanmıştı.

"Rhage, nasılız?" diye sordu Wrath, Beth'i yanda bırakarak.

"Karnım ağrıyor."

"Evet, tahmin edebiliyorum."

Rhage odaya bakarken sendeledi. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyormuş gibiydi. "Eve gidiyorum. Kıyafetlerim nerede?"

"Onları kaybettin." Wrath sağlam durumdaki kolunu kardeşinin beline sardı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. D'nin odasında kalacaksın."

"Kalmayacağım."

"Başlatma beni. Şu anda vals yaptığımızı sanıyorsan, yanılıyorsun. İsa aşkına, bana yaslanır mısın?"

Diğer adamın düşmek üzere olduğunu fark ederek ağırlığını üzerine alan Wrath'ın sırt kasları gerildi. İkisi yavaş adımlarla merdiven sahanlığına çıkıp Beth'in babasının odasına girdiler. Wrath, Rhage'yi yatağa yatırırken, Beth de güvenli bir mesafeden onları izledi.

Savaşçı sırtını yastıklara dayadığı anda gözleri ka-

pandı. Eli önce karnına kaydı ama bunu yaptığında yüzü buruştu. Eli yana düştü. En ufak hareket bile onun için işkenceden farksızmış gibiydi.

"Kendimi hasta hissediyorum."

"Evet, hazımsızlık fenadır."

"Tums ister misin?" diye sordu Beth, birdenbire. "Ya da Alka-Seltzer?"

İki vampirin aynı anda kendisine dönüp bakmasıyla, Beth onların işine burnunu soktuğu hissetti.

Söylenecek onca aptalca şey içinde...

"Evet," diye mırıldandı Rhage. Wrath da bunun üzerine Beth'e bakarak başını salladı.

Beth odaya dönüp çantasını açtığında, Alka-Seltzer'de karar kıldı. Çünkü içindeki aspirin adamın ağrılarına da iyi gelebilirdi. Wrath'ın banyosuna girip bir bardağa su koydu ve hapı içine attı.

Babasının odasına dönüp yatağın başına geldiğinde, bardağı Wrath'a uzattı. Ama adam başını iki yana salladı.

"Sen içir. Ben dökerim."

Beth'in yüzü kızardı. Wrath'ın göremediğini unutmak zor değildi.

Rhage'ye doğru eğilse de ağzına ulaşamadı. Bu yüzden yatağa çıkıp adamın yanında diz çöktü. Wrath'ın önünde böylesine yakışıklı ve çıplak bir erkeğin yanında durduğu için kendini tuhaf hissetti.

Yani, Butch'un başına gelenleri düşününce...

Ama Wrath'ın burada endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Diğer vampir ne denli seksi bir erkek olsa da adama karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Bu haldeyken adamın da ona herhangi bir hamlede bulunmayacağı ortadaydı.

Nazikçe Rhage'nin başını kaldırdı ve bardağı güzel du-

daklarına dayadı. Adamın ilaçlı sıvıyı bitirmesi beş dakika sürdü. Bardak boşaldığında, Beth yataktan kalkmaya girişti. Ama çok fazla uzaklaşamadı. Adam sarsılarak yanlamasına uzandı ve başını Beth'in kucağına koydu. Kaslı kollarından biriyle de kızı sardı.

Adam rahatlık arıyordu.

Beth ne yapabileceğini bilmiyordu ama gene de bardağı kenara koyup adamın sırtını okşadı. Parmaklarını korkutucu dövmenin üzerinde gezdirdi. Hasta olduğu zamanlarda kendisine mırıldanmasını isteyeceği şekilde, adamın kulaklarına teskin edici şeyler mırıldandı.

Bir süre sonra adamın teniyle kemiklerindeki gerginlik boşaldı. Artık derin nefesler alıyordu.

Derin uykuya daldığından emin olduğunda, kendini yavaşça adamdan kurtardı. Wrath'a dönerken, olacaklara hazırlandı. Kafasını takmasını gerektirecek bir şey olmasa da...

Beth şaşkınlıkla donakaldı.

Wrath öfkeli görünmüyordu. Aksine...

"Teşekkürler," dedi Wrath, boğuk sesle. Neredeyse alçakgönüllü denebilecek şekilde başını eğerek Beth'i selamladı. "Kardeşimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Gözlüğünü çıkardı.

Beth'e bakışından, ona taptığı anlaşılıyordu.

Otuzuncu Bölüm

Bay X, Sawzall'ı tezgâha koyup ellerini bir havluya sildi. *Kahretsin.* Lanet olası vampir ölmüştü.

Vampiri uyandırmak için her şeyi denemiş, keski bile kullanmıştı. Bu esnada ahır darmadağın olmuştu. Her yer vampirin kanıyla kaplıydı.

En azından temizlik kolay olacaktı.

Ahırın çift kanatlı kapısını açtı. Tam karşısında doğan güneşin harikulade ışığı araziyi altın rengine boyamıştı. Ahırın içi aydınlanırken kenara çekildi.

Vampirin etrafa saçılmış kanı bir anda alev aldı. Masanın altındaki kan gölü buharlaştı. Yumuşak sabah esintisi yanıp kül olan etin korkunç kokusunu uzaklara taşıdı.

Bay X sabah ışığına çıkarak evinin arkasındaki çayırın üzerine asılı sise baktı. Başarısız olduğunu kabul etmeye hazır değildi. Polis çevirmesine takılıp tutsak aldığı vampire fazladan ok sıkmak zorunda kalmasaydı planı işe yarayabilirdi. Tek yapması gereken planını bir kez daha denemekti.

İşkence etmekten duyduğu zevk onun için seksten farksızdı.

Ama şu an için bu ihtiyacını yalnızca sokaklardaki fahişelerle gidermekle yetinmeliydi. Gece karşılaştığı budala polisler, Bay X'e hiç kimsenin kendini göremeyeceği bir yerde faaliyet göstermediğini ortaya koyan açık bir işaretti. Dikkatsiz davrandığı takdirde yakalanabilirdi.

Yasalarla başının belaya girmesi ciddi bir soruna neden olmazdı. Ama Bay X faaliyetlerinin kusursuzluğuyla gurur duyan bir adamdı.

Yem olarak fahişeleri seçmesinin nedeni de buydu zaten. Öncelikle, birkaç fahişenin ölü bulunmasının kentte infiale yol açmayacağını fark etmişti. Onların yasını tutacak bir ailelerinin olması herhangi birine göre daha düşük olasılık olduğundan, polisin üzerinde fazladan baskı olmazdı. Kaçınılmaz soruşturmalarda ise, pezevenkler ve arka sokaklarda iş tutan serseriler sayesinde halihazırda geniş bir şüpheli havuzu her zaman vardı. Polis bu havuzun içinden dilediği kişiyi şüpheli olarak çekip çıkarabilirdi.

Ama bu gerçekler Bay X'in rahat davranabileceği ya da Fahişe Vadisi'ne dadanabileceği anlamına gelmiyordu elbette.

Ahıra dönüp aletlerini toparladı ve evine gitti. Duşa girmeden önce mesajlarını kontrol etti.

Birkaç mesaj bırakılmıştı.

Bunlardan en önemlisi Billy Riddle'dan gelmişti. Görünüşe göre, çocuk rahatsız edici bir etkileşime girmişti ve gece saat bir gibi aramıştı.

Bay X, çocuğun rahatlığı kendisinde aramasının iyi olduğunu düşündü. Muhtemelen geleceği hakkında konuşmalarının zamanı gelmişti.

Bir saat kadar sonra Bay X akademiye giderek kapıları açtı.

Çok geçmeden, gelip rapor vermesini istediği Kırıcılar

akademiye birer birer düşmeye başladı. Bay X, adamlarının ofisin önündeki koridorda alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordu. Bay X dışarı çıktığı anda susup başkanlarına baktılar. Siyahlara bürünmüş adamların yüzleri asıktı. Aralarından yalnızca birinin rengi henüz tam solmamıştı. Bay O'nun esmer saçları, koyu kahverengi gözleri gibi rengini koruyordu.

Cemaat içinde geçirdikleri zaman uzadıkça, Kırıcılar bireysel fiziksel özelliklerini kaybederdi. Kahverengi, siyah, kızıl saçlar soluk kül rengini alırdı. Sarımsı, kırmızı ya da soluk tenler zaman içinde beyaza keserdi. Bu süreç genellikle on yıla yayılsa da O'nun saç renginin açılmaya başladığını henüz görmüş değildi.

Bay X hızlı bir sayım yaptı. İki esas birliğini oluşturan Kırıcıların tamamı gelmiş olduğundan, akademinin kapılarını kilitledi ve grubu bodrum katına indirdi. Adamlarının çizmeleri metal merdivende gürültüye neden olmuştu. Vücutlarının gücünü gösteren tatmin edici bir sesti bu.

Bay X komuta merkezini sıradan bir oda olarak kurmuştu. Burası on iki sandalyenin, bir kara tahtanın, bir televizyonun ve önde bir kürsünün olduğu alelade bir sınıftı.

Sıradan dekorun tek amacı merkezin göze batacak bir özelliğinin olmasını engellemek değildi. Bay X yüksek teknoloji ürünü aletlerin dikkatlerini dağıtmasını istemiyordu. Bu toplantıların asıl amacı grup dinamiğini oluşturmaktı.

"Bana dün geceden bahsedin," dedi Bay X, katillerine bakarak. "Nasıl gitti?"

Raporları dinlerken, sunulan bahaneler Bay X'i zerre etkilemedi. Bay X'in koyduğu kota on iken, gece yalnızca iki vampir öldürmüşlerdi.

Daha da utanç verici olan, iki vampiri de öldüren Kırıcı'nın Bay O olmasıydı.

Bay X kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sorun ne?"

"Hiç vampir bulamadık," dedi Bay M.

"Ben dün gece bir tane buldum," dedi Bay X. "Hem de çok kolay buldum. Görünüşe göre Bay O da iki tane birden bulmuş."

"Ama biz bulamadık." Bay M diğerlerine baktı. "Bu bölgede vampir nüfusu azalmış olmalı."

"Sorun coğrafya değil," diye mırıldandı arkadan gelen bir ses.

Bay X'in Kırıcıların arasında dolanan gözleri, odanın arkasındaki Bay O'nun kara kafasına odaklandı. Bunu söyleyenin O olduğuna şaşırmadı.

Bay O, yeni bir Kırıcı olmasına rağmen cemaatin en iyi askeri olduğunu göstermişti. İnanılmaz reflekslere ve dayanıklılığa sahip, harika bir savaşçıydı. Ama güçlü olan her şeyde olduğu gibi, kontrol edilmesi zordu. Bay X'in onu, asırlara dayanan deneyime sahip diğerlerinin arasına koymasının nedeni buydu. Gerçi O, kendisinden çok daha deneyimli Kırıcılardan oluşan bir grubu bile hâkimiyeti altına alabilirdi.

"Düşünceni açar mısın?" Aslında Bay X adamın ne düşündüğüyle hiç ilgilenmiyordu. Ama cemaate yakın zamanda girmiş bu Kırıcı'yı diğerlerinin önünde utandırmaya hazırdı.

O ilgisizce omuz silkip ağır ağır konuştu.

"Sorun motivasyon. Başarısızlığın bir sonucu yok."

"Peki önerin nedir?" diye sordu Bay X.

Öne uzanan O, M'yi saçlarından yakalayıp bıçakla adamın boğazını kesti.

Diğer Kırıcılar yerlerinden fırlayarak saldırı pozisyo-

nu alırken, O arkasına yaslanıp sakin bir şekilde parmaklarıyla bıçağındaki kanı temizledi.

Bay X dişlerini sıkmıştı. Ama kendini kontrol altına aldı.

M'nin yanına gitti. Halen hayatta olan Kırıcı nefes almaya çalışıyordu. Daha fazla kan kaybetmemek için elleriyle boğazını kapatmıştı.

Bay X dizlerinin üzerine çöktü. "Diğerleri çıkabilir. Yarın sabah burada tekrar buluştuğumuzda benim için daha güzel haberleriniz olsa iyi olur. Bay O, sen burada kal."

O bu emre karşı gelerek ayağa kalkmaya yeltentiğinde, Bay X adamın koca vücudundaki kasların kontrolünü ele geçirip O'yu sandalyesine çiviledi. Bir an için şoka girmiş gibi görünen Kırıcı, kollarıyla bacaklarını zapt eden güce karşı koymaya çalıştı.

Ama bu kazanamayacağı bir savaştı. Omega, Kırıcıbaşı'na diğer Kırıcılara kıyasla fazladan özellikler verirdi. Bay X'in şu anda başvurduğu zihinsel kontrol özelliği de bunlardan biriydi.

Oda boşaldığı anda Bay X çıkardığı bıçağını M'nin göğsüne sapladı. Kırıcı bir ışık çakması ve *pop* sesiyle yok oldu.

Bay X, başını kaldırıp O'ya baktı. "Bir daha böyle bir şey yapacak olursan, seni Omega'nın ellerine teslim ederim."

"Hayır, bunu yapmazsın." Varlığı bir başkasının merhametine kalmış olmasına rağmen, O'nun kibrinde hiçbir değişiklik yoktu. "Çünkü kendi adamlarını kontrol altında tutamıyormuş gibi görünmek istemezsin."

Bay X ayağa kalktı.

"Dikkatli ol, O. Omega'nın kurban vermekten ne kadar hoşlandığını unutuyorsun. Ona seni hediye olarak

verdiğim takdirde, minnettar kalır." Bay X, O'nun yanına giderek parmağını yanağına sürttü. "Seni buraya bağladıktan sonra onu çağırırsam, seni bir hediye paketi gibi açar. Bunu izlemekten büyük keyif duyacağıma emin olabilirsin."

O başını geriye attı. Korkudan çok öfke vardı ifadesinde.

"Bana dokunma."

"Ben senin liderinim. Sana canımın istediği her şeyi yapabilirim." Bay X, elini O'nun çenesine dayayıp başparmağını zorla dudaklarıyla dişlerinin arasına soktu ve Kırıcı'nın yüzünü öne çekti. "Bu yüzden edepli olacaksın. Ben izin vermediğim sürece başka bir cemaat üyesini öldürmeyeceksin. Böylelikle seninle iyi anlaşacağız."

O'nun kahverengi gözleri alev alev yanıyordu.

"Şimdi, bana ne söylemen gerekiyor?" diye mırıldandı Bay X, adamın çikolata rengi saçlarını çekerek.

O bir şeyler geveledi.

"Seni duyamadım." Bay X başparmağını O'nun dilinin altındaki yumuşak, etli kısma dayayıp, Kırıcı'nın gözlerinde yaşlar belirene dek itti. En sonunda elini çektiğinde, adamın altdudağını okşadı ve "Seni duyamadım," dedi.

"Evet, *sensei*."

"Akıllı çocuk."

Otuz Birinci Bölüm

Marissa yatağında rahatsızdı. Ne yöne dönerse dönsün, yastıkları nasıl çevirirse çevirsin, rahat edememişti.

Altındaki şilte çakıllarla doldurulmuş, çarşafı zımpara kâğıdıyla değiştirilmişti sanki.

En sonunda yorganı üzerinden atıp, panjurları kapatılmış, kalın saten perdelerin çekili olduğu pencerelerin önüne gitti. Biraz temiz hava almak istiyordu ama camları açamazdı. Sabah olmuştu.

Odadaki şezlonga uzanıp çıplak ayaklarını ipek geceliğiyle örttü.

Wrath.

Onu aklından bir türlü çıkaramıyordu. Zihninden birlikte olduğu zamanlara dair görüntüler geçiyordu ve her seferinde küfretmek istiyordu. Bu şaşırtıcıydı.

Wrath'la ilişkilerinde uysal olan taraf Marissa'ydı. Tatlı olan taraf. Dişi mükemmelliği ve yumuşaklığı. Öfke onun tabiatına bütünüyle zıttı.

Ama Wrath hakkında düşündükçe bir şeyleri yumruklama ihtiyacı daha da artıyordu.

Yani, yumruğunu sıkabileceğini varsaydığında.

Eline baktı. Evet, yumruğunu sıkabilirdi. Gerçi bu acınası ölçüde küçük bir eldi.

Bilhassa Wrath'ın eliyle karşılaştırıldığında.

Marissa bugüne dek çok fazla şeye göğüs germek zorunda kalmıştı. Ve Wrath, ne Marissa'nın hayatının zorluğunu anlamış, ne de dayanıklılığını takdir etmişti.

Vampirlerin en güçlüsünün el değmemiş *shellan*'ı olmak lanetten farksızdı. Bir dişi olarak hataları sahip olduğu bütün özgüveni yok etmişti. Yaşamak zorunda kaldığı yalıtılmış hayat akıl sağlığını bozmuştu. Kendi evi olmadığından erkek kardeşiyle yaşamak zorunda kalmasının utancı canını yakmıştı.

Diğerlerinin kendisine bakmasından, arkasından konuşmalarından korkmuştu her zaman. Vampirlerin arasında dillerden düşmediğini biliyordu. Kıskanılan, acınan, gözlenen, masallara konu olan kişiydi Marissa. Genç dişi vampirlere kendi hikâyesinin anlatıldığının farkındaydı. Gerçi bunun, gençleri teşvik ya da ikaz etmek için mi anlatıldığını bilmek bile istemiyordu.

Wrath, Marissa'nın nasıl acı çektiğinden bütünüyle habersizdi.

Suçun bir kısmı Marissa'ya aitti. Çünkü bugüne dek uslu dişi vampiri oynamak en doğru şey gibi görünmüştü. Değerli olmasının, en sonunda Wrath'la bir hayat paylaşabilmesinin tek yolu gibiydi bu.

Ama sonunda ne olmuştu?

Wrath koyu saçlı bir insan bulmuştu kendine. O, Wrath için çok daha mühimdi.

Marissa'nın çabaları karşılıksız bırakılmakla kalmamıştı. Zalimce ezilmişti.

Acı çeken yalnızca Marissa da değildi. Havers asırlar-

dır onun için endişeleniyordu.

Oysa Wrath için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Şu anda da onun için sorun olmadığına emindi. Muhtemelen şu anda o dişi insanla çırılçıplak bir halde yan yana yatıyordu. Bacaklarının arasındaki sertliği kullanıyordu.

Marissa gözlerini kapadı.

Wrath'ın vücuduna çekildiğini, o güçlü kolların arasında ezildiğini, onun tarafından tüketildiğini düşündü. Hiç beklemediği bir anda Wrath'ın sıcaklığını hissetmek onu şok etmişti. Wrath bütünüyle onu kaplamıştı. Elleri saçlarına karışmıştı. Ağzı boğazından kan emiyordu. Ve o kalın penisi Marissa'yı biraz korkutmuştu.

Bu ironikti.

Wrath'ın penisinin nasıl olduğunu o kadar uzun zaman düşünmüştü ki... Onun kendisine sahip olmasının nasıl bir şey olacağını. Bekâretini geride bırakıp bir erkeğin içine girmesinin nasıl bir his olduğunu.

Wrath'la seviştiklerini hayal ettiği her sefer vücudu ısınır, teni karıncalanmaya başlardı. Ama gerçeklik çok farklı olmuştu. Marissa tam anlamıyla hazırlıksız yakalanmıştı. Daha uzun sürmesini ve bu kadar yoğun olmamasını isterdi. Daha yavaş olduğu takdirde bundan hoşlanacağını hissetmişti.

Ama Wrath o anda Marissa'yı düşünmüyordu.

Marissa yumruğunu sıktı.

Wrath'ı geri istemiyordu. İstediği, Wrath'ın da kendi çektiği acıyı çekmesiydi.

Wrath kollarıyla sardığı Beth'i kendine çekip, kızın başının üzerinden Rhage'ye baktı. Beth'in, kardeşinin acısını dindirmesi aralarındaki bütün engelleri ortadan kaldırmıştı.

Kardeşleriyle ilgilenen biri kendisiyle de ilgileniyor demekti. Savaşçı sınıfının en eski koduydu bu.

"Yatağıma gidelim," diye fısıldadı Beth'in kulağına.

Beth elini Wrath'a uzatarak, kendisini odasına götürmesine izin verdi. Odaya girdikleri anda Wrath kapıyı kapatıp kilitledi ve biri hariç bütün mumları söndürdü. Ardından Beth'in üzerindeki bornozu çıkardı. Beth'in çıplak teni odada yanan tek mumun ışığında parıldadı.

Wrath deri pantolonunu çıkardı. Yan yana yatağa uzandılar.

Wrath Beth'le sevişmek istemiyordu. Şu anda aklında bu yoktu. Tek istediği kızın kendisine sunacağı rahatlıktı. Beth'in sıcak teninin tenine değmesini, nefesinin göğsünü ısıtmasını, kalplerinin birlikte atmasını arzuluyordu. Beth'e de aynı huzuru sunmak istiyordu.

Kızın uzun, ipeksi saçlarını okşayıp derin nefes aldı.

"Wrath?" Loş odada Beth'in sesi çok güzel tınlamıştı. Wrath kızın boğazının titreşmesinden hoşlanmıştı.

"Evet." Beth'in başını öptü.

"Kimi kaybettin?" Beth vücudunu hafifçe oynatarak çenesini Wrath'ın göğsüne dayadı.

"Kaybetmek mi?"

"Kırıcılar senden kimi aldı?"

Bu soru bir anda, hiç yoktan gelmişti. Ama biraz düşününce, Wrath ne olduğunu fark etti. Beth bu gece çarpışma sonrası hallerini görmüş ve bir şekilde, Wrath'ın yalnızca ırkını korumak için değil, kendi adına da savaştığını anlamıştı.

Wrath yanıt vermeden önce araya uzun bir sessizlik girdi. "Ailemi."

Beth'in meraktan kedere kaydığını hissetti. "Üzgünüm."

Bir kez daha uzun bir sessizlik.

"Ne oldu?"

Wrath bunun ilginç bir soru olduğunu düşündü. Çünkü yanıtın iki ayrı versiyonu vardı. Vampirlerin töresine göre, zaman içinde akla gelebilecek kahramanca her türlü niteliği kazanmış olan o kanlı gece, büyük bir savaşçının doğumunu müjdeleyen bir olay olarak görülüyordu. Yaratılan efsanenin sorumlusu Wrath değildi. Wrath'a inanmak isteyen halkı, karşılık görmeyen inançlarını sürdürebilmek için bu efsaneyi yaratma gereksinimi duymuştu.

Gerçeği Wrath'tan başkası bilmiyordu.

"Wrath?"

Wrath'ın gözleri Beth'in güzel, bulanık yüzüne kaydı. Kızın yumuşak ses tonuna karşı koymak elde değildi. Beth kendisine şefkat sunuyordu ve lanet olası bir nedenden, Wrath da bunu istiyordu.

"Dönüşümümden önceydi," diye mırıldandı. "Çok uzun zaman önce."

Halen canlılığını koruyan, dehşet verici anılar zihnine dolarken, eli Beth'in saçlarının üzerinde donup kaldı.

"Birinci Aile olarak Kırıcılara karşı güvende olduğumuzu sanıyorduk. Ormanların içinde gizlenmiş evlerimiz çok iyi korunuyordu ve sürekli hareket halindeydik."

Beth'in saçlarını okşadıkça anlatmaya devam edebileceğini fark etti.

"Kıştı. Şubat ayında soğuk bir gece. Hizmetçilerimizden biri bize ihanet ederek yerimizi Kırıcılara söylemiş. On beş-yirmi kişilik Kırıcı grubu önlerine çıkanı öldürerek arazimize girip taştan siperlerimizi aşmış. Evimizin kapısını yumrukladıklarında çıkan sesi asla unutmayacağım. Babam beni zorla döşemenin altındaki boşluğa sokmaya çalışırken silahlarının getirilmesi için bağırıyor-

du. Kırıcılar kapıyı kırıp içeri girmeden hemen önce beni boşluğa sokup üzerimi kapattı. Usta bir kılıç kullanıcısı olsa da Kırıcılar çok kalabalıktı."

Beth'in elleri Wrath'ın yüzüne gitti. Wrath, kızın dudaklarından dökülen yumuşak sözcükleri duydu.

Acıyla gözlerini kapatan Wrath, bunca zamanın ardından onu halen uykularından uyandıran korkunç görüntülere bakıyordu. "Ailemi öldürmeden önce hizmetçilerimizi katlettiler. Her şeyi döşemedeki bir budak deliğinden izledim. O zamanlar gözlerim daha iyi görüyordu..."

"Wrath..."

"Bütün bunlar olurken o kadar gürültü çıkardılar ki attığım çığlıkları duyamadılar." Wrath'ın vücudundan bir ürperti geçti. "Dışarı çıkmak istedim. Kapağın mandalını zorladım ama çok zayıftım. Tırnaklarımı tepemdeki döşemeye geçirdim. Ayaklarımla tekmelemeye çalıştım..." Wrath'ın vücudu, o daracık yerde kapalı kalmasının, hırlayarak solumasının, soğuk teriyle kaplanmış teninin dehşet verici hatıralarına titreyerek tepki veriyordu. "Kırıcılar gittikten sonra babam bana doğru sürünmeye çalıştı. Kalbine koca bir bıçak saplamışlardı... saklandığım boşluğa birkaç santim kala can verdi. Sesim kısılana dek ona seslendim. Gözlerindeki ışığın sönmesini izlerken bile dayanması, hayatta kalması için ona yalvardım. Ailemin cesetleriyle birlikte saatlerce orada mahsur kaldım. Zemine yayılan kanı izledim. Ertesi gece eve gelen sivil vampirler beni oradan kurtardı."

Wrath, teskin edici bir şekilde omzunu okşayan Beth'in elini tutup dudaklarına yaklaştırdı ve avcunu öptü.

"Kırıcılar evden çıkmadan önce camları kapatmak için kullanılan duvar kilimlerini indirdiler. Güneş doğup da içerisi aydınlandığı anda odadaki bütün cesetler yanıp kül

oldu. Ailemden geriye gömebileceğim hiçbir şey kalmadı."

Wrath yüzünde süzülen bir şey hissetti. Bu bir gözyaşı damlasıydı. Beth'e aitti.

Uzanarak kızın yanağını okşadı. "Ağlamak yok."

Wrath bunu söylese de Beth'in gösterdiği yakınlık onun için çok değerliydi.

"Neden?"

"Çünkü ağlamak bir şeyi değiştirmez. Ailemin katledilmesini izlerken ben de ağladım ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Gene de öldüler." Beth'i daha da kendine çekti. "Halen rüyalarımda o geceyi görüyorum. Öylesine korkak davrandım ki... Dışarıda olmalı; babamla birlikte savaşmalıydım."

"Ama o zaman seni de öldürürlerdi."

"Bir erkek bu şekilde ölmeli. Kendinin olanı koruyarak. Bu onurlu bir ölüm. Bense daracık bir delikte saklanmış, ağlıyordum." Wrath tiksinti dolu bir homurtu çıkardı.

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"Yirmi iki."

Beth, Wrath'ın o zaman çok daha küçük yaşta olduğunu varsaymış gibi kaşlarını çattı.

"Dönüşümünden önce olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet."

"O zamanlar nasıl biriydin?" Wrath'ın saçlarını düzeltti. "Şu anki cüssene bakınca döşeme altındaki daracık bir deliğe girebildiğini düşünmek kolay değil."

"Farklıydım."

"Zayıf olduğunu söylemiştim."

"Öyleydim."

"Demek ki korunman gerekiyormuş."

"Hayır." Wrath bir anda öfkelenmişti. "Erkek korur. Asla tersi olmaz."

Beth üstelemedi.

Sessizlik uzadıkça, Wrath, Beth'in anlattıklarını düşündüğünü anladı. Hissettiği utançla ellerini kızın vücudundan çekti ve kenara kayıp sırtüstü uzandı.

Bu konuda tek kelime etmemeliydi.

Beth'in, hakkında neler düşündüğünü ancak tahmin edebilirdi. Başarısızlığı kızı tiksindirmiş olmalıydı. Ailesinin ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda gösterdiği zayıflık kızı kendisinden uzaklaştırmış olmalıydı.

Küçüldüğünü hissettiği o anda, Beth'in halen kendisini isteyip istemediğini düşündü. Kendisini ıslak sıcaklığına kabul edip etmeyeceğini. Yoksa artık bu sona mı ermişti? Geçmişiyle ilgili bu kısmı öğrendiği için?

Beth'in giyinip gitmesini bekledi.

Ama Beth yatakta kalmaya devam etti.

Elbette gitmeyecek, diye düşündü. Ne olursa olsun dönüşümünün yaklaştığını anlamıştı ve Wrath'ın kanına ihtiyacı vardı. Bu onun için hayati ölçüde önemli bir gereklilikti.

Karanlıkta kızın içini çektiğini duydu. Sanki bir konuda pes etmişti.

Wrath, yan yana ama birbirlerine dokunmadan ne kadar yattıklarını bilmiyordu. Aradan saatler geçmiş olmalıydı. Kısa bir süre uykuya dalsa da kıpırdanan Beth'in çıplak bacağı bacağına dokunduğunda uyandı.

Hissettiği şehveti saldırgan bir şekilde bastırdı.

Beth'in eli Wrath'ın göğsüne dokundu. Karnından kalçalarına indi. Ereksiyon halindeki penisine yaklaşırken Wrath nefesini tuttu.

Beth'in vücudu Wrath'a yaklaştı. Göğüsleri adamın kaburgalarını okşadı. Vajinası baldırına değdi.

Belki de Beth halen uykudaydı.

Ama kız Wrath'ın penisini eline aldı.

Wrath inledi.

Kız Wrath'ın penisini okşamaya başladı.

Wrath, kendisine sunduğunu sandığı şeye aç bir halde, içgüdüsel bir şekilde kıza uzandığında, Beth onu durdurdu. Dizlerinin üzerinde doğrulan kız, avuçlarını omuzlarına dayayıp adamı şilteye bastırdı.

"Bu defa sana özel olacak," diye fısıldadı, Wrath'ı yavaşça öperek.

Wrath zorlukla konuşabildi. "Beni... beni halen istiyor musun?"

Kafası karışmış gibi görünen Beth'in kaşları çatıldı. "Neden istemeyeyim ki?"

Hissettiği rahatlama ve minnettarlıkla, acınası bir şekilde inleyen Wrath bir kez daha Beth'e uzanmaya çalıştı. Ama Beth onu kendisine yaklaştırmadı. Wrath'ı yeniden yatağa bastırıp bileklerini tuttu ve kollarını başının üzerine getirdi.

Wrath'ın boynunu öptü. "En son birlikte olduğumuz zaman, sen... sen çok cömerttin. Aynı muameleyi hak ediyorsun."

"Ama sana zevk vermek benim için de zevk demek," dedi Wrath, hırıltılı bir sesle. "Seni getirmekten ne kadar hoşlandığımı bilemezsin."

"Bundan o kadar emin değilim." Wrath, Beth'in vücudunun kaydığını hissetti; eli ereksiyon halindeki penisine dokundu. Wrath'ın göğsünden alçak bir inilti kurtuldu. "Bir fikrim olabilir."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Wrath, boğuk bir sesle. Bir kez daha Beth'e uzanarak dokunmaya çalıştı.

Beth, Wrath'ın bileklerini daha güçlü sıkarak olduğu

yerde kalmasını sağladı.

"Rahatla. Kontrolü bana bırak."

Dudaklarını dudaklarına dayadığında, Wrath inanamayan gözlerle ve nefessiz kalmış bir halde bakakaldı.

"Seni becermek istiyorum," diye fısıldadı Beth.

İpeksi bir dokunuşla, Beth'in dili Wrath'ın ağzının içine girdi. Adamı sikiyormuş gibi dili ağzına girip çıkmaya devam etti.

Wrath'ın bütün vücudu kasılmıştı.

Beth her seferinde Wrath'ın ağzının daha derinlerine indi. Beynine, kalbine uzandı. Wrath'ı alıyor, ona sahip oluyordu. Adamı damgalıyordu.

Ağzından çıktığında, Wrath'ın vücudunun aşağılarına inmeye başladı. Boynunu öptü. Meme uçlarını emdi. Tırnaklarını nazikçe karnına sürttü. Dişlerini kalçakemiklerine geçirdi. Wrath yatağın başlığını tutarak çekti. Yatak buna karşı çıkarak hareket edip gıcırdamaya başladı.

Sıcaklık Wrath'ın bayılacak gibi hissetmesine neden oldu. Teni terle kaplandı. Kalbi o kadar sert atıyordu ki arada tekliyordu.

Wrath'ın dudaklarından eski dilde sözcükler dökülmeye başladı. Beth'in kendisine yaptığı şeyi, Beth'in kendisi için ne kadar güzel olduğunu yansıtan, gırtlaktan gelen sözcüklerdi bunlar.

Beth, penisini ağzına aldığı anda Wrath neredeyse patlayacaktı. Vücudu kasılan adam haykırdı. Beth ona zaman tanımak için geri çekildi.

Ardından Wrath'a işkence etmeye başladı.

Beth ne zaman devam etmesi, ne zaman durması gerektiğini biliyordu. Kızın ıslak ağzını penisinin kalın ucuna dayamasına ve aynı anda eliyle penisini okşamasına Wrath zorlukla dayanabiliyordu. Wrath en sonunda yalva-

racak hale düşene dek, Beth adamı defalarca boşalmanın eşiğine getirdi.

Adamın kalçalarını elleriyle açarak üzerine çıktı. Wrath, vücutlarının arasındaki boşluktan aşağı baktı. Beth'in baldırları, şişmiş, zonklayan penisinin üzerinde açılmıştı. Wrath bir kez daha boşalmanın eşiğine geldi.

"Al beni," diye inledi Wrath. "Tanrım, lütfen."

Beth, penisini içine aldığında Wrath'ın bütün vücudu bunu hissetti.

Beth, darlığı, ıslaklığı, sıcaklığıyla Wrath'ı sarmaladı. Yavaş bir ritimle pompaladığı adamın boşalması uzun sürmedi. Wrath boşaldığında ikiye bölünmüş gibi hissetti. İçindeki enerji odaya yayılan bir şok dalgasına dönüşerek mobilyaları sarsıp mumları söndürdü.

Dünyaya yavaşça süzülerek geri dönerken, Wrath hayatında ilk kez birinin kendisine böyle bir zevk tattırdığını fark etti. Beth'in kendisini halen kabul ediyor olması karşısında ağlamak istiyordu.

Beth, karanlıkta altında kıvranan Wrath'ın çıkardığı sesleri dinlerken gülümsüyordu. Adamın yaşadığı orgazmın şiddeti Beth'i de kendinden geçirmişti. Yaşadığı inanılmaz zevk dalgalarıyla, adamın inip kalkan göğsüne devrildi.

Wrath'ın üzerine aşırı ağırlık bindirdiğinden çekinerek kenara kaymaya çalıştığında, adam kalçalarını kavrayarak onu durdurdu ve Beth'in anlamadığı bir dilde ama kulağa çok hoş gelen sözcükler fısıldamaya başladı.

"Ne?"

"Olduğun yerde kal," dedi Wrath, Beth'in dilinde.

Beth, Wrath'ın üzerine kendini rahat bir şekilde bıraktı.

Az önce Wrath'ın kendisine neler söylediğini merak ediyordu. Ama adamın saygı ve minnet dolu ses tonu çok

fazla şey anlatıyordu. Wrath ne söylemiş olursa olsun, bunların bir âşığın sözcükleri olduğunu anlamıştı.

"Diliniz çok güzel," dedi Beth.

"Dilimizde seni anlatabilecek sözcükler yok."

Wrath'ın sesi daha farklıydı artık. Beth onda bir değişiklik olduğunu hissediyordu.

Aralarında engel kalmadığını düşündü. Artık aralarında hiçbir engel kalmamıştı. Wrath'ın ölümcül, her daim tetikte, yırtıcı hali yok olmuştu.

Hiç beklemediği bir şekilde, asıl kendisinin Wrath'ı korumak istediğini fark etti.

Fiziksel olarak kendisinden çok daha güçlü biri için bunu hissetmesi tuhaftı. Ama Wrath'ın korunup, kollanması gerekiyordu. Bu sessiz anda, bu yoğun karanlıkta onun savunmasızlığını hissedebiliyordu. Neredeyse kalbine dokunabilecekmiş gibiydi.

Ailesinin öldürülmesiyle ilgili dehşet verici öyküyü düşündü.

"Wrath?"

"Hımm?"

Bunu kendisine anlattığı için Wrath'a teşekkür etmek istiyordu. Ama aralarındaki kırılgan birlikteliği bozmaktan çekiniyordu.

"Sana ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu?" dedi Beth.

Wrath homurtuyla güldü. "Savaşçılar güzel değildir."

"Ama sen güzelsin. Benim için çok güzelsin."

Wrath bir an nefes almayı kesti. Ardından Beth'i üzerinden kaydırıp, hızla yataktan kaldı. Beth banyoda açılan yumuşak ışığı gördü. Suyun sesini dinledi.

Bunun çok uzun sürmeyeceğini bilmeliydi. Ama gene de biten bu an için ağlamak istiyordu.

Beth kıyafetlerini bulup giyindi. Wrath banyodan çıkarken o da kapıya yönelmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşe. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama genellikle dokuzda masamın başında olduğumdan geç kaldığıma eminim."

Beth karanlıkta önünü göremese de kapıyı buldu.

"Gitmeni istemiyorum." Bir anda Wrath'ı yanında bulan Beth, adamın sesiyle irkildi.

"Benim bir hayatım var. Hayatıma dönmem lazım."

"Senin hayatın burada."

"Hayır, değil."

Elini kilide atıp kapıyı açmaya çalıştığında bunu başaramadı.

"Dışarı çıkmama izin verecek misin?" diye mırıldandı.

"Beth." Wrath ellerinden tuttuğu kızı durdurdu. Beth'in kendisini görmesini istiyormuş gibi, bir anda odadaki mumlar yandı. "Ben... anlaşması kolay biri olmadığım için üzgünüm."

Beth kendini geri çekti. "Seni utandırmak istemedim. Sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istedim, o kadar."

"Bense benden tiksinmediğine inanamıyorum," dedi Wrath.

Beth inanamayan gözlerle ona baktı. "Tanrım, neden senden tiksinecekmişim?"

"Çünkü artık ne olduğunu biliyorsun."

"Ailenle ilgili anlattıklarından mı bahsediyorsun yoksa?" Beth çok şaşırmıştı. "Durumu açıklığa kavuşturalım. Annenle babanın katledilmesini izlemek zorunda kaldığın, buna dayandığın için senden tiksineceğimi düşündün, öyle mi?"

"Onları kurtarmak için hiçbir şey yapamadım."

"Baban seni kilitlemişti."

"Ben korkağın tekiydim."

"Değildin." Şu anda dedikleri yüzünden Wrath'a kızmak adil değildi belki ama geçmişi neden daha doğru değerlendiremiyordu? "Sen nasıl..."

"Çığlık atmayı kestim!" Wrath'ın odada yankılanan sesi Beth'i korkuttu.

"Ne?" diye fısıldadı Beth.

"Çığlık atmayı kestim. Ailemle hizmetçilerin tamamını öldürdüklerini gördüğümde çığlık atmayı kestim. Çünkü Kırıcılar odalara bakmaya başlamıştı. Beni arıyorlardı. Ben de ses çıkarmadım. Elimi ağzıma kapadım. Beni bulamamaları için dualar ettim."

"Elbette bunları yaptın," dedi Beth, yumuşak bir sesle. "Çünkü yaşamak istiyordun."

"Hayır," dedi Wrath. "Ölmekten korkuyordum."

Beth ona sarılmak istedi ama Wrath'ın kendini geri çekeceğinden emindi.

"Wrath, ne olduğunu anlayamıyor musun? Ailen gibi sen de kurbandın. Bugün burada olmanın tek nedeni babanın seni çok sevmiş olması. Sessiz kaldın çünkü yaşamak istiyordun. Bunun utanılacak hiçbir tarafı yok."

"Ben bir korkaktım."

"Saçmalama! Ailen gözlerinin önünde katledilmiş!" Beth başını iki yana salladı. Öfkelendiği için sesini yükseltmişti. "Sana söylüyorum işte. Orada olanları yeniden düşünüp değerlendirmelisin. Orada geçirdiğin saatler bütün hayatını damgalamış. Kimse seni bu yüzden suçlayamaz. Ama olanları yanlış değerlendiriyorsun. Çok yanlış. Bu savaşçı onuru saçmalığını bir kenara bırakıp kendine biraz şans tanı!"

Sessizlik.

Lanet olsun! Becermişti işte. Adam ona içini açmıştı ve o da utancını yüzüne vurmuştu. Kendisine daha yakınlaşması için Wrath'ı çok iyi yüreklendiriyordu.

"Wrath, üzgünüm. Ben..."

Wrath'ın görüntüsü Beth'i susturdu. Adamın sesi de yüzü de taş gibiydi.

"Bugüne dek kimse benimle senin konuştuğun gibi konuşmadı."

Siktir.

"Gerçekten çok üzgünüm. Ben yalnızca neden..."

Wrath bir anda Beth'i kendine çekerek sıkıca sarıldı. Bir kez daha o yabancı dilde konuşmaya başlamıştı. En sonunda kendini geri çektiğinde, Wrath'ın konuşması *leelan* gibi bir sözcükle tamamlandı.

"Yoksa bu, vampir dilinde orospu anlamına gelen sözcük mü?" diye sordu Beth.

"Hayır. Alakası yok." Kızı öptü. "Sana çok saygı duyduğumu gösteren bir sözcük diyelim. Geçmişim hakkındaki düşüncene katılmasam da..."

Beth elini Wrath'ın boynuna koyup, başını hafifçe salladı. "Geçmişte olanların seninle ilgili düşüncelerimi değiştiremeyeceğini anlaman, kabul etmen gerekiyor. Ailen için, senin için, yaşamak zorunda kaldıkların için aşırı ölçüde üzülsem de bu böyle."

Bir başka uzun sessizlik.

"Wrath? Dediklerimi tekrar et. 'Evet, Beth, seni anlıyorum ve bana karşı duygularının içtenliğine güveniyorum.'" Bir kez daha adamın boynunu sarstı. "Hadi, birlikte söyleyelim." Bir başka sessizlik. "Şimdi. Sonra değil."

"Evet," dedi Wrath, sıktığı dişlerinin arasından.

Tanrım. Bu dudaklar biraz daha gerildiği takdirde, ön dişlerini kıracaktı.

"Evet, ne?"

"Evet, Beth."

"'Bana karşı hislerin konusunda sana güveniyorum.' Hadi. Söyle."

Wrath homurdanarak sözcükleri söyledi.

"Güzel."

"Sert kadınsın, bunu biliyorsun değil mi?"

"Seninle takılacaksam öyle olsam iyi olur."

Wrath Beth'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunu istiyorum," dedi, sert bir sesle.

"Neyi?"

"Yanımda olmanı."

Beth'in soluğu kesildi. Göğsünde belli belirsiz bir umudun ateşi yanmıştı.

"Gerçekten mi?"

Wrath gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Evet. Bu çok aptalca. Delice. Tehlikeli."

"Yani hayatının senaryosuna tam uyacak."

Wrath kahkaha atarak Beth'e baktı. "Evet, öyle."

Adamın gözlerindeki dokunaklı bakış Beth'in kalbini kırıyordu.

"Beth, seninle olmak istiyorum ama bu durumda hedef olacağını anlaman gerekiyor. Seni tam anlamıyla nasıl güvende tutabileceğimi bilmiyorum. Sana nasıl..."

"Bunu bir şekilde çözeriz," dedi Beth. "Bunu birlikte yapabiliriz."

Wrath kızı öptü. Uzun, yavaş bir öpücüktü bu. Beth'e ne kadar kıymet verdiğini gösteren bir öpücük.

"O zaman gitmiyorsun, kalıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Gerçekten işe gitmem lazım."

"Gitmeni istemiyorum." Beth'in çenesini avcunun içine aldı.

"Gün içinde dışarıda yanında olamamaktan nefret ediyorum."

Ama aynı anda kilitlerle birlikte kapı açıldı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Beth.

"Akşam karanlığı çökmeden geri döneceksin." Bu bir emir değildi. Alakası yoktu.

"Güneş battıktan bir süre sonra geri döneceğim."

Wrath homurdandı.

"Ve tuhaf bir şey olduğu takdirde seni arayacağıma söz veriyorum." Beth gözlerini devirdi. *Tuhaf* sözcüğü için standartlarını yeniden belirlemesi gerekiyordu. "Demek istediğim, *gerçekten* tuhaf bir şey olursa."

"Bundan hiç hoşlanmadım."

"Dikkatli olacağım." Beth, Wrath'ı öptükten sonra merdivene yöneldi. Tabloyu itip konuk odasına adım atarken adamın gözlerinin halen üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Otuz İkinci Bölüm

Öncelikle evine uğrayıp Boo'yu beslemesi gerektiğinden, Beth'in ofise varması ancak öğle saatlerinde oldu. Uzun zamandır ilk defa hiç açlık hissetmediğinden öğle yemeğini es geçerek kendini önünde biriken işlere vermeye çalıştı. Ama bunu da yapamadı. Hiçbir şeye tam anlamıyla odaklanamadığından daha çok masasındaki kâğıtları karıştırıp durdu.

Gün içinde kendisine iki mesaj bırakan Butch'la, akşam sekiz gibi dairesinde buluşmak için sözleştiler. Ama saat dört olduğunda, dedektifle randevusunu iptal etmeye karar verdi.

Bu görüşmeden hayırlı bir sonuç çıkacağı yoktu. Beth'in Wrath'ı polise teslim etmesi gibi bir şey elbette söz konusu olamazdı. Dedektif kendisinden hoşlandığı ve randevu dairesinde gerçekleşeceği için Hard-ass'in üzerine gelmeyeceğini düşünmek de komikti.

Gene de kafasını kuma sokmayı düşünmüyordu. Öyle ya da böyle sorguya çağrılacağını biliyordu. Nasıl çağırmayacaklardı ki? Wrath polis tarafından şüpheli olarak görüldüğü sürece, Beth de zan altında olacaktı. Yapması

gereken öncelikle sağlam bir avukat bulmak ve Butch'un kendisine gelmesindense, sorgu için karakola çağrılmayı beklemekti.

Fotokopi makinesinden masasına dönerken, camdan dışarı baktı. Akşamüstü saatlerinde gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı; krem rengi havada yaklaşan fırtınanın ağırlığı vardı. Bir müddet sonra acıyan gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Gözlerini kırpıştırdığında da rahatsızlığı geçmedi.

Masasına döndüğünde iki aspirin alıp Butch'la konuşmak için karakolu aradı. Ricky, Butch'un açığa alındığını söylediğinde José'yle konuşmak istedi. Dedektif birkaç saniye içinde telefona geldi.

"Butch'u açığa almışlar. Bu ne zaman oldu?"

"Dün öğleden sonra."

"Onu meslekten mi atacaklar?"

"Yayınlanmaması kaydıyla söylüyorum... muhtemelen öyle olacak."

Demek ki Butch zaten akşam dairesine görevli bir memur olarak gelmeyecekti.

"Sen neredesin, sevgili B?" diye sordu José.

"İşteyim."

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?" Adamın sesinde öfkeden çok üzüntü vardı.

"Telefonunuzdaki arayan numarasına bakabilirsin."

José'nin uzun bir şekilde iç çektiğini duydu. "Seni karakolda sorguya almam lazım."

"Biliyorum. Öncelikle avukat bulmam için bana biraz zaman tanır mısın?"

"Avukata ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

José buna küfrederek yanıt verdi. "O adamdan uzak

durman lazım"

"Seni daha sonra ararım."

"Dün gece bir fahişe daha öldürüldü. Bir öncekiyle ölüm şekli aynı."

Bu haber Beth'in duraksamasına neden oldu. Dışarıda olduğu zamanlarda Wrath'ın tam olarak ne yaptığını söyleyemezdi. Ama bir fahişe öldürmenin ona nasıl bir yararı olabilirdi?

İki fahişe de sen şuna, diye düşündü.

Hissettiği kaygıyla şakakları zonklamaya başlamıştı.

Ama ne olursa olsun, Wrath'ın zavallı, savunmasız bir kadının boğazını kesip bir ara sokakta ölüme terk edeceğini düşünemiyordu. Ölümcül derecede tehlikeli biri olsa da o bir şeytan değildi. Dahası, yasadışı dünyada faaliyet göstermesine rağmen, kendisini tehdit etmeyen birinin hayatını alabileceğini sanmıyordu. Özellikle de kendi ailesinin başına gelenlerden sonra.

"Dinle, Beth," dedi José. "Sana bu durumun ne denli ciddi olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Bu adam üç ayrı cinayet için bizim bir numaralı şüphelimiz ve adaletin engellenmesi çok ciddi bir suçtur. Bu beni kahredecek olsa da gerekirse seni içeri atmaktan çekinmem."

"O dün gece kimseyi öldürmedi." Bunu söylerken Beth'in midesi düğümlendi.

"Yani adamın nerede olduğunu bildiğini kabul ediyorsun."

"Artık kapatmam lazım, José."

"Beth, lütfen onu koruma. O tehlikeli..."

"Kadınları o öldürmedi."

"Bu senin fikrin."

"Sen her zaman iyi bir arkadaş oldun, José."

"Lanet olsun!" José bunun ardından birkaç İspanyol-

ca sözcük ekledi. "O avukatı bir an önce bulsan iyi olur, Beth."

Beth telefonu kapayıp çantasını aldı. İstediği son şey José'nin ofisine gelip onu kelepçeleyerek karakola götürmesiydi. Eve uğrayıp birkaç parça eşya aldıktan sonra Wrath'a gitmeliydi.

Belki de bu gece birlikte ortalıktan yok olabilirlerdi. Bu onların tek seçeneği olabilirdi. Çünkü Caldwell'de polis onları er ya da geç bulurdu.

Trade Caddesi'ne adımını attığında midesi halen fena durumdaydı. Sıcak havaya çıkar çıkmaz vücudundaki enerji tükenmişti. Dairesine girdiğinde kendine hemen buzlu çay koydu ama çayı içerken bağırsakları kasıldı. Belki de bir tür mide virüsü kapmıştı. İki Tums alıp, Rhage'yi düşündü. Virüsü ondan kapmış olabilir miydi?

Gözlerinin acısı Beth'i öldürüyordu.

Daha fazla zaman kaybetmeden toparlanmaya başlaması gerekiyordu ama öncelikle üzerindeki iş kıyafetlerini çıkarıp, bir tişörtle şort giydi ve kendini çekyata attı. Biraz soluklanmak istiyordu ama oturduğu anda vücudunu bir daha kıpırdatamayacakmış gibi hissetti.

Beynindeki bütün kanallar tıkanmış gibi, halsiz bir şekilde olduğu yerde durup Wrath'ın yarasını düşündü. Adam ona nasıl yaralandığını söylememişti. Gerçekten fahişeye saldırmış ve kadın da kendisini korumaya çalışmış olabilir miydi?

Parmaklarını şakaklarına dayadığı esnada, mide bulantısıyla birlikte boğazından yukarı çıkan safrayı hissetti. Gözlerinin önünde odanın ışıkları titreşmeye başlamıştı.

Hayır, bu basit bir soğuk algınlığı filan değildi. Migren dünyasının Godzilla'sı onu yere indirmek üzereydi.

* * *

Wrath bir kez daha Tohrment'i aradı.

Tohrment, Wrath'ın telefonlarını açmıyordu.

Lanet olsun! Wrath özür dilemek konusunda berbat olsa da bu defa gerçekten bunu yapabilmek istiyordu.

Cep telefonuyla yatağa uzanıp sırtını başlık tahtasına dayadı. Beth'i aramak, sesini duymak istiyordu.

Kızın dönüşümü tamamlanır tamamlanmaz ondan uzaklaşacağını düşünmüştü, değil mi? Şimdiyse Beth'ten birkaç saat ayrı kalmaya bile dayanamıyordu.

Bu dişiye fena çarpılmıştı. Wrath kızla sevişirken kendi ağzından çıkanlara inanamıyordu. Dahası, Beth gitmeden önce *leelan*'ı olarak seslenerek kıza iltifat etmişti.

Artık bunu kabul etse iyi olacaktı. Muhtemelen âşık oluyordu.

Wrath'ın âşık olması yeterince şaşırtıcı bir şey değilmiş gibi, kız da yarı insandı. Darius'un kızı olması da cabasıydı.

Ama Wrath'ın ona tapmaması mümkün müydü? Kız çok güçlüydü. Wrath'ınkine eşdeğer bir iradeye sahipti. Beth'in, geçmişiyle yüzleşmesi için kendisine nasıl karşı koyduğunu düşündü. Buna çok az kişi cüret edebilirdi. Wrath, Beth'in cesaretini nereden aldığını biliyordu. Herhalde babası da aynı şeyi yapardı.

Telefonu çaldı. "Efendim?"

"Sorunumuz var." Arayan Vishous'tu. "Az önce gazetede okudum. Bir fahişe daha öldürülmüş. Bir arka sokakta. Kana bulanmış."

"Yani?"

"Adli tabibin veritabamna girdim. İki vakada da kadınların boyunları delinmiş."

"Siktir. Zsadist."

"Ben de öyle düşündüm. Ona bu tür şeylerden vazgeç-

mesini söyleyip duruyorum. Onunla konuşman lazım."

"Bu gece konuşurum. Kardeşlere öncelikle buraya gelmelerini söyle. Onunla herkesin önünde konuşacağım."

"Güzel plan. En azından Zsadist saçma sapan şeyler söyleyip de boğazına sarıldığında onu elinden alabiliriz."

"Hey, Tohr'un nerede olduğunu biliyor musun? Ona ulaşamıyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Ama istersen sana gelmeden önce evine uğrayabilirim."

"Evet, yap bunu. Bu gece onun da burada olması lazım." Wrath telefonu kapadı.

Lanet olsun. Birinin Zsadist'e ağızlık takması gerekiyordu.

Ya da göğsüne bir hançer saplaması.

Butch arabayı durdurdu. Beth'in dairesinde olacağına dair umudu olmasa da kapıya giderek ziline bastı. Cevap yoktu.

Sürpriz.

Apartmanın etrafından dolanıp arka avluya geçti. Hava kararmış olduğundan, Beth'in dairesindeki ışıkların kapalı olması Butch'un içini rahatlatmadı. Başını sürme kapıya dayadı.

"*Beth!* Aman Tanrım!"

Yüzüstü yerde yatan kızın bir kolu öne, ulaşamadığı telefona doğru uzanmıştı. Bacakları acıdan iki büklüm olmuş gibi çarpılmıştı.

"*Hayır!*" Cama vurmaya başladı.

Kız bunu duymuş gibi biraz kıpırdandı.

Butch pencerelerden birine gidip ayakkabısını çıkardı ve elini içine soktuğu ayakkabıyla kırılana dek cama vurdu. Kilide uzanırken kolu kesildi ama Beth'e ulaşmaya çalışırken kolunu kaybetse bile umrunda değildi. Kendini

içeri attı ve Beth'e doğru yönelirken bir sehpayı devirdi.

"Beth! Beni duyabiliyor musun?"

Kız ağzını açsa da herhangi bir şey söyleyemedi.

Butch etrafta kan göremediğinden, kızı temkinli bir şekilde sırtüstü döndürdü. Mezar taşı gibi solgun kızın teni terden ıslanmıştı. Bilinci tam anlamıyla yerinde değildi. Gözlerini açtığında, Butch gözbebeklerinin büyümüş olduğunu gördü.

Kollarını açıp iğne izi olup olmadığına baktı. İğne izi yoktu ama Butch'un da kızın ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarının arasını kontrol edecek zamanı yoktu.

Telefonunu açıp 911'i aradı.

911 santral yetkilisi telefonu yanıtladığında, Butch doğrudan konuya girdi. "Muhtemel bir aşırı dozda uyuşturucu vakası var."

Beth başını iki yana sallamaya çalıştı. Butch'un telefonu kapamasını istiyordu sanki.

"Bebeğim, kıpırdama. Seninle ilgi..."

Operatörün sesi araya girdi. "Beyefendi? Alo?"

"Beni Wrath'a götür," diye mırıldandı Beth.

"Sikerim Wrath'ı."

"Pardon?" dedi operatör. "Beyefendi, bana neler olduğunu anlatır mısınız?"

"Aşırı dozda uyuşturucu. Eroin olduğunu tahmin ediyorum. Gözbebekleri sabit ve büyümüş. Kusmamış ama..."

"Wrath... Wrath'a gitmem lazım."

"...ama bilinci gidip geliyor."

Beth bir anda yerden kalkarak telefonu Butch'un elinden aldı. "Öleceğim..."

"Ölmeyeceksin!" diye bağırdı Butch.

Adamın gömleğini yakalayan kız titriyordu. Tişörtü terden sırılsıklam olmuştu.

Butch gözlerinin içine baktı.

Butch yanılmıştı. Hem de çok fena yanılmıştı. Bu aşırı doz değil, yoksunluk vakasıydı.

Başını iki yana salladı. "Bebeğim, hayır."

"Lütfen. Ona ihtiyacım var. Yoksa öleceğim." Birdenbire, vücudundan bir acı dalgası geçmiş gibi, Beth yere yığılarak cenin pozisyonu aldı. Telefon elinden düştü. "Butch... lütfen."

Siktir. Beth çok kötü görünüyordu. Ölümün eşiğindeymiş gibiydi.

Butch onu acile götürmeye kalkıştığı takdirde, yolda ya da doktoru beklerken ölebilirdi. Büyük ihtimalle hastanede başvuracakları ilk ilaç olan metadon ise, bağımlığıyı serbest düşüşten kurtarmak için değil, yoksunluk krizlerindeki acıyı hafifletmek için kullanılırdı.

Siktir.

"Bana yardım et."

"Lanet olsun ona," dedi Butch. "Ne kadar uzakta."

"Wallace."

"Wallace Bulvarı mı?"

Beth başını salladı.

Butch'un daha fazla düşünecek zamanı yoktu. Beth'i kollarını alarak avludan çıktı.

O piçi çok fena marizleyecekti.

Wrath kollarını kavuşturup sırtını konuk odasının duvarına dayadı. Etrafını saran kardeşler konuşmaya başlamasını bekliyordu.

Vishous'la birlikte içeri girdiği andan itibaren Wrath'la göz göze gelmeyi reddeden Tohr da odadaydı.

Pekâlâ, diye düşündü Wrath. *Demek ki bunu uluorta yapacağız.*

"Kardeşlerim, ilgilenmemiz gereken iki konu var." Tohr'un yüzüne baktı. "Aranızdan birinin canını çok fazla yaktım. Bu yüzden, Tohrment'e *rythe* hakkı sunuyorum."

Bunu duyduğu anda Tohr dikkat kesildi. Aynı şekilde kardeşler de şaşırmıştı. Bu eşi benzeri görülmemiş bir durumdu; Wrath da bunun farkındaydı elbette. *Rythe* durumunda, hak tanınan kişi dilediği silahı seçebilirdi. Yumruklarını da kullanabilirdi; hançer, tabanca, zincir gibi bir silah da alabilirdi. Bu, hem suçlu hem de hakkı yenen kişinin onurunun korunması için gerçekleştirilen bir cezalandırma ayiniydi. Böylelikle her iki taraf da temize çıkardı.

Odada yaşanan şokun nedeni ayinin kendisi değildi. Kardeşler bu ayine aşinaydı. Saldırgan tabiatları münasebetiyle, her biri zaman içinde birilerini gerçekten gücendirecek bir şeyler yapmıştı.

Ama bütün günahlarına rağmen, Wrath bugüne dek kimseye *rythe* hakkı sunmamıştı. Çünkü vampir yasalarına göre, vampir ırkının liderine saldıran ya da silah çeken her kim olursa olsun ölüme mahkûm edilirdi.

"Buradaki tanıkların önünde beni dinlemeni istiyorum," dedi Wrath, yüksek sesle ve net bir şekilde. "Bana saldırdığında benden karşılık görmeyeceksin. Bunu kabul ediyor musun?"

Tohr'un başı önüne düştü. Ellerini deri pantolonunun ceplerine sokup, yavaşça başını iki yana salladı. "Sana saldıramam, lordum."

"Ama beni affedemezsin de öyle mi?"

"Bilmiyorum."

"Seni bu yüzden suçlayamam." Ama Tohr'un *rythe* teklifini kabul etmesini isterdi. Aralarındaki durumun çözülmesi gerekiyordu. "O halde, bunu başka bir zaman bir kez daha önereceğim."

"Bunu ne zaman önerirsen öner, reddedeceğim."

"Öyle olsun." Wrath, Zsadist'e gözlerini dikti. "Şimdi sıra senin lanet olası aşk hayatına geldi."

İkizinin arkasında duran Z öne çıktı. "Aramızda Darius'un kızını beceren biri varsa, o ben değil, sensin. Sorun ne?"

Kardeşlerden birkaçı mırıldanarak küfretti.

Wrath dişlerini sıkmıştı.

"Bu dediğini duymazdan geleceğim, Z. Çünkü sana vurulmasından ne kadar keyif aldığını biliyorum ve şu anda seni memnun edecek havada değilim." Z'nin herhangi bir hamlede bulunma ihtimaline karşı sırtını dikleştirdi. "Fahişeler konusunda kendini tutmanı istiyorum. Ya da en azından arkanı temizlemeyi öğren."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Polisin ilgisini çekmek istemeyiz."

Zsadist, ikiz kardeşine döndü. "Cesetler. Polis cesetleri bulmuş," dedi Phury.

"Ne cesedi?"

Wrath başını iki yana salladı. "İsa adına, Z. Polislerin, iki kadının birden arka sokaklarda ölüme terk edilmesine göz yumacağını mı sanıyorsun?"

Öne çıkan Zsadist, Wrath'a o kadar yaklaştı ki göğüsleri birbirine değdi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Beni koklayabilirsin. Gerçeği söylüyorum."

Wrath derin bir nefes aldığında, kardeşinden öfkenin kokusunu aldı. Biri Z'ye turunçgil kokulu bir oda parfümüyle saldırmış gibi keskin bir kokuydu bu. Ama kardeşinde gerginlikten eser yoktu. Duygusal bir dalavere içinde olmadığı belliydi.

Sorun, Z'nin kapkara ruhlu bir katil olmasının ötesin-

de, yetenekli bir yalancı da olmasıydı.

"Seni, ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmayacak kadar iyi tanıyorum," dedi Wrath, yumuşak bir sesle.

Z alçak sesle homurdanmaya başladığı anda, Phury hızla öne çıkarak kolunu ikiz kardeşinin boynuna dolayıp onu geri çekti.

"Sakinleş, Z," dedi Phury.

Kardeşinin bileğini tutup ondan kurtulan Zsadist hiddetle konuşmaya başladı. "Bir gün, lordum, seni..."

Duvara top mermisi isabet etmiş gibi bir ses Z'nin cümlesini kesti.

Biri ön kapıyı yumrukluyordu.

Kardeşler konuk odasından çıkıp hep birlikte hole geçtiler. Çekilen silahların sesi ağır ayak seslerine karıştı.

Wrath duvardaki video monitörüne baktı.

Beth'i o polisin kollarında gördüğünde nefes almayı kesti. Kapıyı açtı. Adam içeri girerken Beth'in vücudunu yakaladı.

İşte, diye düşündü Wrath. Beth'in dönüşümü başlamıştı.

Beth'i Wrath'ın kollarına bırakırken polis öfkeden titriyordu. "Seni kahrolası orospu çocuğu. Bunu ona nasıl yaparsın?"

Wrath adama yanıt vermeye tenezzül etmedi. Beth'i kucağına alıp hızlı adımlarla kardeşlerinin arasından geçti. Diğer vampirlerin şaşkın bakışlarının farkında olsa da durup onlara durumu açıklayacak değildi.

"O insanı benden başka kimse öldürmeye kalkmayacak," diye bağırdı. "Ve ben geri dönene dek adam bu evden ayrılmayacak."

Wrath konuk odasına daldı. Tabloyu itti. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde basamakları indi. Artık zaman çok önemliydi.

* * *

Butch, uyuşturucu satıcısının kucağında Beth'le uzaklaşmasını izledi. Adam hızlı adımlarla yürürken kızın başı sallanıyor, saçları ipekten bir bayrak gibi savruluyordu.

Bir an için olduğu yerde donakaldı. Çığlık atmakla ağlamak arasında bir yerlerdeydi.

Korkunçtu.

Arkasındaki kapının kapanıp kilitlendiğini duydu. Ve hayatında gördüğü en tehlikeli, en cüsseli beş adamla etrafının sarıldığını fark etti.

Bir el örs gibi omzuna indi. "Akşam yemeğine kalmak istemez misin?"

Butch başını kaldırdı. Beyzbol şapkalı adamın yüzünde bir tür iz... dövmeyi andıran bir şey vardı.

"Yemekte ne istersin?" diye sordu bir diğeri. Bu adam da manken gibiydi.

Öfkesi yeniden kabaran Butch'un kasları gerildi, kemiklerine güç geldi.Bu çocuklar kendisiyle oynamak mı istiyordu yani? O halde istedikleri olacaktı.

Korkmadığını göstermek için her birinin gözlerinin içine baktı. Konuşan ikisi. Arkada duran, diğerlerine göre nispeten normal bir görünüme sahip üçüncüsü. Kadınların yüzlerce dolar ödeyeceği türden uzun saçlara sahip bir diğeri.

Ve son olarak beşincisi.

Butch, yüzünde yara izi olan beşinci adama baktığında, adam da kapkara gözlerini dedektife dikti. Bu herife özellikle dikkat etmek gerektiğini düşündü Butch. Omzunu silkerek, kendini tutan elden kurtuldu.

"Söylesenize çocuklar," dedi Butch. "Birbirinizi tahrik etmek için derilere büründünüz siz? Hepiniz yaraktan mı hoşlanıyorsunuz yoksa?"

Butch arkasındaki kapıya öylesine sert bir şekilde çarptı ki dişleri zangırdadı.

Mankeni andıran herif mükemmel yüzünü Butch'un yüzüne yaklaştırdı. "Yerinde olsam ağzımdan çıkana dikkat ederdim."

"Gözlerinin ağzıma kilitlendiğini görebiliyorum. Yoksa beni öpmek mi istiyorsun?"

Adam, Butch'un hayatında duymadığı bir sesle homurdandı.

"Tamam, tamam." Aralarında en normal görünümlü olan adam öne çıktı. "Geri çekil, Rhage. Hey. Hadi ama. Rahatla."

Mankenin Butch'un yakasını bırakması için aradan bir dakika geçmesi gerekti.

"Pekâlâ. Sorun yok," diye mırıldandı Bay Normal, arkadaşının sırtına vurarak. Ardından Butch'a döndü. "Sen de kendine bir iyilik yapıp çeneni kapat."

Butch omuz silkti. "Sarışın bana dokunmak için deliriyor. Elimde değil."

Manken herif bir kez daha Butch'a yönelirken, gözlerini deviren Bay Normal bu defa aralarından çekilerek arkadaşına müsaade etti.

Çenesine inen yumrukla Butch'un başı yana savruldu. Hissettiği acıyla, Butch da öfkesini serbest bıraktı. Beth için duyduğu korku, bu haydutlara karşı hissettiği nefret, mesleğiyle ilgili yaşadığı hüsran, içindeki bütün karmakarışık duygular boşalmaya başladı. Kendisinden çok daha cüsseli olan adamı sert hir tekmeyle yere indirdi.

Butch'un bu kadar hızlı ya da güçlü olmasını beklemiyormuş gibi, adam bir an için şaşkınlığa düştü. Bu kararsızlık anından faydalanan Butch, sarışın adamın ağzına bir yumruk indirdikten sonra boğazına sarıldı.

Ama bir saniye sonra, Butch kendini yerde buldu. Adam park etmiş bir araba gibi göğsüne çıkmıştı.

Adam Butch'un yüzünü tutarak sıkmaya başladı. Nefes alamayan Butch bilincini yitirmeye başladığını hissetti.

"Belki de senin karını bulurum," dedi adam. "Ve onunla birkaç tur atarım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Karım filan yok."

"Kız arkadaşın da olur."

Butch ciğerlerine biraz hava çekmeyi başardı. "Kadınım yok."

"Seni kadınlar bile istemiyorsa, benim seni isteyeceğimi nereden çıkardın?"

"Seni kızdırmaya çalışıyordum."

Adamın çarpıcı elektrik mavisi gözleri kısıldı.

Gözlerinde lens olmalı, diye düşündü Butch. Kimsenin gözleri bu renk olamazdı.

"Neden böyle bir şey yapmak istedin ki?" diye sordu sarışın adam.

"İlk saldıran ben olsaydım," dedi Butch, ciğerlerine biraz daha hava çekerek. "Seninkiler dövüşmemize izin vermez, beni öldürürlerdi. Ben de sana geçirme şansını bulamazdım."

Sarışın adam Butch'un yüzündeki elini biraz gevşettikten sonra, dedektifin üzerinden cüzdanını, anahtarlarını ve cep telefonunu aldı.

"Biliyor musun, bu türden büyük aptallıklardan hoşlanırım," dedi sarışın adam.

O anda biri resmi bir havada boğazını temizledi.

Sarışın, Butch'un üzerinden kalktı. Dedektif yerde dönerek nefes almaya çalıştı. Bir süre sonra başını kaldırıp baktığında, halüsinasyon gördüğünü düşündü.

Koridorun başında üniformalı, yaşlı, minik bir adam

duruyordu. Elinde gümüş bir tepsi vardı. "Affedersiniz, beyler. Akşam yemeği on beş dakika içinde servis edilecek."

"Hey, yoksa bunlar çok sevdiğim ıspanaklı krepler mi?" diye sordu sarışın adam, tepsiye yönelerek.

"Evet, efendim."

"Lanet olsun."

Diğerleri de kâhyanın etrafını sararak ellerini tepsiye attılar. Yere hiçbir şey dökmek istemiyorlarmış gibi tepsideki peçeteleri de aldılar.

Burada neler oluyor böyle?

"Sizden bir iyilik isteyebilir miyim?" dedi kâhya.

Bay Normal enerjik bir şekilde başını salladı. "Bunlardan bir tepsi daha getirdiğin takdirde senin için dilediğin şeyi öldürebiliriz."

Eh, bu adam da pek normal sayılmazdı. Diğerlerine göre biraz daha normaldi, o kadar.

Kâhya bundan çok etkilenmiş gibi gülümsedi. "İnsana her ne yapacaksanız, bunu arka bahçede yapabilir misiniz?"

"Dert etme sen." Bay Normal ağzına bir krep daha attı. "Lanet olsun, Rhage. Haklısın. Bunların tadı harika."

Otuz Üçüncü Bölüm

Wrath çaresiz haldeydi. Beth'i kendine getiremiyordu. Kızın teni soğumaya başlamıştı.

Yatağa yatırdığı Beth'i bir kez daha sarstı. "Beth! Beth! Beni duyabiliyor musun?"

Kızın elleri hafifçe kıpırdansa da Wrath bunların istemdışı spazmlar olduğunu düşündü. Kulağını kızın ağzına dayadı. Halen hava alıyordu ama nefes aldığı aralıklar korku verici ölçüde uzundu. Ve nefes verişi korku verici ölçüde zayıftı.

"Lanet olsun!" Kolunu kaldırıp köpekdişlerini kendi bileğine geçireceği anda, Beth kanını içebilecekse kızı tutması gerektiğini düşündü.

Wrath göğsündeki kını çıkarıp içinden bir hançer çektikten sonra gömleğini çıkardı. Şahdamarını bulana dek hançeri boynunda gezdirdi. Bıçağın ucunu tenine dayayıp kendini kestiği anda kan fışkırdı.

Kana bastırdığı parmağının ucunu kızın dudaklarına götürdü. Parmağını Beth'in ağzına soktuğunda, kızın dili buna tepki vermedi.

"Beth," diye fısıldadı. "Bana geri dön."

Kanını kıza vermeye devam etti.

"Lanet olsun, sakın ölme!" Odadaki mumların alevleri titreşti. "Seni seviyorum, *lanet olsun! Lanet olsun, sakın gideyim deme!*"

Beth'in teni mavi bir tona çalmaya başlamıştı. Wrath bile renk değişimini görebiliyordu.

Dudaklarından eski dilde, çaresizlik dolu dualar dökülmeye başladı. Hatta zaman içinde unuttuğunu sandığı duaları bile okuyordu.

Beth kıpırdamıyordu. Aşırı ölçüde hareketsizdi.

Fade'nin eşiğindeydi.

Wrath öfkeyle haykırarak kızın vücuduna sarıldı. Saçları birbirine dolanana dek kızı sarstı. "Beth! Gitmene izin veremem! Eğer gidersen ben de peşinden..."

Wrath inleyerek kızı daha da kendine çekti. Beth'in buz gibi vücudunu sallarken, kör gözleri önündeki kara duvara kilitlenmişti.

Marissa giyinirken seçtiği kıyafetlere özellikle dikkat etti. Gecenin ilk yemeğinde olabildiğince iyi görünmeye kararlıydı. Gardırobunu bir müddet gözden geçirdikten sonra, krem rengi şifondan yapılma uzun bir gece elbisesi seçti. Geçen sezon Givenchy koleksiyonundan aldığı bu elbiseyi hiç giymemişti. Korsesi genellikle tercih ettiği elbiselere göre daha dar ve dekolteli olsa da bel tasarımı elbisenin genel olarak mütevazı bir hava kazanmasını sağlıyordu.

Taradığı saçlarını toplamak yerine omuzlarından aşağı bıraktı. Saçları artık o kadar uzamıştı ki kalçalarına değiyordu.

Saçlarına bakarken aklına Wrath geldi. Bir keresinde saçlarının ne denli yumuşak olduğunu söylediğinden, Ma-

rissa saçlarını ne kadar uzatırsa Wrath'ın o kadar mutlu olacağını düşünmüştü. Ve onu daha çok seveceğini.

Belki de dalgalı sarı saçlarını keserdi. Başından kurtulmalarını sağlardı.

Yatışan öfkesinin yeniden canlandığını fark etti.

Birdenbire, bir karar verdi. Bugüne dek her şeyi içinde tutmuştu. Artık paylaşmanın zamanı gelmişti.

Ama aynı esnada Wrath'ın koca cüssesi geldi aklına. Soğuk, sert yüz hatları. Etkileyici varlığı. Gerçekten de onun karşısına dikilebilir miydi?

Denemezse bu sorunun yanıtını asla öğrenemeyeceğini biliyordu. Marissa aklındakileri ona söylemeden, Wrath'ın kendi geleceğine doğru yönelmesine izin vermeyecekti.

Başucundaki Tiffany saatine baktı. Akşam yemeğine katıldıktan sonra söz verdiği gibi klinikte ona yardım etmediği takdirde, Havers şüpheye kapılabilirdi. Wrath'a gitmek için gecenin ilerleyen saatlerini beklemesi daha iyiydi. Wrath'ın Darius'un evinde kalmaya devam ettiğini hissediyordu. Oraya gidecekti.

Wrath eve gelene dek onu bekleyecekti.

Bazı şeyler için beklemeye değerdi.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkürler, *sensei*."

"Nasılsın Billy?" Bay X, dalgın bir halde baktığı mönüyü kenara bıraktı. "Mesajını aldığımda endişelendim. Ardından derse de gelmedin."

Billy Riddle oturma bölümüne geçerken çok iyi görünmüyordu. Gözleri halen mordu ve bitkinliği her halinden belli oluyordu.

"Peşimde biri var, *sensei*." Billy kollarını göğsünde kavuşturdu. Nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi bir an duraksadı.

"Bunun burnunun durumuyla herhangi bir ilgisi var mı sence?"

"Belki. Bilmiyorum."

"Bana geldiğine memnun oldum, evlat."

Başka bir duraksama.

"Bana güvenebilirsin, Billy."

Billy, havuza atlamak üzereymiş gibi ciğerlerini havayla doldurdu. "Babam her zamanki gibi D.C.'de.* Dün gece birkaç arkadaşım bana geldi. Birlikte biraz esrar tüttürüyor..."

"Böyle şeyler yapmaman lazım. Yasadışı uyuşturucular iyi haber değil."

Yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanan Billy, boynundaki platin zincirle oynadı. "Biliyorum."

"Devam et."

"İşte, çocuklarla birlikte havuzun başındaydık ve içlerinden biri kız arkadaşıyla yiyişmek istedi. Onlara bahçedeki kabini kullanabileceklerini söyledim. Ama kabine gittiklerinde kapının kilitli olduğunu anladılar. Anahtarı almak için eve girdim. Çocukların yanına geri dönerken önüme bir adam çıktı. Hiç yoktan, bir anda çıktı adam. Devasa bir adamdı. Uzun siyah saçlar. Deri kıyafetler..."

Garson yanlarına geldi. "Size ne geti..."

"Biraz sonra gel," dedi Bay X, sert sesle.

Garson kız poflayarak uzaklaşırken, Bay X Billy'ye başını salladı.

Riddle, Bay X'in önündeki su bardağına uzanarak kafasına dikti. "Her neyse, herif ödümü patlattı. Beni yiyecekmiş gibi bakıyordu. Ama anahtarı bekleyen arkadaşlarım bana seslendiğinde, adam adımı söyleyip ortalıktan kayboldu. Tam arkadaşlarım bana gelirken yok oldu."

* Washington, D.C. (ç.n.)

Çocuk başını iki yana salladı. "Sorun şu ki evin duvarlarını aşıp nasıl yanıma geldiğini anlayamıyorum. Babam teröristlerden ölüm tehditleri filan aldığından evin etrafını dört metre yüksekliğinde bir duvarla çevirdi. Evin ön kapısında da güvenlik sistemi var."

Bay X, Billy'nin ellerine baktı. Çocuk ellerini birbirine kenetlemişti.

"Ben... ben korkuyorum, *sensei.*"

"Korkmalısın da..."

Korkmakta haklı olduğunu duyan Billy midesi bulanmış gibi göründü.

"Billy. Bilmek istediğim bir şey. Hayatında bir şey öldürdün mü?"

Konunun birdenbire değişmesi karşısında Billy kaşlarını çattı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Bilirsin işte. Kuş. Sincap. Belki kedi ya da köpek?"

"Hayır, *sensei.*"

"Hayır mı?" Bay X gözlerini çocuğun gözlerine dikti. "Yalancılara ayıracak zamanım yok, evlat."

Billy boğazını temizledi. "Evet. Belki. Daha küçükken."

"Bunu yaptığında kendini nasıl hissettin?"

Billy'nin boynundan yukarı çıkan kızarmayı gördü. Çocuk ellerini ayırdı.

"*Nada.* Hiçbir şey hissetmedim."

"Hadi ama, Billy. Bana güvenebilirsin."

Billy'nin gözleri parıldadı. "Tamam. Biraz keyif almış olabilirim."

"Öyle mi?"

"Öyle," diye mırıldandı Billy.

"Güzel." Bay X elini garsona kaldırdı. Kız gelmek için acele etmedi. "O adam hakkında daha sonra konuşacağız. Öncelikle, bana babandan bahsetmeni istiyorum."

"Babamdan mı?"

"Siparişiniz?" dedi garson, kendini beğenmiş bir havada.

"Ne istiyorsun, Billy? Yemekler benden."

Çocuk mönünün yarısını söyledi.

Garson gittiğinde, "Baban?" dedi Bay X.

Billy omuz silkti. "Onu çok fazla görmüyorum. Ama o... bilirsiniz işte. Her neyse. Baba, işte. Nasıl biri olduğu kimin umrunda ki?"

"Dinle, Billy." Bay X masada öne eğildi. "Daha on iki yaşına girmeden üç kere evden kaçtığını biliyorum. Annen öldüğünde babanın seni yatılı okula gönderdiğini biliyorum. Northfield Mount Hermon'dan atıldığında seni Groton'a gönderdiğini; oradan da atıldığında askeri okula gittiğini biliyorum. Baban son on yıldır senden kurtulmaya çalışıyormuş gibi geliyor bana."

"O meşgul biri."

"Sen de idare etmesi kolay biri sayılmazsın, değil mi?

"Olabilir."

"Yani sevgili babacığınla aranızda *Bırak Beaver Yapsın** tarzı bir ilişki olmadığını düşündüğümde yanılmış olmam." Bay X duraksadı. "Bana gerçeği söyle."

"Ondan nefret ediyorum," diye patladı çocuk.

"Neden?"

Billy bir kez daha kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerinde soğuk bir bakış vardı.

"Ondan neden nefret ediyorsun, evlat?"

"Çünkü nefes alıyor."

---

* *Leave It To Beaver*. 1957-1963 arasında yayınlanan ünlü bir Amerikan dizisi. Dizide anlatılan Cleaver ailesi, 1950-60'ların ideal banliyö ailesine örnek teşkil etmiştir. (ç.n.)

Otuz Dördüncü Bölüm

Beth, uçsuz bucaksız, bembeyaz bir hiçliğe bakıyordu. Önünde uzanan hiçliğin sonunun olmadığını gösteren, bulanık, rüya gibi bir âlemdeydi.

Bulanıklığın içinde, arkasından ışık vuran yalnız bir figür belirdi. Beth bu figür artık her neyse, bir erkek olduğunu düşündü. Kendini tehdit altında hissetmiyordu. Adamı tanıyordu sanki.

"Baba?" diye fısıldadı, kendi babasını mı yoksa Tanrı'yı mı kastettiğini bilmeyerek.

Adam halen uzakta olmasına rağmen, Beth'i duymuş da selam veriyormuş gibi eli havaya kalktı.

Beth ileri doğru bir adım attığında, birdenbire ağzında tanımadığı bir tat hissetti. Dudaklarına götürdüğü parmaklarına baktığında, kırmızı olduklarını gördü.

Kırmızılığın ne olduğunu biliyormuş gibi, adam elini indirdi.

Beth vücuduna sert bir şekilde geri döndü. Rüya âleminden mancınıkla dünyaya fırlatılmış ve çakıl taşlarının üzerine düşmüştü sanki. Bütün benliği acıyordu.

Haykırdı. Ağzını açtığında aynı tadı aldı ve refleksle yutkundu.

O anda mucize gibi bir şey oldu. Yeniden havayla dolan bir balon gibi, tenine hayat geldi. Duyuları canlandı.

Kör bir halde sert bir şeye dokundu. O tadın kaynağının bu sert şey olduğunu anladı.

Wrath, Beth'in vücudunun elektrik verilmiş gibi sarsıldığını hissetti. Kız adamın boynuna ağzını dayayıp kanını emmeye başladı. Kızın kolları adamın omuzlarına tutunmuştu. Tırnaklarını adamın etine geçirmişti.

Kan akışının daha iyi olması için yatağa sırtüstü uzanan Wrath, zafer hissiyle kükredi. Başını yana yatırıp boynunu Beth'e açtı. Kız adamın göğsüne tırmandı; saçları Wrath'ın üzerine döküldü. Kızın emişinin ıslak sesi, ona hayat verdiğinin bilincinde olması, Wrath'ın penisinin felaket bir şekilde sertleşmesine neden oldu.

Kollarını okşadığı kızı gevşek bir şekilde tutuyordu. Daha çok kan içmesi, ihtiyacı olanın tamamını alması için kızı cesaretlendirdi.

Çok sonra, Beth başını kaldırdı. Dudaklarını yaladı. Gözlerini açtı.

Wrath kendisine bakıyordu.

Adamın boynunda açık bir yara vardı.

"Aman Tanrım... sana ne yaptım ben?" Wrath'ın damarından akmaya devam eden kanı kesmek için uzandı.

Ama Wrath kızın ellerini tutup dudaklarına götürdü. "Beni *hellren*'in olarak kabul edecek misin?"

"Ne?" Beth'in zihni çalışmakta zorlanıyordu.

"Evlen benimle."

Wrath'ın boğazındaki deliğe baktığında Beth'in midesi

kalktı. "Ben... ben..."

Çok sert ve hızlı bir şekilde gelen acı dalgası kızı ele geçirerek ıstırabın gölgeler içindeki dünyasına çekti. İki büklüm olan Beth yatakta yuvarlandı.

Wrath ona doğru atılarak Beth'i kucağına çekti.

"Ölüyor muyum?" diye inledi Beth.

"Ah, hayır, *leelan*. Ölmüyorsun. Bu geçecek," diye fısıldadı Wrath. "Ama çok eğlenceli olmayacak."

Sindirim sistemi sert dalgalar halinde sarsılmaya başlayan Beth yatağa sırtüstü uzandı. Öylesine acı çekiyordu ki Wrath'ın yüzünü zar zor görebiliyordu. Ama adamın gözlerinin hissettiği endişeyle kocaman açıldığını anlamıştı. Adam kızın elini tuttuğunda, bir sonraki işkence dalgasına yakalanırken Beth Wrath'ın elini sıktı.

Gözleri karardı. Normale döndü. Yeniden karardı.

Terden sırılsıklam olmuş vücudu çarşafları ıslatmıştı. Beth dişlerini sıkıp iki büklüm oldu. Bir o yana, bir bu yana dönüyor; acıdan kaçmaya çalışıyordu.

Bunun ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Saatler. Günler.

Tüm bu zaman boyunca Wrath yanından ayrılmadı.

Wrath ilk derin nefesini ancak gecenin üçünden sonra alabildi.

Beth nihayet kıpırtısız kalmıştı.

Ama bu ölümün değil, sakinliğin kıpırtısızlığıydı.

Beth çok cesurdu. Acıyı ağlamadan, yakınmadan kabul etmişti. Zamanında, Wrath bile kendi dönüşümünün artık sona ermesi için yalvarmıştı.

Beth'ten bir ses geldi.

"Ne oldu, *leelan*'ım?" Wrath başını kızın ağzına yaklaştırdı.

"Duş..."

"Anladım."

Wrath yataktan kalkıp banyoya gitti ve suyu açtı. Geri dönüp, nazik bir şekilde kollarına aldığı Beth'i banyoya taşıdı. Kız kendi başına ayakta duramadığından, Wrath onu mermer tezgâha oturtup elbiselerini çıkardıktan sonra yeniden kucağına alıp suyun altına girdi. Sırtını kızın vücuduna siper etmişti. Sıcaklık ve nem düzeyindeki değişimin Beth'i rahatsız edip etmediğini anlamaya çalıştı. Kız itiraz etmediğinde, Wrath suyun önce kızın ayaklarına çarpmasını sağladı. Ve yavaş yavaş onu duş başlığının altına soktu.

Suyu sevmiş gibi görünen Beth, boynunu uzatarak ağzını açtı.

Wrath, Beth'in köpekdişlerini gördü. Dişleri Wrath'a çok güzel göründü. Parlak, bembeyaz, keskin uçlu dişlere bakarken, kızın kanını emdiği an hissettiklerini hatırladı.

Wrath kendine doğru çektiği Beth'i kucakladı. Kızın ayaklarını yere uzatıp tek koluyla vücudunu tuttu. Boşta kalan eliyle kızın başına biraz şampuan sıktı. Saçlarını şampuanla köpürtüp yıkadı. Ardından eline aldığı bir kalıp sabunla, kızı düşürmeden mümkün olduğunca nazik bir şekilde tenine masaj yaptı. Ve köpüklerden arınmasını sağladı.

Kızı yeniden kollarına alıp suyu kapattı, dışarı çıktı ve bir havlu kaptı. Kızı havluyla sarıp bir kez daha tezgâhın üzerine oturtarak aynaya yasladı. Dikkatli bir şekilde saçlarını, yüzünü, boynunu, kollarını kuruladı. Ardından ayaklarını, baldırlarını ve dizlerini.

Beth'in teni bir müddet aşırı ölçüde hassas olacaktı. Gözleriyle kulakları da.

Dönüşüm sürerken, kızın vücudunun değişmeye baş-

ladığına dair işaretler görmek için baksa da herhangi bir farklılık göremedi. Kız aynı boydaydı. Her zamankinden farksızdı. Hatta bu durum Wrath'a, dönüşümünün ardından kızın gün içinde dışarı çıkıp çıkamayacağını bile düşündürdü.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Beth.

Wrath, Beth'i öpüp kanepeye taşıdıktan sonra, yataktaki ıslak çarşaflarla şilte kılıfını çıkardı. Yatağı yeniden yaparken zorlandı. Yeni çarşafları bulması epey zamanını aldığı gibi, çarşafları yatağa geçirmesi de cehennem azabına dönüştü. En sonunda işi bitirdiğinde, kızı kucağına alıp yeni saten örtülerin üzerine yatırdı.

Kızın derinden gelen iç çekişi bugüne dek Wrath'ın aldığı en büyük iltifattı.

Wrath yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde, deri pantolonuyla çizmelerinin sırılsıklam olduğunu fark etti.

"Evet," diye fısıldadı Beth.

Wrath kızın alnını öptü. "Evet ne, *leelan*'ım?"

"Seninle evlenirim."

Otuz Beşinci Bölüm

Konuk odasında dolanan Butch, şöminenin önünde durdu. İstiflenmiş kütüklere bakarken, kışın bu odada ateşin önünde oturmanın ne kadar güzel olacağını düşündü. İpekten kanepelere kurulup titreşen alevleri izlemenin, şu kâhyanın sıcak içecekler servis etmesinin nasıl olacağını hayal etti.

Bu haydut sürüsünün böyle bir malikânede ne işi vardı?

Koridorun ilerisinden gelen adamların seslerini duyabiliyordu. Adamlar, Butch'un yemek odası olduğunu tahmin ettiği odada saatlerdir tıkınıyorlardı. En azından yemek için müzik seçimleri tabiatlarına uygundu. Evde *hardcore rap* parçaları yankılanıyordu. 2Pac, Jay-Z, D-12. Arada bir müziğin üzerine çıkan kahkahalarını, maço adamların birbirleriyle dalga geçişini duyuyordu.

Belki bir milyonuncu kez ön kapıya dikti gözlerini.

Adamlar çok uzun zaman önce onu konuk odasına sokup yemek odasına geçtiklerinde, Butch'un ilk düşüncesi kaçmak olmuştu. Gerekirse sandalyelerden birini cama atmayı bile geçirmişti aklından. José'yi arayabilirdi. Bütün karakolu evin ön kapısına dikebilirdi.

Ama içgüdülerine göre davranmadan önce, kulağına bir ses çalınmıştı. "Umarım kaçmaya karar verirsin."

Butch bu sesi duyduğu anda hızla arkasına dönüp eğilmişti. Adamın içeri girdiğini duymamış olsa da kafası kazılı, yüzü yaralı adam yanı başında duruyordu.

"Hadi." Adamın Butch'un üzerine diktiği korkunç, kapkara gözlerinde bir köpekbalığının ölümcül bakışlarından farksız bir bakış vardı. "Kapıyı arala ve bütün gücünle koşmaya başla. Hızla koş, aklını çalıştır, yardım iste. Ama peşinden geleceğimi unutma. Tıpkı bir cenaze arabası gibi peşinde olacağım."

"Zsadist, rahat bırak adamı." Mükemmel saçları olan adam başını kapıdan içeri uzatmıştı. "Wrath insanı canlı istiyor. Yani, en azından şu an için."

Yüzü yaralı adam Butch'a son bir bakış atmıştı. "Dene hadi. Yalnızca dene. Onlarla yemeğe oturmaktansa seni avlamayı tercih ederim."

Bunu dedikten sonra da çekip gitmişti.

Açık tehdide rağmen, Butch evin görebildiği kısmını incelemeye başlamıştı. Telefon bulamamıştı ve holde gördüğü güvenlik sistemi panelinden anladığı kadarıyla evin bütün pencereleriyle kapıları herhangi bir seste alarm çalmasına neden oluyordu. Yani gizlice dışarı çıkmak mümkün değildi.

Dahası, Beth'i de burada bırakmak istemiyordu.

Tanrım, eğer öldüyse...

Butch derin bir nefes alıp kaşlarını çattı.

Tropik bir koku almıştı. Okyanus kokusu gibi bir koku.

Arkasına döndü.

Kapı eşiğinde nefes kesici güzellikte bir kadın duruyordu. Sahipsiz, zarif bir görünümü olan kadının üzerinde zar gibi ince bir gece elbisesi vardı. Harikulade sarı saçla-

rı kalçalarına dek uzanıyordu. Yüzü narin bir mükemmeliyete sahipti. Gözleri denizlerin açık mavi rengindeydi.

Butch'tan korkmuş gibi, kadın bir adım geriledi.

"Hayır," dedi Butch, ileri atılarak. Yemek odasındaki adamları düşünmüştü. "Sakın oraya gitme."

Kadın yardım için seslenmek istiyormuş gibi etrafına baktı.

"Canını yakmayacağım," dedi Butch.

"Bunu nereden bileceğim?"

Kadının belli belirsiz bir aksanı vardı. Diğerleri gibi. Rus olabilir miydi? Butch silahının olmadığını göstermek için ellerini iki yanına açtı. "Ben polisim."

Eh, bu artık o kadar da doğru değildi ama Butch kadının içini rahatlatmak istiyordu.

Kadın gitmek üzereymiş gibi elbisesinin eteklerini topladı.

Lanet olsun, polis olduğunu söylememeliydi. Kadın, haydutlardan birinin kadınıysa buradan kaçıp gitme olasılığı daha da artmıştı.

"Ama burada resmi görevde değilim," diye ekledi Butch. "Silahım da rozetim de yok."

Birdenbire elbisesinin eteklerini bırakan kadın, cesaretini toplamak istermiş gibi omuzlarını dikleştirdi. Akıcı ve zarif bir şekilde hareket ederek biraz öne çıktı. Butch çenesini kapalı tutup, kadının kendisinden çekinmemesi için normalde olduğundan daha küçük görünmeye çalıştı.

"Normalde senin türünün etrafta dolanmasına izin vermez," dedi kadın.

Butch da polislerin bu evde çok sık takıldığını sanmıyordu. "Ben... ben bir arkadaşımı bekliyorum."

Kadın başını hafifçe yana yatırdı. Butch'a yaklaştıkça, kadının güzelliği adamı adeta kör etti. Kadının yüzü

moda dergilerinde görülen türden kadınlarınki gibiydi. Vücudu, Butch'un defilelerde gördüğü kadınların vücutları gibi uzun, inceydi. Ve sıktığı şu parfüm... Bu koku Butch'un burnuna, beynine doldu. Kadın öylesine güzel kokuyordu ki Butch'un gözleri sulandı.

Bu kadın gerçek değil, diye düşündü Butch. Çok saf. Çok temiz.

Bu kadına tek bir kelime daha etmeden önce dişlerini fırçalayıp tıraş olması gerektiğini düşündü.

Burada, bu haydutlarla ne yapıyordu?

Bu kadının haydutların nasıl işine yarayabileceğini düşündüğünde Butch'un kalbi sıkıştı. *Yüce Tanrım*. Seks pazarında, böyle bir kadınla tek bir saat geçirmek için binlerce dolar öderlerdi.

Evin bu kadar süslü olması hiç şaşırtıcı değildi.

Marissa, özellikle de cüssesini düşündüğünde, karşısındaki insana karşı çok temkinli olması gerektiğini hissediyordu. Bu insanlar hakkında çok fazla hikâye duymuştu. Vampir ırkından nasıl da nefret ettiklerini. Irkını nasıl avladıklarını.

Ama bu adam kendisini korkutmamak için çabalıyormuş gibiydi. Olduğu yerde kıpırdamadan duran adam nefes bile almıyordu sanki. Tek yaptığı Marissa'ya bakmaktı.

Bu da sinir bozucuydu. Bunun tek nedeni Marissa'nın kendisine bakılmasına alışık olmaması değildi. Sert hatlara sahip yüzünde ışıldayan ela gözleri Marissa'ya bakarken hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibiydi.

Marissa karşısındakinin akıllı bir adam olduğunu düşündü. Akıllı... ve üzgün.

"Adın ne?" diye sordu adam, alçak sesle.

Marissa adamın sesinden hoşlandı. Derinden gelen alçak bir sesti bu. Her zaman biraz boğuk bir sesle konuşuyormuş gibiydi.

Artık adama epey yaklaşmıştı. Aralarında ancak birkaç adım vardı. Marissa durdu.

"Marissa. Bana Marissa derler."

"Butch." Adam bunu derken geniş göğsüne dokundu. "Ah... Brian. Brian O'Neal. Ama insanlar bana Butch der."

Adam elini uzattı. Ama birdenbire çektiği elini hızla pantolonuna sildi ve ardından bir daha uzattı.

Marissa cesaretini yitirdi. Adama dokunmak çok fazla olurdu. Bir adım geriledi.

Marissa'nın kendisini reddetmesine hiç şaşırmamış gibi görünen adam yavaşça elini indirdi.

Ama halen Marissa'ya bakmaya devam ediyordu.

"Neye bakıyorsun?" Marissa kendini korumaya almış gibi, ellerini elbisesinin korsesine getirdi.

Birdenbire adamın boynu, yanakları kızardı. "Üzgünüm. Herhalde erkeklerin sana bakmasından usanmışsındır."

Marissa başını iki yana salladı. "Bugüne dek bana hiçbir erkek bakmadı."

"Buna inanmak benim için çok zor."

Bu doğruydu. Marissa'nın çevresindeki bütün erkekler Wrath'ın kendilerine yapabileceklerinden her zaman çok korkmuştu.

Bu erkekler, Marissa'nın Wrath tarafından nasıl da istenmediğini bilselerdi...

"Çünkü..." İnsanın sesi kesildi. "Tanrım... sen... sen çok güzelsin."

Bu sözünü geri almak istermiş gibi boğazını temizledi.

Marissa bir kez daha başını yana yatırarak adamı in-

celedi. Adamın ses tonunda bir türlü çözemediği bir şey vardı. Acılı bir tondu bu.

Adam elini koyu renk saçlarına soktu. "Artık susacağım. Seni daha fazla rahatsız etmeden."

Ama gözlerini Marissa'nın yüzünden çekmedi.

Marissa adamın gözlerinin çok güzel olduğunu düşündü. Çok sıcaklardı. Ve adam kendisine bakarken, bu gözlerde yapayalnız bir arzu olduğunu gördü. Çok istediği bir şeye sahip olamamıştı sanki.

Marissa bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

İnsan, göğsünün derinlerinden gelen bir sesle güldü. "Sustuğum gibi, sana bakmamaya da çalışmalıyım sanırım. Bunu başarmam iyi olur." Ellerini pantolonunun ceplerine sokup gözlerini yere dikti. "Bana bak. Bakmıyorum işte. Hiç bakmıyorum. Hey, bu çok güzel bir kilim. Bunu daha önce fark etmiş miydin?"

Marissa hafifçe gülümseyerek adama doğru bir adım attı. "Sanırım bana bakmandan hoşlandım."

Adamın ela gözleri bir kez daha Marissa'nın yüzüne kilitlendi.

"Yalnızca buna alışık değilim," diye açıkladı Marissa. Kendi boynuna doğru kaldırdığı eli hemen geri düştü.

"Tanrım, sen gerçek olamazsın," dedi insan, yumuşak bir sesle.

"Neden?"

"Olamazsın işte."

Marissa buna güldü. "Ama gerçeğim."

Adam bir kez daha boğazını temizledi. Dudaklarında çarpık bir tebessüm belirmişti.

"Senden bunu kanıtlamanı isteyebilir miyim?"

"Nasıl?"

"Saçlarına dokunabilir miyim?"

Marissa'nın ilk düşüncesi bir kez daha gerilemek oldu. Ama neden böyle bir şey yapacaktı ki? Artık hiçbir erkeğe bağlı değildi. Bu insan ona dokunmak istiyorsa, neden bunu yapamayacaktı?

Hem kendisi de bunu yapmasını istiyorken...

Marissa başını hafifçe eğdiğinde saçlarının bir kısmı öne düştü. Saçlarının birkaç tutamını ona uzatmayı düşünmüştü. Ama hayır. Adamın kendisine daha çok yaklaşmasına izin vermeliydi.

İnsan tam olarak bunu yaptı.

Adamın kocaman eli saçlarına uzanırken, Marissa nefesini tuttu. Ama adam, Marissa'nın önünde sallanan sarı tutama uzanmadı. Bunun yerine, parmak uçları kadının omzundaki bukleye yöneldi.

Adam kendisine yanan bir kibritle dokunmuş gibi, Marissa tenindeki sıcaklığı hissetti. Çok kısa süre içerisinde bu sıcaklık bütün vücuduna yayıldı.

Bu da neydi böyle?

İnsanın parmağı saç buklesini yana attıktan sonra, elinin tamamı kadının omzuna dokundu. Adamın avcu sıcaktı. Sertti. Güçlüydü.

Marissa gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldadı.

Butch neredeyse yere devrilecekti.

Yüce Tanrım, diye düşündü. Kadın onu istiyordu.

Butch ona dokunduğunda kadının gösterdiği masum şaşkınlık, adamın bugüne dek yaşadığı her türlü seksten daha iyiydi.

Vücudundaki kan dolaşımı hızlanırken, Butch ereksiyon olmuş penisinin kot pantolonunu aşarak dışarı çıkmak istediğini hissetti.

Ama halen bunun gerçek olabileceğini düşünmüyordu. Kadın onunla oynuyor olmalıydı. Bugüne dek hiçbir kadın ona böyle bakmamıştı.

Kadının düzensiz bir şekilde nefes almasını izledi. Ardından dudaklarını yalamasını. Kadının dilinin ucu pembeydi.

Yüce İsa.

Bu kadın ancak fantastik bir aktrist olabilirdi. Belki de bugüne dek görülmüş en iyi fahişeydi. Ama kadın kendisine baktığı anda, Butch'u avcunun içine almıştı. Kadın her ne satıyorsa adam bunu almaya dünden razıydı.

Kadın, adamın parmağını boynunda gezdirmesine izin verdi. Teni öylesine yumuşak, öylesine solgundu ki adam ona dokunduğunda teninde iz bırakmaktan korktu.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu adam.

Kadın başını iki yana salladı. "Erkek kardeşimle yaşıyorum."

Butch'un içi rahatladı. "Bu iyi."

Hafifçe kadının yanağına dokundu. Ağzına baktı.

Tadı nasıldı acaba?

Butch'un gözleri aşağı kayarak kadının göğüslerine indi. Göğüsleri şişerek üzerindeki güzel elbisenin korsesini itiyormuş gibiydi.

Konuştuğunda kadının sesi titriyordu. "Susamış gibi bakıyorsun."

Yüce Tanrım. Kadın bunu doğru bilmişti. Butch kavruluyordu.

"Ama insanların beslenmediğini sanırdım," dedi kadın.

Butch kaşlarını çattı. Kadın sözcükleri tuhaf bir şekilde telaffuz ediyordu. İngilizce'nin ikinci dili olduğu belliydi.

Adamın parmakları kadının ağzına gitti. Dudaklarına dokunduğu takdirde kadının geri çekilip çekilmeyeceğini düşünerek duraksadı. *Herhalde geri çekilir,* diye düşündü. *Bu oyunun devam etmesi için geri çekilir.*

"Adın," dedi kadın. "Butch mu?"

Butch başını salladı.

"Neye susadın, Butch?" diye fısıldadı Marissa.

Butch'un vücudu sallanırken gözleri kapandı.

"Butch?" dedi Marissa. "Canını mı yaktım?"

Felaket şehvetli bir acıdan bahsediyorsan, evet, diye düşündü Butch.

Otuz Altıncı Bölüm

Wrath yataktan çıkıp üzerine temiz deri kıyafetlerle siyah bir tişört giydi.

Beth yatakta derin uykudaydı. Başucuna gidip onu öptüğünde kız kıpırdandı.

"Yukarı çıkıyorum," dedi, kızın yanağını okşayarak. "Ama evden ayrılmayacağım."

Başını sallayan Beth, dudaklarını Wrath'ın avcuna sürttükten sonra, aşırı ölçüde ihtiyaç duyduğu iyileştirici istirahate bıraktı kendini.

Wrath güneş gözlüğünü taktı, kapıyı arkasından kilitledi ve basamakları çıkmaya başladı. Yüzünde aptalca, tatmin olmuş bir gülümseme olduğunun ve kardeşlerinin bu yüzden onunla fena dalga geçeceğinin farkındaydı.

Ama bu kimin umrundaydı ki?

Hayatına gerçek bir *shellan* giriyordu. Artık bir eşi olacaktı. Kardeşleri kıçını öpebilirdi.

Tabloyu iterek konuk odasına adım attı.

Ve gördüğü şeye inanamadı.

Marissa uzun, krem rengi bir elbisenin içindeydi. Önünde duran polis kendinden geçmiş bir halde kadının

yüzünü okşuyordu. Etraflarını saran havada cinselliğin tatlı kokusu vardı.

O anda odaya dalan Rhage hiç düşünmeden hançerini çekti. Vampir, Wrath'ın *shellan*'ı olarak bildiği kadına dokunduğu için insanın derisini yüzmeye hazır görünüyordu.

"Çek ellerini..."

Wrath öne atıldı. "Rhage! Dur!"

Butch'la Marissa paniğe kapılmış bir halde etraflarına bakarken Rhage kendini durdurdu.

Rhage gülümseyerek elindeki hançeri Wrath'a fırlattı. "Anladım, lordum. Ellerini ona sürdüğü için ölümü hak ediyor ama öncelikle onunla biraz oynayamaz mıyız?"

Hançeri yakalayan Wrath, "Masaya geri dön, Hollywood," dedi.

"Ah, hadi ama. Etrafta izleyici bulunmasının çok daha iyi olduğunu sen de biliyorsun."

Wrath'ın yüzünde zorlama bir gülümseme belirdi. "Bu yalnızca senin için geçerli, kardeşim. Şimdi bizi yalnız bırak."

Rhage, Wrath'ın geri fırlattığı hançeri yakalayıp kılıfına soktu. "Wrath, bazen tam bir oyunbozan olabiliyorsun, bunun farkındasın, değil mi? Gerçek bir oyunbozan."

Wrath, Marissa'yla polise baktı. İnsanın, Marissa'yı korumak için vücudunu siper etmiş olduğunu gördü. Bunu takdir etmesi gerekirdi. Belki de bu herif iyi bir rakipten daha fazlasıydı.

Gözlerini şüpheliye diken Butch, Marissa'yı korumak için kollarını açmıştı. Ama kadın Butch'un arkasında durmayı reddetti. Aksine, Butch'un önüne geçerek kendi vücudunu adama siper etti.

Butch'u korumaya mı çalışıyordu?

Butch ince kolunu tuttuğunda, kadın buna direndi.

Kara saçlı katil öne çıktığında, kadınla adam Butch'un anlamadığı bir dilde konuşmaya başladılar. Kadının konuşması gittikçe hararet kazanıyordu. Adam sürekli başını sallıyordu. En sonunda kadın sakinleşti.

Adam elini kadının omzuna koyup, Butch'a bakması için başını çevirdi.

Yüce Tanrım. Adamın boynunun yan tarafında açık bir yara vardı. Biri dişlerini boynuna geçirmişti sanki.

Adam konuştu. Marissa'nın yanıtı kararsızlık içeriyormuş gibiydi. Ama ardından dediği şeyi daha güçlü bir tonda yineledi.

"Öyle olsun," dedi piç, yüzünde ince bir tebessümle.

Marrisa, Butch'un yanında durdu. Adama baktığında yüzü kızardı.

Bir şeye karar verilmişti. Bir şey...

Çok hızlı bir hareketle, adam Butch'un boğazına sarıldı. Marissa çığlık attı. "Wrath!"

Ah, siktir, bir daha mı? diye düşündü Butch, adamın ellerinde debelenirken.

"Onun ilgisini çekmiş gibisin," dedi katil, Butch'un kulağının içine. "O yüzden nefes almana izin vereceğim. Ama onun canını yaktığın takdirde senin derini yüzerim."

Marissa hızla o yabancı dilde bir şeyler söylüyordu. Adama küfürler ettiğinden şüphesi yoktu Butch'un.

"Birbirimizi anladık mı?" diye sordu adam.

Butch gözlerini kısarak adamın güneş gözlüğüne baktı. "Benden korkması için hiçbir neden yok."

"Böyle devam etmesini sağla."

"Sense başka bir hikâyesin."

Wrath, bıraktığı Butch'un gömleğini düzeltti ve gülüm-

sedi. Butch kaşlarını çattı.

Adamın dişleriyle ilgili çok yanlış bir şey vardı.

"Beth nerede?" diye sordu Butch.

"Güvende. Sağlıklı."

"Senin sayende diyemeyeceğim."

"Yalnızca benim sayemde."

"O halde az önce kullandığın sözcükleri çok yanlış anlamışsın. Onu kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Daha sonra. Ve ancak o da seni görmek isterse."

Butch'un öfkesi yeniden kabardı. Karşısındaki piç Butch'un vücuduna yayılan öfkeyi anlamıştı sanki.

"Dikkat et, polis. Benim dünyamdasın."

Evet, siktir git aslanım.

Butch tam ağzını açacakken bir şeyin koluna tutunduğunu hissetti. Aşağı baktığında Marissa'nın gözlerindeki korkuyu gördü.

"Butch, lütfen," diye fısıldadı Marissa. "Yapma."

Şüpheli başını salladı.

"Nazik olacaksın ve onunla kalacaksın," dedi adam. Marissa'ya bakarken sesi yumuşamıştı. "Seninle olmaktan mutlu ve o mutlu olmayı çok fazla hak ediyor. Beth konusuna ise bakacağız. Daha sonra."

Bay X, arabayla saatlerce kentte dolanıp konuştuktan sonra Billy'yi Riddle malikânesine götürdü.

Billy'nin geçmişi mükemmeldi. Bunun tek nedeni geçmişte insanlara karşı gösterdiği şiddet de değildi. Babası, Bay X'in tercih ettiği erkek rol modeline tam uyuyordu. Tanrı kompleksine sahip, kafayı yemiş bir herif. Adam eski bir profesyonel futbol oyuncusuydu. Cüsseli, saldırgan ve rekabetçiydi. Ve doğduğu andan itibaren Billy'nin üzerine gitmişti.

Belli ki oğlunun yaptığı hiçbir şey bu adam için yeterli olmamıştı. Bay X'in kişisel favorisi, Billy'nin annesinin ölüm hikâyesiydi. Kadın bir öğleden sonra çok fazla içtikten sonra havuza düşmüştü. Billy onu bulduğunda kadının bedeni havuzda yüzüstü duruyordu. Kadını havuzdan çıkarmış ve 911'i aramadan önce kalp masajı yapmaya çalışmıştı. Hastanede, ayak parmağına etiketi asılmış ceset morga götürülürken, New York gibi görkemli bir eyaletin seçkin senatörlerinden biri olan babası, karısını oğlunun öldürdüğünü söylemişti. Ona göre, kendi başına doktorculuk oynamaya kalkışmak yerine Billy'nin hemen ambulans çağırması gerekiyordu.

Bay X, Billy'nin annesini öldürdüğünü düşünmüyordu. Çocuk cankurtaranlık eğitimi almış olduğundan, kadını kurtarmaya çalışmıştı.

"Bu evden nefret ediyorum," diye mırıldandı Billy, etkileyici bir şekilde aydınlatılmış tuğlalara, sütunlara, panjurlara bakarak.

"Yedek listelerde olman çok kötü. Kolej seni kurtarabilirdi."

"Eh, belki bir yerlere girebilirdim. Yani babam beni yalnızca *Ivy** okullarına başvurmak zorunda bırakmasaydı..."

"O halde ne yapacaksın?"

Billy omuz silkti. "Babam evden ayrılmamı istiyor. İş bulmamı. Ama... nereye gidebileceğimi bilmiyorum."

"Söylesene Billy, kız arkadaşın var mı?"

Billy gülümsedi. Aslında yalnızca dudaklarının uçları hafifçe havaya kalkmıştı. "İki tane birden var."

---

* *Ivy League.* 1954 yılında kurulan, ABD'nin kuzeydoğusundaki prestijli sekiz üniversitenin (Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton, Yale) oluşturduğu birlik. (ç.n.)

Yakışıklı çocuk olduğundan, Bay X bunun doğru olduğunu düşündü. "Özel biri?"

Billy gözlerini kırpıştırdı. "Evet, takılmak için iyiler ama bir türlü yakamı bırakmıyorlar. Durmadan arayıp nerede olduğumu, ne yaptığımı filan soruyorlar. Çok fazla şey istiyorlar ve ben..."

"Sen ne?"

Billy'nin gözleri kısıldı.

"Devam et, evlat. Bana anlatamayacağın hiçbir şey yok."

"Elde etmesi zor olanları daha çok seviyorum..." Çocuk boğazını temizledi. "Aslında, benden kaçmaya çalıştıklarında bundan daha çok hoşlanıyorum."

"Onları kovalamaktan mı hoşlanıyorsun?"

"Onları ele geçirmekten hoşlanıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Başını sallayan Bay X, bunun da Riddle'ın lehine bir oy olduğunu düşündü. Bağlı olduğu bir ailesi ya da kız arkadaşı yoktu. Ve cinsel fonksiyon bozukluğuyla da cemaate giriş seremonisinde ilgilenebilirlerdi.

Riddle elini kapı koluna attı. "Her neyse. Teşekkürler, *sensei*. Bu çok iyi geldi."

"Billy."

Duraksayan Billy, beklenti içinde Bay X'e baktı. "Evet, *sensei*?"

"Benim için çalışmaya ne dersin?"

Riddle'ın gözleri parıldadı. "Yani, akademide mi?"

"Sayılır. Kabul ettiğin takdirde ne yapacağın üzerine daha fazla bilgi verebilirim. Sen de teklifimi düşünürsün."

Otuz Yedinci Bölüm

Beth yatakta dönüp Wrath'a bakındığında, adamın yukarı çıktığını hatırladı.

Doğruldu ve acının geri dönme ihtimalini düşünerek kendini hazırladı. Hiçbir yerinin acımadığını anladığında ayağa kalktı. Çıplaktı. Vücuduna baktı. Her şey aynı görünüyordu. Biraz hoplayıp zıpladı. Her şey yolundaymış gibiydi.

Yalnızca çok iyi göremiyordu.

Banyoya gidip lenslerini çıkardı. Bunu yaptığı anda çok net gördüğünü fark etti.

Eh, bu faydalı bir yenilik.

Vay! Köpekdişleri. Felaket köpekdişleri vardı.

Aynaya yaklaşarak dişlerine dokundu. Bu dişlerle yemek yemeye alışmanın biraz zaman alacağını düşündü.

Ani bir dürtüyle kollarını kaldırıp, ellerini pençelere dönüştürecek şekilde parmaklarını büktü ve tıslad ı.

Kıyak!

Bundan sonra cadılar bayramı felaket geçecekti.

Saçlarını taradı, üzerine Wrath'ın bornozunu geçirdi ve merdivene yöneldi. Yukarı çıktığında soluksuz kalmamıştı.

Artık egzersiz yapmak onun için çocuk oyuncağı olacaktı herhalde.

Tabloyu itip konuk odasına girdiğinde, Butch'un nefes kesici bir sarışınla birlikte kanepede oturduğunu gördü. Uzaktan erkek sesleri ve müzik geliyordu.

Butch başını kaldırıp Beth'e baktı.

"Beth!" Ayağa fırlayan adam kıza sarıldı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Gerçekten iyiyim." Bir süre önce yaşadıklarını düşününce bu Beth'e inanılmaz geliyordu.

Biraz geriye çekilen Butch, kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Kaşlarını çatarak, "Kafan iyiymiş gibi görünmüyorsun," dedi.

"Neden öyle görünecekmişim ki?"

Butch üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ne olduğunu benden saklamaya çalışma. Seni buraya ben getirdim, unuttun mu yoksa?"

"Gitsem iyi olacak," dedi sarışın kadın, ayağa kalkarak.

Butch hızla kadına döndü. "Hayır. Gitme."

Kanepeye geri dönen Butch kadına baktığında, Beth adamı tanıdığı günden beri yüzünde böyle bir ifade görmediğini düşündü. Butch'un büyülenmiş olduğu belliydi.

"Marissa, seni *arkadaşım*..." Bu sözcüğü özellikle vurgulamıştı sanki. "Beth Randall'la tanıştırmak istiyorum. Beth, bu da Marissa."

Beth elini kaldırdı. "Merhaba."

Odanın karşısından bakan sarışın kadın, Beth'i tepeden tırnağa süzdü.

"Sen Wrath'ın kadınısın," dedi Marissa, saygıyla karışık bir korkuyla. Beth çok acayip bir şey başarmış gibi. "İstediği kadın."

Beth yanaklarının kızardığını hissetti. "Evet, sanırım ben oyum."

Araya rahatsız edici bir sessizlik girdi. Bakışları iki kadın arasında gidip gelen Butch, sırları neyse öğrenmek istiyormuş gibi kaşlarını çattı.

Gerçi Beth de bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Wrath'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Beth.

Beth'in o adamın yanına gitmesini istemiyormuş gibi yüzü bozulan Butch, "Yemek odasında," dedi.

"Teşekkürler."

"Dinle, Beth. Bizim..."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Adam derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı.

"Sanırım bunu söyleyeceğini biliyordum." Butch, sarışın kadına baktı. "O halde... bana ihtiyacın olursa, burada olacağım."

Butch kadının yanına otururken, Beth gülümsedi.

Beth odadan çıkmak için kapıyı açtığında, konuşan adamların ve *rap* müziğin sesi yükseldi.

"Peki ne yaptın Kırıcı'ya?" diye sordu adamlardan biri.

"Elimdeki kısa namluluyla sigarasını yaktım," dedi bir diğeri.

"Kahvaltıya katılamadı."

Yüksek sesli kahkahalara, masaya inen yumrukların sesi karıştı.

Beth, bornozun yakalarını çekti. Herhalde öncelikle giyinmesi gerekirdi ama Wrath'ı görmek için sabırsızlanıyordu.

Köşeyi döndü.

Yemek odasının kapısında göründüğü anda masadaki konuşma kesildi.

Başlar ona dönmüş, gözler üzerine dikilmişti. Sessizliği çalan *hardcore rap* dolduruyordu. Baslar patlıyor, vokaller devam ediyordu.

Tanrım. Hayatında bu kadar çok cüsseli, derilere bürünmüş adamı bir arada görmemişti.

Beth geriye doğru bir adım atarken, masanın başındaki Wrath ayağa fırladı. Beth'e yaklaştı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Beth'in, erkeklere ait kutsal bir zamanı böldüğüne şüphesi yoktu.

Wrath'a söyleyebileceği bir şey düşünmeye çalıştı. Muhtemelen kardeşlerinin önünde daha soğukkanlı bir tutum içerisinde olacak, *ben sert çocuğum, bu da benim kaltağım* tarzında bir şeyler...

Wrath kollarıyla Beth'i sarmalayıp yüzünü kızın saçlarına gömdü.

"*Leelan*'ım..." diye fısıldadı kulağına. Ellerini kızın sırtında dolaştırdı. "Benim güzel *leelan*'ım."

Geriye açılarak Beth'i dudaklarından öptü. Kızın saçlarını okşarken yüzünde narin bir gülümseme belirdi.

Beth sırıttı. Görünüşe göre, erkeğinin diğerlerinin önünde sevgisini göstermek açısından derdi yoktu. Bunu öğrendiğine sevindi.

Beth başını hafifçe eğerek etrafına baktı.

Kamuya açık alanda olduklarına şüphe yoktu. Adamlar soluksuz kalmış bir halde kendilerine bakıyordu.

Beth neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Böylesine saldırgan görünümlü adamları gümüş ve porselen yemek takımlarının olduğu bir masada otururken görmek yeterince saçmaydı zaten. Ama bir de şaşkın ifadelere bürünmeleri tam anlamıyla gülünçtü.

"Beni takdim etmek ister misin?" dedi Beth, gruba doğru başını sallayarak.

Wrath kolunu Beth'in omuzlarına atıp, kızı kendine çekti.

"Beth, Kara Hançer Kardeşliği. Savaşçı kardeşlerim." Kör edici bir yakışıklılığa sahip olana doğru başını salladı. "Rhage'yle tanıştın zaten. Tohr'la da. Keçi sakallı, başında Sox şapkası olan Vishous. Şu Rapunzel kılıklı da Phury." Wrath'ın sesi hırıltıya dönüştü. "Zsadist de kendini daha önce takdim etmişti."

Beth'in daha önce az da olsa zaman geçirdiği ikisi kıza gülümsediler. Diğerleri başlarını salladı. Yalnızca yüzü yaralı olan adam Beth'e bakmakla yetindi.

Bu herifin ikizi olduğunu hatırladı Beth. Ama masada hangisinin ikizi olduğunu çıkarmakta zorlandı.

Gerçi saçma ölçüde güzel saçları ve fantastik sarı gözleri olan adam ona biraz benziyordu.

"Beyler," dedi Wrath. "Bu da Beth."

Wrath, bu anın sonrasında Beth'in anlamadığı dile geçti. Konuşmasını tamamladığında, diğerleri sesli bir şekilde nefeslerini tutmuştu.

Wrath gülümseyerek Beth'e baktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Aç mısın, *leelan*'ım?"

Beth elini karnına koydu. "Aslında evet, açım. Hatta tuhaf bir şekilde canım domuz pastırmasıyla çikolata çekiyor. Artık ne demekse bu..."

"Sana ben servis yapacağım. Otur." Beth'e kendi sandalyesini gösteren Wrath, mutfağa gitti.

Beth adamlara baktı.

Harika. Bir bornozun içinde, çıplak bir halde, herhalde toplamda beş yüz kilo çeken bir grup vampirle birlikteydi. Bu ortamda soğukkanlı takılmaya çalışmak pek mümkün görünmediğinden, Wrath'ın gösterdiği sandalyeye yönelmekten başka bir şey yapmadı. Ama öne doğru bir adım

attığında, aynı anda geriye çekilen beş sandalyenin gürültüsü yükseldi. Adamlar aynı anda ayağa kalkıp, Beth'e döndüler.

Beth tanıdığı ikisinin yüzlerine baktı. Ama onların ifadeleri de cesaret verici değildi.

Ve bıçaklar çekildi.

Metalik seslerle beş kara hançer kınlarından çıktı.

Paniğe kapılarak gerileyen Beth, ellerini öne uzatarak kendini korumaya almaya çalıştı. Birkaç adım gerilediğinde arkasındaki duvara çarptı. Tam Wrath'a bağırmak üzereyken, adamlar dizlerinin üzerine çökerek kızın etrafında bir yarım daire oluşturdular ve aynı anda, bunu daha önce çalışmışlar gibi, hançerlerini Beth'in ayaklarının önüne koyup başlarını eğdiler. Metalin ahşapla temas ettiği anda çıkan ses, hem bir yemin hem de savaş çığlığı gibiydi.

Hançerlerin sapları titremeye başladı.

Rap müzik çalmaya devam ediyordu.

Adamlar Beth'ten bir karşılık bekliyordu sanki.

"Ben... teşekkür ederim," diyebildi Beth.

Adamlar başlarını kaldırdı. Sert yüz hatlarında kusursuz bir saygı vardı. Yüzü yaralı olan adam bile Beth'e saygıyla bakıyordu.

Wrath elinde bir şişe Hershey's çikolata şurubuyla içeri girdi.

"Pastırman geliyor." Gülümsedi. "Hey, seni sevmişler."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Beth, ayaklarının dibindeki hançerlere bakarak.

Otuz Sekizinci Bölüm

Marissa gülümsedi. Birlikte geçirdikleri süre uzadıkça insan sanki daha da yakışıklı oluyordu. "Demek hayatını kazanmak için kendi ırkını koruyorsun. Bu güzel bir şey."

Kanepede Marissa'nın yanında oturan Butch pozisyonunu değiştirdi. "Eh, aslında bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. İşimi kaybetmek üzere olduğumu hissediyorum."

Odadaki saatten gelen ses Marissa'ya ne kadar zamandır bu adamla birlikte oturduklarını düşündürdü. Ve güneşin ne zaman doğacağını.

"Saat kaç?"

"Sabahın dördü."

"Gitmem lazım."

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

Marissa ayağa kalktı. "Bilmiyorum."

"Bir akşam yemeği yiyebilir miyiz?" Butch da yerinden kalkmıştı. "Ya da öğle yemeği. Yarın ne yapıyorsun?"

Kadın buna gülmek zorunda kaldı. "Bilmiyorum."

Hayatı boyunca Marissa'nın peşine hiç erkek takılma-

mıştı. Bu güzel bir histi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Butch. "Bu kadar ısrarcı, istekli filan görünerek her şeyi mahvediyorum, değil mi?" Ellerini kalçalarına koyup, kendinden tiksiniyormuş gibi bir ifadeyle gözlerini halıya dikti.

Marissa ona yaklaştığı anda Butch başını kaldırdı.

"Sana dokunmak istiyorum," dedi kadın, yumuşak bir sesle. "Gitmeden önce."

Adamın gözleri parıldadı.

"Bunu yapabilir miyim? Butch?"

"Nereme istersen dokunabilirsin," dedi Butch.

Marissa, adamın omzuna koymayı düşünerek elini kaldırdı. Ama Butch'un dudakları onu büyülemişti. Adam konuşurken sürekli dudaklarını izlemiş; bu dudakları öpmenin nasıl hissettireceğini merak etmişti.

"Ağzın," dedi Marissa. "Ağzın..."

"Ne?" dedi Butch, boğuk bir sesle.

"Çok güzel."

Parmağını adamın altdudağına koydu. Butch titreyerek soluğunu bıraktığında Marissa sıcaklığı, nemi hissetti.

"Yumuşacıksın," dedi Marissa, işaretparmağını adamın dudağına sürterken.

Butch gözlerini kapadı.

Adamın vücudu sarhoş edici bir koku yayıyordu.

Adam kendisini ilk kez gördüğü anda Marissa bu güzel kokuyu yakalamıştı. Artık koku havada ağırlık kazanıyordu.

Meraklı bir halde, parmağını adamın ağzına soktuğunda, Butch'un gözleri açıldı.

Adamın ön dişlerine dokunduğunda, köpekdişlerinin olmamasına şaşırdı.

Parmağını daha da ileri uzattığında adamın ağzının kayganlığını, ıslaklığını, sıcaklığını hissetti.

Adamın dudakları yavaşça kadının parmağının üzerine kapandı. Ve dili kadının parmağının ucunda dolandı.

Marissa'nın vücudundan bir ürperti geçti. "Ah..."

Kadının göğüs uçları sertleşmişti. Bacaklarının arasında da bir şeyler oluyordu. Ağrıyı hissediyordu. Açtı.

"Ben..." Marissa cümlesini tamamlayamadı.

Adam Marissa'nın elini tutup başını geriye attı ve dışarı çıkana dek parmağını yaladı. Gözlerini kadının gözlerinden almadan, avcunu kendine çevirip yaladı. Dudaklarını kadının tenine dayadı.

Marissa daha da sokuldu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Butch, alçak sesle. "Söyle bana, bebeğim. Bana ne istediğini söyle."

"Ben... ben bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim."

Marissa'nın son sözü aralarındaki sihri yok etmişti sanki. Yüzü bozulan adam kadının elini bıraktı. Aralarına biraz mesafe koyarken, adamın dudaklarından korkunç bir küfür çıktı.

Bu şekilde reddedildiği için Marissa'nın gözleri alev alev yanmaya başlamıştı. "Canını sıkacak bir şey mi yaptım?"

Tanrı biliyordu ki bu kadın erkekler konusunda uzmanlaşmıştı.

"Canımı sıkmak mı? Hayır, gayet iyi gidiyorsun. Gerçek bir profesyonelsin." Butch elini saçlarına soktu. Çok uzaklardan gelip normal benliğine dönmek istiyormuş gibi, kendisiyle mücadele içindeydi. "Yalnızca bu masumiyet numarasına takıldım."

"Numara mı?"

"Bilirsin işte, masum bakire rutini."

Marissa bir yanıt düşünmeye çalışırken adama doğru yönelse de Butch ellerini havaya kaldırdı. "Şu an için bu kadar yakınlık yeterli."

"Neden?"

"Lütfen, bebeğim. Bırak bu ayakları."

Kadının yüzü bozuldu. "Seni anlayamıyorum."

"Ah, gerçekten mi? Bak, yalnızca karşımda durarak bile beni tahrik edebiliyorsun. Ama olmadığın bir kişi gibi davranmana gerek yok. Ve ben... ne yaptığınla ilgili derdim yok. Seni bu yüzden tutuklamayacağım da..."

"Beni neden tutuklayasın ki?"

Butch gözlerini devirse de Marissa adamın neden bahsettiğini anlayamamıştı.

"Gidiyorum," dedi Marissa. Geçen her saniyeyle kendini daha da kötü hissediyordu.

"Bekle!" Butch uzanarak Marissa'nın kolunu tuttu. Ama kadına dokunduğu anda elini çekti. "Seni halen görmek istiyorum."

Marissa kaşlarını çatıp Butch'un indirdiği eline baktı. Adam, hissettiği şeyden kurtulmak istiyormuş gibi elini pantolonuna sürtüyordu.

"Neden?" dedi Marissa. "Şu anda benden aldığın hisden hoşlanmadığın ortada."

"Ya, ne demezsin..." Butch küçümseyici bir havada Marissa'ya baktı. "Baksana, normal bir kadını oynaman bana ne kadara patlar?"

Marissa öfkeli gözlerini Butch'a dikti. Wrath'la olduğu zamanlarda, böyle bir anda muhtemelen geriye çekilirdi. Ama artık böyle bir şey yapmayacaktı.

"Seni anlamıyorum," dedi Marissa.

"Her neyse, bebeğim. Söylesene, bu role kanacak kadar

kendinden geçen herifler oluyor mu?"

Marissa, Butch'un söylediklerini tam olarak anlamasa da adamın kendisi hakkında ne düşündüğüne en sonunda uyanmıştı. Dehşete kapılmış bir halde, sırtını dikleştirdi.

"Affedersin!"

Çenesini kasmış olan Butch, bir müddet Marissa'ya baktıktan sonra nefesini bıraktı.

"Ah, canı cehenneme." Butch eliyle yüzünü ovdu. "Bak, unut gitsin, tamam mı? Tanıştığımızı unut..."

"Bugüne dek bana kimse sahip olmadı. *Hellren*'im, yanında olmamı istemedi. Bu yüzden, bir kez olsun öpülmedim, dokunulmadım. Bana karşı tutku duyan bir erkek bana hiç sarılmadı. Ama ben... ben değersiz değilim." Sesi cümlesinin sonunda titremişti. "Daha önce kimse beni istememişti."

Marissa kendisine tokat atmış gibi, Butch'un gözleri kocaman açıldı.

Kadın gözlerini kaçırdı. "Ben de hiçbir erkeğe dokunmadım," diye fısıldadı. "Bu yüzden ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

İnsan, vücudundaki bütün oksijenden kurtulmak istiyormuş gibi uzun bir nefes bıraktı.

"Yüce Meryem," diye mırıldandı Butch. "Üzgünüm. Ben çok, çok üzgünüm. Ben... götün tekiyim. Seni bütünüyle yanlış değerlendirmişim."

Kendisine söyledikleri yüzünden adamın duyduğu pişmanlık öylesine aşikârdı ki Marissa gülümsedi. "Bu dediğinde içtensin."

"Öyle! Demek istediğim, evet, içtenim. Seni çok gücendirmediğimi umuyorum. Gerçi nasıl gücenmeyeceksin? Yüce İsa... Ben çok, çok üzgünüm." Butch'un yüzünün rengi atmıştı.

Marissa adamın kolunu tuttu. "Seni affediyorum."

Butch buna inanamamış gibi güldü. "Affetmemelisin. Bana bir süre kızgın kalmalısın. En azından bir hafta. Belki bir ay. Belki daha da uzun. Sınırı çok aştım."

"Ama sana kızgın kalmak istemiyorum."

Araya uzun bir sessizlik girdi. "Benimle yarın görüşecek misin?"

"Evet."

Adam talihine inanamıyormuş gibiydi. "Gerçekten mi? Aziz gibi birisin, bunu biliyor musun?" Uzanarak parmağının ucuyla kadının yanağını okşadı. "Neresi, bebeğim? Görüşmemiz için uygun olan yer neresi?"

Marissa bunu bir müddet düşündü. Bir insanla görüştüğünü öğrendiği takdirde Havers çıldırırdı.

"Burada. Seninle burada buluşacağım. Yarın gece."

Butch gülümsedi. "Güzel. Şimdi, evine nasıl gideceksin? Seni bırakmamı ister misin? Ya da taksi tutmamı?"

"Hayır, kendim giderim."

"Bekle... gitmeden önce..." Butch kadına yaklaştı. Adamın harika kokusu burnuna dolduğunda, Marissa bu kokuyu içine çekti. "Sana iyi geceler öpücüğü verebilir miyim? Her ne kadar bunu hak etmemiş olsam da?"

Gelenek gereği, Marissa Butch'a elinin sırtını uzattı.

Butch elini tuttuğu kadını kendine çekti. Bunu yaptığı anda Marissa'nın damarlarındaki ve bacaklarının arasındaki zonklama geri döndü.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı Butch.

Marissa adamın dediğini yaptı.

Butch'un dudakları kadının alnına değdi. Ardından şakağına.

O tatlı boğulma hissi geri dönerken Marissa ağzını açtı.

"Benim asla canımı sıkamazsın," dedi Butch, pürüzlü bir sesle.

Ve adamın dudakları kadının yanağına değdi.

Marissa daha fazlası için bekledi. Ardından hiçbir şey olmadığında, gözlerini açtı. Adam ona uzaktan bakıyordu.

"Git," dedi. "Seni yarın göreceğim."

Marissa başını salladı. Ve adamın elini bıraktığı anda maddesel halinden çıktı.

Butch bağırarak geriye sıçradı. "*Siktir!*"

Eline baktı. Kadının avcunun elinde bıraktığı his halen geçmemişti. Halen kadının parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Ama kadın yok olup gitmişti. Puf diye. Bir an karşısındaydı ve sonra...

Beth koşarak odaya daldı. "Sen iyi misin?"

"Hayır, iyi filan değilim," dedi Butch, sert bir sesle.

Beth'in arkasından şüpheli odaya girdi. "Marissa nerede?"

"Nereden bileyim! Bir anda kayboldu! Az önce... önümdeydi... elini tutuyordum... ve birden..." Kafayı yemiş bir budala gibi konuştuğunu fark eden Butch çenesini kapadı.

Ama balataları sıyırmaması elde miydi? Fizik kurallarını bilmenin ötesinde, bu kurallardan memnundu. Yerçekimi dönüp duran gezegendeki her şeyi yerinde tutuyordu. $E=mc^2$, bir bara ne kadar hızlı ulaşabileceğini açıklıyordu.

Ama insanlar lanet olası odaları puf diye kaybolarak terk etmezdi.

"Ona söyleyeyim mi?" dedi Beth, Wrath'a dönerek.

Şüpheli omuz silkti. "Bilmemeleri daha iyi olduğundan, normalde buna karşı çıkardım. Ama az önce gördüğü şeyi düşündüğümde..."

"Bana ne söyleyeceksin? Sizin bir grup..."

"Vampir olduğumuzu," diye mırıldandı Beth.

Butch sinir olmuş bir halde kıza baktı. "Ya, oldu. Başka bir şey dene, tatlım."

Konuşmaya başlayan Beth, Butch'a inanamayacağı şeyler anlatmaya başladı.

Beth en sonunda sustuğunda, Butch kıza bakakalmıştı. İçgüdüleri adama kızın anlattıklarının yalan olmadığını söylüyordu. Ama bütün bunları kabullenmek hiç kolay değildi.

"Buna inanmıyorum," dedi Butch, en sonunda.

"Benim için de bütün bunları kavramak zor oldu."

"Eminim öyle olmuştur."

Odada dolanmaya başlayan Butch, içecek sert bir şeyler istiyordu. Diğer ikisi adama bakıyorlardı.

Butch en sonunda Beth'in önünde durdu. "Ağzını aç."

Butch'un sırtına soğuk bir esinti çarparken, kızın arkasında duran adamdan gelen tedirgin edici, alçak sesli homurtuyu duydu.

"Sorun yok, Wrath," dedi Beth. "Sakin ol."

Beth dudaklarını aralayarak daha önce orada olmadığı belli olan iki uzun köpekdişini gösterdi. Kızın dişlerine dokunmak için uzanırken Butch'un dizleri titriyordu.

Ama kızın ağzına uzanamadan, kalın bir el Butch'un bileğini kemiklerini kıracak kadar sıkı bir şekilde tuttu.

"Bunu aklından geçireyim bile deme," diye homurdandı, Beth'in erkeği.

"Bırak onu," dedi Beth, nazik bir sesle. Ama adam Butch'un bileğini bıraktıktan sonra dişlerine dokunması için bir kez daha ağzını açmadı. "Bunlar gerçek, Butch. Her şey... her şey gerçek."

Butch, şüpheliye baktı. "Yani sen bir vampirsin, öyle mi?"

"Buna inansan iyi olur, polis." Cüsseli, karanlık piç gülümsediğinde, korkunç köpekdişleri ortaya çıktı.

Eh, bunlar ciddi aletler, diye düşündü Butch.

"Kızı ısırıp vampire mi dönüştürdün?"

"Bu işler böyle yürümez. Ya ırkımızdan biri olarak doğarsın ya da bizden değilsindir."

Drakula hayranları buna fena üzülecekti. Öyle ısırılıp da vampire dönüşmek yoktu demek ki.

Butch kendini kanepeye bıraktı. "O kadınları sen mi öldürdün? Kanlarını içmek..."

"Kanlarını içmek mi? Hayır. İnsanların damarlarındaki kan beni uzun süre hayatta tutmaz."

"Yani bana o cinayetlerle hiçbir ilgin olmadığını söylüyorsun, öyle mi? Demek istediğim, olay yerlerinde, seni tutukladığım gece üzerinden çıkan türden ninja yıldızları bulduk."

"O kadınları ben öldürmedim, polis."

"Peki arabası havaya uçurulan adam?"

Wrath başını iki yana salladı. "Ben insanları avlamam. Benim savaşımın senin dünyanla hiçbir ilgisi yok. Bombalanan arabaya gelince... o arabada içimizden birini kaybettik."

Wrath bunu söylediği anda Beth'ten bir inleme yükseldi. "Babam," diye fısıldadı.

Wrath kızı kollarının arasına aldı. "Evet. Bunu yapan piçin peşindeyiz."

"Düğmeye kimin bastığına dair fikriniz var mı bari?" diye sordu Butch. İçindeki polis anında dışarı çıkmıştı.

Wrath omuz silkti. "Şüphelendiğimiz bir şeyler var. Ama bu bizi ilgilendirir, sizi değil."

Butch'un böyle sorular sormasına gerek yoktu zaten. Artık teşkilatta değildi.

Adam Beth'in sırtını okşarken başını iki yana salladı. "Sana yalan söylemeyeceğim, polis. Arada bir yolumuza insanların çıktığı oluyor. Ve ırkım tehdit altında olduğunda, kim ya da ne olursa olsun önüme çıkanı öldürürüm. Ama bundan sonra insan kaybına eskiden olduğu kadar müsamaha göstermeyeceğim. Bunun tek nedeni böyle durumlarda dikkatleri üzerimize çekmemiz de değil." Beth'i dudaklarından öperek kızın gözlerinin içine baktı.

O anda, çetenin diğer üyeleri odaya doluştu. Gözlerindeki soğuk bakışlar, Butch'un kendini bir bardağın içine hapsedilmiş böcek gibi hissetmesine neden oldu. Ya da kesilmek üzere olan bir biftek gibi.

Öne çıkan Bay Normal, Butch'a bir viski şişesi uzattı. "Biraz içmek istersin diye düşündüm."

Öyle düşündün demek?

Butch şişeyi kafasına dikti. "Eyvallah."

"Peki artık onu öldürebilir miyiz?" dedi keçi sakallı, beyzbol şapkalı olan.

Beth'in erkeği sert bir sesle, "Geri çekil, V," dedi.

"Neden ki? O yalnızca bir insan."

"Benim *shellan*'ım da yarı-insan. Adam sırf bizden biri değil diye ölmeyecek."

"Yüce İsa. Sen epey değiştin."

"Yani senin de bana ayak uydurman lazım, kardeşim."

Butch ayağa kalktı. Öldürülüp öldürülmeyeceği tartışılacaksa, kendisi de bu tartışmanın içinde olmak istiyordu.

"Desteğini takdir ediyorum," dedi Butch, Beth'in erkeğine. "Ama buna ihtiyacım yok."

Beyzbol şapkalı adama yönelirken, lanet şeyi kafasında kırması gerekebileceğini düşünerek çaktırmadan viski şişesinin boynunu kavradı. Adama öylesine yaklaştı ki neredeyse burunları birbirine değecekti. Vampirin kanının

kaynadığını, dövüşe hazırlandığını hissedebiliyordu.

"Seninle kapışmaktan memnun olurum, göt herif," dedi Butch. "Herhalde sonunda kaybederim ama pis dövüştüğüm için canını yakacağımı sanıyorum." Gözleri adamın şapkasına kaydı. "Gerçi bir Red Sox taraftarını hırpalamaktan nefret edeceğimi biliyorum."

Adamın arkasında kahkahalar koptu. "Bunu izlemek çok eğlenceli olacak," dedi biri.

Butch'un önündeki adam gözlerini kıstı.

"Sox hakkında dediğin doğru mu?"

"Doğma büyüme Southie'liyim.* 2004'ten bu yana yüzümdeki sırıtmayı silemiyorum.**"

Araya uzun bir sessizlik girdi.

Vampir homurtuyla güldü. "İnsanlardan hoşlanmıyorum."

"Eh, benim de kan emicilere çıldırdığım söylenemez."

Bir başka sessizlik.

Adam keçi sakalını okşadı. "World Series'i*** birlikte izleyen yirmi adama ne denir?"

"New York Yankees," dedi Butch.

Buna gürültüyle kahkaha atan vampir, kafasından çıkardığı şapkayı baldırına vurdu ve bununla birlikte aralarındaki gerginlik yok oldu.

Butch, az kalsın bir TIR'ın altında kalacakmış gibi uzun bir nefes bıraktı. Elindeki şişeden bir yudum daha aldıktan sonra, bunun gerçekten çok tuhaf bir gece olduğuna karar verdi.

---

* Ağırlıkla İrlanda kökenli insanların yaşadığı Güney Boston bölgesi. (ç.n.)

** Boston Red Sox'un, önce New York Yankees'i yenerek lig şampiyonu ve ardından St. Louis Cardinals'i yenerek World Series şampiyonu olduğu 2004 sezonu kastediliyor. (ç.n.)

*** Amerikan profesyonel beyzbol sezonunda, American League ve National League şampiyonlarının karşılaştığı final maçları. (ç.n.)

"Bana Curt Schilling'in* Tanrı olmadığını söyleyebilir misin?" dedi vampir.

Diğer adamlar aynı anda homurdandı. Aralarından biri, "Bir kez daha Varitek'ten** konuşmaya başlarsa ben gidiyorum," diye mırıldandı.

"Schilling gerçek bir savaşçıydı," dedi Butch, şişeyi bir kez daha kafasına diktikten sonra. Viskiyi uzattığında, vampir şişeyi alıp sağlam bir yudum çekti.

"Buna amin derim," dedi vampir.

* 2004 ve 2007 yıllarında Boston Red Sox'la World Series'i kazanan ünlü beyzbol oyuncusu. (ç.n.)

** Jason Varitek. Kariyerinin tamamında Boston Red Sox'ta oynamış bir beyzbol oyuncusu. (ç.n.)

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Marissa yatak odasına girdiğinde yavaşça kendi etrafında dönerek elbisesini savurdu.

"Neredeydin?"

Marissa durdu. Elbisesi hışırdayarak aşağı indi.

Şezlongda oturan Havers'in yüzü gölgede kalmıştı. "Sana *nerede olduğunu* sordum."

"Lütfen benimle bu ses tonunda..."

"O zalim adamı görmeye gittin."

"O zalim bir adam..."

"Bana onu savunma!"

Marissa, Wrath'ı savunmayacaktı. Kardeşine, Wrath'ın bütün suçlamalarını dinlediğini ve geçmişteki bütün suçlarını kabul ettiğini söyleyecekti. Özür dilediğini. Pişmanlığının içten olduğunu. Bu noktadan sonra söyledikleri geçmişte yaşananları telafi edemese de en azından Wrath'ın kendisini anladığını hissettiğini.

Ve Darius'un evine gitmesinin nedeni eski *hellren*'i olsa da orada bu kadar uzun süre kalmasını sağlayan kişinin başka biri olduğunu.

"Havers, lütfen. Her şey artık çok farklı." Sonuçta,

Wrath kendisine bir eş bulduğunu açıklamış ve Marissa da... birisiyle tanışmıştı. "Öncelikle beni dinlemek zorundasın."

"Hayır, değilim. Halen ona gittiğini biliyorum. Bu yeterli."

Havers şezlongdan kalkarak, her zamanki zarafetinden uzak bir şekilde yürüdü. Kardeşi ışığa yaklaştığında, Marissa dehşete düştü. Havers'in teni gri bir renk almış, yanakları çökmüştü. Son zamanlarda çok zayıflamıştı. Ama artık iskelet gibi görünüyordu.

"Sen hastasın," diye fısıldadı Marissa.

"Ben çok iyiyim."

"Kan nakli işe yaramadı, değil mi?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma!" Havers öfkeli gözlerini Marissa'ya dikti. "Tanrım, işin buralara geleceğini hiç sanmazdım. Benden bir şeyleri saklayacağını asla düşünmedim."

"Ben hiçbir şey saklamadım!"

"Bana Wrath'la aranızdaki akdi bozduğunu söyledin."

"Bozdum."

"Yalan söylüyorsun."

"Havers, dinle beni..."

"Artık seni dinlemeyeceğim!" Havers odanın kapısını açarken kız kardeşine bakmadan, "Elimde yalnızca sen kaldın, Marissa," dedi. "Benden bir köşede sessizce oturup kendini yok etmene seyirci kalmamı bekleme."

"Havers!"

Kapı sert bir şekilde kapandı.

Marissa kararlı bir halde kendini koridora attı. "Havers!"

Çoktan merdivene ulaşmış olan Havers dönüp Marissa'ya bakmadı. Kız kardeşini başından defetmek is-

tiyormuş gibi elini şiddetle salladı.

Marissa odasına geri dönüp tuvalet masasına oturdu. Derin bir nefes almasından önce aradan uzunca bir zaman geçti.

Havers'in kızgınlığı anlaşılır olmasına rağmen, aynı zamanda yoğunluğu ve nadiren görülmesi nedeniyle korkutucuydu. Erkek kardeşini daha önce hiç bu halde görmemişti. Sakinleşene dek onunla konuşmanın hiçbir yolunun olmayacağı belliydi.

Marissa onunla ertesi gün konuşacaktı. Ona her şeyi, hatta tanıştığı erkeği bile anlatacaktı.

Aynada kendine bakarken, insanın ona nasıl dokunduğunu düşündü. Elini kaldırdığında, adamın, parmağını emerken hissettiklerini yeniden yaşadı. Onu daha çok istiyordu.

Köpekdişleri hafifçe uzamıştı.

Acaba adamın kanının tadı nasıldı?

Beth'i babasının yatağına yatırdıktan sonra kendi odasına geçen Wrath, üzerine beyaz bir tişörtle, uzun, bol, beyaz bir pantolon geçirdi. Abanoz ağacından yapılmış bir kutunun içinden devasa siyah incilerin dizildiği bir kolye çıkarıp, topuklarının üzerine çöktü. Kolyeyi boynuna geçirdi, avuçlarını baldırlarına dayadı ve gözlerini kapadı.

Nefes alışını düzenledikçe duyuları canlandı. Koridorun diğer tarafındaki Beth'in yatağında kıpırdandığını, yastıklara gömülü bir halde içini çektiğini duyabiliyordu. Evin geri kalanı sessiz sayılırdı; Wrath yalnızca belli belirsiz titreşimler alıyordu. Kardeşlerden bazıları üst katlardaki odalarda kalmaya karar verdiğinden, ayak sesleri Wrath'a ulaşıyordu.

Butch'la V'nin halen beyzboldan konuştuğuna bahse girebilirdi.

Wrath'ın buna gülmesi gerekirdi. Adam tam bir fırlamaydı. Wrath'ın bugüne dek gördüğü en saldırgan erkeklerden biriydi.

Marissa'nın bu polisten hoşlanmış olmasını düşündüğünde... Eh, bu işin nereye gideceğini göreceklerdi. Irklarından olmayan biriyle ilişkiye girmek her zaman tehlikeliydi. Kardeşler bir sürü insan dişiyle yatsa da bunlar tek gecelik ilişkiler olduğundan hafızalarını silmek kolaydı. Ama işin içine duygular girdiği anda ve zaman uzadıkça, insan beyninden hatıraların silinmesi zorlaşıyordu. Akılda kalan, daha sonra yüzeye vuran şeyler oluyor; insanların başları belaya giriyordu.

Belki de Marissa bir müddet bu adamla gönül eğlendirdikten sonra onu kurutup bir köşeye atardı. Wrath'ın buna lafı olmazdı. Ama Marissa bu erkeği öldürene ya da kendine eş olarak alana dek, Wrath durumu dikkatle izleyecekti.

Wrath düşüncelerini toparlayarak eski dilde bir ilahi okumaya başladı. Eski dildeki sesleri kullanarak zihnini boşaltıyordu. Biraz körelmiş olduğundan ilk başta sözcüklerde zorlandı. En son dua ettiğinde on dokuz-yirmi yaşında filan olmalıydı. Yanına oturan babasının Wrath'a ne söylemesi gerektiğini anlattığı hatıralar ayartıcı olsa da Wrath zihnini boş tutmak için kendini zorladı.

Göğsüne dokunan inciler ısımaya başlamıştı.

Ve Wrath kendini bir avluda buldu. İtalyan tarzı beyaz bir mimari yapının içindeydi. Mermer çeşme, mermer sütunlar, mermer zemin soluk tonlardaydı. Ortamdaki tek renk kaynağı, beyaz bir ağaca tünemiş kuş sürüsüydü.

Wrath dua etmeyi kesip ayağa kalktı.

"Uzun zaman oldu, savaşçı." Bir kraliçenin sesini andıran dişi sesi Wrath'ın arkasından gelmişti.

Wrath arkasına döndü.

Adama yaklaşan minik figür baştan aşağı siyah ipeğe bürünmüştü. Başıyla yüzü, elleri, ayakları, her şeyi örtülmüştü. Yürümüyor; kıpırtısız havada süzülerek ilerliyordu. Kadının varlığı Wrath'ı rahatsız etti.

Wrath başını eğdi. "Yazıcı Bakire, nasılsınız?"

"Asıl mühimi, sen nasılsın, savaşçı? Buraya değişim arzusuyla geldin, öyle değil mi?"

Wrath başını salladı. "Ben..."

"Marissa'yla aranızdaki akdin bozulmasını arzuluyorsun. Başka bir dişi buldun ve onu *shellan*'ın olarak almak istiyorsun."

"Evet."

"İstediğin bu dişi... O, *Fade*'de bulunan kardeşin Darius'un kızı."

"Darius'u gördün mü?"

Kadın hafifçe güldü. "Bana sorular sorma. Bu sorunu duymazdan geleceğim çünkü şu ana dek naziktin. Ama edepli davranmayı unutma, savaşçı."

Siktir.

"Özür dilerim, Yazıcı Bakire."

"Akdinizi bozup seninle Marissa'ya özgürlük veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Araya uzun bir sessizlik girdi.

Wrath, Yazıcı Bakire'nin, isteğinin ikinci kısmı üzerine karar vermesini bekledi. Ama ne kadar beklemesi gerekirse gereksin ona hiçbir şey sormaya kalkışmayacağını biliyordu.

"Söyle, savaşçı. Irkının değersiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir an için kaşlarını çatan Wrath, ne yaptığını fark ederek yüzüne boş bir ifade yerleştirdi. Yazıcı Bakire, kendisine bu şekilde bakılmasına müsamaha göstermezdi.

"Evet, savaşçı?"

Wrath'ın, Yazıcı Bakire'nin konuyu nereye getireceğine dair hiçbir fikri yoktu. "Benimki, tutkulu, gururlu bir ırktır."

"Sana ırkının tanımını sormadım. Sana onlar hakkında ne düşündüğünü sordum."

"Onları canımla kanımla koruyorum."

"Ama onlara önderlik etmiyorsun. Bu durumda, onlara değer vermediğin ve bundan hoşlandığın ya da kendini öldürmek istediğin için savaştığın sonucuna ulaşıyorum. Öyle mi?"

Wrath bu defa kaşlarını çatıp yüzünü bozmaktan geri durmadı. "Irkım, kardeşlerimle benim yaptıklarım sayesinde hayatta kalıyor."

"Güçbela. Rakamları azalıyor. Çoğalmıyor, gelişmiyorlar. Yerleşik durumdaki yegâne koloni Birleşik Devletler'in doğu kıyısında. Artık topluluklar yok. Artık festivaller yapılmıyor. Ayinler özel olarak, kapalı kapılar ardında gerçekleştiriliyor. İhtilafları çözüme kavuşturacak, onlara umut verecek kimse yok. Ve Kara Hançer Kardeşliği lanetli. Kardeşliğin içinde acı çekmeyen tek bir savaşçı yok."

"Kardeşlerin... kendilerine ait sorunları var. Ama onlar güçlüdür."

"Fakat daha da güçlü olmaları lazım." Yazıcı Bakire başını iki yana salladı. "Soyunu hayal kırıklığına uğrattın, savaşçı. Amacını yerine getiremedin. O yüzden söyle bana, melez dişiyi kraliçen olarak alma arzunu neden yerine getireyim?" Yazıcı Bakire'nin cüppesi hafifçe savrul-

du. "Halkının bir başka manasız lidere katlanmak zorunda kalmasındansa, o dişiye yalnızca kendi adamlarınla hizmet etmeyi sürdürmen daha iyi. Git şimdi, savaşçı. Seninle işimiz bitti."

"Kendimi savunmak istiyorum," dedi Wrath, dişlerini sıkarak.

"Ve ben de seni reddediyorum." Yazıcı Bakire arkasını döndü.

"*Merhametinizi diliyorum.*" Wrath böyle bir şey söylediği için kendinden nefret etti. Kahkahasından çıkarabildiği kadarıyla, Yazıcı Bakire de bunu anlamıştı.

Yazıcı Bakire, Wrath'a döndü.

Konuşmaya başladığında ses tonu, bembeyaz mermerlerin içinde cüppesinin kara hatlarının bıraktığı etki kadar sertti. "Yalvaracaksan, savaşçı, bunu doğru düzgün yap. Dizlerinin üzerine çök."

Wrath, Yazıcı Bakire'den nefret ederek, dizlerinin üzerine çökmek için kendini zorladı.

"Seni bu halde görmeyi tercih ederim," diye mırıldandı Yazıcı Bakire, nispeten keyifli bir hale bürünerek. "Şimdi, ne söylüyordun?"

Wrath dilinin ucuna kadar gelmiş düşmanca sözcükleri yutup, öfkesini dindirmeye çalıştı. "Onu seviyorum. Onunla yalnızca yatağımı ısıtmak değil, onu onurlandırmak da istiyorum."

"Öyleyse onu iyi davran. Ama bir seremoni olmasına gerek yok."

"Buna katılmıyorum," dedikten sonra hemen ekledi. "Düşüncenize saygı duymakla birlikte..."

Araya bir başka uzun sessizlik girdi.

"Asırlardır bana hiçbir konuda danışmamıştın."

Wrath başını kaldırdı. "Aklınıza takılan bu mu?"

"Beni sorgulama!" diye çıkıştı Yazıcı Bakire. "Aksi takdirde, bir sonraki nefesini almadan önce o melezi elinden alırım."

Wrath başını eğip, yumruklarını mermer zemine bastırdı.

Bekledi.

O kadar uzun süre bekledi ki Yazıcı Bakire'nin halen orada olup olmadığını görmek için başını kaldırmak istedi.

"Bunun karşılığında senden bir şey isteyeceğim," dedi Yazıcı Bakire, en sonunda.

"Söyleyin, yeter."

"Halkına önderlik edeceksin."

Başını kaldıran Wrath'ın boğazı düğümlenmişti. Ailesini koruyamamıştı. Beth'i bile koruyup koruyamayacağı belli değildi. Ve Yazıcı Bakire kendisinden kahrolası ırkının tamamından sorumlu olmasını mı istiyordu yani?

"Buna ne diyorsun, savaşçı?"

Sanki *hayır* demek gibi bir seçeneği vardı. "Siz nasıl isterseniz, Yazıcı Bakire."

"Sana emrediyorum, savaşçı. Senden iyilik istemiyorum." Wrath'tan bezmiş gibi bir ses çıkardı. "Ayağa kalk. Yumrukların mermerlerimin üzerinde kanıyor."

Wrath ayağa kalkarak gözlerini Yazıcı Bakire'ye dikti ve sessizce bekledi. Yazıcı Bakire'nin ona başka şartlar da sunacağını sanıyordu.

Yazıcı Bakire sert bir sesle konuştu. "Kral olmak gibi bir arzun yok. Bu apaçık ortada. Ama bu doğumundan gelen bir zorunluluk ve artık üzerine düşen vasiyeti yerine getirmenin zamanı geldi."

Wrath elini saçlarının arasına soktu. Hissettiği endişeyle bütün kasları gerilmişti.

Yazıcı Bakire'nin sesi birazcık yumuşadı. "Endişelen-

me, savaşçı. Yolunu bulmaya çalışırken seni yalnız bırakmayacağım. Bana geleceksin ve sana yardımcı olacağım. Sana öğütler vermek benim amacımın bir parçası."

Bu iyiydi çünkü Wrath'm yardıma ihtiyacı olacaktı. Halkına nasıl önderlik edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Düşmanını yüz farklı şekilde öldürebilirdi, her türlü çarpışmaya girebilirdi, kahrolası dünya alev alev yanarken soğukkanlılığını koruyabilirdi. Ama halkından binlerce insanın karşısına çıkıp konuşmak? Bunu düşünmek bile midesinin düğümlenmesine neden oluyordu.

"Savaşçı?"

"Evet, size geleceğim."

"Ama bana borçlu olduğun şey bu değil."

"Peki size..." Wrath bir kez daha elini saçına soktu. "Sözümü geri alıyorum."

Yazıcı Bakire hafifçe güldü. "Her zaman hızlı öğrenen bir savaşçı oldun."

"Böyle olması lazım." Eğer halkının kralı olacaksa...

Yazıcı Bakire, süzülerek kendisine yaklaştığında Wrath leylak kokusu aldı. "Elini uzat."

Wrath elini uzattı.

Yazıcı Bakire'nin kolu havaya kalkarken cüppesinin kara kumaşı katlandı. Wrath'ın eline bir şey düştü. Bu bir yüzüktü. Tepesinde ceviz büyüklüğünde bir yakutun olduğu, ağır, altın bir yüzük. Öylesine sıcaktı ki Wrath neredeyse yüzüğü elinden düşürecekti.

Kasvetli Yakut'tu bu.

"Benim adıma dişiye bu yüzüğü ver. Seremoniye de katılacağım."

Wrath armağanı öyle sıkı tuttu ki yüzük avcuna battı. "Bizi onurlandırdınız."

"Evet ama başka bir isteğim daha var."

"İyilik."

Yazıcı Bakire güldü. "Bu iyiydi. Beyan kılığında bir soru. Elbette seni şımartmadığım için şaşırmayacaksın. Git şimdi, savaşçı. Dişine git. Umalım ki senin için doğru tercih olsun."

Figür arkasına dönerek uzaklaşmaya başladı.

"Yazıcı Bakire?"

"Seninle işimiz bitti."

"Teşekkür ederim."

Yazıcı Bakire çeşmenin önünde durdu.

Fışkıran suya uzanırken bir kez daha cüppesinin kumaşı katlandı. İpek kumaşın düşmesiyle, kemikleri ışıldıyormuş ve teni saydammış gibi, kör edici bir ışık oluştu. Suya dokunduğu anda, temas ettiği yerde beliren gökkuşağı beyaz avluyu doldurdu.

Görüşü birdenbire netleşen Wrath şaşkınlıkla inledi. Avlu, sütunlar, renkler, Yazıcı Bakire'nin kendisi, her şey netlik kazanmıştı. Sarı, turuncu, kırmızı, mor, mavi, yeşilin iç içe geçtiği gökkuşağına uzandı. Mücevheri andıran renkler öylesine parlaktı ki adeta havayı kesiyorlardı. Ama gene de canlı güzellikleri Wrath'a zarar vermedi. Bu manzarayı içine çekti, zihnini bu güzelliğe doladı, bu güzelliğe tutundu.

Wrath'a dönen Yazıcı Bakire elini indirdiği anda, renkler soldu ve Wrath'ın görüşü yeniden bulandı.

Wrath, Beth için verdiği yüzüğü eline bıraktığında, Yazıcı Bakire'nin kendisine küçük bir hediye verdiğini düşündü.

"Haklısın," dedi Yazıcı Bakire, yumuşak bir sesle. "Sana daha yakın olmayı umut ederdim. Babanla ben birbirimize bağlıydık ve aradan geçen yalnız asırlar çok uzun, çok zordu. Kimse ibadet etmedi, kimse ilahiler oku-

madı, kaydedilecek bir tarih olmadı. İşe yaramaz bir hale geldim. Unutuldum.

"Ama daha da kötüsü," diye devam etti. "Geleceği görüyorum ve gelecek karanlık. Irkın hayatta kalması garanti değil. Bunu tek başına yapamazsın, savaşçı."

"Yardım istemeyi öğreneceğim."

Yazıcı Bakire başını salladı. "Seninle her şeye yeniden başlayacağız. Ve olması gerektiği gibi, birlikte çalışacağız."

"Olması gerektiği gibi," diye mırıldandı Wrath, bu sözcükleri telaffuz etmeyi ilk kez deniyormuş gibi.

"Bu gece sana ve kardeşlerine geleceğim," dedi Yazıcı Bakire. "Seremoni yapılacak. Seninle dişinin akdini yapacağız, savaşçı. Ve bunu doğru bir şekilde yapacağız. Dişinin seni kabul edeceğini varsayarak..."

Wrath, Yazıcı Bakire'nin gülümsediğini hissetti.

"Babam bana adınızı söylemişti," dedi Wrath. "Dilerseniz, bu adı kullanabilirim."

"Kullan."

"Görüşmek üzere, Analisse. Geldiğinizde hazırlıklar tamamlanmış olacak."

Kırkıncı Bölüm

Bay X, Billy Riddle'ın ofisine girişini izledi. Riddle'ın üzerinde koyu mavi polo tişörtle haki renkte bir şort vardı. Teni yanıktı. Sağlıklı ve güçlü görünüyordu.

Bay X'in gençlik yıllarından eski moda bir deyimle, *dalyan gibi delikanlıydı.*

"*Sensei,*" dedi Billy, başını eğerek.

"Nasılsın, evlat?"

"Teklifinizi düşündüm."

Yanıtı duymayı bekleyen Bay X, çocuğun kararının ne olduğunu çok fazla merak ettiğini fark ederek kendini şaşırttı.

"Sizin için çalışmak istiyorum."

Bay X gülümsedi. "Çok güzel, evlat. Bu gerçekten çok güzel."

"Peki şimdi ne yapmam gerekiyor? Akademi için ilgilenmem gereken evrak işleri filan mı olacak?"

"Bundan biraz daha fazlası olacak. Ve işverenin akademi değil."

"Ama ben düşünmüştüm ki..."

"Billy, anlaman gereken bazı şeyler var. Bu arada, bir

de kabul seremonisi olacak."

"Kastınız kabul için sınanmak gibi bir şey mi? Çünkü öyleyse sorun değil. Bugüne dek futbol takımları için birkaç kere böyle şeylerden geçtim."

"Korkarım, bundan biraz daha sert olacak. Ama endişelenme. Ben bundan geçtim ve senin de geçeceğine eminim. Ne getirmen gerektiğini sana söyleyeceğim ve yanında olacağım. Sonuna dek."

Bay X, Omega'yı iş başında izleme şansını kaçırmak istemezdi.

"*Sensei*, ben..." Riddle boğazını temizledi. "Sadece bilmenizi isterim ki sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bay X, işinin en iyi kısmının bu olduğunu düşünerek gülümsedi.

Ayağa kalkıp Billy'ye yaklaştı. Çocuğun omzuna elini koyup kemiklerini sıktı ve kocaman açılmış mavi gözlerinin içine baktı.

Billy yumuşak bir şekilde transa geçti.

Bay X hafifçe öne eğilerek, Riddle'ın kulağındaki elmas küpeyi dikkatli bir şekilde çıkardı. Ardından başparmağıyla işaretparmağının arasına aldığı kulak memesine masaj yaptı.

Ve alçak sesle konuşmaya başladı.

"Babanı arayıp evden ayrılacağını söylemeni istiyorum. Ona, bir iş bulduğunu ve yoğun bir eğitim programından geçeceğini söyle."

Riddle'ın paslanmaz çelikten Rolex'ini çıkardıktan sonra çocuğun tişörtünün yakalarını açtı ve boynundaki platin zincire uzandı. Kilidini açtığı zinciri eline aldı. Metal zincir Billy'nin teninin sıcaklığını taşıyordu.

"Babanla konuşurken, sana ne söylerse söylesin soğukkanlılığını kaybetmeyeceksin. Geleceğinin parlak oldu-

ğunu; önemli bir iş için birçok aday arasından seçildiğini söyleyeceksin. Sana istediği zaman cep telefonundan ulaşabileceğini ama seyahatte olacağın için kendisini göremeyeceğini açıklayacaksın."

Bay X'in eli Billy'nin göğsünde gezinerek, kaslarını, hayatın sıcaklığını, gençliğin uğultusunu hissetti. Çocuğun vücudunda çok fazla güç olduğunu düşündü. Müthiş bir güçtü bu.

"Kesinlikle ona akademiden bahsetmeyeceksin. Kimliğimi açık etmeyeceksin. Benimle birlikte yaşamaya başlayacağını söylemeyeceksin." Bay X artık Billy'nin kulağının içine konuşuyordu. "Babana, geçmişte yaptığın kötü şeyler için üzgün olduğunu; onu sevdiğini söyleyeceksin. Bunun ardından seni alıp götüreceğim."

Huzur dolu bir şekilde teslim olan Billy derin bir nefes alırken, Bay X kendi cemaate giriş seremonisini düşündü. Kısacık bir an için, on yıllar önce kabul ettiği teklifi daha dikkatli düşünmüş olmayı diledi.

Bay X şu anda yaşlı bir adam olabilirdi. Hatta, uzun süre birlikte olmaya katlanabileceği bir kadın bulduğu takdirde torun sahibi bir dede bile olabilirdi. Sıradan bir hayat süreceğinden, bir kâğıt fabrikasında ya da benzin istasyonunda çalışırdı. Karılarının bağırıp çağırdığı, arada bir ahbaplarıyla birkaç kadeh atan, değerli günlerini tatminsizliğin neden olduğu bir pus içinde geçiren yüz milyonlarca adsız adamdan biri olurdu.

Ama aynı zamanda canlı olurdu.

Billy'nin parlak mavi gözlerine bakarken, Bay X bu alışverişten karlı çıkıp çıkmadığını düşündü. Çünkü artık kendisi değildi. Omega'nın istekleriyle ilgilenen bir hizmetçiydi. Hizmetçilerin şefiydi belki ama öyle ya da böyle bir hizmetçiydi.

Ve yasını tutacak kimse olmayacaktı.

Belki asla nefes almayı kesmeyecekti. Ama bir nedenden ötürü son nefesini verdiği takdirde, onu özleyecek kimse olmayacağını biliyordu.

Bay X kaşlarını çattı.

Bu düşüncelerin hiçbir önemi yoktu. Çünkü geriye dönemezdi. Bu, Riddle'ın bu gece ilk elden öğreneceği bir şeydi.

Çocuğun zihnini ve bedenini serbest bıraktı.

"Anlaştık mı?" dedi Bay X, yumuşak bir sesle.

Sersem bir halde olan Billy başını salladı. Ne olduğunu anlamak istiyormuş gibi kendine baktı.

"Güzel. Şimdi bana cep telefonunu ver." Billy telefonu verdiğinde Bay X gülümsedi. "Bana ne demen gerekiyordu, evlat?"

"Evet, *sensei*."

Kırk Birinci Bölüm

Beth, Wrath'ın yatağında uyandı. Gün içinde Wrath gelip onu kendi odasına taşımış olmalıydı.

Beth'in sırtı, adamın göğsüne yaslanmış; Wrath kolunu ona dolamıştı. Eli bacaklarının arasındaydı.

Adamın ereksiyon halindeki, ağır, sıcak penisi Beth'in kalçasına değiyordu.

Beth arkasına döndü. Wrath'ın gözleri kapalıydı. Derin, yavaş nefesler alıyordu. Adamın, uykusunda bile kendisini istediğini düşünerek gülümsedi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Wrath'ın gözleri kırpışarak açıldı. Birdenbire üzerine spot ışıkları çarpmıştı sanki.

"*Leelan?* İyi misin?" Wrath bunu dediği anda nerede durduğunu fark ettiği elini hızla geri çekti. "Üzgünüm. Ben... Muhtemelen daha hazır... Henüz çok kısa bir süre..."

Beth, adamın elini tutup baldırlarının arasına soktu.

Keskin bir nefes alan Wrath'ın köpekdişleri belirdi.

"Senin için hazır olmaktan çok daha ötede bir yerdeyim," diye mırıldandı Beth, adamın kalın penisini avcuna alarak.

Wrath inleyerek kendisine doğru yöneldiğinde, Beth adamın kalbinin atışını, damarlarındaki kanın akışını, ciğerlerine dolan havayı hissetti. Bu tuhaftı. Adamın kendisini ne kadar istediğini anlayabiliyordu. Bunun tek nedeni eline aldığı ereksiyon halindeki penisi değildi.

Adam parmaklarıyla aşağı, Beth'in vajinasına doğru kaydığında, bu defa kızın vücudu tepki gösterdi. Adamın daha da heyecanlandığını görebiliyordu. Her öpücük, her okşama, her yalama ve titreme daha da etkili hale geliyordu.

Wrath işi ağırdan almalarını istiyordu. Beth onun üzerine çıkmak isterken, adam kızı sırtüstü yatırdı ve kendi vücudu patlamak için delirirken, Beth'e zevk vermeye başladı. Adam çok nazik, çok sevecendi.

Sonunda, kızın açık baldırlarının arasına girdi. Kızın üzerindeki ağırlığını devasa kollarıyla destekliyordu. Adamın uzun siyah saçları üzerine dökülerek, Beth'in saçlarına karıştı.

"Yüzünü net bir şekilde görebilmek isterdim," dedi Wrath. Gözlerini odaklamaya çalışıyormuş gibi kaşları çatılmıştı. "Bir kez olsun, seni..."

Beth ellerini adamın yanaklarına koyarak uzamaya başlamış sakalının sertliğini hissetti.

"Sana ne göreceğini söyleyeyim," diye mırıldandı kız. "Seni seviyorum. Göreceğin bu olurdu."

Adam gözlerini kapayıp gülümsedi. İfadesi değişti. Yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Ah, *leelan*. Bana sonsuz zevk veriyorsun."

Beth'i öptükten sonra yavaşça içine girdi. İçine boşaldığında kızın vücudu gerildi. Bütünleşmişlerdi. Kıpırtısız kalan adam önce kendi, ardından Beth'in dilinde konuştu.

"Seni seviyorum, karıcığım," kısmı, Beth'in yüzünün mutlulukla ışıldamasına neden oldu.

* * *

Butch yarı uyanık bir halde yattığı yerde döndü. Kendi yatağında değildi. Bu *king* boy değil, çift kişilik bir yataktı. Yastıklar da kendi yastıkları değildi. Başını Wonder Bread'e* yaslamış gibi hissetmesine neden olan süper-yumuşak yastıklardı bunlar. Aynı şekilde çarşaflar da çok kaliteliydi.

Ama yan taraftan gelen horlama sesi şüpheye yer bırakmıyordu. Butch kesinlikle evinde değildi.

Gözlerini açtı. Pencereler kalın perdelerle kapatılmıştı ama banyoda yanan ışık etrafını az da olsa görmesine yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Odadaki her şey birinci sınıftı. Antikalar, tablolar, janjanlı duvar kâğıdı.

Horlamanın geldiği tarafa baktı. Odadaki diğer ikiz yatakta bir adam derin uykudaydı. Kara kafasını yastığa gömmüş, yorganla battaniyeyi çenesine dek çekmişti.

Ve Butch her şeyi hatırladı.

Vishous. Yeni kankası.

Red Sox taraftarı. Lanet olası ölçüde zeki bilgi işlem adamı.

Kahrolası bir vampir.

Butch elini alnına koydu. Hayatında çok kereler akşamdan kalmış bir halde uyanmış ve yanında yatan kişinin kim olduğunu hatırlamaya çalışmıştı.

Ama bu listeleri altüst edecek bir durumdu.

Nasıl olur da... Doğru ya. Tohr'un viski şişesinin dibini gördükten sonra sızmış olmalıydılar.

Tanrım. Adlarını bile biliyordu artık. Rhage. Phury. Ve felaket korkutucu, Zsadist denilen herif.

Eh, vampirlerin Tom, Dick, Harry gibi adları olmazdı elbette.

---

* Kuzey Amerika'da satılan bir ekmek markası. (ç.n.)

Gerçi Butch da Howard ya da Eugene adında ölümcül bir kan emiciyi gözlerinin önüne getiremiyordu.

Oh, Wallie, lütfen ısırma beni...

Yüce İsa. Butch kafayı yemek üzere olduğunu düşündü.

Saat kaçtı?

"Hey, polis. Saat kaç?" diye sordu Vishous, uyku sersemi bir halde.

Butch yatağın yanındaki komodine uzandı. Saatinin yanında bir Red Sox şapkası, altın bir çakmak ve siyah bir sürücü eldiveni duruyordu.

"Beş buçuk."

"Güzel." Vampir yatakta döndü. "O zaman iki saat daha perdeleri açayım deme. Aksi takdirde ben cayır cayır yanarım ve kardeşlerim de seni bir ceset torbasına sokar."

Butch gülümsedi. Vampir olsun ya da olmasınlar, bu adamları anladığını hissediyordu. Butch'un dilinden konuşuyorlardı. Dünyayla ilişkileri Butch'un ilişkisine yakındı. Onların yanında kendini rahat hissediyordu.

Bu lanet olası ölçüde ürkütücü bir durumdu.

"Gülüyorsun," dedi Vishous.

"Nereden biliyorsun?"

"Duyguları anlamada iyiyimdir. Yoksa sen sabahları neşeli uyanan o sinir bozucu tiplerden misin?"

"Elbette hayır. Ayrıca şu anda sabah da değil."

"Benim için sabah, polis." Vishous dönerek Butch'a baktı. "Biliyor musun, dün geceyi çok iyi götürdün. Rhage'ye ya da bana kafa tutacak pek insan görmedik. Hatta bunu kardeşlerimizin önünde yapmaya kalkışanların sayısı çok daha azdır."

"Ah, beni şımartma, tamam mı? Seninle çıkmıyoruz." Gerçi Butch, Vishous'un kendisine gösterdiği saygıdan etkilenmişti.

Vishous'un gözlerini kıstığını fark etti. Adam öylesine keskin bir zekaya sahipti ki onun tarafından incelenmek insana tüyleri yolunuyormuş gibi hissettiriyordu.

"Sen ölümüne susamış birisin." Bu bir soru değildi.

"Evet, belki," diyen Butch, Vishous'un bunun nedenini sormasını bekledi.

Ama beklediği sorunun gelmemesi onu şaşırttı.

"Hepimiz öyleyiz," diye mırıldandı vampir. "Bu yüzden sana detayları sormuyorum."

Bir süre sessiz kaldılar.

Vishous'un bir kez daha gözleri kısıldı. "Eski hayatına dönemeyeceksin. Bunu biliyorsun, değil mi? Çünkü burada çok fazla şey gördün. Hafızanı yeterince iyi silemeyiz."

"Kendime bir tabut seçmemi mi söylüyorsun yani?"

"Umarım öyle olmaz. Ama bu karar bana ait değil. Ve ne olacağı sana çok bağlı."

Bir başka sessizlik. "Zaten geri dönmeni gerektirecek pek bir şey de yok, değil mi?"

Butch gözlerini tavana dikti.

Sabah saatlerinde kardeşler mesajlarını kontrol etmesi için Butch'a izin verdiklerinde, tek bir mesaj olduğunu görmüştü. Başkomiser, İçişleri Bakanlığı'nın soruşturması için karakola gelmesini söylüyordu.

Ya, bu gerçekten de kaçırmaması gereken bir randevuydu. Sonucun ne olacağını şimdiden biliyordu zaten. Meslekten men edilecek; polis şiddetine karşı verilen mücadelede örnek teşkil edecekti. En iyi ihtimal onu bir masabaşı işine verirlerdi.

Ailesi? Tanrı'ya şükür halen hayatta olan annesiyle babası Southie'de, çok sevdikleri çocukları ve torunlarıyla birlikte yaşıyordu. Halen Janie'nin yasını tutsalar da emeklilik yılları mutlu geçiyordu. Butch'un erkek ve kız

kardeşleri bebek yapmak, bebek büyütmek ve yeni bebekler yapmakla öylesine meşgullerdi ki başka hiçbir şeye zaman ayıramıyorlardı. O'Neal klanında Butch yalnızca bir dipnottu. Çoluk çocuğa karışmayı başaramamış karanlık bir evlat.

Arkadaşlar? Kendini zorlayıp hayatındaki herhangi birini arkadaşı olarak görecekse, bu kişi herhalde ancak José olurdu. Abby arkadaş filan değil, arada sırada seks yaptığı biriydi.

Ve Marissa'yla tanışmasının ardından bu türden tek gecelik seks ilişkilerine de ilgisini yitirmişti.

Butch, vampire baktı. "Hayır, geri döneceğim hiçbir şeyim yok."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." Vishous, kendine daha rahat bir pozisyon bulmak istermiş gibi yatakta kıpırdandı. En sonunda sırtüstü dönüp durduğunda, koca kollarından biriyle gözlerini kapadı.

Vampirin sol elini gören Butch'un kaşları çatıldı. Bu el, sırtından avcuna ve parmaklarına dek uzanan karmaşık dövmelerle kaplıydı. Bunu yaptırmak canını epey acıtmış olmalıydı.

"V?"

"Evet?"

"Bu dövmeler ne ayak?"

"Ben seni kendi lanetin üzerine sorgulamadım, polis." Vishous kolunu indirdi. "Sekize kadar uyanmazsam beni kaldır, kaptın mı?"

"Kaptım." Butch gözlerini kapadı.

Kırk İkinci Bölüm

Malikânenin altındaki odada duştan çıkan Beth, havlu için uzanırken parmağındaki nişan yüzüğü mermer tezgâha çarptı.

"Ah, bu hiç iyi olmadı. Hiç, hiç iyi olmadı..." Wrath üst katta seremoninin hazırlıklarıyla ilgilendiği için şanslı olduğunu düşündü. Ama belki de az önce çıkardığı ses üst kata kadar gitmişti.

Eline bakmadan önce kendini hazırladı. Yakutun yüzükten düştüğüne ya da en azından değerli taşın büyük bir parçasının koptuğuna emindi. Ama en sonunda baktığında, yüzüğün sağlam olduğunu gördü.

Gerçi yüzüğünü bir daha herhangi bir yere çarpmak istemiyordu. Hayatında asla yüzüklere düşkün olmadığından, bunu taşımaya alışması gerekiyordu.

Hayatın getirdiği yeni şeylere alışmak ne kadar da zor, diye düşündü, kendisiyle dalga geçerek. *Nişanlın parmağına paha biçilemez bir taş takabiliyor mesela. Ne talihsizlik.*

Kurulanırken gülümsüyordu. Yüzüğü takarken Wrath'ın çok gururlandığı belliydi. Bunun, gece tanışacağı birinden armağan olduğunu söylemişti.

Nikâhında.

Havluyla kurulanırken duraksadı. *Tanrım. Bu sözcük... Nikâh.*

Odanın kapısı çalındı.

"Beth, içeride misin?" Tanımadığı bir kadın sesiydi bu.

Beth, üzerine Wrath'ın bornozunu geçirip kapıya gitti ve açmadan, "Evet?" dedi.

"Benim. Wellsie. Tohr'un *shellan*'ı. Gece için hazırlanırken birinin sana yardımcı olmasını isteyebileceğini düşünmüştüm. Belki yoktur diye sana elbise de getirdim. Elbette sıradan, meraklı bir kadın olduğumdan seninle tanışmak da istedim."

Beth kapıyı araladı.

Vay.

Wellsie'yle ilgili hiçbir şey sıradan değildi. Alev alev kızıl saçları, Grekoromen tanrıçalarını andıran bir yüzü ve tam anlamıyla kendinden emin, soğukkanlı bir havası vardı. Açık mavi elbisesi, sonbahar aylarında dökülen yaprakların üzerindeki gökyüzü gibi kadını tamamlamıştı.

"Ah, merhaba," dedi Beth.

"Asıl sana merhaba." Wellsie'nin şeri rengi gözleri, soğukluk yansıtmadan ne denli zeki bir kadın olduğunu gösteriyordu. Bilhassa gülümsediğinde bu çok daha belirginlik kazanıyordu. "Ne kadar güzelsin. Wrath'ın sana çarpılmasına şaşmamak gerek."

"İçeri girmek ister misin?"

Wellsie, uzun, düz bir kutu ve büyük bir çantayla odaya girdi. Kontrolün onda olduğunu gösteren bir havası olsa da istediklerinin bir an önce yapılması için insanların başının etini yiyecek birine benzemiyordu.

"Tohr bana olan biteni neredeyse hiç anlatmayacaktı. Wrath'la aralarında bir durum var."

"Durum?"

Gözlerini deviren Wellsie, odanın diğer tarafından kapıyı kapattı ve elindeki kutuyu sehpanın üzerine koydu.

"Bunlar gibi erkekler arada bir birbirlerine girer. Bu kaçınılmaz bir durum. Tohr bana tam olarak ne olduğundan bahsetmese de tahmin edebiliyorum. Nedeni onurları, dışarıda gösterdikleri kahramanlıklar ya da biz olabiliriz. Yani dişileri." Wellsie kutunun kapağını açtığında, Beth'in gözleri içindeki kırmızı renkte satene kaydı. "Kalpleri temiz çocuklardır ama bazen zıvanadan çıkıp aptalca şeyler söyleyebiliyorlar."

Kadın, Beth'e dönerek gülümsedi. "Neyse, onlar hakkında bu kadar konuşmak yeter. Buna hazır mısın?"

Beth normalde yabancılara karşı mesafeli biriydi. Ama bu açık sözlü, mantıklı kadın, şansını denemesine değecek birine benziyordu.

"Bilmem, belki değilim," dedi Beth, gülerek. "Demek istediğim, Wrath'ı uzun zamandır tanımıyorum ama bana ait olduğunu hissediyorum. Bu konuda içgüdülerimi takip edeceğim. Aklımı değil."

"Ben de Tohr'la aynısını yaşadım." Wellsie'nin yüzü yumuşadı. "Ona tek bir kez bakmam yetti. Artık onundum."

Wellsie elini dalgın bir halde karnına götürdü.

Hamile, diye düşündü Beth. "Doğum ne zaman?"

Kadının yüzü kızardı. Ama bunun nedeni mutluluktan çok endişe gibiydi.

"Daha uzun zaman var. Bir yıl. Eğer tutmayı başarabilirsem." Eğilerek kutudan elbiseyi çıkardı. "Bunu denemek ister misin? Herhalde aynı bedeniz."

Korsesinin üzerinde siyah boncukların olduğu, etek kısmı inanılmaz kabarık elbise antik zamanlardan kal-

maydı. İçin için yanıyormuş gibi görünen kırmızı saten kumaşın kat yerleri, odada yanan mumların ışığında parıldıyordu.

"Bu... bu şahane bir elbise." Beth uzanarak elbisenin etek kısmını okşadı.

"Bunu bana annem dikmişti. Tohr'la neredeyse iki yüz yıl önce hayatlarımızı birleştirdik. Dilersen korseyi es geçebiliriz ama iç etekliğini getirdim. Çok keyifli bir elbise. Dinle, bu elbiseden hoşlanmadıysan ya da aklında başka bir elbise varsa, kesinlikle gücenmem."

"Deli misin? Ne yani, bu elbiseyi geri çevirip şortumla mı evleneyim?"

Kutudan elbiseyi çıkaran Beth neredeyse koşarak banyoya geçti. Bu elbisenin içine girmek geçmişe gitmek gibiydi. Odaya döndüğünde elbisenin eteğini savurmaktan kendini alıkoyamadı. Korse kısmı biraz dardı ama gece boyunca rahat nefes alamayacak olsa bile umrunda değildi.

"Harika görünüyorsun," dedi Wellsie.

"Evet çünkü bu, hayatımda giydiğim en güzel şey. Sırtımdaki düğmeleri ilikleyebilir misin?"

Wellsie'nin parmakları serin ve hızlıydı. Düğmeleri iliklediğinde başını hafifçe yana eğip ellerini kenetledi.

"Çok yakıştı. Bu kırmızı-siyah birleşimi saçlarınla uyumlu. Wrath seni gördüğünde bayılacak."

"Bu elbiseyi bana ödünç vermek istediğine emin misin?" *Ya gece elbisenin üzerine bir şey dökerse?*

"Kıyafetler giyilmek içindir. Ve bu elbiseyi 1814'ten beri kimse giymedi." Wellsie elmas saatine baktı. "Yukarı çıkıp hazırlıkların nasıl gittiğine baksam iyi olacak. Kardeşlerin yemek yemeyi bildiğine şüphe yok ama mutfakta tam anlamıyla acınacak haldeler. Hayatlarını nasıl geçirdiklerini düşününce en azından mutfakta bıçak kullan-

mayı bildiklerini sanırsın ama durum hiç öyle değil."

Beth, kadına sırtını döndü. "Şu düğmeleri açarsan, ben de seninle gelirim."

Beth'in elbiseden çıkmasına yardımcı olan Wellsie'nin yüzünde kararsız bir ifade belirdi.

"Dinle, Beth... Senin için çok mutluyum. Gerçekten. Ama sana karşı dürüst olmam gerektiğini hissediyorum. Bu erkeklerden birini eş olarak almak kolay değildir. Bu yüzden konuşmak istediğin zamanlarda beni ararsan çok sevinirim."

"Teşekkür ederim," dedi Beth, bunu gerçekten yapabileceğini düşünerek. Wellsie'nin kendisine işe yarar tavsiyelerde bulunacağını tahmin ediyordu. Böyle düşünmesinin nedeni muhtemelen, hayatındaki her şeyin kadının kontrolündeymiş gibi görünmesiydi. Bu kadın çok... çok yetkin görünüyordu."

Wellsie gülümsedi. "Belki ben de seni arada sırada arayabilirim. Tanrım, konuşabileceğim, beni anlayacak biriyle tanışmak için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki..."

"Diğer kardeşlerin karıları yok mu?"

"Yalnızca senle ben, tatlım."

Beth gülümsedi. "O halde birbirimize sarılsak iyi olur."

Wrath, kimin nerede uyuduğunu merak ettiğinden üst kata çıktı. Konuk odalarından birinin kapısını çaldığında, yanıt veren Butch oldu. İnsan, bir havluyla saçlarını kuruluyordu. Bir başka havluyu da beline sarmıştı.

"V'nin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Wrath.

"Tıraş oluyor." Polis başını banyodan tarafa doğru sallayarak kenara çekildi.

"Bana ihtiyacın mı var, patron?" diye seslendi banyodaki V.

Wrath homurtuyla güldü. "Burada ne kadar sıcak bir ortam varmış böyle."

İki adam aynı anda "Siktir git," dediler. Banyodan çıkan Vishous'un üzerinde yalnızca *boxer*'ı vardı. Yanakları beyazdı. Eski moda bir usturuyla tıraş oluyordu. İki eli de çıplaktı.

Ah, dostum. V'nin sol elindeki kutsal dövmeler, bununla temas kuran birinin başına gelebilecek korkunç şeyleri fısıldıyordu. Polisin, V'nin elindeki bu dövmelerle neler yapabileceğine dair fikrinin olup olmadığını düşündü.

Herhalde hiç fikri yoktu. Aksi takdirde, yarı çıplak haldeki polis V'yle aynı odada bu kadar rahat davranamazdı.

"V," dedi Wrath. "Seremoniden önce halletmem gereken küçük bir mesele var."

Wrath genellikle yalnız çalışırdı ama Billy Riddle'la ilgilenecekse, Vishous'u da yanına almak istiyordu. İnsanları bıçakladığınızda Kırıcılarda olduğu gibi vücutları çözülerek yok olmuyordu. Ama kardeşinin sol eli çocuğun cesedini halledebilirdi. V, cesedi kısa sürede buharlaştırabilirdi.

V sırıttı. "Bana hazırlanmak için beş dakika ver."

"Tamamdır." Wrath, Butch'un gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

İnsanın, ortada ne döndüğünü öğrenmek istediği belliydi. "Bu işe karışmak istemezsin, polis. Özellikle de mesleğini düşünecek olduğumuzda."

"Ben teşkilattan atıldım. Bil diye söylüyorum."

İlginç, diye düşündü Wrath. "Bana nedenini söyleyebilir misin?"

"Bir şüphelinin burnunu kırdım."

"Dövüşürken mi?"

"Sorguda."

Nedense bunu duymak Wrath'ı şaşırtmamıştı. "Peki neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü bu şüpheli senin müstakbel karının ırzına geçmeye çalıştı da ondan, vampir. Bunu isteyenin Beth olduğunu söylediğinde, şüpheliye karşı çok nazik olmam gerektiğini düşünemedim."

Wrath'ın boğazından korkunç bir homurtu yükseldi. "Billy Riddle."

"Beth sana bu çocuktan bahsetti mi?"

Wrath kapıya yöneldi. "Götünü çabuk topla, V," dedi odadan çıkmadan.

Aşağı indiğinde, Beth'in yakınlarda olduğunu hissetti. Konuk odasına girdiği anda kız da tablonun içinden geçiyordu. Hiçbir şey demeden kollarıyla sardığı kıza sıkıca sarıldı. Gece evlenmeden önce eşinin öcünü alacaktı. Beth, *hellren*'inin bunu yapmasını hak edecek bir kadındı.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadı kız.

Başını sallayan Wrath, Tohr'un *shellan*'ına baktı.

"Hey, Wellsie. İyi ki gelmişsin."

Kadın gülümsedi. "Beth'in desteğe ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"Geldiğine çok memnun oldum." Wrath, Wellsie'nin elini öptü.

Vishous tepeden tırnağa silahlanmış bir halde odaya girdi. "Wrath, adamım. Gidiyor muyuz?"

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Beth.

"Halletmem gereken küçük bir iş var." Elini kızın kolunda gezdirdi. "Diğer kardeşler burada; hazırlıklarla onlar ilgilenecek. Seremoninin başlayacağı gece yarısından önce dönmüş olurum."

Bir an için buna itiraz edecekmiş gibi görünen Beth, herhangi bir şey demeden önce Wellsie'ye baktı. İki kadın

arasında sözsüz bir iletişim gerçekleşmişti sanki.

"Dikkat et," dedi Beth, Wrath'a dönerek. "Lütfen."

"Endişelenme." Kızı uzun ve yavaş bir şekilde öptü. "Seni seviyorum, *leelan*."

"Bu sözcük ne anlama geliyor?"

"Eski dilde 'en sevdiğim'e yakın bir anlamı var." Wrath sandalyedeki ceketini aldı ve çıkmadan önce Beth'in dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

Kırk Üçüncü Bölüm

Butch saçlarını tarayıp biraz losyon sürdükten sonra, kendisine ait olmayan takım elbiseyi giydi. Bir sürü farklı markada losyonla tıraş kreminin olduğu banyodaki ecza dolabı gibi, odadaki dolaplar da farklı bedenlerde, yepyeni takım elbiselerle doluydu. Bunların tamamı tanınmış modacıların elinden çıkmış kaliteli takımlardı.

Butch hayatında hiç Gucci giymemişti.

Başkalarının eşyalarını kullanmaktan hoşlanmasa da Marissa'nın karşısına bir gece önce üzerinde olan kıyafetlerle çıkamayacağını düşünmüştü. Dahası, bir gece önceki kıyafetleri şık olsa bile (kaldı ki değillerdi), bar gibi koktuklarına emindi. V'nin Türk tütünüyle alkol kokusu iç içe geçerek her yerine sinmişti.

Marissa'nın karşısına papatya gibi taze bir halde çıkmak istiyordu. Bunu gerçekten istiyordu.

Boy aynasının önünde dönerek kendine baktığında, muhallebi çocuğunun teki gibi hissetmesine rağmen buna engel olamamıştı. İnce çizgili siyah kumaştan takım elbise ona çok yakışmıştı. Açık yakalı, parlak beyaz renkteki gömlek yanık tenini ortaya çıkarıyordu. Odadaki bir ku-

tunun içinde bulduğu, hiç giyilmemiş Ferragamo makosenler takımını tamamlamıştı.

Neredeyse yakışıklı bir adam oldum, diye düşündü. Marissa kan çanağı gözlerine çok yakından bakmadığı sürece sorun yoktu.

Çünkü ancak dört saat kadar uyuduğunu ve uyumadan önce epey viski içtiğini gözlerinin halinden anlamak mümkündü.

Kapının yumuşak bir şekilde çalındığını duydu.

Kendini pozcu herifin teki gibi hissederek ve gelenin kardeşlerden biri olmadığını umut ederek, kapıyı açtı.

Kâhya gülümseyerek kendini karşıladı. "Efendim, çok şık görünüyorsunuz. Güzel tercihler."

Gömleğinin yakasıyla meşgul olan Butch omuz silkti. "Eh, peki."

"Ama göğüs cebinizde mendil de olmalı. Bunu ben halledebilir miyim?"

"Ah, elbette."

Yaşlı minik adam odadaki masalardan birinin çekmecesini açtı. "Bu mükemmel olacaktır."

Kâhyanın yumru elleri, kare şeklinde beyaz kumaşı bir tür origami şaheserine dönüştürdükten sonra, Butch'un göğüs cebine yerleştirdi.

"Artık konuğunuz için hazırsınız. Kendisi az önce geldi. Onu kabul edecek misiniz?"

Kabul etmek mi? "Elbette!"

Birlikte koridora çıkarlarken kâhya yumuşak bir kahkaha attı.

"Çok aptal görünüyorum, değil mi?" dedi Butch.

Fritz'in ifadesi anında ciddileşti. "Hayır, hiç de değil, efendim. Yalnızca, Darius'un bütün bunlardan ne kadar hoşlanacağını düşünüyordum. Kendisi evin dolu olmasın-

dan her zaman memnun olmuştur."

"Darius da ki..."

"Butch?"

Marissa'nın sesi, Fritz'le Butch'u durdurdu. Merdivenin başındaki kadın Butch'un nefesini kesti. Saçlarını toplamıştı. Üzerinde açık pembe renkte ince bir elbise vardı. Kendisini gördüğü anda kadının yüzünde beliren utangaç memnuniyet, Butch'un göğsünü kabartmıştı.

"Hey, bebeğim." Butch, Marissa'ya doğru yürümeye başladığında, kâhyanın yüzünün zevkten ışıldadığının farkındaydı.

Biraz gerginmiş gibi görünen Marissa üzerindeki elbiseyi çekiştirdi.

"Aslında alt katta beklemeliydim. Ama herkes öylesine meşgul ki... Ayaklarının altında dolanıyormuş gibi hissettim."

"Bir süre burada takılmak ister misin?"

Kadın başını salladı. "Senin için sorun değilse. Burası daha sessiz."

Kâhya araya girdi. "İkinci katta oturabileceğiniz bir veranda var. Koridorun sonunda."

Butch, kadına kolunu uzattı. "İster misin?"

Marissa, Butch'un koluna girdi. Gözlerini utangaç bir şekilde adamdan kaçırırken, kızaran yüzü büyüleyici bir hava kazandı. "Evet, evet, isterim."

Demek ki Marissa, Butch'la baş başa olmak istiyordu.

Bu güzel bir işaret, diye düşündü Butch.

Yemek odasına çiğ sebzelerle hazırlanmış aperatif yiyeceklerle dolu bir servis tabağı götüren Beth, Fritz'le Wellsie'nin küçük bir ülkeyi rahatlıkla yönetebileceğini düşünüyordu. Wellsie'nin kardeşlere ardı ardına verdiği

komutlarla, kısa sürede masa kurulmuş, yemek odasına yeni mumlar yerleştirilmiş, yemekler hazırlanmıştı. Wrath'ın odasında nasıl hazırlıklar sürdüğünü ise ancak Tanrı bilirdi. Seremoni orada gerçekleşecekti ve Rhage son bir saattir aşağıdaydı.

Tabağı masanın yanındaki büfeye koyup mutfağa döndüğünde, Fritz'in üst raflardan birindeki geniş bir kristal kâseye uzanmaya çalıştığını gördü.

"Hey, sana yardım edeyim."

"Ah, teşekkürler, hanımım."

Kaseyi alıp tezgâha koyan Beth, yaşlı kâhyanın kâseyi tuzla doldurmasını izledi.

Yüksek tansiyon için birebir, diye düşündü Beth.

"Beth?" Seslenen Wellsie'ydi. "Kilere gidip üç kavanoz şeftali reçeli getirir misin lütfen?"

Beth küçük kilere girip ışığı açtı. Zeminden tavana dek uzanan raflardaki kavanozlarla teneke kutular çok fazla seçenek sunuyordu. Kilerin kapısının açıldığını duyduğu esnada şeftali kısmını arıyordu.

"Fritz, acaba şeftaliler..."

Beth arkasına döndüğü anda Zsadist'in sert vücuduna çarptı.

Adam tıslar gibi ses çıkarırken, birlikte çarptıkları kiler kapısı kapandı.

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatan adamın köpekdişleri ortaya çıkmıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldayan Beth, adamdan uzaklaşmaya çalıştı.

Ama kilerde kaçabileceği bir yer yoktu. Zsadist kapının önünde duruyordu. "Seni görmedim. Gerçekten çok üzgünüm."

Adamın üzerinde gene uzun kollu, dar bir gömlek oldu-

ğundan, yumruklarını sıktığında kollarıyla omuzlarının gerilmesi aşırı ölçüde göze çarptı. Adam zaten kocamandı ama vücudundaki güç daha da büyük görünmesine neden oluyordu.

Zsadist gözlerini açtı. Kapkara gözler Beth'in yüzüne dikildiğinde kız korkuyla sindi.

Soğuk, çok soğuk bir bakış vardı gözlerinde.

"Yüce İsa, çirkin olduğumu biliyorum," dedi Zsadist. "Ama benden korkma. O kadar da vahşi bir adam değilim."

Ve rafların birinden bir kavanoz alıp çıktı.

Beth, adamın aldığı kavanozun durduğu rafa baktı. Bir tür acı sos almıştı.

"Beth, bulabildin..." dedi kapı eşiğindeki Wellsie. "Ne oldu?"

"Bir şey yok... bir şey olmadı."

Wellsie, mavi elbisesinin üzerindeki önlüğü düzeltirken gözlerini Beth'e dikti. "Bana yalan söylüyorsun ama bugün nikâhın olduğundan buna göz yumacağım." Şeftali reçellerinin durduğu rafa gidip birkaç kavanoz aldı. "Neden babanın odasına gidip uzanmıyorsun? Rhage'nin aşağıda işi bitti. Biraz soluklanabilirsin. Nikâhtan önce dinlenmen fena olmaz."

"Biliyor musun, bu çok iyi bir fikir."

Butch verandadaki sallanan koltukta arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve yere bastığı tek ayağından güç alarak kendini yavaşça sallamaya başladı. Koltuktan gıcırtılar yükseldi.

Uzaklarda şimşek çaktığını gördü. Gece, aşağıdaki bahçenin kokusunu taşıyordu.

Ve denizin.

Dar verandanın karşı tarafındaki Marissa, başını eğerek gökyüzüne baktı. Hafif bir yaz esintisi yüzüne dökülmüş saçlarını uçuşturdu.

Butch, bu kadını hayatının sonuna kadar izleyebileceğini ve gene de bunun yeterli gelmeyeceğini düşündü.

"Butch?"

"Üzgünüm. Ne demiştin?"

"Bu takımın içinde çok güzel göründüğünü söylemiştim."

"Bu eski püskü şey mi? Ne bulduysam giydim işte."

Marissa, tam da Butch'un istediği gibi, buna güldü. Ama kadının gülüşü halen kulaklarındayken adamın yüzüne ciddi bir ifade çöktü.

"Asıl güzel olan sensin."

Marissa'nın eli boynuna gitti. Böyle anlarda ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu; daha önce kendisine çok fazla iltifat edilmemişti sanki.

Butch buna inanmakta zorlanıyordu.

"Saçlarımı senin için yaptım," dedi Marissa. "Saçlarımı böyle daha çok sevebileceğini düşündüm."

"Saçlarını her şekilde seviyorum. Nasıl yaparsan yap."

Marissa gülümsedi. "Bu elbiseyi de senin için seçtim."

"Çok beğendim. Ama biliyor musun, Marissa? Ben beğeneceğim diye bir şeyler için uğraşmana gerek yok."

Kadının gözleri önüne düştü. "Uğraşmaya alışkınım."

"O halde uğraşmaktan vazgeç. Çünkü sen zaten mükemmelsin."

Marissa'nın yüzü ışıldadı. Butch kadına bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Biraz güç kazanan esinti, Marissa'nın elbisesinin şifonunu, harikulade kıvrımlı kalçalarının etrafında havalandırdı. Aynı esnada Butch, kadının ne kadar güzel olduğundan çok daha fazlasını düşündüğünü fark etti.

Neredeyse kahkahayı koyverecekti. Hayatı boyunca şehvet duygusunu, özel bir anın narin güzelliğini yok edebilecek bir şey olarak görmemişti. Ama şu anda vücudunun ihtiyaçlarını gecenin ilerleyen saatlerine (hatta belki daha da sonraya) ertelemek onun için sorun değildi. Çünkü bu kadına en doğru şekilde davranmak istiyordu. Karşısındaki, tapınılmayı, el üstünde tutulmayı, mutlu edilmeyi hak eden bir kadındı.

Butch kaşlarını çattı. Peki ama bunu nasıl yapacaktı? Yani, bu kadını nasıl mutlu edecekti? Tapınma ve el üstüne tutma kısmını halledebileceğine emindi ama mutluluk...

Sorun şu ki... bakire vampir kadın, hakkında hiçbir şey bilmediği bir kategoriydi.

"Marissa, senin ırkından olmadığımın farkındasın, değil mi?"

Kadın başını salladı. "Seni gördüğüm anda bunu anlamıştım."

"Ve bu senin... aklına takılmadı mı?" *Bana ilgini kaybetmene neden olmadı mı?*

"Hayır, senin yanındayken hissettiğim şeyleri seviyorum."

"Neymiş bu hisler?" diye sordu Butch, alçak sesle.

"Kendimi güvende hissediyorum. Güzel olduğumu hissediyorum." Duraksayan kadın adamın dudaklarına baktı. "Bazen başka şeyler de hissediyorum."

"Ne gibi?" Butch bunu iyi niyetli bir şekilde sormuş olsa da o başka şeylerin ne olduğunu duymak istiyordu.

"Seninleyken bana sıcak basıyor. Özellikle buraya..." Göğüslerine dokundu. "Ve buraya." Elleri baldırlarının arasına kaydı.

Butch'un kalp atışları hızlandı. Ciğerlerindeki sıcak havayı uzun bir nefesle bırakırken az sonra başının patla-

yacağından şüphesi yoktu.

"Sen bir şey hissediyor musun?" diye sordu Marissa.

"Buna emin olabilirsin."

Butch'un sesi, çok fazla viski içtiği zamanlarda olduğu gibi çıkıyordu. Çaresizlik hissi de demek ki viskiyle aynı şeyi yapıyordu.

Marissa verandayı aşarak Butch'a doğru geldi. "Seni şimdi öpmek istiyorum. Senin için sorun değilse."

Sorun mu? Sırf ona bakmaya devam edebilmek için yalvarmaya bile hazırdı.

Evdeki birilerinin verandaya gelebileceğini düşünen Butch, bacağını indirip koltukta doğruldu. Tam ayağa kalkacakken Marissa önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Ve Butch'un bacaklarının arasına girdi.

"Hey, sakin." Ereksiyon halindeki penisine dokunamadan Butch kadını durdurdu. Marissa'nın buna hazır olduğundan emin değildi. Lanet olsun, kendisinin bile buna hazır olup olmadığını bilemiyordu. "Eğer bunu.... Bence işi biraz ağırdan almamız lazım. Bunun senin için güzel olmasını istiyorum."

Marissa gülümsediğinde, Butch kadının köpekdişlerinin ucunu gördü ve ereksiyon halindeki penisi zonklamaya başladı.

Bunun onu tahrik edebileceğini kim düşünürdü?

"Dün gece rüyamda bunu yaptığımızı gördüm," diye mırıldandı Marissa.

Butch boğazını temizledi. "Öyle mi?"

"Rüyamda yatağıma geldiğini gördüm. Üzerime eğildiğini."

Yüce Tanrım. Butch da bunu gözlerinin önüne getirebiliyordu. Tek fark, kendi fantezisinde ikisinin de çıplak olmasıydı.

"Çıplaktın," diye fısıldadı Marissa, Butch'a sokularak. "Ben de. Ağzını sert bir şekilde ağzıma kapadın. Nefesinde İskoç viskisi gibi keskin bir koku vardı. Bundan hoşlandım." Dudakları arasında yalnızca birkaç santim kalmıştı. "Senden hoşlandım."

Kutsal cennet adına. Butch gelmek üzereydi. Daha öpüşmemişlerdi bile.

Marissa kendisine daha da sokulurken Butch kadını son anda durdurdu. Bu kadın ona çok fazlaydı. Çok güzeldi. Çok seksiydi. Çok ama çok masumdu.

Butch hayatı boyunca çok fazla insanı hayal kırıklığına uğratmıştı ve Marissa'yı da bu listeye eklemek istemiyordu.

Bu kadın ilk cinsel deneyiminde bir prensle olmayı hak ediyordu. Üzerine bir başkasının jigolo zırhını geçirmiş, mahvolmuş bir eski polisi değil. Vampirlerin özel yaşamlarını nasıl götürdüklerine dair hiçbir fikri yoktu. Ama bu kadının kendisinden daha iyi bir erkekle olabileceğine hiç şüphesi yoktu.

"Marissa?"

"Hmmm?" Kadının gözleri halen Butch'un dudaklarındaydı. Deneyimsizliğine rağmen adamı yemeye hazırmış gibi görünüyordu.

Butch da bunu istiyordu.

"Yoksa beni arzulamıyor musun?" diye fısıldadı Marissa, geri çekilerek. Yüzüne endişeli bir ifade çökmüştü. "Butch?"

"Ah, hayır, bebeğim. Konu bu değil. Konu asla bu olamaz."

Butch ellerini kadının omuzlarından boynuna kaydırarak başını tuttu. Ve kendi başını hafifçe eğerek dudaklarını dudaklarına dayadı.

Bir an soluksuz kalan Marissa, ona ait olan bir şeyi içine almak istiyormuş gibi, Butch'un soluğunu ciğerlerine çekti. Hissettiği tahminle inlemesine rağmen kontrolünü yitirmeyen Butch, kadını nazik bir şekilde, yavaşça okşamaya devam etti. Marissa Butch'a doğru sokulduğunda, diliyle kadının dudaklarının dış hatlarını yaladı.

Kendini zapt eden Butch, Marissa'nın ağzının daha derinlerine inmeye hazırlanırken, kadının tadının çok güzel olacağını düşündü.

Ama erken davranan Marissa, ağzıyla yakaladığı Butch'un dilini emmeye başladı.

Butch inlerken, kalçaları koltukta geriye çekildi.

Marissa teması kesti. "Bundan hoşlanmadın mı? Dün gece parmağıma aynısını yaptığında ben çok hoşlanmıştım."

Butch yakasını çekiştirdi. Kuzey Amerika'nın bu kesimindeki bütün hava nereye gitmişti?

"Butch?"

"Hoşlandım," dedi Butch, gırtlaktan gelen bir sesle. "İnan bana. Gerçekten hoşlandım."

"O halde bunu gene yapabilirim."

Marissa bir kez daha adama sokularak dudaklarına alevli bir öpücük kondurdu. Bir ton tuğlayla üzerine yükleniyormuş gibi Butch'u koltuğa bastırmıştı. Butch öylesine şok olmuş haldeydi ki koltuğun kollarını kavramaktan başka bir şey yapamamıştı.

Marissa'nın atağı çok güçlüydü. Erotikti. Hades'ten* daha sıcaktı. Butch'un ağzını keşfederken, adamın göğsüne tırmanmıştı. Kendini tutmaya çalışan Butch, ağırlığını avuçlarına vermişti.

* Yunan mitolojisinde ölülere hükmeden yeraltı tanrısı. Aynı zamanda hükmettiği yeraltı dünyası da Hades adını taşımaktadır. (ç.n.)

Birdenbire keskin bir kopma sesi geldi. Ve Butch, Marissa'yla birlikte kendini yerde buldu.

"Ne sikim..." Butch sol elini kaldırdığında, koltuğun kolunun elinde olduğunu gördü.

Koltuğun kolunu koparmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Butch, nefesi kesilmiş bir halde. Koltuğun kolunu bir kenara fırlattı.

"Evet." Marissa gülümsedi. Kadının elbisesi adamın bacaklarının arasına sıkışmıştı. Vücutları birbirine dayanmıştı. Butch tam olarak olmak istediği yerdeydi neredeyse.

Marissa'ya bakarken her şeye hazırdı. Kadının elbisesini çıkarmaya, kalçalarıyla baldırlarını aralamaya, ikisi de bütünüyle kaybolana dek kendini kadının sıcaklığına bırakmaya hazırdı.

Ama şu anda kadınla doğru düzgün sevişemezdi. Birleşmeleri çok sert olurdu. Butch şu anda, verandada, ulu orta bunu yapabilecek kadar kendinden geçmiş haldeydi.

Yani ayrılmalarının zamanı gelmişti.

"Seni yerden kaldıralım," dedi, boğuk bir sesle.

Butch'tan daha hızlı davranan Marissa bir anda ayağa kalktı. Butch'un kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattığında, adam komiklik olsun diye bu teklifi kabul etti. Ama Butch bir gazeteden daha ağır değilmiş gibi, kadın onu kolayca yerden kaldırdı.

Ceketindeki tozları silkelerken Butch gülümsedi. "Göründüğünden daha güçlüsün."

Utanmış gibi görünen Marissa da kendi elbisesiyle ilgilenmeye girişti. "Pek sayılmaz."

"Bu kötü bir şey değil, Marissa."

Kadın önce adamın gözlerinin içine, ardından vücuduna baktı.

Butch utanç içinde, ereksiyon halindeki penisinin pantolonunda çadır kurmuş olduğunu fark etti. Kendini toparlamak için arkasına döndü.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç." Tekrar kadına baktığında, nabzının bir daha normale dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu.

Butch'un yakın zamanda stres testine girmesine gerek kalmamıştı. Kalbi bu kadının bir öpücüğüne dayanabiliyorsa, muhtemelen maraton bile koşabilirdi.

Hatta koşarken bir araba bile çekebilirdi.

Hatta yan yan bile koşabilirdi.

"Bundan hoşlandım," dedi Marissa.

Butch güldü. "Ben de. Ama senin baki..."

Butch cümlesini tamamlamadan çenesini kapadı ve başparmağını kaşlarının üzerinde gezdirdi.

Butch'un kadınlarla çok sık çıkmamasına şaşmamak gerekirdi. Ancak bir şempanzenin sosyal becerilerine sahipti.

"Yalnızca bil diye söylüyorum," diye mırıldandı Butch. "Bazen baltayı taşa vurup saçmaladığımın farkındayım. Ama bu konu üzerinde çalışıyorum."

"Baltayı taşa vurmak?"

"Sikik şeyler söylemek işte. Demek istediğim... Lanet olsun." Kapıya doğru baktı. "Dinle, neden aşağı inip partinin ne âlemde olduğuna bakmıyoruz?"

Çünkü bu verandada bir dakika daha kalırsa kadının üzerine atlayacağını biliyordu.

"Butch?"

Adam Marissa'ya baktı. "Evet, bebeğim?"

Gözleri ışıldayan kadın dudaklarını yaladı. "Seni daha da çok istiyorum."

Butch bir an nefes almayı kesti. Marissa'nın, kanından bahsedip bahsetmediğini düşünürken buldu kendini.

Güzel yüzüne bakarken, az önce kadın vücudunu koltuğa bastırırken hissettiklerini yeniden yaşadı. Ve kadının kendini öpmek yerine, o inci beyazı köpekdişlerini boynuna geçirdiğini hayal etti.

Son nefesini bu kadının kollarında vermekten daha iyi bir ölüm şekli düşünemiyordu.

"Benden ne istersen alabilirsin," diye mırıldandı.

Kırk Dördüncü Bölüm

Wrath, malikâneden çıkıp ön cephedeki sütunlardan birine dayanan Billy Riddle'ı izledi. Çocuk elindeki spor çantasını yere koyup gökyüzüne baktı.

"Mükemmel," dedi Wrath, Vishous'a. "Onu öldürüp geri dönmemize yetecek kadar zamanımız var."

Ama Wrath'la Vishous tam gölgelerin içinden çıkacakken, malikânenin önüne siyah bir Hummer geldi. Araç önlerinden geçerken, açık pencerelerden dışarı yayılan bebek pudrası kokusu Wrath'la Vishous'a kadar ulaşmıştı.

"Şaka olmalı," diye mırıldandı Wrath.

"Bu bir Kırıcı, kardeşim."

"Burada cemaate adam almaya gelip gelmediğine bahse girer misin?"

"Çocuk iyi bir aday."

Billy, Hummer'a atladı.

"Arabamı almalıydık," dedi V, tıslar gibi bir sesle. "Onları takip edebilirdik."

"Buna zamanımız yok. Yazıcı Bakire gece yarısı gelecek. Bunu şimdi yapacağız. Burada."

Wrath, Hummer'ın önüne atlayarak ellerini kaportaya

dayadı ve durması için bütün gücünü araca verdi. Wrath öfkeli gözlerini ön cama dikmişken, yandan gelen Vishous da sürücü kapısına yaklaştı.

Aracın motor sesi kesildiğinde Wrath gülümsedi. Aracın içindeki korkuyu da beklentiyi de hissedebiliyordu. Bu hislerden hangisinin Billy Riddle'a ait olduğu belliydi. Diğer taraftan, Kırıcı dövüşe hazırdı.

Ama bir şey daha vardı. Wrath'a yanlış gelen bir şey.

Wrath hızla etrafına baktı. "Dikkat et, V."

O anda bir başka aracın motor sesi geceyi yırtarken, aracın farları hepsini aydınlattı.

Alelade bir Amerikan sedanı önlerinde durdu ve içinden iki silahlı adam çıktı.

"Eyalet polisi. Ellerinizi kaldırın. Araçtakiler. Siz de dışarı çıkın."

Wrath gözlerini sürücü kapısına dikmişti. Sürücü tarafından dışarı cüsseli biri çıktı. Wrath, bebek pudrasının altında Kırıcıların şeytani kokusunu alabiliyordu.

Araçtan çıkıp ellerini havaya kaldıran cemaat üyesinin gözleri, Wrath'ın ceketindeki işarete takıldı. "Tanrım. Senin yalnızca masal olduğunu sanırdım. Kör Kral."

Wrath köpekdişlerini gösterdi. "Benimle ilgili duyduğun hiçbir şey masal değil."

Kırıcı'nın gözleri ışıldadı. "Gerçekten çok etkilendim."

"Benimse şimdi ayrılmamız gerektiği için kalbim kırıldı. Ama seninle ve yeni üyenizle çok yakında yeniden görüşeceğiz."

Wrath, Vishous'a bakarak başını salladı ve ortamdaki insanların hafızalarını silip maddesel halden çıktılar.

Bay X şaşkınlığa düşmüştü.

Demek Kör Kral yaşıyordu.

Yüzyıllardır onunla ilgili hikâyeler anlatılıyordu. Hatta bu adam artık efsaneye dönüşmüştü. Ama Bay X cemaate katıldığından bu yana Kör Kral'ın bir yerlerde gerçekten görüldüğüne dair hiçbir haber gelmemişti. Aslına bakılacak olursa, vampir ırkının kralı olan bu savaşçının uzun zaman önce öldüğüne dair çok fazla söylenti vardı. Bu söylentilerin temelinde ekseriyetle vampir toplumunun çözülmekte olduğu düşüncesi yer alıyordu.

Ama hayır. Kral hayattaydı.

Yüce Tanrım. Bu adam Omega'nın sunağına götürebileceği esaslı bir kurbandı.

"Size onun geleceğini söylemiştim," diyordu Billy, polis memurlarına. "Kendisi benim dövüş sanatları hocam. Neden yolumuzu kestiğinizi sorabilir miyim?"

Silahlarını kılıflarına sokan memurlar, Bay X'e baktılar.

"Kimliğinizi görebilir miyim, beyefendi?" diye sordu memurlardan biri.

Bay X gülümseyerek ehliyetini uzattı. "Billy'yle akşam yemeğine gidiyorduk. Belki sonrasında da bir filme gireriz."

Memur önce ehliyetteki fotoğrafa, ardından Bay X'in yüzüne baktı. "Bay Xavier, ehliyetiniz. Rahatsızlık için özür dileriz."

"Hiç sorun değil, memur bey."

Bay X'le Billy, Hummer'a bindiler.

Riddle küfretti. "Aptallar. Bizi neden durdurdular ki?"

Çünkü iki vampir yolumuzu kesti, diye düşündü Bay X. *Bunu ne sen ne de bu iki rozetli herif hatırlıyor.*

Aldatıcı akıl oyunları.

"Eyalet polisinin burada işi ne?" diye sordu Bay X, aracı hareket ettirirken.

"Babam teröristlerden yeni bir ölüm tehdidi aldı ve bir süre D.C.'den ayrılmaya karar verdi. Bu gece eve geliyor. Yani bizimki başkente geri dönene dek burası eyalet polisiyle kaynayacak."

"Babanla konuştun mu?"

"Evet. Anlattıklarımı dinleyince bana içi rahatlamış gibi geldi."

"Eminim rahatlamıştır."

Billy spor çantasına uzandı. "İhtiyacım olduğunu söylediğiniz şeyi aldım."

Billy çantadan kapağı olan, geniş boyunlu, seramik bir kavanoz çıkardı.

"Güzel. Tam doğru büyüklükte."

"Bunun içine ne girecek?"

Bay X gülümsedi. "Göreceksin. Aç mısın?"

"Hayır. Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıyım." Billy avuçlarını birbirine dayayıp kaslarını esnetti. "Kolay kolay çökmeyeceğimi bilmenizi istiyorum. Bu gece her ne olacaksa dayanırım."

Bunu göreceğiz, diye düşündü Bay X, kendi evine doğru giderken. Seremoniyi evinin ahırında yapacaktı ve işkence masasının çok işe yarayacağını düşünüyordu. Çocuğu masaya bağlayabilirdi.

Kenti geride bırakıp kırsal kesime girdiklerinde, Bay X gülümsediğini fark etti.

Kör Kral.

Caldwell'de.

Riddle'a baktı.

Caldwell'de ve Billy'nin peşinde.

Peki ama bunun nedeni neydi?

Kırk Beşinci Bölüm

Beth elbiseyi geri giymişti. Beth elbiseye bayılmıştı. "Ayakkabım yok," dedi.

Wellsie ağzındaki tokalardan birini alıp Beth'in topuzuna soktu.

"Zaten ayakkabı giymemen gerekiyor, tatlım. Tamam. Dön de sana bir bakayım." Beth, babasının yatak odasında kendi etrafında dönmeye başladığında Wellsie gülümsedi. Kırmızı saten elbisenin eteği havalandıkça kız alev almış gibi görünüyordu.

"Ağlayacağım şimdi." Wellsie eliyle ağzını kapadı. "Buna eminim. Wrath seni gördüğü anda ağlamaya başlayacağım. Sen çok güzelsin ve bu... bilmem ne zamandır yaşadığımız ilk mutlu gün."

Beth'in bir anda durmasıyla elbise de savrularak indi. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Wellsie başını iki yana salladı. "Sakın bana böyle nazik şeyler söyleme. Yoksa gözyaşlarımı tutamayıp şimdi ağlayacağım."

"Ama çok ciddiyim. Ben kendimi... bilemiyorum... bir

aileyle evleniyormuş gibi hissediyorum. Bunu hayatımda hiç yaşamadım."

Wellsie'nin burnu kızarmıştı. "Biz senin aileniz. Sen bizden birisin. Şimdi böyle konuşmayı kes, tamam mı? Bak, ağlayacağım diyorum."

Kapı çalındı.

"Orada her şey yolunda mı?" dedi, kapının diğer tarafından gelen erkek sesi.

Wellsie kapıyı çok az aralayıp başını dışarı uzattı. "Evet, Tohr. Kardeşler toplandı mı?"

"Hey, burada neler... sen ağlıyor musun?" diye sordu Tohrment.

"Tohr, rahatla. Ben bir kadınım; yani nikâhlarda ağlamam normal. Bu benim iş tanımımda yazıyor."

Beth, öpüştüklerini duydu.

"Ben yalnızca hiçbir şeyin seni üzmesini istemiyorum, *leelan*."

"O halde bana kardeşlerin hazır olduğunu söyle."

"Hazırız."

"Güzel. Onu getiriyorum."

"*Leelan?*"

"Efendim?"

Güzel dillerinden sözcüklerle alçak sesli bir konuşma geçti aralarında.

"Evet, Tohr," diye fısıldadı Wellsie. "Ve evet, aradan iki asır geçmiş olmasına rağmen gene seninle evlenirdim. Horlamana ve silahlarını yatak odamıza saçmana rağmen bu böyle."

Kapı kapandı ve Wellsie, Beth'e döndü. "Hazırlar. Çıkalım mı?"

Beth elbisesinin korsesini çekiştirdi. Ardından, parmağındaki yakut yüzüğe baktı.

"Hayatımda böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim."

"Hayat harikulade sürprizlerle dolu, öyle değil mi?"

"Aynen öyle."

Beth'in babasının odasından çıkıp Wrath'ın odasına geçtiler.

Odadaki bütün mobilyalar çıkarılmıştı. Normalde yatağın olduğu yerde, Wrath'ın kardeşleri duvarın önünde dizilmişti. Birbirinin tıpatıp aynısı, siyah satenden ceketleri, bol pantolonları ve kalçalarında sallanan mücevher işlemeli hançerleriyle muhteşem bir görüntü oluşturmuşlardı.

Kardeşler Beth'i gördükleri anda aynı anda içlerini çektiler.

Kıpırdanan kardeşler önce gözlerini aşağı indirdiler. Ardından yeniden Beth'e baktıklarında, sert yüz hatlarında çekingen gülümsemeler belirdi.

Zsadist hariç. Vampir, Beth'e tek bir kez baktıktan sonra gözlerini yere dikmişti.

Kardeşlerin karşı tarafında Butch, Marissa ve Fritz yan yana duruyorlardı. Beth onlara el sallarken, Fritz ceketinden bir mendil çıkardı.

Odada biri daha vardı.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, minicik biriydi bu. Yüzü bile kapalıydı.

Beth kaşlarını çattı. Üzerindeki siyah kumaş katmanlarının altında, zemine vuran bir ışık havuzu vardı. Figür parıldıyordu sanki.

Peki Wrath neredeydi?

Wellsie, Beth'i yönlendirerek erkeklerin tam önünde durdurdu. Mükemmel saçlı vampir Phury bir adım ileri çıktı.

Beth gözlerini aşağı dikip kendini toparlamaya çalış-

tığında, Phury'nin ayaklarından birinin protez olduğunu fark etti.

Adamın sarı gözlerine kaçamak bir bakış attı. Gözlerini üzerine dikmiş gibi görünmek istemiyordu. Phury'nin gülümsediğini gördüğünde, biraz sakinleştiğini hissetti.

Phury tok sesiyle sözcükleri sakince telaffuz ederek konuşmaya başladı. "Anlayabilmen için bu seremoniyi mümkün olduğunca senin dilinde götürmeye çalışacağız. Başlamak için hazır mısın?"

Beth başını salladı.

"Lordum, gelebilirsiniz," dedi Phury.

Beth omzunun üzerinden baktı.

Wrath kapı eşiğinde belirdiği anda, Beth eliyle ağzını kapadı. Koyu renk ipliklerle işlenmiş, kuşaklı, siyah bir cüppe giymiş olan Wrath göz kamaştırıyordu. Bir yanında, uzun, altın saplı bir hançer sallanıyordu. Başında ise, yakutlarla donatılmış, mat siyah renkte bir tür metal başlık vardı.

Wrath, Beth'in büyüleyici bulduğu adımlarını atarak ileri çıktığında, saçları kalın omuzlarına savruldu.

Adam, Beth'ten başka kimseye bakmıyordu.

Beth'in önüne geldiğinde, "Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldadı.

Beth ağlamaya başladı.

Endişeye kapılan Wrath kıza uzandı. "*Leelan*, sorun nedir?"

Başını iki yana sallayan Beth, Wellsie'nin eline bir mendil tutuşturduğunu hissetti.

"O iyi," dedi Wellsie. "Güven bana. O çok iyi. Değil mi?"

Beth buna başını salladıktan sonra mendili gözlerinin altına bastırdı. "Evet."

Wrath, kızın yanağına dokundu. "İstersen bunu durdurabiliriz."

"Hayır!" dedi Beth. "Seni seviyorum ve evleneceğiz. Şimdi."

Kardeşlerden birkaçı sessizce güldü. "Biz de öyle düşünmüştük," dedi içlerinden biri, saygılı bir sesle.

Beth kendini toparladığında, Wrath Phury'ye bakarak başını salladı.

"Öncelikle Yazıcı Bakire'ye takdimimizi yapacağız," dedi Phury.

Wrath, elinden tuttuğu Beth'i, kara cüppeli minik figürün önüne getirdi.

"Yazıcı Bakire, bu Elizabeth. Kara Hançer savaşçısı Darius'un kızı, *princeps* Marklon'un torunu, *princeps* Horusman'ın büyük-büyük torunu..."

Beth'in soy kütüğünün okunması bir müddet sürdü. Wrath en sonunda sustuğunda, Beth içgüdüsel bir şekilde tokalaşmak için elini minik figüre doğru kaldırdı.

Bir anda ortam gerilirken, Wrath Beth'in kolunu yakalayıp indirdi. Aynı esnada kardeşlerden birkaçı da öne fırlamıştı.

"Bu benim hatam," dedi Wrath, Beth'i korumak istermiş gibi kollarını açarak. "Onu seremoniye yeterince hazırlayamadım. Fakat kendisinin saygısızlık yaptığını düşünmeyin sakın."

Cüppenin içinden bir kahkaha yükseldi. Bu alçak, sıcak, dişi bir sesti. "Korkma, savaşçı. O iyi. Gel buraya, dişi."

Wrath hafifçe kenara çekilse de çok uzaklaşmadı.

Figüre doğru yaklaşan Beth artık yaptığı her hamle için aşırı ölçüde endişeye kapılıyordu. Figürün kendisini incelediğini hissedebiliyordu.

"Bu erkek, kendisini *hellren*'in olarak kabul etmeni istiyor, çocuğum. Onun değerli olduğunu düşünüp kendine alacak mısın?"

"Ah, evet." Beth, Wrath'a baktı. Adam halen gergindi. "Evet, alacağım."

Figür başını salladı. "Savaşçı, bu dişi seni almayı kabul ediyor. Değerini onun için kanıtlayacak mısın?"

"Evet." Wrath'ın derinden gelen sesi odada yankılanmıştı.

"Onun için kendini feda edecek misin?"

"Evet."

"Zarar vermek isteyenlere karşı onu koruyacak mısın?"

"Evet."

"Elini ver, çocuğum."

Beth çekingen bir şekilde elini uzattı.

"Avcun yukarı dönük olacak," diye fısıldadı Wrath.

Beth bileğini çevirdi. Figürün siyah cüppesinin katmanları kızın elini kapladı. Beth, düşük voltajda elektriğe maruz kalmış gibi tuhaf bir karıncalanma hissetti.

"Savaşçı."

Wrath'ın uzattığı eli de siyah cüppenin içinde kayboldu.

Birdenbire, Beth etrafını saran sıcaklıkla sarmalandı. Wrath'a baktı. Adam gülümsüyordu.

"Ah," dedi figür. "Bu güzel bir birleşme. Çok güzel bir birleşme."

Figür Wrath'la Beth'in ellerini bıraktı. Ve kollarını Beth'e dolayan Wrath kızı öptü.

Odadakiler alkışlamaya başladılar. Biri burnunu çekti.

Beth, kocasına mümkün olduğunca sıkı bir şekilde tutundu. Bitmişti işte. Bu gerçekti. İkisi...

"Az kaldı, *leelan*."

Geriye doğru bir adım atan Wrath, cüppesindeki kuşağı açtığında çığlak göğsü ortaya çıktı.

Wellsie yanlarına gelerek Beth'in elini tuttu. "Her şey yolunda. Yalnızca benimle birlikte nefes al."

Beth gerginlik içinde etrafına bakınırken, Wrath'ın, kardeşlerinin önünde dizlerinin üzerine çöküp başını eğdiğini gördü. Fritz, üzerinde tuzla dolu kristal kâsenin, bir sürahi suyun ve küçük, lake bir kutunun olduğu minik bir sehpa getirdi.

Phury, Wrath'ın önünde dikildi. "Lordum, *shellan*'ının adı nedir?"

"Adı Elizabeth."

Phury siyah hançerini bir hışırtıyla kınından çekti.

Ve Wrath'ın çıplak sırtına doğru eğildi.

Hançer Wrath'ın sırtına doğru inerken, Beth soluksuz kalmış bir halde ileri atıldı.

"Hayır..."

Wellsie, Beth'i tuttu. "Burada kal."

"O ne yapı..."

"Bir savaşçıyla evleniyorsun," diye fısıldadı Wellsie, hiddetle. "Kardeşlerinin önünde onurunu ortaya koymasına izin vermelisin."

"Hayır!"

"Dinle beni. Wrath bedenini, kendini sana veriyor. Bunların hepsi artık senin. Seremoninin amacı da bu zaten."

Phury geriye çekildiğinde, Beth Wrath'ın sırtından süzülen kana bakakaldı.

Phury'nin ardından Vishous öne çıktı. "*Shellan*'ının adı nedir?"

"Adı Elizabeth."

Vishous, Wrath'ın sırtına doğru eğilirken gözlerini kapatan Beth, Wellsie'nin eline sıkıca tutundu. "Bana kendini kanıtlamak için bunu yapmak zorunda değil."

"Onu seviyor musun?" diye sordu Wellsie.

"Evet!"

"O halde onun yaşamını da kabul etmek zorundasın."

Vishous'tan sonra Zsadist'e geldi.

"Sakin ol, Z," dedi Phury, alçak sesle. İkizinin hemen arkasında duruyordu.

Ah, Tanrım. Yeter artık.

Kardeşler birer birer öne çıkarak Wrath'a aynı soruyu sordular. Bu safha sona erdiğinde, Phury sürahideki suyu tuzla dolu kâseye boşalttı. Ardından, yoğun, tuzlu sıvıyı Wrath'ın sırtına döktü.

Wrath'ın kaslarının gerilmesini izlerken Beth sendelemeye başladı. Wrath'ın şu anda nasıl bir ıstırap çektiğini hayal bile edemiyor olsa da yere uzanması dışında adamdan hiçbir tepki gelmemişti. Wrath bu ıstıraba katlanırken, kardeşleri tasvip ettiklerini gösterir şekilde homurdandılar.

Phury lake kutuyu açıp içinden yepyeni, beyaz bir kumaş çıkardı. Wrath'ın sırtındaki yaraları kuruladıktan sonra kumaşı sarıp kutunun içine geri koydu.

"Ayağa kalkın, lordum," dedi Phury.

Wrath ayağa kalktığı anda Beth, adamın omuzlarının arasında eski İngilizce harflerle kendi adının derisine kazınmış olduğunu gördü.

Phury, lake kutuyu Wrath'a verdi. "Bunu gücünün sembolü olarak *shellan*'ına ver; böylelikle ona layık olduğunu ve bedeninin, kalbinin, ruhunun artık onun emrinde olduğunu bilsin."

Wrath arkasına döndü. Beth'e doğru yürürken, kız gergin bir halde adamın yüzünü inceledi. Wrath iyi görünüyordu. Hatta çok iyi görünüyordu. Aşkla parıldadığı bile söylenebilirdi.

Beth'in önünde dizlerinin üzerine çöken Wrath, başını eğdi ve kutuyu uzattı.

"Beni kabul edecek misin?" diye sordu, güneş gözlüğü-

nün üzerinden Beth'e bakarak. Kör gözleri parıldıyordu.

Wrath'ın uzattığı kutuyu alırken Beth'in elleri titriyordu. "Evet. Kabul ediyorum."

Wrath ayağa kalktığında, Beth sırtına bastırmamak için dikkat ederek kollarını adama doladı.

Aynı esnada kardeşler bir ilahi okumaya başladılar. Alçak sesle okudukları ilahide Beth'in anlayamadığı sözcükler vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Wrath, Beth'in kulağına doğru eğilerek.

Başını sallayan Beth, adının Mary ya da Sue olmasını dileyecek hale gelmişti.

Ama hayır. Adı dokuz harfli Elizabeth olmak zorundaydı sanki.

"Bunu bir daha yapmasak olur mu?" diye sordu, başını Wrath'ın omzuna yaslayarak.

Wrath yumuşak bir sesle güldü. "Çocuklarımız olursa kendini başka seremonilere hazırlasan iyi edersin."

İlahi okumaya devam eden kardeşlerin derinden gelen sesleri yükselmeye başlamıştı. Beth, artık hayatının bir parçası olan uzun boylu, korkutucu adamlara baktı. Wrath kolunu Beth'in omzuna attı ve odayı dolduran ilahinin ritmiyle birlikte sallanmaya başladılar. Kendi dillerinde saygılarını ortaya koyan kardeşler tek bir güçlü mevcudiyete dönüşmüş gibiydiler.

O anda, kardeşlerin seslerinin arasında bir ses öne çıktı ve yavaşça yükseldi. Bu tenor ses öylesine temiz, öylesine saftı ki dinleyenin teninden ürperti dalgaları geçmesine, göğsünde özlem dolu bir sıcaklığın oluşmasına neden oluyordu. Sesin okuduğu tatlı notalar odayı bir katedrale, kardeşleri mişkana dönüştürdü.

Bu ses cenneti dokunabilecekleri kadar yaklaştırmıştı.

Sesin sahibi Zsadist'ti.

Adam gözlerini kapamış, başını arkaya atmış, ağzını kocaman açmıştı.

Vampirlerin yüzü yaralı olanı, ruhsuz olanı, bir meleğin sesine sahipti.

Kırk Altıncı Bölüm

Nikâh yemeğinde Butch alkole çok fazla yüklenmedi. Kendini zapt etmekte zorlanmadı çünkü Marissa'yla çok fazla meşguldü zaten.

Aynı zamanda, Beth'i yeni kocasıyla izlemekle de meşguldü. Beth öyle mutlu görünüyordu ki... Hayatını birleştirdiği ürkütücü görünümlü vampir de onun kadar mutluydu. Kızı bir an olsun gözünün önünden ayırmıyor; ona bakmaya doyamıyordu. Gece boyunca masada kucağında oturttuğu Beth'i kendi elleriyle beslerken, bir yandan da kızın boynunu okşayıp durdu.

Parti sona ererken Marissa masadan kalktı. "Kardeşime dönmem lazım. Beni akşam yemeğine bekliyordu."

Demek bu yüzden ağzına tek lokma atmamıştı.

Marissa'nın gitmesini istemeyen Butch kaşlarını çattı. "Ne zaman geri döneceksin?"

"Yarın gece?"

Lanet olsun. Yarın gece çok uzaktı.

Butch elindeki peçeteyi masaya bıraktı. "O halde seni burada bekleyeceğim."

Kahretsin, köpek olmak buna denir, diye düşündü.

Marissa masadakilerle vedalaştıktan sonra yok oldu.

Butch şarap kadehine uzanırken elinin titrediğini çaktırmamaya çalıştı. Kan içmek ya da köpekdişleri gibi meseleleri kaldırabilirdi ama bu ortadan yok olma durumuna alışması biraz zaman alacaktı.

On dakika kadar sonra masada bir başına kaldığını fark etti.

Evine dönmek istemiyordu. Tek bir günde gerçek hayatını rafa kaldırmış, aklının uzak bir köşesine atmıştı. Ve kırıldığını bildiği bir aleti aramaya nasıl kalkışmazsa, hayatını fırlattığı yerden alıp incelemek ve yeniden kullanmaya başlamak da hiç ilgisini çekmiyordu.

Masadaki boş sandalyelere baktı ve kısa süre önce bu sandalyeleri dolduran insanları... vampirleri düşündü.

Onların dünyasında bir yabancıydı. Bir mütecaviz.

Gerçi diğerlerinin arasındaki tuhaf adam olmak Butch için yeni bir şey değildi. Diğer polisler iyi herifler olsalar da José dahil olmak üzere bu adamlarla iş arkadaşlığından ötesine asla geçmemişti. Mesela hiç de la Cruze ailesine akşam yemeğine filan gitmemişti.

Masadaki boşalmış tabaklarla yarı dolu şarap kadehlerine bakarken, gideceği hiçbir yer olmadığını fark etti. Olmak istediği hiçbir yer yoktu. Yalnızlığı daha önce hiç kafasına bu şekilde takılmamıştı. Aslına bakılacak olursa, daha önceleri yalnız olmak kendini daha güvende hissetmesini sağlamıştı. Bu nedenle şu anda bir başına olmasının bu kadar kafasına takılması tuhaftı.

"Hey, polis. Screamer'a gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

Butch kapıya döndü. Vishous, arkasında duran Rhage ve Phury'yle kendisine bakıyordu. Vampirlerin yüzlerinde beklenti dolu ifadeler vardı. Hakikaten onunla dışarıda takılmak istiyormuş gibi görünüyorlardı.

Butch, öğle yemeğinde yalnız oturmak zorunda kalmayacağını fark eden okuldaki yeni çocuk gibi sırıttığını fark etti.

"Evet, barlarda sürtebilirim."

Ayağa kalkarken üzerindeki takımı çıkarıp kendi kıyafetlerini giyip giymemeyi düşündü. Kardeşler deri kıyafetlerine bürünmüşlerdi. Ama takımı çıkarmak istemediğini fark etti. Bu takımı sevmişti.

Sikerim. Çizgili takımından hoşlanmıştı; çizgili takımını giyecekti. Bu kıyafet gerçek Butch'u yansıtmasa da bunu yapacaktı.

Ceketini ilikleyip göğsünün üzerinden geçirdiği eliyle kumaşı düzelttikten sonra, mendilin halen mükemmel bir şekilde katlanmış olduğunu kontrol etti.

"Hadi ama polis! Anladık, fıstık gibi görünüyorsun," dedi Rhage, yakıcı bir sırıtmayla. "Ben de bana eşlik edecek birilerini istiyorum, ne demek istediğimi anladıysan?"

Evet, anlamıştı.

Masadan kalkan Butch, "Ama sizi önceden uyarayım, çocuklar," dedi. "Zamanında kodese tıktığım puştların bazıları Screamer'a takılır. Yani orada işlerin çirkinleşme ihtimali var."

Rhage, Butch'un sırtına vurdu. "Gelmeni neden istiyoruz sandın?"

"Aynen öyle!" V sırıtarak, Sox şapkasını gözlerinin üzerine dek çekti. "Bar kavgaları Grey Goose üzerine çok iyi gidiyor."

Gözlerini deviren Butch, ciddi bir ifadeyle Phury'ye baktı. "Seninki nerede?"

Phury'nin vücudunun gerildiğini hissetti. "Z gelmiyor."

Güzel. Diğerleriyle dışarı çıkmak Butch için sorun değildi. Zaten onu öldürecek olsalardı, bunu çoktan yapmış

olacaklarına emindi. Ama Zsadist denilen herif... onun ne zaman aklını kaybedeceğini tahmin etmek kolay değildi. Ve bu olduğunda kendisiyle birlikte neleri götüreceğini.

Ama adam gerçekten şarkı söyleyebiliyordu.

Ön kapıya yöneldiklerinde, "Ama orospu çocuğu müthiş şarkı söylüyor," diye mırıldandı Butch.

Kardeşler hep birlikte başlarını sallarken, Rhage koca kollarından birini Phury'nin omzuna attı. Ağır yük taşıyormuş ve sırtını dinlendirmek için deliriyormuş gibi görünen Phury'nin başı bir an aşağı düştü.

Malikâneden çıkıp siyah Escalade'e yürümeye başladılar. Güvenlik sistemi devreden çıkarıldığında jipin ışıkları yanıp söndü.

"Ah, az kalsın unutuyordum." Butch durdu. Vampirler de durup Butch'a baktılar. "Ön koltuk benim!"

Butch jipe doğru fırladığı anda, Phury'yle Rhage de küfürler ederek peşine takıldılar. Butch yolcu kapısının kolunu sımsıkı tuttu.

"İnsanlar arka koltuğa!"

"İnsanlar tavana!"

"Dinleyin, kan emiciler. Az önce ön koltuk benim..."

"V, ben bunu ısıracağım!"

Direksiyonun başına geçen Vishous'un kahkahası gecenin sıcak, ağır havasını yırttı. Jipe biner binmez V'nin ilk işi ses sistemini açmak oldu. Bunu yaptığı anda jip titremeye başladı.

Notorious BIG'in *Hypnotize* parçası çalıyordu.

Şu anda *Biggie'yi Montreal'de bile duyuyor olmalılar*, diye düşündü Butch, jipe binerken.

"Lanet olsun, kardeşim," dedi Rhage, arkaya geçerken. "Sistem yeni mi?"

"Tapının bana, beyler." V bir sarma sigara yakıp altın

çakmağının kapağını şaklatarak kapattı. "O zaman belki tuşlara basmanıza müsaade edebilirim."

"Götünü öpmemize değecek bir durummuş gerçekten."

V jipin farlarını açtığı anda Zsadist'i gördüler.

Phury anında kapıyı açıp kardeşine yer açtı. "Sen de bizimle mi geliyorsun?"

Zsadist arkaya geçerken Butch'a pis bir bakış atsa da Butch bunu kişisel almadı. Vampir kendi kardeşlerini görmekten de çok memnun değil gibiydi.

V jipi geri vitese alıp gaza yüklendi.

Yükses sesli müziğe rağmen konuşmalar sürse de içerinin havası değişmişti.

Artık aracın içinde canlı bir bomba olduğu düşünülecek olduğunda bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Butch omzunun üzerinden Zsadist'e baktığında, parıldayan kapkara gözlerle karşılaştı. Vampirin yüzündeki gülümsemede günah işlemeye yönelik bir açgözlülükle, şeytani şeylere hazır olduğunu gösteren kararlılık vardı.

Marissa yemek odasına girdiğinde Havers çatalını indirdi. Kız kardeşinin masada olmadığını gördüğünde kaygılanmasına rağmen, odasına gidip bakamayacak kadar korkmuştu. İçinde bulunduğu zihinsel durumda, kız kardeşinin gitmiş olmasını kaldıramazdı.

"Geç kaldığım için affet," dedi Marissa, kardeşinin yanağına bir öpücük kondururken.

Sandalyelerden birine kuş gibi konan Marissa, kendini ve elbisesini zarif bir şekilde masa için hazırladı. "Konuşabileceğimizi umuyorum."

Üzerindeki bu koku da ne? diye düşündü Havers.

"Kuzu müthiş görünüyor," diye mırıldandı Marissa, Karolyn masaya yeni bir tabak getirdiğinde.

Tıraş losyonu, diye düşündü Havers. Kız kardeşinin üzerinde tıraş losyonu kokusu vardı. Demek gece bir erkekle birlikteydi.

"Geceyi nerede geçirdin?"

Bir an tereddüt eden Marissa, "Darius'un evinde," dedi.

Havers peçetesini masaya koyup ayağa kalktı. Öylesine öfkelenmişti ki uyuştuğunu hissediyordu.

"Havers, neden gidiyorsun?"

"Gördüğün gibi yemeğimi bitirdim. Sana güzel bir istirahat dilerim, kız kardeşim."

Marissa, kardeşinin elini tuttu. "Biraz daha kalamaz mısın?"

"İlgilenmem gereken bir şey var."

"Eminim bekleyebilir." Marissa gözleriyle kardeşine adeta yalvarmıştı.

"Hayır, daha fazla bekleyemez."

Salona geçen Havers, soğukkanlılığını kaybetmediği için kendiyle gurur duydu. Düşüncelerini toparlayarak maddesel halinden çıktı.

Yeniden cisim kazandığında vücudundan bir ürperti geçti.

Kent merkezi kokuşmuş bir yerdi. Gerçekten berbattı.

Seçtiği arka sokak, kentteki kulüplerden Screamer'ın yanındaydı. Klinikte ilgilendiği sivil vampirlerin bazılarından kardeşlerin sık sık bu kulübe uğradığını duymuştu. İçeri girmek için kapıda bekleyen insan kalabalığına bakarken, neden uzun süre sıra beklediklerini anladı. Bunlar şehvetin, günahkarlığın pis kokusunu taşıyan saldırgan bir sürüydü.

Yani kardeşlerin zaman geçirmek için seçtiği tipleri yansıtan düşük standarda uyan yaratıklardı.

Havers tam binanın duvarına yaslanacakken vazgeçti.

Kirli tuğlaların üzerinde yapışkan bir şeyler vardı. Havers bu yapışkanlığın içinde nasıl bakterilerin olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ara sokağa baktı. Er ya da geç aradığını bulacaktı.

Ya da aradığı, Havers'i bulacaktı.

Bay X ön kapısını kilitleyip geceye adımını attı. Seremoniden memnun kalmıştı. En hafif tabirle, Billy'nin yaşadığı şokla götü düşmüştü ama gene de seremoniyi sonuna dek götürmeyi başarmıştı. Bilhassa, ya bu işi sonuna dek götüreceğini ya da masada son nefesini vereceğini öğrendikten sonraki kararlılığı takdir edilesiydi.

Omega'yla karşılaştığı anda çocuğun yüzündeki ifadeyi görmek paha biçilmezdi. Hiç kimse şeytanın bu şekilde görüneceğini tahmin edemezdi ve neyle karşılaştığınızı anlamayabilirdiniz. Yani, Omega'nın gözleri üzerinize dikilene dek. İşte o zaman kendi ölümünüzün tadını alabilirdiniz.

Altılık bira vaadini sunan minik bir fırt.

Seremoni sona erdiğinde, Billy'yi kendi evine taşımıştı. Çocuk, Bay X'in konuk odasında dinleniyordu. Yani, dinlendiği söylenebilirdi. Aslında şu anda kusmakla meşguldü ve hayatının ilk on sekiz yılı boyunca damarlarında akan kanın yerini Omega'nın kanı aldığından, bu durum birkaç saat daha sürebilirdi. Göğsünde de ciddi bir yara vardı. Kabaca açılan kesik çocuğun boğazından göğsüne dek uzanıyordu. Açılan kesik Omega'nın parmağının dokunuşuyla lehimlenmişti. Bu yara korkunç acı verecekti. En azından sabah çok yanı yanacaktı. Ama gece dışarı çıkabilecek kadar güçlenmiş olacaktı.

Bay X, Hummer'ına atlayıp güneye doğru sürmeye başladı. Esas birliklerinden birine kent merkezini kolla-

malarını söylemişti ve adamlarını iş başındayken izlemek istiyordu. Bunu kabullenmekten nefret etse de Bay O motivasyon konusunda haklı olabilirdi. Ayrıca bu birliğin savaş koşullarında nasıl çalıştığını görmesi gerekiyordu. Bay M'nin vefatının ardından saflara yerleştirmek için Riddle'la meşgul olmasına rağmen, herhangi bir karar almadan önce bu esas birliğin mevcut dinamiklerini anlamak istiyordu.

Diğer taraftan, Billy'nin değerlendirmeden geçmesi gerekiyordu. Dövüş sanatlarında çocuğu yetiştiren kendisi olduğundan, Riddle'ın dövüş yetenekleri açısından şüphesi yoktu. Ama çocuğun işleyeceği ilk cinayete nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Bay X çocuğun bundan heyecan duyacağını tahmin etse de asla önceden bilemezdiniz. Gene de Riddle'ın kendisini gururlandıracağını umut ediyordu.

Bay X gülümseyerek kendini düzeltti.

Bay R'nin kendisini gururlandıracağını umut ediyordu.

Havers sabırsızlanmaya başlamıştı. Gece hayatının insanları onun için tehdit ifade etmese de midesi bu yaratıkların ahlaksızlıklarını kaldırmıyordu. Ara sokaktaki ikisi sarmaş dolaş öpüşüyorlar; belki daha da fazlasını yapıyorlardı. Taş içen biri de vardı. Duyduğu hırlamalar ve korkunç kokunun ortasında, Havers eve dönmek için deliriyordu.

"Hey, sen ne güzel şeysin öyle."

Havers irkildi. Bir anda önünde bulduğu insan dişisi seks için giyinmişti. Göğüslerini daracık bir taytla örtmüştü; eteği o kadar kısaydı ki ancak apış arasını kapatıyordu.

Kadın bu haliyle penisinizi sokabileceğinizi bağıran ayaklı bir reklam panosundan farksızdı. Havers'in teni karıncalandı.

"Kadın mı arıyorsun?" diye sordu fahişe, elini önce karnında, ardından yağlı kısa saçlarında gezdirerek.

"Hayır, teşekkür ederim." Havers geri geri yürüyerek ara sokağın daha derinlerine yöneldi. "Çok teşekkür ederim ama hayır."

"Aynı zamanda beyefendiymişsin de..."

Tanrım. Kadın ona dokunacaktı.

Havers ellerini havaya kaldırıp gerilemeye devam etti. Ara sokakta ilerledikçe, bir arka kapıya yaklaşıyormuş gibi müzik sesi de yükseliyordu.

"Lütfen, rahat bırak beni," dedi, açık saçık sözleri olan korkunç bir şarkı kulaklarına çarparken.

Birdenbire, beti benzi atan kadın bir suç mahallinden kaçarmış gibi koşarak uzaklaştı.

"Burada ne yapıyorsun sen?" Havers'in arkasından gelen erkek sesi, karanlık, tedirgin edici bir ton taşıyordu.

Havers yavaşça arkasına döndü. Kalp atışları hızlanmıştı. "Zsadist."

Kırk Yedinci Bölüm

Wrath, odasının kapısını kimin yumrukladığıyla ilgilenmiyordu. Kolunu *shellan*'ının beline atmış; başını kızın boynuna yaslamıştı. Birisi ölmek üzere değilse, kimse onu yataktan kaldıramazdı.

"Lanet olsun." Bir anda yataktan fırladı, güneş gözlüğünü taktı ve çırılçıplak bir halde kapıya gitti.

"Wrath, canlarını yakma," dedi Beth, keyifli bir halde. "Bu gece seni rahatsız ettiklerine göre, muhtemelen iyi bir nedenleri var."

Wrath kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı.

"Kan kaybediyor olsan iyi edersin..." Kaşlarını çattı. "Tohr."

"Bir sorunumuz var, lordum."

Wrath küfrederek başını sallasa da kardeşini içeri davet etmedi.

Beth yatakta çıplaktı.

Koridorun karşı tarafını gösterdi. "Orada bekle."

Wrath *boxer*'ını giydi, Beth'i öptü, dışarı çıkıp odasının kapısını kilitledi ve Darius'un odasına girdi.

"Ne oldu, kardeşim?" Wrath rahatsız edildikleri için

memnun değildi. Ama kendisine gelenin Tohr olması iyiydi. Belki de aralarındaki buzlar çözülüyordu.

Tohr, D'nin çalışma masasına yaslanmıştı. "Bu gece kardeşlerle buluşmak için Screamer'a gittim. Onlardan bir süre sonra mekâna vardım."

"Yani karanlık bir köşede Rhage'nin kızın teki üzerinde çalışmasını kaçırmışsın. Ne yazık."

"Ara sokakta Havers'i gördüm."

Wrath kaşlarını çattı. "İyilik timsali doktorumuz kentin o kesiminde ne yapıyormuş."

"Zsadist'ten seni öldürmesini istiyordu."

Wrath sessizce kapıyı kapattı. "Gerçekten böyle bir şey mi duydun? Emin misin?"

"Evet. Teklif çok fazla parayla geldi."

"Z'nin yanıtı ne oldu?"

"Bunu parasız yapabileceğini söyledi. Dosdoğru sana gelebileceğini düşünerek, hiç zaman kaybetmeden buraya geldim. Z'nin nasıl çalıştığını bilirsin. Zamanı uzatmaz."

"Evet, etkin çalışır. Güçlü yanlarından biridir."

"Gün doğumuna yarım saat var. Önümüzdeki on dakika içinde burada olmadığı takdirde bu gece bir şey olacağını sanmam."

Wrath ellerini kalçalarına koyup yere baktı. Vampir yasalarına göre, kralın hayatını tehdit ettiği için Z ölüm cezasını hak ediyordu.

"Bu yüzden indirilmesi gerekecek." Bunu kardeşlik yapmasa bile, Yazıcı Bakire yapardı.

Ah, Phury. Z'nin ikiz kardeşi bunu hiç iyi karşılamayacaktı.

"Bu durum Phury'yi öldürecek," diye mırıldandı Tohr.

"Biliyorum."

Wrath'ın aklına Marissa geldi. Z ile aynı nedenden do-

layı Havers de artık ölü bir adamdı. Kardeşini kaybetmek Marissa'yı mahvedecekti.

Wrath başını iki yana salladı. *Shellan*'ı olarak kadının yaşamak durumunda kaldığı her şeyin ardından, canı gibi sevdiği erkek kardeşini öldürmek zorunda olması Wrath'ın canını sıkmıştı.

"Kardeşliğin bundan haberi olmalı," dedi Wrath, en sonunda. "Onları çağıracağım."

Tohr masadan kalktı. "Dinle, bu iş sona erene dek Beth'in Wellsie'yle bende kalmasını ister misin? Bizim evde daha güvende olacaktır."

Wrath başını kaldırıp Tohr'a baktı. "Teşekkürler, Tohr. Evet, bunu isterim. Bu akşam güneş batar batmaz onu size göndereceğim."

Başını sallayan Tohr, kapıya yöneldi.

"Tohr?"

Vampir omzunun üzerinden baktı. "Evet?"

"Beth'le birleşmemizden önce, sana söylediklerim için çok üzgünüm. Senle Wellsie ve ona ne kadar bağlı olduğunla ilgili söylediklerim için... Artık seni anlıyorum. Beth benim her şeyim. O benim için kardeşlikten bile daha önemli." Wrath susup boğazını temizledi. Daha fazla devam edemeyecekti.

Tohr, Wrath'a yaklaşarak elini uzattı. "Affedildin, lordum."

Wrath, elinden tuttuğu kardeşini kollarının arasına çekti. Sert bir şekilde birbirlerinin sırtlarına vurdular.

"Tohr, bilmeni istediğim bir şey var ama bunu şu anda diğer kardeşlerden saklaman gerekiyor. Darius'un öcünü aldıktan sonra kenara çekileceğim."

Tohr kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Artık savaşmayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne yani, dikiş nakışa filan mı başlayacaksın?" Tohr elini kısa saçlarından geçirdi. "Biz nasıl..."

"Kardeşlerin başına senin geçmeni istiyorum."

Tohr'un ağzı açık kalmıştı. "Ne?"

"Kardeşliğin bütünüyle yeniden düzenlemesi gerekiyor. Kardeşlik merkezileştirilmiş bir askeri birim olarak çalışmalı; *biz yanlız dövüşürüz* saçmalığı artık sona ermek zorunda. Ve yeni savaşçılar almalıyız. Askerlerimizin olmasını istiyorum. Tabur tabur asker ve eğitim tesisleri istiyorum. Her şeyin en iyisi olmalı." Wrath gözlerini Tohr'a dikti. "Bu işin altından kalkabilecek tek kişi sensin. Kardeşliğin içindeki en mantıklı ve dengeli savaşçı sensin."

Tohr başını iki yana salladı. "Yapamam... Yüce İsa. Ben bunu yapamam. Üzgünüm."

"Senden bunu rica etmiyorum. Senden bunu istiyorum. Kardeşlerle ilk toplantımızda açıkladığım anda bu bir yasa olacak."

Tohr sessizce nefesini bıraktı. "Lordum?"

"Evet, şu ana dek berbat bir kraldım. Aslına bakacak olursan, üzerime düşen hiçbir şeyi yapmadım. Ama artık bu değişecek. Bundan sonra her şey değişecek. Bir medeniyet kuracağız, kardeşim. Daha doğrusu, medeniyetimizi yeniden kuracağız."

Bir an için gözleri ışıldayan Tohr bakışlarını kaçırarak, başparmaklarıyla gözlerinin altını ovdu. Bunu öylesine gelişigüzel yapmıştı ki gören ortada çok fazla şeyin döndüğünü düşünmezdi. Tohr boğazını temizledi. "Artık gerçekten tahta mı çıkacaksın yani?"

"Evet."

Tohr tek dizinin üzerine çöküp başını eğdi.

"Tanrı'ya şükür," dedi, boğuk sesle. "Irkımız yeniden

bütünlük kazanacak. Bize önderlik edeceksin."

Wrath bunu duyduğu anda rahatsızlandığını hissetti. Asırlardır istemediği şey tam olarak buydu. Bu kadar çok vampirden sorumlu olup yaşanabilecek trajedileri düşünmeye bile dayanamıyordu. Kardeşi Tohr, kendisinin yeterince iyi olmadığını bilmiyor muydu? Yeterince güçlü olmadığını? Wrath ailesinin katledilmesine göz yummuştu. Gerçek bir erkek gibi değil, zayıf biri gibi davranmıştı. Ne değişmişti ki?

Bu zaman içinde yalnızca bedeni değişmişti. Ruhu değil.

Doğduğu anda omuzlarına yüklenen bu sorumluluktan bir kez daha kaçmak istediğini fark etti.

Tohr ürperdi. "Çok uzun zaman... Bizi kurtarman için çok uzun zaman bekledik."

Wrath gözlerini kapadı. Kardeşinin sesindeki çaresiz rahatlama hissi, ırkının bir krala ne denli ihtiyaç duyduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Vampirlerin çoğunun nasıl da umutsuz olduğunu. Çünkü vampir yasalarına göre, Wrath hayatta olduğu sürece kimse onun yerini alamazdı.

Çekinerek uzattığı elini Tohr'un başına koydu. Önünde, hepsinin önünde uzanan geleceğin ağırlığı kavranamayacak kadar fazlaydı.

"Irkımızı birlikte kurtaracağız," diye mırıldandı Wrath. "Bunu hep birlikte yapacağız."

Saatler sonra, Beth aç bir halde uyandı. Wrath'ın ağır kolundan kendini kurtarıp üzerine bir tişört geçirdi ve Wrath'ın bornozunu giydi.

"Nereye gidiyorsun, *leelan*?" Wrath'ın derinden gelen sesinde tembel, rahat bir ton vardı. Kollarını açtığı zamanlarda olduğu gibi, adamın omzundan gelen çatırtıyı duydu.

Kaç kere seviştiklerini düşündüğünde, Wrath'ın halen hareket edebiliyor olması Beth için şaşkınlık vericiydi.

"Yiyecek bir şeyler getireceğim."

"Fritz'i arasana."

"Dün gece o kadar çalıştı ki bence biraz dinlenmeyi hak ediyor. Hemen dönerim."

"Beth..." dedi Wrath, keskin bir sesle. "Saat daha öğleden sonranın beşi. Güneş halen gökyüzünde."

Beth duraksadı. "Ama sen gün içinde de dışarı çıkabileceğimi söylemiştin."

"Teorik olarak mümkün ama..."

"Yani bunu şimdi anlayabilirim."

Wrath'ı bir anda önünde bulduğunda, Beth kapıya ulaşmıştı. Adamın gözleri alev alevdi.

"Bunu şu anda anlaman gerekmiyor."

"Büyütülecek bir durum yok. Yalnızca yukarı..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye kükredi Wrath. Devasa vücudu her türlü saldırganlığın kokusunu yayıyordu. "Bu odadan çıkmanı yasaklıyorum."

Beth yavaşça ağzını kapadı.

Yasaklıyor mu? Beni yasaklıyor mu?

Bu durumu daha en başta çözsek iyi olacak, diye düşündü Beth, parmağını adamın yüzüne doğrulturken.

"Yolumdan çekil, Wrath. Ve benimle konuşurken o sözcüğü de zihninden sil. Evlenmiş olabiliriz ama çocukmuşum gibi senden emir alacak değilim. Bu konuda anlaştık mı?"

Wrath gözlerini kapadı. Yüzünün sert hatlarında endişe vardı.

"Hey, sorun yok," dedi Beth, Wrath'a sokularak. Adamın kollarını kaldırıp kendi omuzlarına koydu. "Yalnızca başımı konuk odasına uzatacağım. Bir şey olduğu takdirde hemen geri geleceğim. Tamam mı?"

Wrath, Beth'i sımsıkı tuttu. "Seninle gelemeyeceğimi bilmekten nefret ediyorum."

"Beni her şeyden koruyamazsın."

Adam bunu duyduğu anda bir kez daha kükredi.

Wrath'ın çenesinin altına bir öpücük konduran Beth, tartışma daha fazla uzamadan basamakları tırmanmaya koyuldu. Son basamağa çıktığında, elini tabloya koyup durdu.

Aşağıda Wrath'ın cep telefonu çalmaya başladı.

Kapı eşiğinde duran Wrath kıza bakıyordu.

Beth tabloyu iterek biraz araladığı anda karanlık, konuk odasından gelen bir ışık huzmesiyle kesildi.

Wrath'ın küfrederek kapıyı kapattığını duydu.

Wrath, sesi kesilene dek öfkeyle cep telefonuna baktı.

Odada volta attı. Kanepeye oturdu. Ardından bir müddet daha volta attı.

Ve kapı açıldı. Beth gülümsüyordu.

"Ben iyiyim," dedi kız.

Wrath koşar adım Beth'e giderek ellerini tenine koydu. Kızın teni serin ve sağlıklıydı. "Hiç yandı mı? Sıcaklık hissettin mi?"

"Hayır. Dışarı çıktığımda parlak ışık biraz gözlerimi acıttı ama..."

"Dışarı mı çıktın?"

"Evet... Hey..." Beth, birdenbire dizleri çözülmüş gibi görünen Wrath'ı kolundan yakaladı. "Yüce Tanrım, yüzün bembeyaz. Şuraya uzansana biraz."

Wrath, Beth'in dediğini yaptı.

Yüce İsa. Beth, gün ortasında dışarı çıkmıştı. Sevgili Beth'i güneş ışığında dışarıda vals yapmıştı. Wrath'ın kendisine ulaşamayacağı dışarıda. Beth belki konuk oda-

sında kalmış olsaydı, kendisi de...

Beth yanıp kül olabilirdi.

Kızın serin elleri Wrath'ın gözlerinin önüne düşmüş saçları itti. "Wrath, ben iyiyim."

Wrath başını kaldırıp Beth'in yüzüne baktı. "Bayılacakmış gibi hissediyorum."

"Fizyolojik olarak mümkün değil. Çünkü zaten *uzan*mış haldesin."

"Lanet olsun, *leelan*. Seni öyle çok seviyorum ki korkudan ölecektim." Beth dudaklarını dudaklarına dayadığında, Wrath elini kızın boynuna koyup onu olduğu yerde tuttu. "Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Umarım zorunda da kalmazsın. Şimdi bana bir şey söyle. Eski dilde *koca* ne demek?"

"*Hellren*. Kısa hali yalnızca *hell*.*"

Beth yumuşak bir kahkaha attı. "Şu işe bak."

Wrath'ın cep telefonu yeniden çalmaya başladı. Adam kahrolası telefona bakarken köpekdişlerini gösterdi.

"Ben mutfağa giderken sen de telefona bak," dedi Beth. "Yukarıdan bir şey ister misin?"

"Seni."

"Zaten seninim."

"Tanrı'ya şükür."

Wrath, Beth'in arkasından baktı. Kızın kalçalarının hareketini izlerken, geri döndüğünde ona bir kez daha sahip olmak istedi. Beth'le ne kadar birlikte olursa olsun Wrath'a yeterli gelmiyordu. Bu dişiye zevk vermek hayatı boyunca yakalandığı ilk bağımlılıktı.

Cep telefonunu kapıp arayanın kim olduğuna bakmadan yanıtladı. "*Ne?*"

Sessizlik.

---

* Cehennem. (ç.n.)

Ve Zsadist'in sesi Wrath'ın kulağını çarptı. "Ne kadar da sıcak bir karşılama. Çiftleşme günü o kadar da iyi gitmiyor mu yoksa?"

Pekâlâ. Bu ilginç olacaktı.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Z?"

"Anladığım kadarıyla bu sabah kardeşleri aramışsın. Benim dışımdaki bütün kardeşleri. Telefon numaramı filan mı kaybettin yoksa? Evet, sorun bu olmalı."

"Sana nasıl ulaşacağımı çok iyi biliyorum."

Z, hüsranla nefesini bıraktı. "Dostum, bana köpek gibi davranılmasından bıktım usandım."

"O halde köpek gibi davranma sen de."

"Siktir oradan!"

"Ne, biliyor musun, Z? Seninle işin sonuna geldik. Sen ve ben."

"Peki buna neden olan nedir?" Z, sert bir kahkaha attı. "Aslına bakarsan, her neyse kendine sakla. Umrumda değil. Hem geyik yapacak zamanımız da yok, değil mi? Dişinin yanına dönmen lazım ve zaten ben de seni neden dışlandığımı sorup yakınmak için aramadım."

"O halde neden aradın?"

"Öğrenmen gereken bir şey var."

"Senden mi?"

"Evet, benden," dedi Z, tıslar gibi bir sesle. "Marissa'nın kardeşi kafanı bir kazığa geçirmek istiyor. Bunu yapmam için bana birkaç milyon ödemeye hazır. Görüşürüz."

Hat kesildi.

Wrath telefonu yatağa atıp alnını ovdu. Z'nin kendi iradesiyle aradığına inanabilmek güzel olurdu. Belki de Havers'le nasıl bir anlaşma yapmış olursa olsun, bu anlaşmadan dönmek istemişti. Belki de bir asırdır sürdürdüğü puştluğun ardından nihayet vicdanını bulmuştu.

Fakat Zsadist, Wrath'ı aramak için saatlerce beklemişti. Yani muhtemelen Phury onunla konuşup bu işten vazgeçmesini sağlamıştı. Hatasını kabul ettirmişti. Aksi takdirde Z, Wrath'ın diğer kardeşlerle konuştuğunu nereden bilecekti?

Wrath telefonu alıp Phury'yi aradı.

"Az önce ikizin aradı."

"Öyle mi?" Phury'nin ne kadar rahatladığı sesinden anlaşılıyordu.

"Bu defa onu koruyamayacaksın, Phury."

"Ona, Havers'in teklifinden haberdar olduğunu söylemedim. Wrath, bana inanmalısın."

"İnandığım tek şey onu korumak için her şeyi yapabileceğin."

"Dinle beni, dostum. Ona hiçbir şey söylemememiz için kesin bir emir verdin ve ben de bu emre uydum. Bu benim için çok zor olsa da ona hiçbir şey söylemedim. Yani Z seni kendi aramış."

"O halde diğer kardeşlerin arandığını nereden biliyor?"

"Benim telefonum çalarken onunki çalmadı. Tahmin etmiştir."

Wrath gözlerini kapadı. "Onu indirmem gerekiyor, bunu biliyorsun. İhanetinin karşılığında Yazıcı Bakire bundan daha azını kabul etmez."

"Havers'in ona gelmesi Z'nin suçu değil. Z de sana ne olduğunu anlatmış. Burada ölmeyi hak eden biri varsa, o da Havers."

"Ölecek de... Ama ikizin, Havers'in teklifini kabul etti. Bunu bir kez yapan biri, başka zaman da yapabilir. Belki de bir sonraki sefer, sen üzerinde çalıştıktan sonra değil de hiç kimseyle konuşmadan bana gelir. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Şerefim üzerine yemin ederim ki seni kendi aramış."

"Phury, dostum, sana inanmak istiyorum. Ama onu kurtarmak için bir keresinde kendi bacağını vurmuştun. Söz konusu ikizin olduğunda, her şeyi yapabileceğini ve söyleyebileceğini biliyorum."

Phury'nin sesi titredi. "Bunu yapma, Wrath. Sana yalvarıyorum. Z son zamanlarda iyiye gidiyor."

"Peki o ölü kadınlar ne iş, kardeşim?"

"Ancak bu şekilde beslenebildiğini sen de biliyorsun. Sonuçta bir şekilde hayatta kalmak zorunda. Ve söylentilere rağmen, daha önce beslendiği hiçbir insanı öldürmedi. O iki fahişenin başlarına ne geldiğini bilmiyorum."

Wrath bir küfür savurdu.

"Lordum, Z, yapmadığı bir şey için ölmeyi hak etmiyor. Bu adil değil."

Wrath gözlerini kapadı. Bir müddet sonra, "Bu gece onu buraya getir," dedi. "Ona kardeşlik önünde konuşma fırsatı vereceğim."

"Teşekkürler, lordum."

"Bunun için teşekkür etme. Konuşabilecek olması, kurtulduğu anlamına gelmiyor."

Wrath telefonu kapadı.

Konuşacakları zaman diğer kardeşlerin de olmasını Zsadist'in hatrı için istemiyordu. Bunun nedeni Phury'ydi. Kardeşliğin Phury'ye ihtiyacı vardı ve Wrath, ikiz kardeşi doğru düzgün bir şekilde yargılanmadığı takdirde Phury'nin kardeşlikte kalmayacağını hissediyordu. Hatta, Z adil bir şekilde yargılansa bile Phury aralarından ayrılabilirdi.

Wrath, düşüncelerini Zsadist'e yoğunlaştırarak, vampiri gözlerinin önüne getirdi.

Havers doğru suikastçıyı seçmişti. Z'nin hiç kimseye

ve hiçbir şeye bağlı olmadığı çok iyi bilinirdi. Yani doktor, kardeşliğe ihanet edebilecek savaşçının ancak Zsadist olduğunu düşünmekte yanılmamıştı. Dahası, gezegende Wrath'ı öldürebilecek az sayıdaki erkekten birinin Z olduğunu, savaşçıya bir an bakan herhangi biri söyleyebilirdi.

Wrath'ın anlamlandıramadığı tek bir nokta vardı. Z bugüne dek maddiyatla ilgilenmemişti. Esir olduğu zamanlarda zaten elinde avcunda hiçbir şey yoktu. Savaşçı olduğunda ise, asla bu yönde bir ilgisi olmamıştı. Yani onu bu ihanete yönlendiren unsurun para olduğuna inanmak zordu.

Diğer taraftan, Z sırf eğlence için cinayet işleyebilirdi.

Burnu karıncalanan Wrath donakaldı.

Kaşlarını çatan savaşçı, odaya temiz hava taşıyan havalandırma deliklerinden birinin önüne gidip derin bir nefes çekti.

Malikânenin arazisinde bir Kırıcı vardı.

Billy Riddle'ın evinin önünde karşılaştıkları Hummer'ın sürücü koltuğundaki Kırıcı'ydı bu.

Beth, geceki yemekten kalma fileminyonu yaban turpu sosuyla sandviç yapıp ilk ısırığını aldığında kendini cennete gitmiş gibi hissetti. Artık yemekler onun için çok daha lezzetliydi.

Sandviçini yerken mutfak camından bahçedeki akçaağaca baktı. Ağacın koyu yeşil yaprakları kıpırtısızdı. Durgun yaz havası hâkimdi. Havanın kendisi de sıcaktan bayılmış gibi, hiç esmiyordu.

Hayır, hareket eden bir şey vardı.

Çitlerin üzerinden atlayarak eve yaklaşan bir adam olduğunu gördüğü anda, Beth ürperdiğini hissetti.

Ama verdiği tepki saçmaydı. Üzerinde Caldwell Gaz &

Elektrik Kurumu'nun üniforması olan adamın elinde not panosu vardı. Açık renk saçlı, rahat tavırlı adam özellikle tedirgin edici bir hava taşımıyordu. Cüsseli biri olsa da vücudunu kolay taşıyormuş gibi görünüyordu. Sıcak hava yüzünden bir masabaşı işinde olmayı dileyen, canı sıkılmış, alelade bir sayaç okuyucusu gibiydi.

Duvardaki telefonun çalmasıyla Beth yerinden sıçradı.

Ahizeyi eline alırken gözleri halen adamdaydı. Dışarıdaki adam Beth'i gördüğü anda durdu.

"Alo?" dedi Beth. Yeniden yürümeye başlayan sayaç okuyucu arka kapıya yaklaşıyordu.

"Beth, hemen aşağı in!" diye bağırdı Wrath.

Aynı anda adam mutfak camından içeri baktı. Gözleri kesiştiğinde, adam gülümseyerek elini kaldırdı.

Beth'in bütün vücudundan buz gibi bir ürperti geçti.

Bu adam canlı değil, diye düşündü Beth. Bunu nereden bildiğini söyleyemezdi ama buna emindi.

Ahizeyi elinden bırakıp koşmaya başladı.

Koşarken arka kapının kırıldığını duydu. Ardından birkaç el *poplama* sesi geldi. Omzunda keskin bir acı hissetti. Ardından bir başka acı dalgası vücudunu kat etti.

Yavaşlamaya başladı.

Ve yüzüstü mutfağın fayansla kaplı zeminine düştü.

Beth'in yere düştüğünü hisseden Wrath haykırdı. Basamakları hızla çıkarak konuk odasına daldı.

Odaya adımını attığı anda zehirli, kimyasal bir maddeyle temas etmiş gibi tenini yakan güneş ışığı adamı karanlığa geri dönmek zorunda bıraktı. Hemen odasına koşup telefonu eline aldı ve üst katı aradı. Telefon uzun uzun çaldı.

Hızla soluk alıp verirken göğsü kasılıp duruyordu.

Kapana kısılmıştı. Alt katta kapana kısılmıştı ve Beth yukarıda...

Beth'in adını haykırdı.

Kızın aurasının sönükleştiğini hissediyordu. Beth'i götürüyorlardı. Onu Wrath'tan uzağa götürüyorlardı.

Wrath'ın kalbinden taşan hiddet ve öfke, banyodaki aynanın birkaç yerden çatlamasına neden oldu.

Telefonu en sonunda Fritz açtı. "Eve girdiler! Butch..."

"Bana polisi bul!" diye haykırdı Wrath.

Birkaç saniye sonra Butch telefondaydı. Adam soluk soluğaydı.

"Her kimse yakalayama..."

"Beth'i gördün mü?"

"Senin yanında değil mi?"

Bir kez daha öfkeyle kükreyen Wrath, duvarların üzerine kapandığını hissediyordu. Tepesindeki dünyayı yıkayan güneş tarafından bu bodrum katında köşeye sıkıştırılmıştı. Tam anlamıyla çaresiz haldeydi.

Kendini derin nefesler almaya zorladı. Ama yeniden kontrolünü kaybetmeden önce yalnızca tek bir nefes alabildi.

"Polis. Sana ihtiyacım var. Sana... ihtiyacım var."

Kırk Sekizinci Bölüm

Bay X, minibüsün gaz pedalına yüklendi. İnanamıyordu. Buna *gerçekten inanamıyordu.*

Kraliçe elindeydi. Kraliçeyi kaçırmıştı.

Bu, bir Kırıcı'nın hayatında eline geçirebileceği en büyük fırsattı. Ve zaten olması gerekiyormuş gibi, her şey çok kolay gitmişti.

Malikâneye yaklaştığında aslında yalnızca keşifteydi. Gece ara sokakta köşeye sıkıştırdığı vampirin verdiği adresle, Bay X'in arabasını havaya uçurduğu savaşçının adresinin aynı olması ilk başta tesadüf gibi görünmüştü. Sonuçta, Kör Kral neden ölü bir savaşçının malikânesinde olacaktı ki?

Bunun *tuzak olabileceğinden* şüphelenen Bay X, tepeden tırnağa silahlanmış ve Darius'un malikânesine hava kararmadan gitmeye dikkat etmişti. Aklında, karartılmış pencereler olup olmadığına bakmak ve parkındaki araçları saptamak için malikânenin etrafını incelemek vardı.

Ama araziye girdiğinde, mutfaktaki koyu saçlı kadını görmüştü. Kadının parmağında Kasvetli Yakut vardı. Kraliçenin yüzüğüydü bu.

Bay X, bu kadının hava aydınlıkken nasıl ortalıkta dolaşabildiğini anlayamamıştı. Belki de melezdi. Tamam ama bu ne kadar olasıydı?

Öyle ya da böyle, Bay X tereddüt etmemişti. Eve girmeyi planlamamış olmasına rağmen, arka kapıyı kırmış ve güvenlik sisteminin devreye girmemesine hem şaşırmış hem memnun olmuştu. Kadın hızlıydı ama yeterince değildi. Ve artık dozajı gerektiği gibi ayarlayabildiğinden, oklar işe yaramıştı.

Bay X omzunun üzerinden minibüsün arkasına baktı.

Yerde yatan kadın baygındı.

Bu gece yoğun geçecekti. Erkeğinin peşlerine düşeceğine şüphesi yoktu. Kör Kral'ın kanı bu kadının damarlarında olduğundan, Bay X onu nereye götürürse götürsün kadını bulurdu.

Tanrı'ya şükür hava halen aydınlıktı. Yani ahırının savunmasını güçlendirecek zamanı vardı.

Takviye isteyip istememeyi düşünüyordu. Kendi yeteneklerine güveni tam olsa da Kör Kral'ın neler yapabileceğini biliyordu. Kör Kral yerini bulduğunda, arazisinin tam anlamıyla yeryüzünden silinmesi; evinin, ahırının ve içlerindeki her şeyin yok olması işten bile değildi.

Sorun şu ki Bay X cemaatin diğer üyelerini çağırdığı takdirde, kendi gizli çalışma yöntemini açık etmiş olacaktı.

Hem elinde yeni bir acemi askeri vardı.

Hayır, bu işi etrafında bir sürü asalak olmadan yapacaktı. Nefes alan her şey öldürülebilirdi. Yani, o savaşçı da ölümsüz değildi. Ve Bay X, elindeki dişinin kendisine ciddi bir avantaj sağlayacağına emindi.

Kraliçenin güvenliği için kralın kendisini feda edeceğine hiç şüphesi yoktu.

Bay X kıkırdadı. Bay R bir Kırıcı olarak inanılmaz bir ilk gece yaşayacaktı.

Butch, bir kez daha Vishous'la sızdıkları konuk odasına koştu.

Halen etkili olan güneş ışığı yüzünden aşağı inemeyen V, ikinci katta volta atıyordu. Bu malikânenin yalnızca konut olarak kullanıldığı, hiçbir zaman savaş karargahı olarak düşünülmediği apaçık ortadaydı.

Ve güneş ışığı bu türden acil durumlarda çok ciddi bir probleme dönüşüyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu V.

"Wrath zıvanadan çıkmış halde. Ama dün gece Hummer'da gördüğünüz adamdan bahsedecek kadar kafasını toparlayabildi. Verdiği tarif, birkaç gün önce soruşturma için uğradığım dövüş sanatları akademisindeki sarışın herifi getirdi aklıma. Şimdi oraya gidiyorum."

Butch, sivil polis otosunun anahtarlarını kaptı.

"Şunu alsana, dostum." Vishous havaya bir şey fırlattı.

Butch tabancayı havada yakalayıp silahın haznesini kontrol etti. Beretta doluydu ama Butch, bu kurşunlar gibisini hayatında görmemişti.

"Bunlar nasıl kurşun böyle?" Siyah renkte ve uç kısımları saydam olan kurşunlar, içlerinde yağ varmış gibi parıldıyordu.

"Bir insanın peşine düşmüyorsun, polis. Şu Kırıcılardan biriyle karşılaştığın takdirde, göğüslerine ateş et, anladın mı? Hava aydınlık olsa bile sakın bunu yapmaktan çekinme. Göğüslerinin ortasına nişan al."

Butch başını kaldırıp V'ye baktı. Tabancayı almayı kabul ettiği takdirde çok önemli bir çizgiyi aşacağının farkındaydı.

Bunu yaptığı anda başka bir dünyaya geçmiş olacaktı.

"Onlar olup olmadıklarını nasıl anlayacağım, V?"

"Bebek pudrasını andıran tatlı bir kokuları vardır. Ve adamın tam içine, ruhunun derinlerine bakarlar. Genellikle saçları, gözleri, tenleri açık renktedir ama istisnalar olabilir."

Butch yarı otomatik tabancayı beline soktu ve eski yaşamını dönmemek üzere terk etti.

Bu kararı bu kadar kolay vermiş olması komikti.

"Anladın mı, polis?" Vishous, Butch'un sırtına vurdu.

"Evet."

Butch kapıya yöneldiğinde, V yabancı bir dilde bir şey söyledi.

"Ne?"

"Düzgün nişan al, kaptın mı?"

"Bugüne dek hiç ıskalamadım."

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Marissa, Butch'u görmek için sabırsızlanıyordu. Gün boyunca onu düşünmüştü ve en sonunda Butch'un yanına gideceği zaman gelmişti.

Gerçi acelesi olsa da öncelikle Havers'le konuşmayı düşünüyordu. Bir gece önce kardeşinin eve gelmesini beklerken zamanın geçmesi için klinikte hemşirelere yardımcı olmuş ve odasında kitap okumuştu. Sabaha doğru pes ederek Havers'in yatağına bir not bırakıp, eve geldiğinde odasına uğramasını yazmıştı. Ama Havers yanına gelmemişti.

Aralarındaki iletişimsizlik yeterince uzamıştı.

Odasından çıkmak için kalktığında kapısının açılmadını gördü. Kaşlarını çattı. Kapı kolu yerinden oynamıyordu. Birkaç kez bütün gücüyle pirinç kolu açmaya çalışsa da ya sıkışmış ya da kilitlenmişti.

Odasının duvarları çelikle kaplı olduğundan maddesel halinden çıkarak burayı terk edemezdi.

"Merhaba!" diye seslendi, kapıya sert bir şekilde vurarak. "Merhaba! Havers! Beni duyan var mı? Biri beni dışarı çıkarma nezaketini gösterebilir mi acaba? Merhaba!"

En sonunda pes ettiğinde, göğsünde bir ürperti hissetti. Marissa sessiz kalır kalmaz, Havers'in sesini duydu. Kardeşi en başından beri kapının diğer yanında bekliyordu sanki.

"Bu şekilde olduğu için üzgünüm."

"Havers, ne yapıyorsun?" dedi Marissa, kapıya doğru.

"Başka seçeneğim kalmadı. Artık ona gitmene izin veremem."

Marissa söylediklerinin net bir şekilde duyulup anlaşılması için elinden geleni yaparak, "Dinle beni," dedi. "Dışarı çıkmamın nedeni Wrath değil. Wrath hayatını âşık olduğu kadınla birleştirdi ve ben de ona karşı kötü duygular beslemiyorum. Ben... ben bir erkekle tanıştım. Hoşlandığım biriyle. Beni isteyen biriyle."

Araya uzun bir sessizlik girdi.

"Havers?" Marissa kapıyı yumrukladı. "Havers! Ne dediğimi duydun mu? Wrath evlendi ve ben de onu affetim. Onunla değildim."

Kardeşi nihayet konuştuğunda, sesi biri onu boğmaya çalışıyormuş gibi çıktı. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Bana konuşma şansı vermedin ki! İki gecedir seninle konuşmaya çalışıyorum!" Bir kez daha kapıyı yumrukladı. "Şimdi beni dışarı çıkar. Gidip... Darius'un evinde biriyle buluşmam lazım."

Havers bir şeyler fısıldadı.

"Ne? Ne dedin?"

"Oraya gitmene izin veremem."

Kardeşinin sesindeki ıstırap Marissa'nın öfkesini dindirdi. Ensesinin gerildiğini hissederken, bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. "Neden?"

"Artık o ev güvenli değil. Ben... Yüce Tanrım."

Marissa ellerini kapıya yasladı. "Havers, sen ne yaptın?"

Araya daha da uzun bir sessizlik girdi.

"Havers! Bana ne yaptığını söyle!"

Beth yüzüne sert bir şeyin indiğini hissetti. Bir eldi bu. Biri onu sert bir şekilde tokatlamıştı.

Sersemlemiş bir halde gözlerini açtı. Bir ahırdaydı. El ve ayak bileklerinden metal kelepçelerle bir masaya bağlanmıştı.

Başında da Billy Riddle bekliyordu. "Uyansana orospu!"

Beth kelepçeleri çekiştirerek debelenmeye başladı. Billy'nin gözleri kızın göğüslerine kayarken, çocuğun dudakları incecik bir çizgi olmuştu.

"Bay R?" Bir başka erkek sesi. "Eminim tecavüz işinden ayrıldığınızın farkındasınız."

"Evet, biliyorum." Billy'nin gözlerinde daha da korkunç bir bakış vardı artık. "Bunu düşünmek bile onun canını yakmak istememe neden oluyor."

Beth'i kaçıran sarı saçlı adam kızın görüş alanına girdi. Her iki omzunda namluları yukarı dönük birer tüfek vardı.

"Onu öldürmene izin vereceğim, buna ne dersin? Senin ilkin olabilir."

Billy gülümsedi. "Teşekkürler, *sensei.*"

Sarışın adam ahırın çift kanatlı kapısına döndü. Ardına dek açık kapılardan, kararmaya başlayan gökyüzü görülebiliyordu.

"Bay R, dikkatinizi vermeniz gerek," dedi adam. "Bu silahların doldurulmasını ve mermi kutularıyla birlikte çalışma masasında dizilmelerini istiyorum. Bıçaklarımızı da çıkarmalıyız. Ayrıca garaja gidip benzin bidonunu ve Hummer'ın yanındaki, bütan gazıyla çalışan pürmüzü de getir."

Billy, Beth'i bir kez daha tokatladıktan sonra kendisine söylenenleri yapmak için masanın başından ayrıldı.

Beth yavaş yavaş kendine geliyordu. Halen bünyesinde olan ilaçlar her şeyin bir rüya gibi görünmesine neden oluyordu. Ama aldığı her nefesle birlikte sis biraz daha dağılıyordu sanki. Ve güçleniyordu.

Wrath'ın içindeki şiddet öylesine derin, öylesine yırtıcıydı ki odasının duvarları buz tutmuş olduğundan nefesi duman olup çıkıyordu. Yoğun havada alevleri titreşen mumlar biraz aydınlık sağlasa da kesinlikle ısı vermiyorlardı.

Muazzam bir hiddete sahip olduğunun her zaman bilincinde olmuştu. Ama Beth'i kendisinden çalanlara yapacakları tarih kitaplarına geçecekti.

Kapı çalındı. "Wrath?"

Gelen polisti. Wrath zihin gücüyle kapıyı açtı. Odanın ne denli soğuk olduğunu fark eden insan bir an için şaşkınlığa düştü.

"Ben... ben Caldwell Dövüş Sanatları Akademisi'ne gittim. Adamın adı Joseph Xavier. Bugün onu kimse görmemiş. Akademiyi arayıp derslere başka birinin girmesini istemiş. Bana nerede yaşadığını söylediklerinde oraya gittim. Kentin batı kesiminde bir apartman dairesi. Aşırı ölçüde temiz bir evdi. Buzdolabı da garaj da boştu. Posta ya da dergi yoktu. Banyoda diş macunu bile yoktu. Ayrıca birinin evden aceleyle çıktığını gösteren bir işaret de saptayamadım. Daire onun olabilir ama orada yaşamadığı açıkça ortada."

Wrath dikkatini vermekte zorlanıyordu. Tek düşünebildiği, bir an önce yerin altındaki bu delikten kurtulmak ve Beth'in nerede olduğunu bulmaktı. Dışarı çıktığı anda onun nerede olduğunu hissedecekti. Kızın damarlarında

akan Wrath'ın kanı, GPS çipi gibiydi. Gezegenin neresinde olursa olsun onu bulabilirdi.

Wrath cep telefonunu eline alıp bir numara çevirdi. Butch odadan çıkmaya yeltendiğinde, "Gitme," dedi.

Polis deri kanepeye oturdu. Gözleri açık, vücudu sakindi. Her şeye hazırdı.

Telefonda Tohrment'in sesini duyduğunda, Wrath kardeşliği göreve çağırdı. "Bu gece saat onda kardeşleri alıp Caldwell Dövüş Sanatları Akademisi'ne gideceksin. İçeri girip mekânı aradıktan sonra güvenlik sisteminin devreye girmesini sağlayın. Kırıcılar gelene dek bekleyin, Kırıcıları öldürün ve ardından mekânı yakın. Beni anladın mı? Küller, Tohr. Siktiğimin küllerinin uçuştuğunu görmek istiyorum."

Hattın diğer ucunda tereddüt yaşanmadı. "Evet, lordum."

"Zsadist'e dikkat edin. Zincirlemen gerekse bile onu her zaman yanında tut." Wrath, Butch'a baktı. "Polis binayı şu andan gün batımına dek izleyecek. Önemli bir şey gördüğü takdirde sizi arayacak."

Çoktan ayağa kalkıp kapıya yönelmiş olan Butch başını salladı. "Tamamdır," dedi, omzunun üzerinden.

Tohr bir an duraksadıktan sonra, "Lordum," dedi. "Onu bulmana yardımcı olma..."

"Kraliçeyle ben ilgileneceğim."

Ellinci Bölüm

Sonraki bir saat boyunca, Beth kendisini kaçıran ikilinin, Wrath her an gelebilirmiş gibi hazırlığa girişip koşturmasını izledi. Ama Wrath, onu nerede tuttuklarını nasıl bilecekti ki? Sarışın herifin, arkasında bir fidye notu bıraktığını filan sanmıyordu. En azından Beth böyle bir şeyden haberdar değildi.

Metal kelepçeleri bir kez daha çekiştirirken başını ahırın kapısına çevirdi. Güneş batıyordu. Çimenlik ve çakıl taşlarıyla kaplı araba yolundaki gölgeler uzamaya başlamıştı. Billy Riddle çift kanatlı kapıyı kapatırken, Beth kararan gökyüzüne son bir kez baktı. Ve çocuk kapıdaki kalın sürgüleri itti.

Wrath'ın kendisini aramaya çıkmak üzere olduğuna şüphesi yoktu. Bundan zerre şüphe duymuyordu. Ama onu bulması saatler sürebilirdi ve Beth o kadar zamanının olduğundan emin değildi. Billy Riddle, vücuduna öylesine yoğun bir nefretle bakıyordu ki Beth çocuğun her an kontrolden çıkabileceğini görebiliyordu. Bu er ya da geç olacaktı.

"Artık bekleyeceğiz," dedi sarışın adam, saatine baka-

rak. "Çok süreceğini sanmam. Silahların hazır olsun. Beline bir tabanca sok, bileğine de bıçağını bağla."

Silahlanacağı için çok sevinmiş gibi görünen Billy'nin önünde çok zengin bir silah koleksiyonu vardı. Masanın üzerinde bir ordu birimine yetecek kadar yarıotomatik silah, tüfek ve bıçak duruyordu.

Eline on beş santimlik bir avcı bıçağı alan Billy, dönüp Beth'e baktı.

Kızın nemli avuçları terle sırılsıklam oldu.

Billy, Beth'e doğru bir adım attı.

Kaşlarını çatan Beth, diğer ikisiyle aynı anda sağa baktı.

Bu ses de neydi?

Bir gümbürtü duymuşlardı. Gök gürültüsü? Tren sesi?

Her neyse, ses yükseliyordu.

O anda Beth bir tıngırtı duydu. Rüzgâr çanlarının çıkaracağı türden bir sesti bu. Ahıra baktı. Cephanenin yayılı olduğu masanın üzerinde kıpırdamaya başlayan açıktaki mermiler birbirlerine çarpıyordu.

Billy, liderine baktı. "Ne sikim oluyor?"

Ahırın sıcaklığı birdenbire düşerken sarışın adam derin bir nefes aldı.

"Hazırlan, Billy."

Ses artık kükremeye dönüşmüştü. Ahır öylesine şiddetle sarsılıyordu ki kirişlerin üzerinde biriken tozlar dökülüyordu. Billy toz yağmurundan başını korumak için ellerini kaldırdı.

Ve ahırın kapısı gazabın buz gibi darbesiyle parçalanarak açıldı. Darbenin etkisiyle kirişlerle tahtalar gıcırdayarak yerlerinden oynamıştı.

Parçalanan kapının önünde beliren Wrath'ın etrafındaki hava, intikam, tehdit ve kesin bir ölüm vaadiyle bü-

küldü. Beth, Wrath'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Adamın gırtlağından yükselen savaş çığlığı kızın kulaklarını acıttı.

Bu anın sonrasında Wrath'ın saltanatı başladı.

Beth'in takip edemediği kadar hızlı bir şekilde hareket eden Wrath, sarışın herifi boğazından yakalayarak tezgâha çarptı. Hiç sersemlemiş gibi görünmeyen sarışın adam, Wrath'ın çenesine bir aparkat çıkardı. İki erkek birbirlerine yumruklar atıp duvardan duvara vurdular. Ahırın pencereleri, masaları kırıldı. Üzerlerinde taşıdıkları silahlara rağmen, yumruk yumruğa dövüşüyorlardı. Yüzleri kaskatıydı. Dudakları gerilmişti. İnanılmaz bedenleri karşılıklı olarak ağır hasarlar veriyordu.

Beth bunu izlemek istemese de bakışlarını alamıyordu.

Özellikle Billy eline aldığı bıçakla Wrath'a arkadan saldırdığında Beth bakakaldı. Hızla vücudunu çeviren vampir Billy'yi kaptığı gibi havaya fırlattı. Riddle'ın vücudu ahırın karşı tarafına savrularak bir çuval gibi yere yığıldı.

Billy sersemlemiş bir halde, güçbela ayağa kalktı. Yüzünden kan boşalıyordu.

Wrath vücuduna çok sert darbeler almasına rağmen hiç yavaşlamamıştı. Bir yandan sarışınla ilgilenirken, Beth'in el bileklerinden birinin kelepçesini açtı. Beth hiç zaman kaybetmeden diğer bileğini kurtardı.

"Köpekler! Köpekleri sal!" diye haykırdı sarışın adam.

Billy sendeleyerek ahırdan çıktı. Birkaç saniye sonra iki *pitbull* havlayarak içeri daldı.

Köpekler Wrath'ın ayak bileklerine saldırırken, sarışın herif kınından bir bıçak çıkardı.

Aynı esnada iki ayağını kelepçelerden kurtaran Beth masadan aşağı atladı.

"Kaç!" diye bağırdı Wrath, köpeklerden birini bacağından koparıp, yüzünü bir darbeye karşı korurken.

Canı cehenneme, diye düşündü Beth, eline geçen ilk şeyi kaparak. Bu bir topuzlu çekiçti.

Dengesini kaybeden Wrath yere devrilirken, Beth sarışın adama yöneldi. Çekici mümkün olduğunca yükseğe kaldırdı ve sahip olduğu bütün güçle kahrolası şeyi sarışın adamın kafasının arkasına indirdi.

Kırılan kemiğin çatırtısı, fışkıran kana karıştı.

Köpeklerden biri Beth'in üzerine atlayarak baldırını ısırdı.

Hayvanın keskin dişleri tenini delip kaslarına girerken Beth çığlığı bastı.

Wrath, üzerindeki çekiç yemiş Kırıcı'yı itip ayağa kalktı.

Köpeklerden biri Beth'e saldırmıştı. Hayvanın ağzı kızın bacağının üst kısmını kapmıştı. Köpek boğazına saldırabilmek için Beth'i yere indirmeye çalışıyordu. Hızla öne fırlayan Wrath herhangi bir hamle yapmadan önce durdu.

Köpeği çektiği takdirde, hayvanla birlikte Beth'in bacağının koca bir parçası da kopacaktı.

O anda zihninde Vishous'un sesi yankılandı: *Zorda kalan iki muhafız memnuniyetle birbiriyle dövüşür.*

Wrath, az önce bileğini kapan köpeği tutarak, Beth'e saldıranın üzerine attı. Köpek Beth'i bıraktı.

Ve iki *pit bull* birbirlerine daldılar.

Beth yere düşerken Wrath kızı yakaladı. Kız kan kaybediyordu. "Beth..."

Bir silah sesi duyuldu.

Wrath, duyduğu ıslık sesinin ardından boynundaki yakıcı acıyı hissetti. Biri boynuna bir meşaleyle dokunmuştu sanki.

Wrath kendi etrafında dönerken, Beth çığlık attı. Billy Riddle tüfeği omzunda yeniden konumlandırdı.

Gazap hissi Wrath'a her şeyi unutturdu. Tüfek göğsüne doğrultulmuş olduğu halde Kırıcı'nın üzerine yürüdü. Billy tetiği çektiği anda vampir önce yana doğru bir hamle yaptı ve çocuğun üzerine atladı. Dişlerini Kırıcı'nın boynuna geçirdi. Damarlarıyla kaslarını parçaladı. Ardından kafatası ezilene dek çocuğun kafasını yumrukladı.

Wrath, Beth'e gitmek için arkasına döndü.

Ama dizlerinin üzerine çöküp kaldı.

Şaşkın bir halde kendi vücuduna baktı. Karnında kavun büyüklüğünde bir delik vardı.

"Wrath!" Beth ileri atıldı.

"Vuruldum... *leelan*."

"Ah, Tanrım." Beth üzerindeki bornozu çıkarıp Wrath'ın karnına dayadı. "Telefonun nerede?"

Wrath zayıf bir şekilde ellerinden birini kaldırırken yana devrildi. "Cebimde."

Beth telefonu alıp evi aradı. "Butch? Butch! Yardım lazım! Wrath karnından vuruldu! Ben... ben nerede olduğumuzu bilmi..."

"22. Karayolu," diye mırıldandı Wrath. "Önünde siyah Hummer'ın olduğu çiftlik evi."

Beth bornozunu Wrath'ın karnında tutmaya çalışırken adresi tekrarladı. "Ahırdayız. Çabuk ol! Kan kaybediyor."

Sol taraflarından alçak bir hırıltı geldi.

Beth sesin geldiği yöne dönerken Wrath da başını kaldırdı. Dövüşten canlı çıkan, kana bulanmış *pit bull*, öfkeyle yaklaşıyordu.

Beth tereddüt etmedi. Wrath'ın hançerlerinden birini kınından çekip eğilerek dövüş pozisyonu aldı.

"Çabuk ol, Butch!" Bunu dedikten sonra telefonu elin-

den bıraktı. "Gel bakalım, seni çirkin yaratık. Gel hadi!"

Wrath, etraflarında dönen köpeğin gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Nedense hayvan Wrath'ı istiyordu. Belki de bunun nedeni aşırı ölçüde kan kaybediyor olmasıydı. Kollarını iki yanına açmış olan Beth, hayvanla birlikte yavaşça hareket ediyordu.

Beth hırlar gibi bir sesle, "Onu mu istiyorsun?" dedi. "O halde önce beni aşman gerekecek."

Köpek Beth'in üzerine atladığında, ölümüne dövüşler için eğitilmiş gibi, kız hızla aşağı eğilip hançeri hayvanın göğüs boşluğuna soktu. *Pitbull* koca bir kaya parçası gibi yere yığıldı.

Beth hançeri hayvanın göğsünde bırakıp geri çekildi. Vücudu öylesine şiddetle sarsılıyordu ki Wrath'ın karnına dayadığı bornozu yeniden tutmaya çalıştığında elleri kanat çırpan kuşlardan farksızdı.

"Canım acımıyor," diye fısıldadı Wrath, kızın gözyaşlarını koklarken.

"Ah, Wrath." Adamın elini sımsıkı tuttu. "Sen şoktasın."

"Herhalde öyle. Seni göremiyorum. Neredesin?"

"Buradayım." Beth, adamın ellerini alıp kendi yüzüne koydu. "Beni hissedebiliyor musun?"

Wrath kızı zar zor hissetse de hayata tutunması için yeterliydi bu.

"Hamile olmanı isterdim," dedi adam, boğuk sesle. "Yalnız kalmanı istemiyorum."

"Bunu söyleme!"

"Tohr'la Wellsie'ye seni yanlarına almalarını söyle."

"Hayır."

"Bana söz ver."

"Hayır," dedi Beth, öfkeyle. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Beth bu konuda fena halde yanılıyor, diye düşündü Wrath. Bu dünyadan kaydığını hissediyordu.

"Seni seviyorum, *leelan*."

Beth hıçkırmaya başladı. Akıntıya karşı mücadelesini kaybeden Wrath'ın son duyduğu şey Beth'in boğuk ağlaması oldu.

Cep telefonu çalmaya başladığında Beth başını kaldırıp bakmadı.

"Wrath?" dedi, bir kez daha. "Wrath..."

Kulağını adamın göğsüne dayadı. Kalbi halen çalışmasına rağmen çok zayıf atıyordu. Yavaş da olsa nefes alıyordu. Beth ona yardımcı olmak için deliriyordu ama kalp masajı yapamazdı. Wrath'ın hayati organlarını ezmek istemiyordu.

"Ah, Tanrım..."

Telefon çalmaya devam ediyordu.

Wrath'ın etrafını saran kan gölünü görmezden gelmeye çalışarak telefonu tozlu zeminden aldı. "Ne?"

"Beth! Benim, Butch. V'yle birlikteyim. Çok yakında orada olacağız ama V seninle konuşmak istiyor."

Arkaplanda aracın çığlıklar atan motorunun sesi yankılanıyordu.

Vishous'un sesi gergindi. "Beth, sana yapman gerekeni anlatacağım. Bıçağın var mı?"

Wrath'ın göğsündeki kında asılı ikinci hançere baktı. "Evet."

"Al onu. Kendi bileğini kesmeni istiyorum. Kolunun ön kısmını dikey olarak kes. Sakın yatay keseyim deme; yoksa kemiğe girersin. Kesiği Wrath'ın ağzına daya. Biz oraya gelene dek hayatta kalmasını ancak bu sağlayabilir." V bir an duraksadı. "Telefonu yere bırakıp hançeri al,

tatlım. Sen bunu yaparken seninle konuşacağım."

Beth, uzanarak hançeri Wrath'ın göğsünden çekti ve hiç tereddüt etmeden sol bileğini kesti. Hissettiği keskin acı soluksuz kalmasına neden olsa da bunu umursamadan kesiği Wrath'ın ağzına dayadı. Diğer eline telefonu aldı.

"İçmiyor."

"Bileğini kestin mi? Aferin, kız!"

"O... o yutkunmuyor."

"Umarım kanın bir kısmı gene de boğazına iner."

"Ama boğazından da yaralandı. Oradan da kan kaybediyor."

"Yüce İsa... Tamam, elimden geldiğince hızlı sürüyorum."

Butch, Hummer'ı gördüğü anda, "İşte, orada! dedi.

Vishous'un çimenliğin sonuna dek sürdüğü arabadan atlayıp ahıra daldılar.

Butch, karşılaştığı manzaraya inanamadı. İki köpek cesedi vardı. Her yer kana bulanmıştı. *Tam anlamıyla* ölü bir insan cesedi de cabasıydı... Yüce İsa, bu Billy Riddle'dı.

Ve Beth'i gördü.

Kızın üzerinde kan ve toza bulanmış uzun kollu bir tişört vardı. Wrath'ın başucunda çökmüş, bileğini adamın ağzına dayamıştı. Gözlerinde delicesine bir bakış olduğunu gördü. Kız, onları fark ettiği anda hırlayarak diğer elindeki hançeri kaldırdı. Kanının son damlasına dek dövüşmeye hazırdı.

Vishous öne çıktığı anda Butch vampiri kolundan yakaladı. "Dur, ilk ben gideyim."

Butch yavaşça kıza yaklaştı. "Beth? Beth, bizi tanıyorsun."

Ama Butch, Wrath'a yaklaştıkça, Beth'in gözlerine daha da delice bir ifade çöktü. Bileğini adamın ağzından

çekip, Wrath'ı korumaya hazırlandı.

"Sakin ol, kızım. Ona zarar vermeyeceğiz. Beth, benim."

Beth gözlerini kırpıştırdı. "Butch?"

"Evet, bebek. Ben ve Vishous."

Beth elindeki hançeri düşürüp ağlamaya başladı.

"Tamam. Tamam, geçti." Butch, kızı kollarının arasına almak istediğinde, Beth yeniden Wrath'ın başucuna çöktü. "Hayır, bebek. Bırak da V ona baksın. Oldu mu? Hadi. Yalnızca bir dakika izin ver."

Beth, Butch'un kendisini kaldırmasına müsaade etti. Butch, gömleğini çıkarıp kızın beline sardıktan sonra, V'ye bakarak başını salladı.

Vishous, Wrath'ın yanında diz çöktü. Lordunun karnına baktığında dudakları gerildi.

Bir anda Butch'tan kurtulan Beth, bileğini bir kez daha Wrath'ın ağzına dayadı. "İyi olacak, değil mi? Yalnızca onu bir doktora götürmemiz gerekiyor. Hastaneye. Değil mi? Vishous?" Çaresizlik, Beth'in sesini keskinleştirmişti.

Ve birdenbire, ahırda başka birilerinin olduğunu anladılar.

Marissa'yla seçkin bir havası olan ama çılgına dönmüş gibi görünen bir adam hiç yoktan ortaya çıkmışlardı.

Adam, Wrath'ın yanına giderek karnındaki kanlı saten bornozu çekti. "Onu kliniğime götürmemiz lazım."

"Arabam önde," dedi V. "Wrath güvende olduğunda, geri gelip burayı hallederim."

Wrath'ın boynundaki yarayı inceleyen adam bir küfür mırıldanarak Beth'e baktı. "Kanın yeterince güçlü değil. Marissa, gel buraya."

Bileğini Wrath'ın ağzından kaldırıp sarışın kadına bakan Beth, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Marissa tereddütte kaldı. "Onu beslemem senin için sorun olur mu?"

Beth, Wrath'ın hançerini kadına uzattı. "Kurtulacaksa kimin kanını içtiğinin hiçbir önemi yok."

Bunu daha önce defalarca yapmış gibi görünen Marissa, bileğini kolayca kestikten sonra, Wrath'ın başını kaldırıp kesiği adamın ağzına dayadı.

Wrath'ın vücudu bir aküye bağlanmış gibi sarsıldı.

"Tamamdır, onu götürelim," dedi, işin kontrolünü devralan adam. "Marissa, bileğini olduğu yerde tutmaya devam et."

Adamlar Wrath'ı ahırın zemininden kaldırırken, Beth de elinden tuttu. Wrath'ı ellerinden geldiğince nazik bir şekilde Vishous'un jipine taşıyıp arkaya yatırdılar. Marissa'yla Beth arkaya geçerken, Butch'la Vishous da öne oturdular. Diğer adam ise geldiği gibi kaybolmuştu.

Escalade arka yollarda hızla ilerlerken, Beth Wrath'ın dövmelerle kaplı kolunu okşadı. Adamın teni buz gibiydi.

"Onu çok seviyorsun," diye mırıldandı Marissa.

Beth başını kaldırdı. "İçiyor mu?"

"Bilmiyorum."

Elli Birinci Bölüm

Ameliyathanenin yan odasında, Havers lateks eldivenlerini çıkarıp biyolojik atık konteynerine fırlattı. Wrath'ın üzerinde saatlerce eğilmekten sırtı ağrımıştı. Savaşçının bağırsaklarını toparlayıp dikiş attıktan sonra, boynundaki yarayla ilgilenmişti.

"Yaşayacak mı?" diye sordu, Havers'in arkasından ameliyathaneden çıkan Marissa. Kadın çok fazla kan verdiği için zayıf düşmüştü. Ama yüzü bembeyaz olmasına rağmen dikkati dağılmamıştı.

"Yakında anlarız. Umarım."

"Ben de öyle umuyorum." Marissa, Havers'in yanından geçerken kardeşinin gözlerine bakmaktan kaçındı.

"Marissa..."

"Üzgün olduğunu biliyorum. Ama özür dilemen, pişmanlığını belirtmen gereken kişi ben değilim. Öncelikle Beth'ten başlayabilirsin. Yani, seni dinlemeyi kabul edecekse."

Kapı bir ıslık sesiyle çekilerek kapandığında, Havers gözlerini yumdu.

Yüce Tanrım. Havers'in göğsünde felaket bir ağırlık

vardı. Bu, yaptıklarını geri dönüp düzeltemeyecek olmanın ağırlığıydı.

Duvara yaslanıp ameliyat başlığını çıkardı.

Neyse ki Kör Kral gerçek bir savaşçının bünyesine sahipti. Sağlam bir vücudu, amansız bir iradesi vardı. Gerçi Marissa'nın neredeyse saf kanı olmasa, Wrath'ın hayatta kalamayacağının farkındaydı.

Ya da koyu saçlı shellan'ı yanında olmasaydı, diye düşündü. Beth adındaki kadın ameliyat boyunca Wrath'ın yanında durmuştu. Ve bilinçsiz durumda olmasına rağmen, savaşçının başı hep *shellan*'ına dönüktü. Beth sesi ancak boğuk bir fısıltı olarak çıkana dek onunla saatlerce konuşmuştu.

Tükenmiş halde olduğundan zorlukla ayakta dursa da halen içeride Wrath'la birlikteydi. Beth kendi yaralarıyla ilgilenilmesini ve yemek yemeyi reddetmişti.

Tek istediği *hellren*'inin yanında kalmaktı.

Havers silkinerek ameliyat hazırlık lavabolarının başına gitti. Paslanmaz çelikten musluğu tutup gidere baktı. Kusacağını hissetse de midesi bomboştu.

Kardeşler dışarıdaydı. Havers'ten haber bekliyorlardı. Ve Havers'in ne yaptığını biliyorlardı.

Havers ameliyata girmeden önce, Tohrment boğazına sarılmıştı. Wrath ameliyat masasında can verdiği takdirde, Havers'i ayaklarından tavana asıp geberene dek çıplak yumruklarıyla döveceklerine yemin etmişti. Bunu Havers'in kendi evinde yapacaklardı.

Zsadist'in onlara her şeyi anlattığına şüphesi yoktu.

Tanrım, o ara sokağa geri dönebilmek için neler vermezdim, diye düşündü. *Keşke oraya hiç gitmeseydim.*

Böylesine haince bir taleple kardeşliğin hiçbir üyesine kesinlikle gitmemesi gerektiğini bilmeliydi. Aralarındaki

ruhsuz savaşçıya bile.

Zsadist'e teklifini sunduğunda, savaşçı dehşet verici kara gözlerini üzerine dikmişti. Havers korkunç bir hata yaptığını anında anlamıştı. Zsadist nefretle dolu olabilirdi ama kralına ihanet edecek bir savaşçı değildi. Ve bu teklif bile ciddi bir hakaretti.

"Bunu para almadan da yaparım," demişti Zsadist. "Ama öldüreceğim kişi sen olduğun takdirde. Şimdi bıçağımı çıkarmadan gözümün önünden kaybol."

Sarsılan Havers hızla Zsadist'ten uzaklaşırken, Kırıcı olduğunu tahmin ettiği birinin kendisini takip ettiğini anlamıştı. Zombi katillerden birine ilk defa bu kadar yaklaşmıştı; cemaat üyesinin saçlarının ve teninin ne kadar açık renkte olduğunu görmek Havers'i şaşırtmıştı. Ama öyle ya da böyle, bu herifin tam anlamıyla şeytani bir yaratık olduğunu ve kendisini öldürmeye hazırlandığını hissetmişti. Ara sokakta köşeye sıkıştığında aşırı halde korkuya kapılan Havers konuşmaya başlamıştı. Aklındaki işi bu herife vermeyi ve aynı zamanda katledilmeden sokaktan çıkabilmeyi düşünüyordu. Kırıcı ilk başta şüpheyle yaklaşsa da ikna edici biri olan Havers'in konuşurken *kral* kelimesini çok fazla kullanması adamın dikkatini çekmişti. Adama gerekli bilgileri vermiş, Kırıcı kendisini bırakmış ve Wrath'ın ölümü ayarlanmıştı.

Derin bir nefes alan Havers, koridora çıkmadan önce kendini olacaklara hazırladı.

En azından kardeşlere ameliyathanede elinden geleni yaptığını söyleyebilirdi.

Ama Havers'in Wrath'ı hayata döndürmek için elinden geleni yapmasının nedeni kendi canını kurtarabilmek değildi. Kendini bu şekilde temize çıkarmasının mümkün olmadığını biliyordu. Yaptığı şey için öldürülecekti. Mese-

le yalnızca bunun ne zaman olacağıydı.

Hayır. Ameliyathanede bütün yeteneğini ve bilgi birikimini canla başla kullanmasının nedeni, kalkıştığı korkunç şeyi ancak bu şekilde telafi edebilecek olmasıydı. Ayrıca dışarıda bekleyen tepeden tırnağa silahlı beş vampirle korkutucu insanın ne kadar endişeli olduğunu görmüştü.

Ama Havers'i asıl etkileyen bunların hiçbiri değildi.

Havers'i harekete geçiren, koyu saçlı Beth'in gözlerindeki yakıcı acıydı. Bu dehşete kapılmışlığın, bu çaresizliğin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Kendi *shellan*'ının ölümünü izlerken Havers'in yüzünde de aynı ifade vardı.

Yüzünü yıkayıp koridora çıktığı anda, kardeşlerle insan beklenti dolu ifadelerle Havers'e baktı.

"Ameliyatı atlattı. Bundan sonrasında tutunup tutunamayacağını göreceğiz." Havers, Tohrment'e gitti. "Beni şimdi götürmek ister misiniz?"

Savaşçı, sert, şiddet dolu gözlerle doktora baktı.

"Lordumuzla ilgilenmen için sana dokunmayacağız. İyileştiğinde seni o öldürecek."

Buna başını sallayan Havers, birinin ağladığını duydu. Başını çevirip baktığında, Marissa'nın elini ağzına kapadığını gördü.

Havers tam kız kardeşine yönelecekken insan, Marissa'nın yanına gitti. Adam anlık bir kararsızlığın ardından Marissa'ya bir mendil uzattı. Marissa mendili aldıktan sonra bütün erkekleri orada bırakarak uzaklaştı.

Beth, başını Wrath'ın yastığının ucuna yasladı. Wrath, ameliyathaneden hastanenin yataklarından birine alınmıştı. Ama normal hastaların arasına geçirilmeyecekti. Havers, acil bir durumda hızlı bir şekilde müdahele edebilmek için

Wrath'ı ameliyathanenin yakınında tutmak istemişti.

Beyaz duvarlı klinik soğuktu ama biri Beth'in üzerine ağır bir yün örtü örtmüştü. Görünüşe göre, bacaklarını da battaniyeyle kapatmışlardı. Bu nezaketi kimin gösterdiğini hatırlamıyordu.

Bir *klik* sesi duyduğunda, Wrath'ın bağlı olduğu makinelere baktı. Gösterge panellerinde yazanları anlamasa da bütün makineleri teker teker inceledi. Alarm filan çalmadığından, her şeyin yolunda olması gerektiğini düşündü.

Sesi bir kez daha duydu.

Wrath'a baktığı anda ayağa fırladı.

Wrath konuşmaya çalışıyordu ama ağzının çok kurumuş olduğu belliydi.

"Şşşttt." Adamın elini tuttu. Gözlerini açabileceğini düşünerek yüzünü yaklaştırdı. "Buradayım."

Adamın parmakları Beth'in parmaklarına kenetlendi. Ve yeniden kayıp gitti.

Tanrım. Wrath korkunç görünüyordu. Yüzü, zemini kaplayan beyaz fayanslardan farksızdı. Gözleri kafatasının içine gömülmüştü.

Boğazında kalın bir bandaj vardı. Karnı sargı bezi ve pamuklu bezlerle sarılmıştı. Yaralarından dışarı ince borular uzanıyordu. Koluna çeşitli sıvılarla ağrı kesiciler veriliyordu. Yatağının yanında bir sonda çantası asılıydı. Göğsünde EKG* kabloları iç içe geçmişti. Bir elinin ortaparmağına oksijen sensörü takılmıştı.

Ama hayattaydı. En azından şimdilik.

Ve kısacık bir an için bile olsa, az önce bilincini kazanmıştı.

---

* Elektrokardiyografi. Kalp kasıyla sinirsel iletim sisteminin çalışmasını incelemek üzere kalpte meydana gelen elektriksel faaliyetin kaydedilmesi. (ç.n.)

Sonraki iki gün böyle geçti. Wrath vücudunu iyileştirmek için savaşırken Beth'in halen yanında olup olmadığını kontrol etmek istermiş gibi, arada bir bilincini kazanıyor ama her seferinde, birkaç saniye sonra yeniden geldiği yere dönüyordu.

En sonunda Beth uykusuzluğa dayanamayacak hale geldiğinde, kardeşler odaya daha rahat bir koltuk taşıyıp, yastıkla battaniye getirdiler. Bir saat sonra uyandığında, Beth Wrath'ın elini hiç bırakmadığını fark etti.

Zorla da olsa bir şeyler yedi. Çünkü Tohrment'le Wellsie bunun için Beth'i zorladılar. Arada duş da aldı. Hızlı bir duştu bu. Odaya geri döndüğünde, Wrath'ın kollarıyla bacaklarının sarsıldığını gördü. Wellsie, Havers'i çağırmıştı.

Beth, elini tutar tutmaz Wrath sakinleşti.

Beth bu bekleyişin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Ama Wrath'ın bilincini kazandığı her sefer, Beth bundan az da olsa güç aldı.

Bekleyecekti. Gerekirse onu sonsuza dek bekleyecekti.

Wrath meşgul bir zihinle bilincini kazandı. Az önce hiçbir şeyin farkında değilken, zihni deliler gibi çalışmaya başlamıştı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Gözkapakları açamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Vücudunun durumunu hızlı bir şekilde kontrol etti.

Vücudunun alt kısmında sorun yokmuş gibiydi. Ayak parmaklarını oynatabiliyordu ve bacakları da halen gövdesine bağlıydı. Karnında, lastik demiriyle dayak yemiş gibi korkunç bir ağrı vardı. Ama göğsü sağlamdı. Boynu yanıyordu. Başı da ağrıyordu. Kolları iyi durumdaydı. Elleri...

Beth.

Kızın elini hissetmeye alışmıştı. Beth neredeydi?

Wrath'ın gözleri kırpışarak açıldı.

Beth hemen yanındaydı. Bir koltuğa çökmüştü ve uyuyakalmış gibi, başını yatağa yaslamıştı. Wrath'ın ilk düşüncesi, kızı uyandırmaması gerektiği oldu. Beth'in tükenmiş olduğu belliydi.

Ama ona dokunmak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Boşta olan eliyle kıza uzanmak istese de kolu bir ton çekiyormuş gibiydi. Mücadele ederek kolunu çarşafın üzerinde santim santim ilerletti. Bunun ne kadar sürdüğünü bilemiyordu. Belki de saatler geçmişti aradan.

Ama en sonunda kızın saçlarına dokundu. Aldığı ipeksi his mucizeden farksızdı.

Hayattaydı. Beth de hayattaydı.

Wrath ağlamaya başladı.

Beth yataktaki hareketi hissettiği anda, panikle uyandı. Gördüğü ilk şey Wrath'ın eli oldu. Parmakları saçlarına dolanmıştı.

Adamın yüzüne baktı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

"Wrath! Aşkım." Eğilerek adamın saçlarını geriye attı. Wrath aşırı ölçüde sıkıntılı görünüyordu. "Canın mı yanıyor?"

Wrath ağzını açtı. Ama ses çıkmadı. Paniğe kapılıyordu. Gözlerinin beyazı görünene dek mücadele etti.

"Sakin ol, aşkım. Rahatla," dedi Beth. "Elimi sıkmanı istiyorum. Evet için bir; hayır için iki kere. Canın mı yanıyor?"

Hayır.

Beth, sakalının uzadığı yanaklarındaki gözyaşlarını nazikçe sildi.

"Emin misin?"

Evet.

"Havers'i çağırmamı ister misin?"

Hayır.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Evet.

"Yemek? Su? Kan?"

Hayır.

Wrath endişelenmeye başlamıştı. Adamın solgun gözleri kızı arıyordu.

"Şşşttt." Adamın alnına bir öpücük kondurdu. "Yalnızca sakinleş. Neye ihtiyacın olduğunu anlayacağız. Zamanımız var."

Wrath'ın gözleri bir an kenetlenmiş ellerine kaydıktan sonra, yeniden kızın yüzüne döndü. Ardından bunu bir kez daha yaptı.

"Bana mı ihtiyacın var?" diye fısıldadı Beth.

Wrath kızın elini bir kez sıktı.

"Ah, Wrath.... Seninim. Birlikteyiz, aşkım."

Bir kez daha Wrath'ın yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı. Göğsü hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. Nefesleri hırıltılıydı.

Beth, Wrath'ın yüzünü ellerinin arasına alıp onu sakinleştirmeye çalıştı. "Her şey yolunda. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni terk etmeyeceğim. Söz veriyorum. Ah, aşkım..."

En sonunda Wrath biraz sakinleşti. Gözyaşladı yavaşladı.

Dudaklarının arasından hırıltılı bir ses çıktı.

"Ne?" Beth, Wrath'a daha da yaklaştı.

"Seni... kurtarmak istedim."

"Bunu yaptın, Wrath. Beni kurtardın."

Adamın dudakları titredi. "Seni... seviyorum."

Beth, adamın dudaklarını nazik bir şekilde öptü. "Ben de seni seviyorum."

"Artık... sen de... uyu."

Ve Wrath bitkinlikle gözlerini kapadı.

Beth elini ağzına koyup gülümserken, görüşü bulanıklaştı. Güzel savaşçısı geri dönmüştü işte. Ve yattığı yataktan kendisine emirler vermeye çalışıyordu.

İçini çeken Wrath, derin bir uykuya dalmış gibiydi.

Beth, Wrath'ın sakin bir şekilde dinlendiğine emin olduğunda, gerinerek yerinden kalktı. Kardeşlerin, lordlarının uyandığını ve en azından birkaç kelime edebilecek kadar iyi olduğunu öğrenmek isteyeceklerini sanıyordu. Belki de bir telefon bulup evi arayabilirdi.

Koridora çıktığında gözlerine inanamadı.

Ameliyathane kısmının kapısının önünde, kardeşlerle Butch yerde uyuyorlardı. Adamlar Beth kadar bitkin görünüyorlardı. Duvara yaslanmış olan Vishous'la Butch'un arasında küçük bir televizyon ile iki silah vardı. Sırtüstü yatan Rhage yumuşak bir sesle horluyordu. Elindeki hançeri sımsıkı tutmuştu. Tohrment başını dizlerinin arasına gömmüştü. Yan yatmış Phury ise, bunu yapmak kendisini sakinleştiriyormuş gibi, elindeki ninja yıldızını göğsüne bastırmıştı.

Zsadist neredeydi?

"Buradayım," dedi vampir, alçak sesle.

Beth irkilerek sağ tarafına baktı. Zsadist tepeden tırnağa silahlanmıştı. Kalçasının üzerinde bir tabanca, göğsünde hançerler ve elinde uzun bir zincir vardı. Işıldayan kapkara gözlerini Beth'e dikmişti.

"Nöbet sırası bende. Sırayla yapıyoruz."

"Burası o kadar tehlikeli bir yer mi?"

Savaşçı kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun?"

"Neyi?"

Zsadist omuz silkerek koridora baktı. Başını önce bir tarafa, ardından diğerine çevirip etrafı taradı.

"Kardeşlik bizim olanı korur." Gözlerini bir kez daha Beth'e dikmişti. "Ne onu ne de seni asla savunmasız bırakmayız."

Beth, Z'nin soruyu geçiştirdiğini hissetse de üstelemedi. Tek önemi olan, kocası iyileşirken Wrath'la kendisinin güvende olmasıydı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Beth.

Zsadist hemen gözlerini kaçırarak başını eğdi.

Her türlü sıcaklıktan nasıl da kaçıyor, diye düşündü Beth.

"Saat kaç?"

"Sabahın dördü. Bu arada günlerden de perşembe." Zsadist elini dazlak kafasından geçirdi. "Peki o nasıl?"

"Uyandı."

"Yaşayacağını biliyordum."

"Öyle mi?"

Ters bir şey söyleyecekmiş gibi, vampirin dudağı küçümseyici bir havada yukarı kalktı. Ama kendini kontrol altında tutmayı başardı. Yaralı yüzünü Beth'e dönerek kıza baktı.

"Evet, Beth. Öyle. Hiçbir kurşun onu senden alamaz."

Ve Zsadist bir kez daha gözlerini kaçırdı.

Diğerleri kıpırdanmaya başlamıştı. Çok geçmeden, bütün erkekler ayağa kalkmıştı. Beth'e bakıyorlardı. Beth, Butch'un vampirlerin arasında kendini epey rahat hissettiğini fark etti.

"Nasıl hissediyor?" diye sordu Tohr.

"Bana ne yapacağımı söylemeye çalışacak kadar iyi."

Kardeşler buna güldü. Seslerinde iç rahatlaması vardı.

Gurur vardı. Sevgi vardı.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" diye sordu Tohr.

Beth adamların yüzlerine baktı. Beth'in kendilerine yapacak bir şey vermesini umuyorlarmış gibi, yüzlerinde beklenti dolu ifadeler vardı.

Bu gerçekten benim ailem, diye düşündü Beth.

"Sanırım gereken bir şey yok." Beth gülümsedi. "Ve hepinizi çok yakında görmek isteyeceğine eminim."

"Ya sen?" dedi Tohr. "Sen nasılsın? Biraz mola verip dinlenmek istemez misin?"

Başını iki yana sallayan Beth, ameliyathanenin kapısını açtı. "Buradan kendi ayakları üstünde çıkmadan, yatağının başından ayrılmayacağım."

Kapı Beth'in arkasından kapandığında, Butch, Vishous'un ıslığını duydu.

"Bu gerçek bir dişi, kaptınız mı?" dedi V.

Diğerleri alçak sesle homurdanarak hemfikir olduklarını belirttiler.

"Dalaşmak isteyeceğiniz bir dişi de değil," diye devam etti V. "Ahıra girdiğimizde onu görmeliydiniz. Wrath'ın önünde beklerken, gerektiği takdirde beni de polisi de çıplak elleriyle öldürmeye hazır görünüyordu. Wrath onun yavrusuydu sanki. Anlıyor musunuz?"

"Kız kardeşi var mı acaba?" dedi Rhage.

Phury buna güldü. "Değerli bir dişiyle karşılaştığın takdirde sen ne yapacağını bilemezsin."

"Bunu bekârlık yemini etmiş biri mi söylüyor yani?" Hollywood, evrenin işleyişini düşünüyormuş gibi, çenesindeki birkaç günlük sakalı okşadı. "Ah, lanet olsun Phury. Muhtemelen haklısın. Gene de bir erkek hayal kurabilir."

"Elbette kurabilir," diye mırıldandı V.

Butch, Marissa'yı düşündü. Kadının aşağı inmesini bekleyip durmuştu ama ameliyattan beri onu görememişti. Marissa çok yorgun ve endişeli görünüyordu ama Butch, kadının aklındakileri düşündüğünde bunu normal bulmuştu. Erkek kardeşinin ölümü yaklaşıyordu. Wrath iyileştiği anda Havers ölecekti.

Butch, Marissa'nın yanına gitmek istiyor olsa da Marissa'nın bunu isteyip istemeyeceğinden emin değildi. Kadını o kadar iyi tanımıyordu.

Birlikte çok az zaman geçirebilmişlerdi.

Butch kadına yalnızca ilginç mi gelmişti? Tadına bakmak isteyeceği taze kan mıydı? Yoksa bundan daha fazlası mıydı?

Butch, kadını yoktan varedebilirmiş gibi koridora baktı.

Yalnızca iyi olduğunu öğrenmek için bile olsa, Marissa'yı görmeyi çok fazla istiyordu.

Elli İkinci Bölüm

Birkaç gün sonra, kardeşler kendisini görmeye gelmeden önce, Wrath yatakta doğrulabilmek için kendini zorladı. Onu yatarken görmelerini istemiyordu. Kolundaki kablolarla arkasındaki makineler yeterince kötü bir manzara oluşturuyordu zaten.

Ama en azından sonda bir gün önce çıkarılmıştı. Ve Wrath tıraş olup duş alabilmeyi de başarmıştı. Saçlarının temiz olması güzel bir şeydi.

"Sen ne yapıyorsun?" dedi Beth, Wrath'ı yatakta kıpırdanırken yakaladığında.

"Doğrulmaya..."

"Ah, hayır." Yatağın uzaktan kumandasını eline alan Beth, baş kısmını havaya kaldırdı.

"Ah, lanet olsun, *leelan*. Şimdi hem doğrulmuş hem de iki seksen yatıyormuş gibi görünüyorum."

"Bence gayet iyi görünüyorsun." Beth çarşafları düzeltmek için eğildiğinde, Wrath'ın gözleri kızın göğüs dekoltesine takıldı. Vücudu buna anında tepki verdi. Tepkiyi vücudunun doğru kısmı vermişti.

Ama bu heyecan Wrath'a, ahıra girdiğinde karşılaştığı

manzarayı hatırlattı. Beth'i masada kelepçelenmiş halde gördüğü ilk anı. Kırıcıların penislerinin kalkmıyor olması umrunda değildi.

Beth'in elini yakaladı. "Leelan?"

"Evet?"

"Sen iyi olduğuna emin misin?" Beth'le o ahırda neler olduğundan konuşmuşlardı ama Wrath halen endişeliydi.

"Sana söyledim. Baldırımdaki yara iyileş..."

"Ben yalnızca fiziksel durumundan bahsetmiyorum," dedi Wrath, Billy Riddle'ı bir kez daha öldürme isteğine kapılarak.

Bir an için kızın yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Sana söyledim. İyi olacağım. Çünkü başka türlüsünü reddediyorum."

"Çok cesursun. Dayanıklısın. Beni kendine hayran bırakıyorsun."

Beth gülümseyerek hızlı bir öpücük vermek için Wrath'a doğru eğildi. Adam kızı tutarak, dudaklarına doğru konuştu. "Ve hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Yalnızca ahırdan bahsetmiyorum. Geriye kalan bütün günlerim ve gecelerim için de teşekkür ederim."

Wrath, Beth'i daha güçlü bir şekilde öptüğünde, kızın zevkle inlemesini duymaktan memnun oldu. Bu ses penisinin iyice sertleşmesine neden olurken, parmaklarını kızın köprücükkemiğine sürttü.

"Neden yatağa çıkmıyorsun?"

"Buna tam anlamıyla hazır olduğunu sanmıyorum."

"Bahse girmek ister misin?" Kızın elini tutup çarşafın altına soktu.

Nazik bir şekilde adamın penisini tutan kızın kahkahası bir mucizeden farksızdı. Tıpkı odadaki daimi varlığı, Wrath'ı inatla koruması, aşkı, gücü gibi.

Beth, Wrath'ın her şeyiydi. Adamın bütün dünyasıydı. Kendi ölümünü bile umursamayacak kadar bıkmış usanmış bir adamdan, hayatta kalmak için çırpınan birine dönüşmüştü. Beth için. Birliktelikleri için. Gelecekleri için.

"Bir gün daha bekleyelim bence, ne dersin?" dedi Beth.

"Bir saat."

"Kendi başına doğrulabildiğin ana dek."

"Anlaştık."

Tanrı'ya şükür, Wrath'ın hızlı iyileşen bir vücudu vardı.

Beth elini çarşafın altından çıkardı. "Kardeşleri içeri alayım mı?"

"Evet." Wrath derin bir nefes aldı. "Bekle. Onlara ne söyleyeceğimi senin de bilmeni istiyorum."

Beth'i çekerek yatağın kenarına oturttu.

"Kardeşlikten ayrılıyorum."

Beth, içinin ne kadar rahatladığını Wrath'ın görmesini istemiyormuş gibi, gözlerini kapadı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Tohr'dan kardeşliğin başına geçmesini istedim. Ama uzun bir tatile filan çıkmıyorum. Artık ırkımızın başına geçmem gerekiyor, Beth. Ve bunu birlikte yapmamız için sana ihtiyacım var."

Beth'in gözleri kırpışarak açıldı.

Wrath kızın yüzüne dokundu. "Kral ve kraliçe olmaktan bahsediyorum. Ve sana karşı dürüst olacağım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Aklımda bazı fikirler dönüyor elbette ama yardımına ihtiyacım var."

"Ne istersen," dedi Beth. "Senin için her şeyi yaparım."

Wrath, Beth'e şaşkınlık içinde bakakaldı.

Tanrım. Bu kız onu gerçekten yıkmıştı. Bir hastane yatağında kıçının üzerinde yatmasına rağmen, kız onunla birlikte dünyaya kafa tutmaya hazırdı. Beth'in kendisine inancı sersemleticiydi.

"Seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim, *leelan*?"

"Yaklaşık beş dakika önce. Ama bunu duymaktan asla sıkılmıyorum."

Kızı bir kez daha öptükten sonra, "Kardeşleri içeri al," dedi. "Butch'a koridorda beklemesini söyle. Ama ben kardeşlerle konuşurken senin de burada olmanı istiyorum."

Beth, kardeşleri içeri alıp, Wrath'ın yanında durdu.

Kardeşler temkinli bir halde yatağa yaklaştılar. Wrath sabah Tohr'la kısa bir görüşme yapmış olsa da diğer savaşçılarla ilk kez karşı karşıya geliyordu. Herkesin aynı anda boğazını temizlemesi gerekmiş gibi, alçak sesli öksürükler duyuldu. Wrath bu hissi biliyordu. Kendi boğazının da düğümlendiğini hissediyordu.

"Kardeşlerim..."

O anda içeri giren Havers, kardeşliğin odada olduğunu görerek donakaldı.

"Ah, iyi doktorumuz da buradaymış," dedi Wrath. "Gelsene. Seninle bitmemiş bir işimiz var."

Havers defalarca odasına girip çıkmış olmasına rağmen, Wrath şu ana dek bu konuyla ilgilenmeyi düşünmemişti.

"Zamanı geldi," dedi Wrath.

Havers derin bir nefes alıp yatağa yaklaştı ve başını eğdi. "Lordum."

"Anladığım kadarıyla beni öldürtmek istedin."

Kaçmaya çalışmadığı için Havers'e hakkını teslim etmek gerekiyordu. Lafı çevirmeye çalışmadı. Kederi ve pişmanlığı belli olsa da affedilmesi için çabalamadı.

"Evet, istedim, lordum. Ona giden bendim."

Havers, Zsadist'i göstermişti. "Kardeşinin sana ihanet etmeyeceğini anladığımda, Kırıcı'yla konuştum."

O gece hakkında Tohrment'le konuşmuş olan Wrath

başını salladı. Görünüşe göre Tohr, Z'nin Havers'e verdiği yanıtın yalnızca bir kısmını duymuştu.

"Lordum, kendisinden böyle bir şey istediğim için kardeşinizin beni öldürmeye hazır olduğunu bilmeni istiyorum."

Wrath, doktora kafasını duvarda patlatmak istiyormuş gibi bakan Zsadist'e döndü. "Evet, konuşmanızın pek iyi geçmediğini duydum. Z, sana bir özür borçluyum."

Savaşçı omuz silkti. "Zahmet etme. Özürler beni sıkıyor."

Özürler konusunda Z'yle aynı hislere sahip olan Wrath gülümsedi. Şartlar ne olursa olsun özürler canını sıkıyordu.

Havers kardeşlere baktı. "Burada, bu tanıkların önünde, ölüm cezasını hak ettiğimi kabul ediyorum."

Wrath, gözlerini doktora dikti. Ve kız kardeşinin acı çektiği uzun yılları düşündü. Wrath, Marissa'nın hayatının bu kadar zor olmasını hiçbir zaman istememiş olsa da sonuç kendi suçuydu.

"Bunu yapmanın nedeni Marissa'ydı, değil mi?"

Havers başını salladı. "Evet, lordum."

"O halde seni öldürmeyeceğim. Bunu yapmanın nedeni, sevdiğin birine davranış şeklim. Bu durumda intikam arzusunu anlayabilirim."

Havers yaşadığı şaşkınlıkla sendeledi. Elindeki çizelgeyi düşürerek yatağın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve alnını Wrath'ın eline dayadı. "Lordum. Merhametiniz sonsuzmuş."

"Hayır, sonsuz filan değil. Hayatını bağışlamamın nedeni Marissa. Ama bir kez daha böyle bir numara çevirmeye kalkıştığın takdirde, bir hançerle peşine bizzat ben takılacağım. Bu konuda anlaştık mı?"

"Evet, lordum."

"Şimdi bizi yalnız bırak. Daha sonra gelip durumuma bakabilirsin. Ama girmeden önce kapıyı çal, tamam mı?"

"Evet, lordum."

Havers dışarı çıkarken, Wrath, Beth'in elini öptü. "Seninle meşgul olabiliriz," diye fısıldadı kızın kulağına.

Savaşçılar alçak sesle kıkırdadı.

Çenelerini kapamaları için öfkeyle kardeşlerine bakan Wrath, bildirisini yaptı. Kararını açıklamasının ardından gelen uzun sessizlikte, savaşçıları şoka soktuğunun farkındaydı.

"Yani, bundan sonra Tohr'un liderliğini kabul ediyor musunuz?" diye sordu Wrath.

"Evet," dedi Rhage. "Bana uyar."

Vishous'la Phury de başlarını salladılar.

"Z?"

Savaşçı kapkara gözlerini devirdi. "Hadi ama dostum! Benim için ne fark eder ki? Sen, Tohr, Britney Spears... Hepsi aynı."

Wrath kahkaha attı. "Bu bir şaka mıydı, Z? Yoksa bunca zamanın ardından mizah yeteneğine geri mi kavuştun? Lanet olsun, eğer öyleyse bana yaşamam için bir neden daha verdin."

Diğer kardeşler kendi kendilerine söylenirken, yüzü kızaran Z homurdanarak bir şeyler söyledi.

Wrath derin bir nefes aldı. "Kardeşlerim, bir şey daha var. Tahta çıkıyorum. Tohr'a açıkladığım gibi, medeniyetimizi yeniden kurmamız lazım. Irkımızı canlandırmamız lazım."

Bir süre Wrath'a bakmaktan başka bir şey yapamayan kardeşler, teker teker yatağa yaklaşarak, sadakatlerini eski dilde sözcüklerle ortaya koyup, Wrath'ın bileğinin iç

kısmını öptüler. Savaşçıların gösterdiği muazzam saygı Wrath'ın sarsılmasına ve etkilenmesine neden oldu.

Yazıcı Bakire haklıymış, diye düşündü Wrath. Bunlar onun halkıydı. Onlara liderlik yapmaması düşünülebilir miydi?

Savaşçılar yeminlerini tamamladığında, Wrath Vishous'a baktı. "Ahırdaki iki Kırıcı'nın kavanozlarını aldın mı?"

V kaşlarını çattı. "Yalnızca bir Kırıcı vardı. Nikâh gecende seninle birlikte gördüğümüz şu aceminin cesedinden başka ceset yoktu. Sen ameliyattayken ahıra dönüp kalbini bıçakladım. Sonra da evden kavanozunu aldım."

Wrath başını iki yana salladı. "İki kişilerdi. Buna şüphem yok. Diğeri, o gece Hummer'ın direksiyonundaki Kırıcı'ydı."

"Onun öldüğüne emin misin?"

"Kafasına ciddi bir darbe alıp yere inmişti." Birdenbire, Wrath Beth'in rahatsızlığını hissederek kızın elini sıktı.

"Bu kadarı yeterli. Bunun üzerine daha sonra konuşuruz."

"Hayır, sorun değil..." diye söze girdi Beth.

"Sonra." Wrath, kızın elini öpüp kendi yanağına sürttü. Beth'in gözlerinin içine baktı. Bir yandan kızın içini rahatlatmak isterken, bir yandan da onu soktuğu dünyadan ne kadar nefret ettiğini düşünüyordu.

Beth, kendisine gülümsediğinde, Wrath kıza hızlı bir öpücük verdi. Ardından yeniden kardeşlere döndü.

"Bir şey daha var. Birlikte yaşayacaksınız. Kardeşliğin tek bir yerde olmasını istiyorum. En azından önümüzdeki birkaç yıl için."

Tohr yüzünü buruşturdu. "Dostum, Wellsie bundan nefret edecek. Hayalindeki mutfağın kurulumunu daha yeni tamamlamıştık."

"İkiniz için başka bir çözüm düşünürüz. Özellikle de yolda bebek varken. Ama geri kalan sizler bir süre ev arkadaşı olacaksınız."

Kardeşlerden ciddi homurtular yükseldi.

"Hey, daha da kötü olabilirdi," dedi Wrath. "Sizi benimle yaşamak zorunda da bırakabilirdim."

"Güzel bir noktaya değindin," dedi Rhage. "Beth, bu heriften bir süre uzaklaşmak istersen..."

Wrath öfkeyle kükredi.

"Şunu diyecektim," diyerek geri adım attı Hollywood. "Bir süre Beth de bizimle yaşayabilir. Onu her zaman koruyup kollayacağız."

Wrath, Beth'e baktı. O kadar güzeldi ki... Eşi. Sevgilisi. Kraliçesi.

Gülümseyen Wrath, gözlerini kızdan alamıyordu. "Bizi yalnız bırakın, beyler. *Shellan*'ımla yalnız kalmak istiyorum."

Kardeşler dışarı çıkarken, Wrath'ın aklında ne olduğunu tam olarak biliyorlarmış gibi gülüşüyorlardı.

Yatakta kıpırdanan Wrath, vücudunun üst kısmının ağırlığını kalçalarına verebilmek için doğrulmaya çalıştı.

Wrath'a yardımcı olmayı reddeden Beth, izlemekle yetindi.

En sonunda doğrularak rahat bir şekilde oturan Wrath, beklenti içinde ellerini ovdu.

Beth'in tenini şimdiden hissedebiliyordu.

"Wrath," dedi Beth, onu ikaz etmek istiyormuş gibi adama bakarken.

"Gel buraya, *leelan*. Anlaşma anlaşmadır."

Wrath'ın tek yapabildiği Beth'e sarılmak olsa da kızın kollarının arasında olmasına ihtiyacı vardı.

Elli Üçüncü Bölüm

José de la Cruz yangın yeri inceleme memuruyla tokalaştı. "Teşekkür ederim. Raporunuzu bekliyorum."

Caldwell Dövüş Sanatları Akademisi'nden geriye kalan enkaza bakan adam başını iki yana salladı. "Bunun gibisini hiç görmedim. Nükleer bomba atılmış sanki. Dürüst olmak gerekirse, rapora ne yazacağımı bilemiyorum."

José, memurun kamyonetine binip uzaklaşmasını izledi.

"Karakola mı dönüyorsun?" diye sordu Ricky, kendi ekip arabasına binerken.

"Daha değil. Öncelikle kent merkezine inmem lazım."

Ricky de el sallayıp gitti.

Olay mahallinde tek başına kalan José derin bir nefes aldı. Üzerinden dört gün geçmiş olmasına rağmen, yangının geride bıraktığı koku halen çok keskindi.

Sivil arabasına yöneldiğinde, bakışları ayakkabılarına kaydı. Alanı kaplayan otuz santim derinliğindeki kurum nedeniyle ayakkabıları soluk gri bir renkteydi. Bu kurum, normal bir yangından geriye kalan küllerden çok, bir yanardağ patlamasının küllerini andırıyordu. Enkaz

da tuhaftı. Alevler ne kadar sıcak ve etkili olursa olsun, genellikle yanan binaların belli kısımları ayakta kalırdı. Burada ise geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bina yeryüzünden silinmişti adeta.

Olay yeri inceleme memuru gibi, José de hayatında böylesini görmemişti.

José direksiyonun başına geçti, anahtarı kontağa soktu ve arabayı çalıştırdı. On üç kilometre kadar doğuya sürerek kentin daha kötü bir kesimine gitti. Yolda karşısına birkaç tane sıradan bina çıktı. Binalar beton ve asfalt zeminden fışkırmış kentsel yabani otları andırıyordu.

Bu binalardan birinin önünde durup arabayı park etti. Motoru susturdu. Dışarı çıkmadan önce aradan uzunca bir zaman geçti.

Kendini toparlayarak binanın girişine yürüdü. O esnada apartmandan çıkan bir çift kapıyı José için tuttular.

Üç kat çıkıp, üzerinde atılmış binlerce adımın ardından yamyassı olup kahverengi bir ton kazanmış olan bir halıyla kaplı harap koridorda ilerledi.

Aradığı kapı o kadar çok boyanmıştı ki çökük ahşap panelleri neredeyse parçalanmıştı.

José kapıyı çalsa da yanıt gelmesini beklemiyordu.

Kilidi açmak birkaç saniyesini aldı. Kapıyı itti.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Dört-beş gündür içeride kalan bir ceset olsaydı, klima açık bırakılmış olsa bile kokusunu çoktan alırdı.

Ama böyle bir koku yoktu.

"Butch?" diye seslendi.

Kapıyı arkasından kapattı. Kanepenin üzeri, geçen haftanın *CCJ* ve *New York Post* gazetelerinin spor sayfalarıyla kaplıydı. Sehpada boş bira kutuları vardı. Mutfak lavabosu bulaşıklarla doluydu. Mutfaktaki tezgâhta da

boş içki şişeleri duruyordu.

José yatak odasına geçtiğinde, burada da karmakarışık çarşaflarla yere atılmış kıyafetler dışında hiçbir şey bulamadı.

Banyo kapısının önünde durdu. Kapı kapalıydı.

Kalbi deliler gibi atmaya başlamıştı.

Kapıyı açarken duş başlığına kendini asmış bir ceset bulmayı bekliyordu.

Ama banyoda da hiçbir şey yoktu.

Cinayet masası dedektifi Butch O'Neal ardında iz bırakmadan ortalıktan kaybolmuştu.

Elli Dördüncü Bölüm

Darius etrafına baktı. *Fade*'nin huzur dolu sisi dağılmış; beyaz mermerden avlu ortaya çıkmıştı.

Avlunun ortasındaki çeşmeden fışkıran su parıltılar saçarak havada dans ediyor; avluya yayılmış ışığı yakalayıp flaşlar halinde geri gönderiyordu. Kuşlar, Darius'u karşılarken gelişini başkalarına da haber vermek istermiş gibi tatlı sesleriyle ötüyorlardı.

Demek ki burası gerçekten varmış, diye düşündü.

"İyi günler, Marklon'un oğlu Darius."

Darius arkasına dönmeden dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi. "Yazıcı Bakire. Huzurunuza kabul ederek beni onurlandırdınız."

Yazıcı Bakire yumuşak bir sesle güldü. Darius'un önüne çıkarken, kara cüppesinin ucu başını eğmiş vampirin görüş alanına girdi. İpek kumaşın içinden dökülen ışık, güneş ışığı kadar parlaktı.

"Darius, bunu nasıl reddedebilirdim? Bu senin ilk toplantı isteğin." Bir şeyin omzuna dokunduğunu hissettiği anda Darius'un ensesindeki tüyler dikildi. "Ayağa kalk da yüzünü göreyim."

Darius ayağa kalktığında, karşısındaki cılız figürün tepesinde yükseldi. Vampir ellerini önünde kenetlemişti.

"Yani *Fade*'yi beğenmedin, öyle mi *princeps*?" diye sordu Yazıcı Bakire. "Ve seni geri göndermemi istiyorsun?"

"Bu sizi gücendirmeyecekse, naçizane isteğim bu yönde. Gerekli olan süre boyunca bekledim. Kızımı görmek istiyorum. Bir kez olsun, onu görmeliyim. Bu sizi gücendirmeyecekse..."

Yazıcı Bakire bir kez daha güldü. "Kralından daha iyi bir sunum yaptığını söylemek zorundayım. O savaşçının sözcüklerle arası yok."

Araya sessizlik girdi.

Darius bu zamanı kardeşleri hakkında düşünmek için kullandı.

Wrath'ı ve diğerlerini ne kadar özlediğini düşündü.

Ama asıl görmek istediği Beth'ti.

"O çiftleşti," dedi Yazıcı Bakire, birdenbire. "Kızın, değerli bir erkek tarafından alındı."

Hiçbir şey sormaması gerektiğini bilen Darius gözlerini kapadı. Yazıcı Bakire'nin başka neler söyleyeceğini duymak için deliriyordu. Her kimle hayatını birleştirdiyse, Elizabeth'inin mutlu olacağını umuyordu.

Yazıcı Bakire, Darius'un sessiz kalmasından memnun olmuş gibiydi. "Kendine bir bak! Sorgu sual yok. Kendini kontrol altında tutabiliyorsun. Adabının karşılığında sana bilmek istediğini söyleyeceğim. Kızın, Wrath'la evlendi. Wrath tahta çıkacak. Kızın artık kraliçe."

Duygularını belli etmemek ve Yazıcı Bakire'nin, gözyaşlarını görmemesi için Darius başını eğdi. Aksi takdirde, Yazıcı Bakire onun zayıf olduğunu düşünebilirdi.

"Ah, *princeps*," dedi Yazıcı Bakire, yumuşak bir sesle. "Göğsünde mutlulukla üzüntü nasıl birleşmiş. Söyle bana,

Fade'deki oğullarının varlığı kalbini doyurmaya yetmiyor mu?"

"Kızımı geride bırakmış gibi hissediyorum."

"O artık yalnız değil."

"Bu güzel."

Başka bir sessizlik. "Gene de onu görmek istiyorsun?"

Darius başını salladı.

Yazıcı Bakire, beyaz çiçeklerin açtığı beyaz bir ağacın dallarına tünemiş, şarkılar söyleyen kuşlara doğru gitti.

"Peki, ne arzuluyorsun, *princeps*? Bir ziyaret mi? Ya da daha hızlı bir şey? Rüyasına girmek gibi?"

"Bu sizi gücendirmeyecekse." Yazıcı Bakire saygıyı hak ettiğinden, Darius ne olursa olsun resmi konuşma tarzından çıkmıyordu. Ayrıca saygılı tutumunun onu olumlu yönde etkileyebileceğini umuyordu.

Kara cüppenin hareket etmesiyle birlikte ortaya parıldayan bir el çıktı. Ağaçtaki kuşlardan biri Yazıcı Bakire'nin parmağına kondu.

"Kalleş bir yolla öldürüldün," dedi Yazıcı Bakire, minik kuşun göğsünü okşayarak. "Irkına asırlarca hizmet ettikten sonra. Sen onurlu bir *princeps* ve savaşçıydın."

"Yaptıklarımın sizi memnun etmesi benim için en büyük mükafattır."

"Bu doğru." Yazıcı Bakire kuşa doğru ıslık çaldığında, yanıt veriyormuş gibi kuş da öttü. "Sana, arzuladığından daha fazlasını önersem, buna ne dersin, *princeps*?"

Darius'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Evet derdim."

"Armağanın ne olduğunu bilmeden? Ya da fedakârlığın?"

"Size güveniyorum."

"Neden kral sen değilsin ki?" diye sordu Yazıcı Bakire, alaycı bir sesle. Kuşu ağacın dalına geri koyduktan sonra

Darius'un yüzüne baktı. "İşte sana önerim. Yeni bir hayat. Kızınla kesişim. Bir kez daha dövüşme şansı."

"Yazıcı Bakire..." Darius bir kez daha yere çöktü. "Böylesine bir iyiliği hak etmediğimi bilerek, kabul ediyorum."

"Seni bu yanıtından sorumlu tutmayacağım. Şimdi de sana neyi feda edeceğini söyleyeceğim. Kızın dair bilinçli bir hatıran olmayacak. Şu anda olduğun kişi olmayacaksın. Ve senden bir melekeni daha alacağım."

Darius bu melekenin ne olduğunu bilmese de sormaya kalkışacak değildi.

"Kabul ediyorum."

"Emin misin? Bunu düşünmek için biraz zaman istemez misin?"

"Teşekkürler, Yazıcı Bakire. Ama kararımı verdim."

"Öyle olsun."

Yazıcı Bakire, Darius'a yaklaştı. Kara cüppesinin içinden hayaletimsi elleri çıktı. Aynı anda, yüzünü örten peçeyi kaldırdı. Ortaya çıkan ışık öylesine parlaktı ki Darius Yazıcı Bakire'nin yüz hatlarına dair hiçbir şey göremedi.

Yazıcı Bakire çenesini ve ensesini tuttuğunda, Darius kadının gücüyle titredi. Yazıcı Bakire dilediği takdirde onu ezebilirdi.

"Sana yeni bir hayat veriyorum, Marklon'un oğlu Darius. Bu yeni varoluşunda aradığını bul."

Yazıcı Bakire dudaklarını Darius'un dudaklarına dayadığı anda, savaşçı öldüğü esnada yaşadığı şokun aynısını hissetti. Bütün molekülleri patlıyor, vücudu parçalanarak havaya karışıyor, ruhu serbest kalarak kanatlanıyordu.

Elli Beşinci Bölüm

Bay X gözlerini açtığında, bulanık, dikey çizgiler gördü. Parmaklık mıydı bunlar?

Hayır, sandalye bacağıydı.

Çam ağacından, pürüzlü bir zeminde yatıyordu. Karnının üzerine serilmişti. Bir masanın altındaydı.

Çenesini kaldırdığında görüşü yeniden bulanıklaştı. *Tanrım, başım kırılarak ortadan ikiye ayrılmış gibi ağrıyor.*

Her şey bir anda geri döndü. Kör Kral'la dövüşü. Dişinin, kafasına sert bir şeyle vurması. Yere düşüşü.

Kör Kral aldığı silah yaralarıyla boğuşurken ve dişisi de erkeğini korumaya odaklanmışken, Bay X sürünerek ahırdan çıkıp minibüsüne gitmişti. Aracı kentin dışına, Caldwell'in sınırındaki dağlara dek sürmüştü. Karanlık çökmüş olmasına rağmen, mucize eseri kulübesini bulmuştu ve yere devrilmeden önce kendini içeri atmayı güçbela başarmıştı.

Ne kadar zamandır baygın olduğunu bilmiyordu.

Kulübenin ahşap duvarlarındaki küçük pencereler, tan vaktinin ilk ışığıyla parıldıyordu. Bir sonraki günün sa-

bahı mı olmuştu? Bir şekilde, Bay X'e aradan daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Belki de birkaç gün birden kaybetmişti.

Kolunu dikkatli bir şekilde oynatarak, başının arkasına dokundu. Yarası halen hassas durumda olsa da açılan yarık kapanıyordu.

Konsantrasyon ve çabayla, ayaklarının üzerine kalkıp masaya yaslandı. Başını kaldırdığında kendini biraz daha iyi hissetti.

Şanslıydı. Ciddi darbeler ya da kurşun yaraları söz konusu olduğunda, Kırıcılar kalıcı olarak devredışı kalabilirdi. Ölmezlerdi ama iş yapamaz hale gelirlerdi. Cemaatte geçirdiği on yıllar içinde, birkaç Kırıcı'nın aldıkları ciddi yaralar nedeniyle kalakaldığını, oldukları yerde çürüdüklerini, asla dövüşecek duruma dönemediklerini, hatta hiçliğe karışmak için kendilerini kalplerinden bıçaklayamayacak kadar zayıf düştüklerini görmüştü.

Bay X ellerine baktı. Ahırın zeminindeki tozla birlikte ellerine bulaşmış Kör Kral'ın kanı kurumuştu.

Olay mahallinden kaçtığı için hiç pişmanlık duymuyordu. Bazen, bir liderin yapabileceği en iyi hamle cepheyi terk etmekti. Çok fazla kayıp verildiğinde ve mağlubiyet kesin göründüğünde, yapılabilecek en akıllıca manevra geri çekilmek ve çarpışmak için başka bir günü beklemekti.

Bay X kollarını düşürdü. İyileşmek için zamana ihtiyacı olacaktı ama bu arada adamlarını zapt etmesi gerekiyordu. Cemaatte liderlik boşlukları tehlikeliydi. Özellikle de Kırıcıbaşı için.

Kulübenin kapısı ardına dek açıldığında başını kaldıran Bay X'in aklından geçen ilk düşünce kendini nasıl savunabileceği olsa da sabaha çok az kalmıştı. Gelen bir vampir olamazdı.

İçeri giren şey Bay X'in kapkara kanının donmasına neden oldu.

Omega.

"İyileşmene yardımcı olmaya geldim," dedi Omega, gülümseyerek.

Kapı kapandığında, Bay X'in vücudu titredi.

Omega'dan gelecek yardım, her türlü ölüm cezasından çok daha korkutucuydu.

Sonsöz

"Gömüt'ün malikânesi. Size söylüyorum; gitmemiz gereken yer orası," dedi Tohr, Fritz'in uzattığı gümüş tepsideki bifteklerden birine çatalını saplarken. "Eyvallah, dostum."

Beth, Wrath'a bakarken, vurulmasının üzerinden geçen bir ay içinde bütünüyle iyileştiğini düşündü. Sağlıklı ve güçlüydü. Her zamanki gibi korkutucu, kibirli, sevgi dolu ve karşı konulmazdı.

Adam masanın başındaki sandalyesine kurulduğunda, Beth'in elini tutup, başparmağıyla kızın avcunu okşadı.

Beth, Wrath'a gülümsedi.

Wrath'ın iyileşme sürecinde Beth'in babasının evinde kalmaya devam etmişler; bu arada gelecek için planları üzerinde çalışmaya başlamışlardı. Ve her gece kardeşlik yemeğe geliyordu. Evdeki bütün bu hareket nedeniyle Fritz kendinden geçmiş haldeydi.

"Bence bu çok iyi bir fikir," dedi V. "Oraya müthiş bir sistem kurabilirim. Zaten dağlarda, yeterince gözden uzakta bir yer. Ve taştan yapılmış olduğundan, ateşe karşı da dayanıklı. Bütün pencereleri açılır kapanır metal

panjurlarla donattığımız takdirde, gün içinde de dolanabiliriz. Buradaysa bu bizim açımızdan kritik bir zayıf..." V durdu. "Hem orada bir sürü yeraltı odası da yok mu? Eğitim için o odaları kullanabiliriz."

Rhage başını salladı. "Hem orası yeterince büyük de... Birbirimizi boğazlamak zorunda kalmadan hep birlikte yaşayabiliriz."

"Bu, mekânın yerleşim planından çok senin ağzından çıkacaklara bağlı," dedi Phury, sırıtarak. Savaşçı sandalyesinde kıpırdanarak, kucağında Boo'ya yer açtı.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Tohr, Wrath'a.

"Bu kararı verecek olan ben değilim. Bu binalarla tesisler Darius'un olduğundan, artık Beth'e geçti." Wrath, Beth'e baktı. "*Leelan*? Kardeşlerin, evlerinden birini kullanmasına izin verir misin?"

Evlerinden birini... *Evlerini*... Hayatı boyunca bir apartman dairesine bile sahip olmamış biri olarak, Beth artık onun olan her şeyi algılamakta zorluk çekiyordu. Söz konusu olan yalnızca evler de değildi. Sanat eserleri. Araziler. Otomobiller. Mücevherler. Artık kontrol etmek zorunda olduğu paranın miktarı da deliceydi.

Neyse ki V ve Phury borsa üzerine sahip oldukları detaylı bilgileri Beth'le paylaşıyorlardı. Dahası, onu tahviller, hazine bonoları, altın piyasası, ticari eşyalar konusunda da eğitiyorlardı. Bu iki vampir para konusunda çok becerikliydi.

Ve Beth'e karşı çok, çok naziklerdi.

Beth masadaki adamlara baktı. "Kardeşlerin neye ihtiyacı varsa, alabilirler."

Şükran ifadelerini, Beth'in şerefine kaldırılan şarap kadehleri izledi. Zsadist kadehini kaldırmasa da Beth'e bakarak başını salladı.

Beth, Wrath'a baktı. "Ama sence bizim de orada yaşamamız gerekmiyor mu?"

"Bunu ister misin?" diye sordu Wrath. "Dişilerin çoğu kendilerine ait bir yeri tercih eder.

"Ama bu evler benim, unuttun mu? Hem, bunlar da senin en yakın danışmanların. Herkesten çok güvendiğin kardeşlerin. Neden onlardan ayrı kalmak isteyesin ki?"

"Bir dakika!" dedi Rhage. "Onunla yaşamak zorunda kalmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Wrath, Hollywood'a öfkeli bir bakış attıktan sonra, Beth'e döndü. "Buna emin misin, *leelan*?"

"Ne kadar kalabalıksak o kadar güvende oluruz, değil mi?"

Wrath başını salladı. "Ama aynı zamanda dikkat çekme olasılığımız da artar."

"Ama yanımızda sağlam bir tayfa olacak. Bu harika adamlardan başka kimsenin bizi korumasını istemem."

"Affedersiniz?" diye araya girdi Rhage. "Buradaki herkes bu kadına âşık mı değil mi?"

"Öyle ya!" dedi V, Red Sox şapkasıyla selam vererek. "Aynen."

Phury de başını salladı. "Beth bizimle birlikte yaşarsa, kedi de bizde kalır."

Wrath, Beth'i öptükten sonra Tohr'a baktı. "Sanırım kendimize bir ev bulduk."

"Fritz de bizimle gelecek," dedi Beth, kâhya yemek odasına girerken. "Değil mi? Lütfen?"

Plana dahil olduğu için yüzü kızaran kâhya, mutlulukla kardeşlere baktı. "Siz ve kralımız her nerede olacaksanız, hanımım. Hem ilgilenmem gereken ne kadar çok kişi olursa, benim için o kadar iyi."

"Eh, sana yardımcı olacak birilerini bulmamız gerekecek."

V, Wrath'a döndü. "Dinle. Şu polis... Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bunu, polis arkadaşın olduğu için mi yoksa kardeşlik için tehdit ifade ettiği için mi soruyorsun?"

"İkisi de."

"Acaba neden aklında bir öneri olduğunu hissediyorum?"

"Bir önerim var da ondan. Bence o da bizimle gelmeli."

"Bunun için belli bir nedenimiz var mı?"

"Onu rüyamda gördüm."

Masa sessizleşti.

"Tamamdır," dedi Wrath. "Ama rüyanda görmüş ol ya da olma, gözünüz üzerinde olacak."

V başını salladı. "Bu sorumluluğu kabul ediyorum."

Kardeşler planlar yapmaya başladığında, Beth, elini tutmuş olan kocasının eline baktı. Kendisine ne denli saçma gelse de bir anda ağlamak istemişti.

"*Leelan*?" dedi Wrath, yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Başını sallayan Beth, Wrath'ın kendisiyle ilgili her şeyi bu kadar çabuk hissetmesine bir kez daha hayran kaldı.

"Çok iyiyim." Wrath'a gülümsedi. "Biliyor musun, seninle tanışmadan önce bir macera yaşamak istiyordum."

"Öyle mi?"

"Ve bundan çok daha fazlasına sahibim. Artık bir geçmişim ve geleceğim var. Bütünlüğe kavuşmuş bir yaşamım var. Bazen böylesine iyi bir talih karşısında ne yapacağımı bilemeyecek hale geliyorum."

"Ne tuhaf. Ben de aynı şeyleri hissediyorum." Wrath, Beth'in yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarına dayadı. "Seni bu kadar sık öpmemin nedeni de bu, *leelan*."

Beth kollarını Wrath'ın geniş omuzlarına doladı ve dudaklarını adamın ağzına sürttü.

"Ah, dostum," dedi Rhage. "Sürekli yiyişmenizi izlemek zorunda mıyız, ha?"

"Çok şanslı olmalısın," diye mırıldandı V.

"Evet." Rhage içini çekti. "Aslında istediğim tek bir dişi. Ama onu bulana dek nicelikle yetineceğim. Hayat berbat, değil mi?"

Masada kahkahalar yükseldi. Biri, Rhage'ye peçetesini fırlattı.

Fritz tatlıyı getirdi.

"Lütfen," dedi kâhya. "Peçeteleri fırlatmayalım. Şeftali isteyen?"

Teşekkürler

Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion, Kara Welsh, Rose Hilliard.

İcra Komitem: Sue Grafton, Dr. Jessica Andersen, Betsey Vaughan. İnternette, telefonda ve Hutchins ile Seneca parklarında yaptığımız yürüyüşlerdeki sohbetlerimiz konsantrasyonumu, akıl sağlığımı ve gülümsememi korumamı sağladı.

Aileme sevgiler.

DEX Plus'tan çıkan diğer kitaplar:

Hayatımın Başrolü Olur musun?, Duygu Özlem Yücel&Selim Çiprut

Bir Bar Filozofu, Semih Çalışkan

Siyah Kelebek, Zodi

Hadi Yapalım Aşkım, Aşkın Ulaş Kaba

Ah Kalbim, Meriç Mekik

Çöl Rüyası, Ayşe Ebru Tezcan

Derin Tutku, Samantha Young

Sağdıç, Jennifer L. Armentrout

Londra Caddesi, Samantha Young

Adanmış Güzellik, Georgia Cates

Kocan Kadar Konuş I Diriliş, Şebnem Burcuoğlu

Dengesiz Bir Adamın Anatomisi, Duygu Özlem Yücel

O Adam Buraya Gelecek, PuCCa

Kişisel Gerilim, İdil Hazan Kohen

Hep Seni Bekledim, Jennifer L. Armentrout

Vahşi Adam, Kristen Ashley

Gizemli Adam, Kristen Ashley

Duvarların Dili Olsa, Alice Clayton

Kış Güneşi, Jennifer L. Armentrout

Kocan Kadar Konuş, Şebnem Burcuoğlu

Adanmış Güzellik, Georgia Cates

Acıtan Güzellik, Georgia Cates

Saplantı, Jennifer L. Armentrout

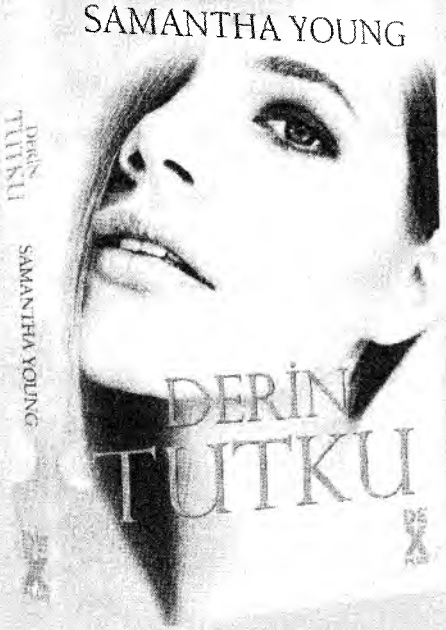
Dublin Caddesi, Samantha Young

DEX PLUS

SAMANTHA YOUNG

DERİN TUTKU

Büyük aşkların kıvılcımları beklenmedik köşelerde gizlenir;derinlerde yakılan ateşler her zaman kolay küllenmez...
Derin Tutku, sizi aşkın izlerini takip etmeye çağırıyor.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JENNIFER L. ARMENTROUT

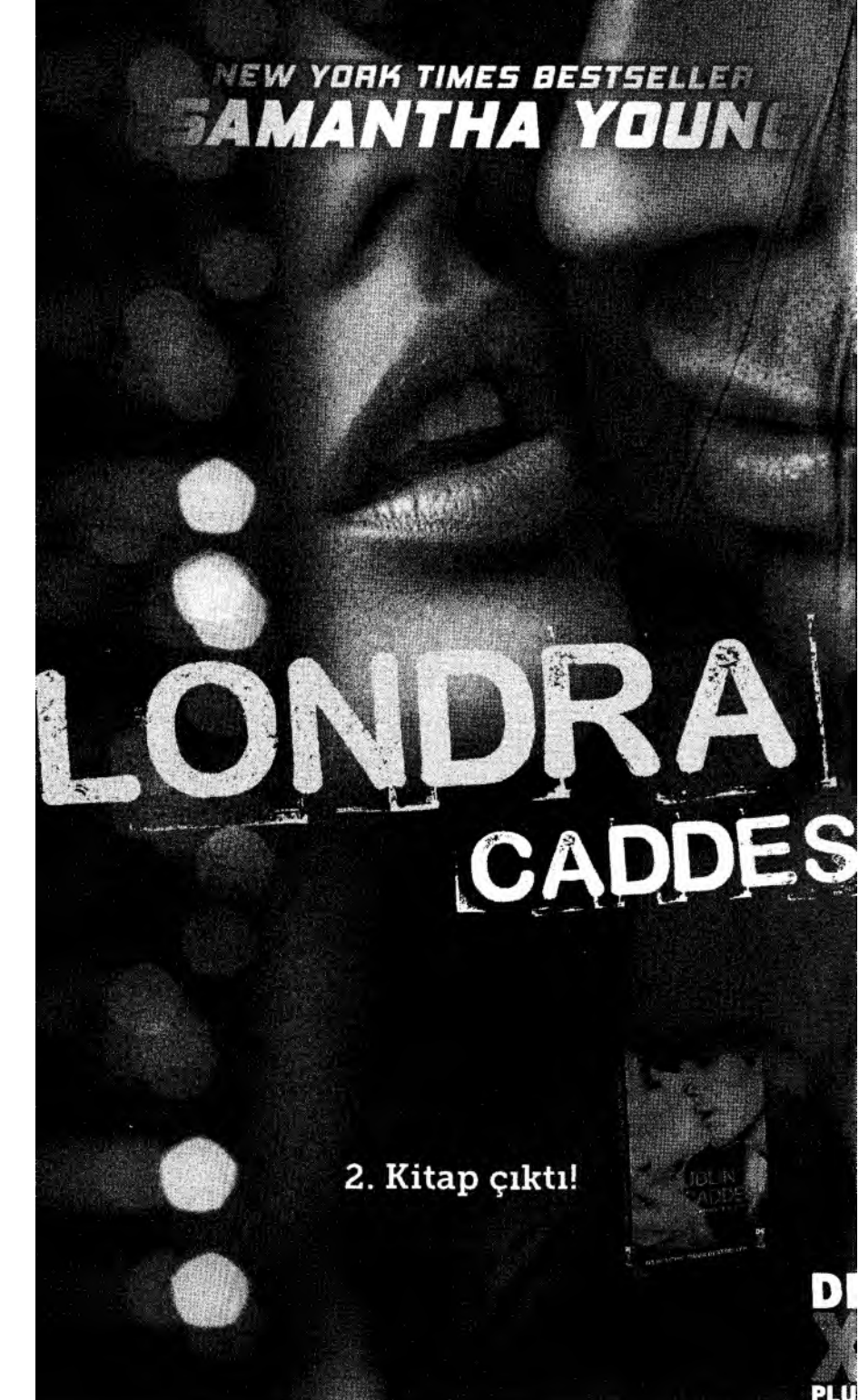
SAĞDIÇ

Romantik bir düğün,
küçük bir yanlışlık ve
bastırılmış tutkular...

Olacaklara
kim engel olabilirdi ki...

DE
PLUS

NEW YORK TIMES BESTSELLER
SAMANTHA YOUNG
LONDRA
CADDES
2. Kitap çıktı!

J. R. WARD'ın "Kara Hançer Kardeşliği" serisinden

New York'un suçun kol gezdiği karanlık gecelerinde, insanların farkında olmadığı bir savaş daha sürüyor: Vampirlerle Kırıcılar eski, kadim bir nefretin kıskacında birbirlerini yok etmeye yeminli...

Altı savaşçı vampirden oluşan gizli bir kardeşlik örgütü, ırklarını savunmak için tüm varlığını ortaya koyuyor. Kırıcılar, bu Kara Hançer Kardeşliği'nin lideri, dünyadaki tek safkan vampir olan Wrath'ı yok etmek için tüm güçleriyle savaşıyor.

Yüzyıllar önce Kırıcıların tüm ailesini katlettiği Wrath'ın onlarla görülecek bir hesabı var. Tüm hayatını bu hedefin üstüne kurmuş olsa da en yakın arkadaşı Darius'un öldürülüp de melez kızını ona emanet etmesiyle işler sarpa sarıyor.

"Kara Hançer Kardeşliği" serisinin ilk kitabı *Karanlık Sevgili*, tutkunun intikamla, iyinin kötüyle iç içe geçtiği, temposu hiç düşmeyen bir macera.

"Yıllardır okuduğum en iyi seri! Gerilim yüklü, kışkırtıcı derecede seksi ve kesinlikle keyifli."
—New York Times Çok Satanlar Listesi Yazarlarından Lisa Gardner

Vampirler aramızda mı? Daha yakından bakmaya ne dersin?..

DEX PLUS
facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

ISBN 978-605-09-3315-4
9 786050 933154
sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 25